

SHERILYN
KENYON

TỔ QUỐC VĂN HỌC
MỸ

NỤ CHÔN
TỬ THÂN

PHẦN 4 SERIES THỢ SĂN ĐÊM
THANH XÙ, JR. dịch

CHIBOOKS

HXB VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

NỤ HÔN TỬ THẦN

Series: Thợ Săn Đêm - Tập 4

Tác giả: Sherrilyn Kenyon

Người dịch: Thanh Xù JR

Chibooks phát hành

NXB Văn Hóa - Văn Nghệ

ebook©vctvegroup

24-11-2018

Thần thoại Atlantis

Nơi chỉ có trong truyền thuyết. Thần bí. Chói lọi. Huyền Diệu. Vinh quang và phép thuật.

Nhưng cũng có người không cho là thế.

Lại có một số người tin rằng họ an toàn trong thế giới hiện đại của công nghệ và khí giới này. An toàn khỏi những con quỷ cổ đại. Họ thậm chí tin rằng phù thủy, chiến binh và rồng đều đã “chết” từ lâu rồi.

Những kẻ ngốc đó thích bám vào khoa học và chuỗi lập luận khi cho rằng chúng có thể cứu thoát họ. Nhưng họ chưa bao giờ tự do hay an toàn, chừng nào họ còn từ chối nhìn thẳng vào sự thật phơi bày trước mắt.

Bởi tất cả các truyền thuyết và thần thoại cổ đại đều bắt nguồn từ sự thật, đôi lúc, sự thật không mang lại tự do, mà chỉ cầm tù chúng ta.

Nhưng hãy công bình mà lắng nghe tôi kể chuyện về một thiên đường hoàn hảo nhất từng tồn tại trên thế giới này. Vượt qua Trụ chống trời của Heracles, bên ngoài biển Aegean là vùng đất oai hùng đã nuôi dưỡng nên dân tộc tiến bộ hơn bất kì giống loài nào trước đó hay thậm chí về sau.

Được tìm thấy trong thời kì trời đất còn lộn lộn bởi vì thần thượng cổ Archon, Atlantis được đặt theo tên người chị cả của Archon, nàng Atlantia, tên nàng có nghĩa là “vẻ đẹp duyên dáng”. Archon tạo nên hòn đảo nhờ sự trợ giúp của người cậu là thần biển Ydor và em gái người là nữ thần đất Eda để tặng cho vợ thần là nàng Apollymi, để những đứa con thần thánh của họ sinh sôi nảy nở trên mảnh đất này.

Apollymi mừng rỡ tới mức nước mắt hạnh phúc của nàng làm ngập cả vùng đất, biển Atlantis thành một thành phố trong thành phố. Hai hòn đảo sinh đôi được hình thành bởi năm con kênh.

Quả vậy.

Với làn da trắng và mái tóc của họ, dân tộc Atlantis mạnh hơn bất kì dân tộc nào trên trái đất. Chỉ có họ mới khiến Apollymi hạnh phúc và đem lại nụ cười cho bà.

Yêu hòa bình như những vị thần thượng cổ, dân tộc Atlantis không biết đến chiến tranh. Không có đói nghèo. Họ sử dụng năng lực tâm linh và ma thuật để sống chan hòa với thiên nhiên. Họ chào đón những vị khách phương xa đến đảo và chia sẻ với khách những món quà thần được và của cải.

Nhưng thời gian dần trôi, các thần hệ và giống loài khác trỗi dậy thách thức họ, khiến dân tộc Atlantis phải đứng lên chiến đấu bảo vệ quê nhà.

Để bảo vệ thần dân của mình, các vị thần Atlantis đã lao vào cuộc xung đột với thần hệ Hy Lạp mới nổi. Với họ, đám người Hy Lạp kia chỉ là lũ oắt con chiến đấu để tranh giành những thứ chúng nó cũng không hiểu được. Các thần Atlantis cố gắng đàm phán, giống như bất kì ông bố bà mẹ nào đối xử với những đứa con bướng bỉnh. Đầy khoan dung và nhẫn nại.

Nhưng người Hy Lạp không lắng nghe lời thông thái từ các thần thượng cổ. Hơn ai hết, Zeus và Poseidon ghen tức với sự giàu có và trù phú của người dân Atlantis.

Thế nhưng, chính Apollo mới là kẻ thêm muốn hòn đảo nhất.

Từng người một trong ba vị thần Số phận đưa ra một câu trong số truyền.

“Thế giới mà ta biết rồi sẽ tận diệt.”

“Muôn số phận nằm trong tay người.”

“Người là thần, thống trị với bản tính bốc đồng.”

Apollymi từ chối nhìn vào số phận. Nàng đã mong ngóng đứa trẻ này quá lâu tới mức nàng bỏ qua những lời số truyền của các thần Số phận đang ghen tức kia. Nhờ sự giúp đỡ của chị nàng, Apollymi sinh non rồi đem giấu đứa trẻ nơi trần thế. Còn nàng đưa cho Archon một đứa trẻ bằng đá.

“Ta đã chịu đựng quá đủ những lời dối trá và bội tín của chàng, Archon. Kể từ ngày hôm nay trở đi, chàng đã làm chai sạn trái tim ta dành cho chàng. Một đứa trẻ đá là tất cả những gì chàng nhận được từ ta.”

Tức giận, Archon nhốt nàng trong Kalosis, vương quốc địa ngục giữa trần gian và thần giới. “Nàng cứ ở đó cho tới khi con trai nàng chết.”

Thế là các vị thần Atlantis quay sang chị gái của Apollymi, tới khi ép buộc nàng thú tội.

“Nó sẽ chào đời khi mặt trăng nuốt lấy mặt trời và Atlantis sẽ đắm chìm trong bóng tối. Mẫu hậu của nó sẽ khóc nức lên vì sợ hãi.”

Các vị thần đã tới chỗ nữ hoàng Atlantis sắp sinh. Như dự đoán, mặt trăng che lấp mặt trời trong khi nữ hoàng vật vã sinh con, khi đứa con trai chào đời, Archon ra lệnh hạ sát đứa trẻ.

Nữ hoàng khóc lóc, van cầu Apollo giúp nàng. Hẳn là người tình của nàng không thể đứng nhìn con trai mình bị một vị thần thượng cổ giết chết.

Nhưng Apollo mặc nhiên bỏ qua lời cầu xin của nàng để nàng đứng nhìn trong tuyệt vọng đứa con vừa chào đời bị hành hình ngay trước mắt.

Điều mà nữ hoàng không biết là Apollo đã được báo trước chuyện này, và đứa trẻ nữ hoàng sinh ra cũng không phải con của Apollo, mà là một đứa trẻ khác thần đã đánh tráo từ trong bụng mẹ để cứu lấy con mình.

Nhờ chị gái Artemis giúp đỡ, Apollo đưa con trai về nhà ở Delphi và nuôi dưỡng đứa trẻ trong đám tư tế của thần.

Năm tháng trôi qua, Apollo không thể quay về gặp nữ hoàng Atlantis để sinh thêm người thừa kế khác, nữ hoàng càng mang lòng thù ghét thần. Nàng căm hận vị thần Hy Lạp những với nàng, chẳng thềm ban cho nàng một đứa con khác thay cho đứa con nàng đã mất.

Hai mươi một năm sau ngày chứng kiến vụ hành hình đứa con độc nhất, nữ hoàng mới biết còn một đứa trẻ khác cũng là con của Apollo.

Đứa trẻ rày do một công chúa Hy Lạp sinh ra, cô gái này được dâng lên thần như một tia hi vọng xoay chuyển được sự ủng hộ của thần đối với người Hy Lạp trong cuộc chiến với người Atlantis.

Ngay khi biết tin, lòng oán hận càng ăn sâu trong con tim nữ hoàng cho tới khi cơn thù hận lấp kín toàn bộ người nàng.

Nữ hoàng triệu vời tư tế của mình để tìm kiếm người thừa kế ngai vàng Atlantis.

“Ngài đang sống trong nhà của Aricles.”

Cũng chính là ngôi nhà đứa con trai mới lọt lòng của Apollo chào đời.

Nữ hoàng hét lên trong giận dữ bởi lời sấm truyền, biết rằng Apollo đã phản bội những đứa con của chính mình. Chúng đã bị bỏ rơi trong khi thần gieo giống cho một dân tộc khác hình thành, thay thế chúng.

Gọi cảnh vệ hoàng gia tới, nữ hoàng cử họ tới Hy Lạp để sát hại người tình và đứa con của Apollo. Nàng không cho phép hai mẹ con ả ngồi trên ngai vàng yêu quý của mình.

“Hãy xé xác chúng ra để người Hy Lạp tin đó là do thú hoang làm. Ta những muốn chúng tiến sang bờ biển của ta vì chuyện đó.”

Nhưng hành động trả thù này cũng lộ liễu như những vụ trả thù khác.

Tan nát vì đòn đau, Apollo không thềm suy nghĩ đã lập tức nguyện rửa toàn bộ giống loài người từng ưu ái. “Hãy phát tán dịch bệnh cho tất cả lũ Apollite trên đời. Gieo nhân nào gặt quả nấy. Không ai trong các người được phép sống quá tuổi mà nàng Ryssa yêu dấu của ta khi phải từ giã cõi đời này. Các người sẽ tan biến trong đau đớn và đúng sinh nhật hai mươi bảy của mình. Vì các người hành động như thú hoang, các người sẽ trở nên giống chúng. Các người chỉ có thể sống nhờ máu của đồng loại. Và các người sẽ không bao giờ được phép đi lại trong vương quốc mặt trời của ta để các người nhớ lấy tội ác mà các người gây ra khi phản bội ta.”

Mãi tới khi lời nguyện thốt ra, Apollo mới nhớ tới đứa con trai ở tại quê nhà Delphi. Đứa con mà thần vô tình nguyện rửa cùng những kẻ khác.

Một lời nói ra nặng tựa chín đỉnh, sao có thể rút lại được nữa.

Nhưng quan trọng nhất là thần đã gieo mầm cho sự hủy diệt của chính mình. Vào ngày cưới của con trai thần với nữ tư tế đáng kính nhất của Apollo, thần đã trao cho con mọi thứ trân trọng nhất cuộc đời này.

“Con nắm vận mệnh của ta trong tay. Dòng máu con là của ta và nhờ con cùng con cháu con mà ta sống mãi.”

Lời nói gắn kết số mệnh, vậy là trong phút nóng giận, Apollo đã tự trói buộc mình với tận diệt. Khi huyết thống đưa con trai đó kết thúc, Apollo và cả mặt trời cũng tàn lụi theo.

Vậy đó, Apollo không chỉ là một vị thần. Người còn là tinh túy của mặt trời và nắm trong tay cân bằng vũ trụ.

Ngày thần phải chết, cũng là ngày tận thế của trái đất này và toàn bộ nhân loại sống trên đó.

Giờ là năm 2003 sau Công nguyên, và chỉ còn một đứa trẻ Apollo duy nhất mang trong mình dòng máu của vị thần cổ đại...

Chương 1

THÁNG HAI NĂM 2003 ST.PAUL, MINNESOTA

“Nhìn chàng ngựa giống bánh chọe hương ba giờ kìa cưng ơi.”

Cassandra Peters cười phá lên khi nghe giọng nói mê mết của Michelle Avery khi quay người trong quán bar đông đúc để nhìn chàng trai tóc đen, khuôn mặt ưa nhìn đang quay lên phía sân khấu, nơi ban nhạc địa phương được yêu thích Những trái tim méo mó đang chơi.

Lắc lư theo điệu nhạc, Cassandra nhấp một chút cocktail Long Island trong lúc quan sát chàng trai. “Hắn là một Ly sữa nhỏ,” cô quyết định gọi anh ta như thế sau khi đã nhìn kỹ một vòng “các nét đặc trưng” của anh chàng bao gồm vẻ ngoài, dáng đi và cả bộ áo khoác măng-tô dài thùng thình.

Michelle lắc đầu. “Không hề, thưa quý cô, phải là Bánh gạo mới đúng.”

Cassandra mỉm cười với thang đánh giá mà họ tự đề ra để chấm điểm mẫu đàn ông mà họ sẽ không bao giờ tổng ra khỏi phòng ngủ. Ly sữa nhỏ nghĩa là anh ta cuốn hút theo một cách lạ lùng nào đó và có thể sẵn lòng bưng một ly sữa về giường bất kì lúc nào. Bánh gạo cao hơn thế một bậc, cuối cùng là Bánh quy tương ứng với thần nóng bỏng.

Nhưng vẻ nam tính tối thượng phải là Bánh rán. Bởi vì bánh rán không những bọc đường béo ngậy, mà còn phá hủy nguyên tắc ăn kiêng bất diệt của chị em phụ nữ, khiến bọn họ chỉ muốn cắn một cái.

Cho tới giờ, họ chưa gặp ai như thế bằng xương bằng thịt cả. Nhưng họ vẫn hi vọng.

Michelle vỗ vai Brenda và Kat, kín đáo chỉ tay về phía chàng trai trong lúc đảo mắt. “Bánh quy?”

Kat lắc đầu. “Bánh gạo thôi.”

“Chính xác,” Brenda đồng tình.

“Ôi trời cậu thiết gì chứ? Cậu có bạn trai ổn định rồi còn gì,” Michelle nói với Brenda khi ban nhạc kết thúc bài hát và nghỉ giải lao. “Chắc, các cậu khó tính quá.”

Cassandra quay lại nhìn chàng trai, lúc này anh đang nói chuyện với bạn và uống bia thẳng từ chai. Anh không khiến tim cô đập mạnh, nhưng thực tế hiếm người làm được vậy. Dù vậy, anh cũng có phong thái cởi mở, thoải mái cùng nụ cười thân thiện. Cô hiểu được vì sao Michelle thích anh.

“Sao cậu phải quan tâm tới việc bọn tớ nghĩ gì chứ?” cô hỏi Michelle. “Nếu cậu thích anh ta, thì qua đó chào hỏi đi.”

Michelle hoảng hốt. “Tớ không thể.”

“Sao không?” Cassandra hỏi.

“Nếu anh ấy nghĩ tớ béo hay xấu thì sao?”

Cassandra đảo mắt. Michelle là một cô gái tóc nâu gầy nhảnh và còn lâu mới xấu xí. “Cuộc đời này ngăn ngui lắm, Michelle. Rất ngăn. Biết đâu anh ta lại là người đàn ông trong mộng của cậu, nhưng nếu cậu cứ đứng lì ở đây, nhỏ dãi mà chẳng làm gì cả, cậu sẽ không bao giờ biết.”

“Chúa ơi,” Michelle thở dài, “sao tớ lại ghen tị với thái độ sống hết mình của cậu thế chứ. Nhưng tớ không thể.”

Cassandra nắm lấy tay bạn và lôi cô xuyên qua đám đông về phía chàng trai. Cô vỗ lên vai anh.

Giật mình, anh quay lại.

Mắt anh mở lớn khi ngược lên nhìn Cassandra. Cao 1,85 mét, cô đã quen với việc bị coi là đột biến. Nhưng thật tử tế, anh chàng không có vẻ gì là khó chịu khi thấp hơn cô năm centimét.

Anh ta nhìn xuống Michelle, người có chiều cao bình thường là 1,62 mét.

“Xin chào,” Cassandra nói, hướng sự chú ý của anh chàng lại vào cô rồi muốn hỏi nhanh anh vài câu. “Anh kết hôn chưa?”

Anh ta nhúu mày. “Chưa.”

“Đang hẹn hò?”

Anh chàng trao đổi cái nhìn bối rối với bạn. “Không.”

“Đồng tính?”

Chàng trai há hốc mồm. “Cô nói gì cơ?”

“Cassandra!” Michelle quát lên.

Cô vẫn tảng lờ cả hai và nắm chặt lấy tay Michelle trong lúc cô bạn cố gắng chạy trốn. “Anh thích phụ nữ chứ?”

“Vâng,” anh ta đáp lại, nghe có vẻ bị xúc phạm.

“Tốt, vì bạn tôi Michelle thấy anh rất bảnh nên muốn gặp anh.” Cô đẩy Michelle ra giữa họ. “Michelle, đây là...”

Anh chàng mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt sững sờ của Michelle. “Tom Cody.”

“Tom Cody,” Cassandra nhắc lại. “Tom, đây là Michelle.”

“Xin chào,” anh ta nói, chìa tay về phía Michelle.

Từ biểu cảm của cô bạn, Cassandra có thể nói cô ấy không chắc nên bóp cổ cô hay cảm ơn cô.

“Chào anh” Michelle đáp lời, bắt lấy tay chàng trai.

Đoan chắc cả hai tương đối hợp nhau và rằng anh ta sẽ không gây chuyện trong buổi hẹn đầu tiên, Cassandra bỏ lại hai người để quay lại chỗ Brenda và Kat, cả hai đang há hốc mồm không thể tin được.

“Không thể tin cậu lại làm thế,” Kat nói ngay khi Cassandra nhập hội lại với họ. “Cậu ấy sẽ giết cậu.”

Brenda rúm rỏ. “Nếu cậu làm thế với tớ, tớ sẽ giết cậu.”

Kat choàng tay qua vai Brenda và ôm cô thân thiết. “Cậu có thể la mắng cậu ấy, nhưng đừng à, tớ không để cậu giết cậu ấy đâu.”

Brenda cười phá lên, không biết rằng Kat nói thật lòng. Kat là hộ vệ bí mật của Cassandra và đã ở với cô ấy năm năm rồi. Một kỉ lục. Hầu hết các hộ vệ của cô chỉ làm được tới tám tháng là nhiều.

Cuối cùng họ sẽ chết hoặc bỏ việc ngay khi gặp được thứ đang truy đuổi cô. Trong suy nghĩ của họ, cả núi tiền bố cô trả cho họ để giữ mạng của cô cũng không đáng phải mạo hiểm đến thế.

Nhưng Kat thì không. Cô ấy kiên cường và gan lì hơn bất cứ ai Cassandra từng gặp. Chưa kể Kat là cô gái duy nhất mà cô biết cao hơn cả cô. Cao 1,93 mét, với vẻ ngoài rạng rỡ, Kat luôn khiến người ta trầm trồ ở bất kì nơi nào cô tới. Mái tóc vàng xõa xuống vai, còn đôi mắt xanh lục như ảo như mơ.

“Nhưng mà,” Brenda nói với Cassandra trong khi nhìn Tom và Michelle cười nói với nhau. “Tớ sẵn sàng đánh đổi bất kì điều gì để có sự tự tin của cậu. Cậu đã bao giờ hoài nghi bản thân chưa?”

Cassandra trả lời thành thật. “Mọi lúc.”

“Cậu chưa từng thể hiện ra.”

Đó là vì, không giống những người bạn của mình, cô chỉ có cơ hội mong manh được sống thêm tám tháng nữa. Cô chẳng thể nào lại cảm thấy chán ngán hay sợ hãi cuộc sống này. Châm ngôn của cô là hãy nắm lấy mọi thứ bằng cả hai tay và phi nước đại cùng với nó.

Thế nhưng cả cuộc đời cô cũng chỉ có trốn chạy. Trốn khỏi những kẻ sẽ giết cô khi chúng có cơ hội.

Nhưng hơn hết thảy, cô đang trốn chạy số phận, hi vọng bằng cách nào đó, cô có thể cải mệnh trời.

Dù cô đã đi một vòng thế giới kể từ khi mới sáu tuổi, cô vẫn chưa khám phá được chút gì về dòng máu của cô hơn người mẹ quá cố.

Dù vậy, mỗi ngày khi bình minh lên, cô lại thắp lên hi vọng. Mong rằng ai đó sẽ nói với cô rằng cuộc đời cô không kết thúc vào sinh nhật hai mươi bảy tuổi. Mong rằng cô có thể ở lại chốn nào đó quá vài tháng, thậm chí vài ngày.

“Úi cha!” Brenda thốt lên, mắt mở lớn hướng về phía cửa ra vào. “Hình như tớ vừa nhìn thấy Bánh quy! Các quý cô ơi, những ba người cơ nhé.”

Cười phá lên bởi giọng điệu hân hoan của bạn, Cassandra xoay người lại và thấy ba chàng trai cực kì quyến rũ đang bước vào câu lạc bộ. Tất cả đều cao hơn một mét tám, làn da bánh mật, tóc vàng và khuôn mặt của thiên thần.

Giọng cười của cô tắt hẳn khi cô cảm nhận được cơn gai người khủng khiếp.

Cô quá quen với cảm giác này.

Nó là nỗi sợ đã in sâu trong tim cô.

Diện áo len đắt tiền, quần bò, áo khoác gió, cả ba người ngắm nhìn những kẻ đứng trong quán bar bằng ánh mắt của thú săn mồi nguy hiểm. Cassandra run rẩy. Mọi người không biết họ đang ở trong nguy hiểm tới nhường nào.

Không ai biết.

Chúa ơi...

“Này Cass,” Brenda nói. “Giới thiệu tớ với họ đi.”

Cassandra lắc đầu trong lúc nhìn sang Kat hầu cảnh báo. Cô cố gắng đưa Brenda tránh xa ba gã đàn ông và rời khỏi tầm ngắm đói khát, đen tối của chúng. “Bọn chúng không tốt đẹp gì đâu, Ben. Cực kì tồi tệ là khác.”

Một điều tốt của việc lại Apollite là khả năng nhận diện những người anh em bên ngoài của cô. Và cơn quặn thắt nơi dạ dày cảnh báo với Cassandra rằng ba kẻ đang lẩn đường giữa đám đông, bắn tia nhìn soi mói cùng nụ cười quyến rũ kia không đơn giản là Apollite nữa.

Chúng là Daimon - một giống loài hung ác sinh ra từ những Apollite chọn lựa kéo dài mạng sống ngắn ngủi bằng cách giết người rồi cướp đoạt linh hồn họ.

Vẻ đẹp thu hút mạnh mẽ, độc nhất của Daimon cùng cơn khát linh hồn tỏa ra qua từng chân tơ kẽ tóc trên người chúng.

Chúng tới đây để săn tìm nạn nhân.

Cassandra nuốt mạnh trong hoảng loạn. Cô phải tìm cách ra khỏi đây trước khi chúng lại gần cô và phát hiện ra cô thực sự là ai.

Cô với tay tìm khẩu súng lục trong túi xách và tìm đường thoát. “Cửa sau,” Kat nói, kéo cô về phía cửa ngách của cầu lạc bộ.

“Có chuyện gì thế?” Brenda hỏi.

Rồi đột nhiên, gã Daimon cao nhất đứng khựng lại. Gã quay sang nhìn họ.

Đôi mắt hung ác của gã nheo lại nhìn Cassandra với vẻ hứng thú mãnh liệt, cô có thể cảm nhận gã đang tìm cách xâm nhập vào tâm trí cô. Cô chặn gã lại, nhưng đã quá muộn.

Gã kéo tay đồng bọn và hất hàm về phía họ. Chết tiệt. Tệ thật.

Quá tệ!

Giữa nơi đông đúc thế này, cả cô và Kat đều không thể nổ súng. Cả kíp nổ cũng để trong ô tô mất rồi, còn mấy con dao găm đã bị cô bỏ lại ở chỗ ngồi ban nãy.

“Tới lúc cậu báo cho tớ biết là cậu mang theo vũ khí rồi đấy Kat.”

“Đâu có đâu. Còn cậu?”

“Có đây,” cô nói châm biếm khi nghĩ tới món vũ khí trông như thể cái liềm nhỏ. “Tớ giắt chúng vào trong áo con trước khi ra khỏi nhà rồi.”

Cô cảm nhận Kat cúi đầu lạnh lẽo vào tay cô. Cúi xuống, cô nhận ra chiếc quạt chiến đấu lạnh tròn kiểu Nhật. Quạt này làm bằng thép, một cạnh mài sắc nguy hiểm không kém một con dao Ginsu chính hiệu. Khi gập lại thì nó chỉ dài tầm ba mươi centimét và trông giống như quạt thường, nhưng khi ở trong tay Kat hay Cassandra, nó là thứ vũ khí chết người.

Cassandra nắm chặt cây quạt trong lúc Kat kéo cô về phía sân khấu cạnh cửa thoát hiểm. Cô lao vào giữa đám đông đứng cạnh lối ra, thoát khỏi bọn Daimon, tránh xa cả Brenda trước khi cô ấy gây thêm nguy hiểm cho bản thân khi ở quá gần cô, một khi lũ Daimon nhận ra.

Cô nguyên rửa chiều cao của hai người khi nhận ra chẳng còn chỗ trốn nào. Không cách nào khiến lũ Daimon không nhìn thấy họ kể cả trong đám đông dày đặc này bởi cô và Kat cao hơn hẳn mọi người.

Kat khựng lại khi một gã cao ráo tóc vàng chặn đầu họ.

Hai giây sau, địa ngục thực sự ập tới khi họ nhận ra không chỉ có ba gã Daimon ở trong câu lạc bộ.

Ít nhất phải có cả chục tên.

Kat đẩy Cassandra về phía lối thoát hiểm, rồi đá văng tên Daimon và trong đám người đang la hét vì cơn hỗn loạn.

Cassandra xòe quạt ra khi một tên Daimon khác tiến tới cùng con dao săn mồi của gã. Cô bắt được con dao giữa những nan quạt rồi vặn nó bật trong khỏi tay gã, xoay dao đâm vào ngực gã.

Tên Daimon tan biến ngay tức khắc.

“Mày sẽ phải trả giá, con khốn kia,” một trong số chúng gầm lên khi đuổi theo cô.

Nhiều người đàn ông trong quán bar tiến lại giúp cô, nhưng lũ Daimon thanh toán họ nhanh chóng khi vài tên khác tiến về phía cửa ra vào.

Bốn tên vây quanh Kat.

Cassandra cố lại gần để giúp cô thoát khỏi vòng vây nhưng không thể. Một tên Daimon trong cú đâm hiểm vào người cô nài vệ sĩ khiến Kat văng vào tường.

Kat đập mạnh vào tường rồi ngã xuống. Cassandra muốn giúp nhưng cách tốt nhất bây giờ là khiến lũ Daimon rời khỏi đây, tránh xa bạn cô.

Cô xoay người bỏ chạy, rồi nhận ra còn hai tên nữa đang đứng ngay sau cô.

Hai bên xô đẩy, khiến cô mất phương hướng đủ để một tên cướp cây quạt và con dao khỏi tay cô.

Hắn vòng tay quanh cô để ngăn cô khỏi ngã.

Cao ráo, tóc vàng và điển trai, tên Daimon toát ra vẻ quyến rũ lạ lùng thu hút bất kì cô gái nào. Ưu điểm đó đã tạo điều kiện cho chúng săn mồi thành công.

“Đi đâu thế hả, công chúa?” hắn hỏi, nắm lấy cổ tay cô và khóa chặt cô lại để ngăn cô vùng lấy vũ khí.

Cassandra cố nói, nhưng ánh mắt tối sâu của gã khiến cô bị động hoàn toàn. Cô cảm nhận nguồn năng lượng của gã đang vói vào trong đầu cô, làm tê liệt khả năng chạy trốn.

Những tên khác cũng đang tiến lại gần.

Dù vậy, tên bắt được cô vẫn nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt mê hoặc chiếu thẳng vào cô.

“Chà, chà” tên cao nhất bọn cất tiếng trong lúc rà ngón tay lạnh lẽo dọc má cô. “Tối nay định ra ngoài chỉ để tìm chút thức ăn thôi mà không ngờ lại gặp được người thừa kế mất tích của chúng ta.”

Cô quay mặt tránh sự đụng chạm. “Giết tao cũng không giải thoát được chúng mày đâu,” cô nói. “Chỉ là truyền thuyết thôi.”

Tên đang túm cô xoay cô lại đối mặt với tên thủ lĩnh.

Hắn cười vang lên. “Chẳng phải chúng ta đều thế sao? Hỏi bất kì kẻ nào trong quán bar này xem liệu ma cà rồng có tồn tại không và xem chúng sẽ nói gì?” Hắn đảo lưỡi lên những chiếc răng nanh dài trong lúc nhìn cô thâm độc. “Giờ thì ra ngoài kia và chết một mình, hoặc chúng tao sẽ cho cà lữ bạn mày lên thớt luôn thế.”

Hắn quét tia nhìn như mãnh thú săn mồi về phía Michelle, lúc này đang đứng khá xa và vẫn quần lấy Tom tới mức chẳng hề để ý tới cuộc chiến đang diễn ra bên phía quầy bar đông đúc, ồn ào này. “Đưa tóc nâu mạnh đấy. Chỉ mình linh hồn của ả cũng đủ nuôi chúng ta ít nhất sáu tháng rồi. Còn đưa tóc vàng...”

Hắn quét mắt sang Kat đang nằm giữa đám đông xem ra có vẻ chẳng biết gì về lí do khiến cô bị thương. Rõ ràng là lũ Daimon đã dùng năng lực để che phủ tâm trí của mọi người xung quanh để họ không xen vào chuyện này.

“Chặc,” hắn tiếp tục dọa dẫm, “một bữa ăn nhẹ cũng chẳng mất gì.” Hắn túm lấy cánh tay cô cùng lúc tên đang giữ lấy cô thả tay ra.

Không cam lòng chịu chết trong yên lặng, Cassandra nhớ lại bài huấn luyện nghiêm khắc và gian khổ. Cô bước lùi lại về phía tên Daimon ở sau

lưng và giẫm lên chân hắn.

Hắn chửi thề.

Rồi cô tung nắm đấm vào bụng tên trước mặt, sau đó trượt qua hai tên khác và chạy ra cửa.

Với tốc độ siêu phàm, tên cầm đầu chặn đường cô lại. Hắn nở nụ cười nanh nọc.

Cô vung chân đá, nhưng hắn cản kịp thời.

“Đừng.” Giọng nói thâm trầm của hắn vang lên mê hoặc, hứa hẹn sẽ có màn trừng phạt khủng khiếp nếu cô không nghe lời.

Không ai giúp cô.

Không ai dám.

Nhưng chưa hết đâu... Cô sẽ không bao giờ đầu hàng.

Trước khi cô tấn công lần nữa, cửa ra vào mở ra cùng một tia sét.

Như thể cảm nhận được nguồn năng lượng khủng khiếp hơn, tên Daimon quay lại phía cửa.

Mắt hắn mở to trong sợ hãi.

Cassandra cũng quay lại xem thứ gì khiến hắn kinh ngạc đến thế, và rồi chính bản thân cô cũng không rời mắt được.

Gió và tuyết xoáy tròn tiến vào giữa lối đi, bao quanh người đàn ông cao ít nhất hai mét.

Khác với những người xung quanh mặc đủ ấm dưới tiết trời mười độ này, người mới đến chỉ mặc chiếc áo khoác dài bằng da đen mỏng phấp phới bay trong gió. Anh ta mặc áo len đen bên trong, đi ủng và quần da đen bó sát lấy thân hình cứng rắn phẳng lì, đầy hoang dại.

Dáng đi của anh ta đầy tự tin và nguy hiểm của một kẻ không có đối thủ.

Một người dám thách thức cả thế giới.

Đó là dáng đi của kẻ săn mồi.

Điều này khiến máu cô đông lại.

Nếu tóc anh ta có màu vàng, chắc cô đã tưởng nhầm anh ta là một Daimon.

Nhưng anh ta hoàn toàn khác.

Mái tóc đen bóng dài ngang vai được chải ra sau khuôn mặt như tạc khiến trái tim cô đập thành thạch. Đôi mắt đen lạnh lùng. Sắt đá. Gương mặt anh ta nghiêm khắc, vô cảm.

Không phải vẻ đẹp theo kiểu nữ tính hay đẹp kiểu xinh trai, người này hẳn là Bánh rán.

Thu hút ánh nhìn như đèn hiệu chỉ đường, thế nhưng anh ta chẳng hề quan tâm tới đám đông trong quán bar, mà chỉ hướng cái nhìn chết chóc, đen tối từ tên Daimon này sang tên Daimon khác, và rồi nhắm thẳng vào tên đứng cạnh cô.

Nụ cười ma mãnh chậm rãi tỏa ra tên gương mặt điển trai, lộ ra dấu răng nanh trong phút chốc.

Anh ta tiến thẳng về phía họ.

Tên Daimon nguyên rủa, rồi kéo cô ra chắn trước mặt.

Cassandra vùng vẫy tới khi hắn lôi súng ra khỏi túi áo khoác và chĩa vào thái dương cô.

Tiếng la hét trời dậy trong quán bar khi mọi người chạy tán loạn tìm chỗ nấp. Những tên Daimon khác di chuyển về phía gã cầm đầu để dàn trận.

Người mới đến cười khục khặc trong lúc nhìn chúng tính toán. Tia sáng trong đôi mắt đen tuyên mạch bảo cô anh ta đang mong chờ trận chiến này.

Ánh mắt anh ta càng kích thích chúng.

“Sai lầm khi mày lại bắt con tin,” anh ta nói bằng giọng mềm mại, trầm thấp nhưng vang dội như sấm. “Nhất là khi mày biết rõ đằng nào cũng chết dưới tay tao.”

Ngay phút này, Cassandra biết người mới đến là ai.

Anh ta là một Thợ săn đêm - chiến binh bất tử dành cả đời đi săn lùng và hành quyết những tên Daimon chuyên ăn linh hồn người. Họ là những kẻ bảo vệ của loài người, và là hiện thân của Satan đối với giống loài cô.

Cô đã nghe về họ suốt cuộc đời mình, nhưng cũng như chuyện về ông ba bị, cô luôn cho rằng họ chỉ là truyền thuyết.

Nhưng người đàn ông trước mặt cô đây không phải sản phẩm của trí tưởng tượng. Anh ta có thật, và trông nguy hiểm hết như trong những câu chuyện cô từng nghe.

“Tránh đường mau, Thợ săn,” tên thủ lĩnh Daimon nói, “nếu không tao giết cô ta đấy.”

Có vẻ thích thú trước lời đe dọa, anh chàng Thợ săn dậm lắc đầu như thể ông bố đang quát mắng đứa con cáu giận. “Lẽ ra chúng mày nên ở trong hang ổ thêm một ngày nữa. Hôm nay có chiếu phim *Buffy*^[1], lại còn là tập mới nữa chứ.”

Anh chàng dừng lại thở dài khó chịu. “Chúng mày có biết tao bực bội thế nào khi phải ra ngoài giữa trời giá rét thế này để giết chúng mày trong khi có thể ngồi nhà xem Sarah Michelle Gellar^[2] đấm đá trong bộ đồ “mát mẻ” đó không?”

Cánh tay gã Daimon run lên trong lúc rắm chặt lấy Cassandra. “Bắt lấy hắn!”

Lũ Daimon tấn công đồng loạt. Anh chàng Thợ săn tóm cổ một tên. Chỉ với một động tác thuần thục, anh ta giơ hắn lên và ném hắn vào tường, ghim hắn lại chỉ bằng một nắm đấm.

Tên Daimon rên rỉ.

“Mày là em bé đấy à?” anh ta hỏi. “Chậc nếu mày định giết người thì ít ra cũng phải học cách chết có nghĩa khí chút chứ.”

Tên thứ hai tông vào vai anh ta. Anh ta vặn thân dưới, lập tức một con dao dài, trông rất khủng bố bật ra từ đầu chiếc ủng. Anh ta cắm lưỡi dao vào chính giữa ngực tên Daimon.

Ngay tức khắc gã nổ tan thành khói bụi.

Còn tên bị giữ trên tường nhe răng nanh ra để cắn và đá anh. Anh chàng Thợ săn dậm ném hắn vào một tên khác.

Chúng bổ nhào ra đất thành một đống.

Anh chàng Thợ săn lắc đầu nhìn chúng trong khi hai tên cố gắng lấy lại thăng bằng.

Các cuộc tấn công dày đặc hơn, nhưng đều bị anh ta phá giải dễ dàng, trông vừa đáng sợ vừa đẹp mắt.

“Thôi nào, chúng mày học đánh nhau ở đâu thế?” anh ta hỏi khi hạ thêm hai tên nữa. “Ở trường nữ công à?” Anh ta cười khinh bỉ với lũ Daimon. “Em gái tao lúc ba tuổi còn đấm đá khá hơn chúng mày. Chết tiệt, nếu chúng mày biến thành Daimon thì ít ra cũng học lấy vài bài đánh nhau để giúp công việc của tao thú vị hơn chứ.” Anh ta thở dài mệt mỏi rồi nhìn lên trần nhà. “Lũ Chiến binh Spathi đi đâu cả rồi?”

Trong khi anh chàng xao nhãng, tên cầm đầu di chuyển súng ra khỏi đầu cô và bắn bốn phát về phía anh ta.

Anh chàng Thợ săn từ từ quay lại phía bọn chúng.

Cơn giận dữ lan tỏa trên mặt, anh ta nhìn chăm chăm tên Daimon vừa bắn. “Mày không có danh dự à? Không biết phép lịch sự sao? Hay không có não? Mày không thể giết tao bằng súng đạn. Mày chỉ làm tao bực thêm thôi.”

Anh ta nhìn xuống vết thương đang chảy máu bên sườn, rồi kéo áo khoác lên để ánh sáng chiếu qua lỗ thủng trên tấm áo da. Anh ta lại chửi rủa. “Và mày vừa làm hỏng chiếc áo khoác yêu thích của tao.”

Anh chàng Thợ săn đăm đăm gườm gườm với tên Daimon. “Vì thế, mày phải chết.” Trước khi Cassandra kịp cử động, chàng Thợ săn đã vung tay về phía chúng.

Một sợi dây đen mỏng bắn ra và quấn quanh cổ tay tên Daimon.

Nhanh hơn chớp mắt, anh chàng Thợ săn kéo gần khoảng cách giữa họ, giăng lấy cổ tay tên Daimon và nắm lấy cẳng tay hắn.

Cô nhào ra khỏi tay hắn, loạng choạng lùi ra xa, tựa vào chiếc máy hát tự động hỏng cạnh đó.

Một tay nắm chặt tên Daimon, anh chàng lạ mặt tóm cổ hắn, nâng hắn lên khỏi mặt đất. Bằng cách khéo léo, anh ta ném hắn lên bàn. Mặt kính vỡ

vụn dưới sức nặng của tên Daimon. Khẩu súng rơi xuống sàn gỗ, vang lên tiếng kim loại sắc lạnh.

“Mẹ mày không dạy cách duy nhất để giết chúng ta là phanh thây à?” anh chàng Thợ săn đêm hỏi. “Lẽ ra mày nên mang cái bào gỗ theo thay vì khẩu súng.”

Anh ta lừ mắt nhìn hẳn, lúc này đang vùng vẫy trong tuyệt vọng. “Giờ hãy cùng thả tự do cho những linh hồn bị mày chiếm giữ nào.” Nói rồi anh ta rút con dao bướm ra khỏi ủng, xoay cán để lưỡi dao bung ra, rồi cắm thẳng vào ngực tên Daimon.

Hẳn biến mất ngay tức thì, không để lại chút dấu vết. Hai tên cuối cùng chạy ra cửa.

Chúng không chạy được xa vì anh chàng Thợ săn đêm đã phóng hai con dao từ dưới áo khoác ra, đâm chính xác vào lưng hai kẻ trốn chạy. Chúng nổ tung, con dao rơi xuống sàn.

Bình tĩnh tới mức không tin nổi, chàng thợ săn đêm tiến ra cửa. Anh ta dừng lại nhặt dao.

Rồi anh ta rời đi nhanh chóng và thầm lặng như lúc đến.

Cassandra gắng gượng thở trong lúc mọi người trong quán bar ra khỏi chỗ trốn và bắt đầu cau có. Ở Trời Kat cũng đã đứng dậy và tiến nhanh về phía cô.

Bạn bè cô cũng chạy lại.

“Cậu không sao chứ?”

“Cậu có thấy anh ta làm gì không?”

“Tớ cứ tưởng cậu chết rồi!”

“Ờn Chúa, cậu còn sống!”

“Chúng muốn gì ở cậu?”

“Những gã đó là ai?”

“Chuyện gì đã xảy ra với chúng?”

Cô nghe loáng thoáng những giọng nói dội vào tai cô nhanh và hỗn độn tới mức cô không nhận ra người hỏi. Tâm trí cô vẫn quanh quẩn với anh chàng thợ săn đêm vừa cứu cô. Tại sao anh ta lại làm thế?

Cô phải tìm hiểu...

Trước khi kịp suy nghĩ thêm, Cassandra chạy theo ra ngoài, tìm kiếm người đàn ông lẽ ra không nên tồn tại.

Bên ngoài, tiếng còi hú càng lúc càng to. Hẳn có ai đó đã báo cảnh sát.

Anh chàng Thợ săn đang ở cách đó nửa dãy nhà thì bị cô bắt gặp và chặn lại.

Khuôn mặt hờ hững, anh ta nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm. Đôi mắt đen tới mức cô không nhận ra con người. Làn gió hất tung mái tóc quanh gương mặt anh, với những đường nét rõ ràng và làn khói từ hơi thở của anh hòa nhập với hơi thở của cô.

Không khí lạnh cóng, nhưng sự hiện diện của anh khiến cô ấm áp tới mức cô không cảm nhận được cái lạnh nữa.

“Anh định làm gì với cảnh sát?” cô hỏi. “Họ tìm anh đấy.”

Nụ cười cay đắng nhếch lên nơi khóe môi anh. “Trong năm phút sẽ chẳng còn người nào trong quán bar đó nhớ họ đã thấy tôi.”

Cô ngạc nhiên. Chuyện này có đúng với tất cả các Thợ săn đêm không? “Tôi cũng vậy sao?”

Anh gật đầu.

“Nếu vậy, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Wulf dừng lại. Đây là lần đầu tiên có người cảm ơn vì anh là Thợ săn đêm.

Anh nhìn chăm chú những lọn tóc xoăn vàng xõa tung lòa xòa quanh gương mặt trái xoan của cô. Cô tết một lọn dài sau lưng. Đôi mắt xanh ánh nâu tràn đầy sức sống và bừng lên ánh sáng ấm áp.

Mặc dù cô không đẹp lộng lẫy, nhưng mang những đường nét với sức cuốn hút nhẹ nhàng mà mời gọi, quyến rũ.

Trái với ý muốn, anh vươn tay chạm lên má cô, ngay bên dưới tai. Làn da mềm mại, mỏng manh sưởi ấm ngón tay lạnh giá của anh.

Đã lâu lắm rồi anh chưa chạm và người phụ nữ nào.

Rất lâu kể từ lần cuối cùng được nếm hương vị dục tình.

Trước khi kịp ngừng lại, anh cúi xuống, bắt giữ lấy đôi môi hơi hé mở kia bằng chính khuôn miệng mình.

Wulf gặm gù bởi hương vị ngọt ngào của cô gái, cơ thể anh như gặm lên đòi sự sống. Anh chưa từng nếm trải thứ gì ngọt ngào hơn vị mật từ miệng cô. Chưa có làn hương nào khiến anh mê mết hơn làn da phảng phất mùi hoa hồng của cô.

Trong giây phút ấy, anh ham muốn cô với niềm thôi thúc kinh ngạc. Ham muốn đến tuyệt vọng mà anh đã không cảm thấy trong một quãng thời gian rất dài.

Các giác quan của Cassandra xoáy đảo bởi sự tiếp xúc bất ngờ của môi anh.

Cô chưa từng biết tới sức mạnh hay cơn đói khát nào như nụ hôn của anh.

Mùi gỗ đàn hương thoang thoảng từ nơi da thịt anh, anh có vị của bia và cả mùi hương nam tính hoang dại, chưa được thuần hóa.

Hoang dại.

Đó là từ duy nhất để tả anh.

Cánh tay rần rỏi của anh vòng quanh cô khi anh hôn cô một cách thuần thực. Anh không chỉ nguy hiểm với lũ Daimon mà còn với cả giác quan phụ nữ.

Tim cô nện thành thạch, toàn thân bốc cháy.

Cô hôn anh đắm đuối.

Anh bưng lấy mặt cô bằng cả hai tay, răng anh niết lấy môi cô. Răng nanh. Rồi đột nhiên, anh làm sâu thêm nụ hôn khi tay anh xoa khắp lưng cô, ép cô sát lại bờ hông phẳng lì, nam tính của anh.

Mọi hoóc-môn trong cơ thể cô sôi lên.

Cô muốn anh với nỗi khao khát khiến cô sợ hãi. Cô chưa từng có ham muốn cháy bỏng, sục sôi tới mức này, nhất là lại với một người hoàn toàn xa lạ.

Lẽ ra cô phải đẩy anh ra.

Nhưng thay vì thế, cô vòng tay quanh bờ vai rộng cứng rắn như đá tảng của anh và ôm anh thật chặt.

Cô không quan tâm tới việc họ đang đứng ngay ngoài đường. Cô muốn anh ngay tại đây. Lúc này. Cho dù có ai hay thứ gì thấy họ. Phần ham muốn lạ lùng ấy khiến cô sợ.

Wulf cự lại niềm thôi thúc muốn ép cô vào bờ tường bên cạnh đó rồi cuốn đôi chân thon dài của cô quanh hông anh.

Thánh thần ơi, anh đau đớn vì ham muốn chiếm đoạt cô. Giá mà anh có thể...

Miễn cưỡng, anh lùi khỏi vòng tay cô.

Tệ hơn, anh biết anh có thể có được cô. Anh đã nếm trọn ham muốn của cô.

Nhưng một khi xong chuyện, cô sẽ chẳng nhớ ra anh là ai.

Không nhớ cả sự đụng chạm và nụ hôn của anh. Tên anh...

Cơ thể cô chỉ có thể xoa dịu anh trong ít phút.

Nó không thể làm gì để xóa nhòa cô đơn trong trái tim luôn khao khát được nhớ đến.

“Tạm biệt, mặt đường của tôi,” anh thì thầm, khẽ chạm vào má cô trước khi rời đi.

Anh sẽ mãi nhớ nụ hôn này. Còn cô sẽ quên sạch...

Cassandra không cử động nổi khi chàng thợ săn đêm rời đi.

Tới khi anh biến mất vào màn đêm, cô đã hoàn toàn quên mất anh từng tồn tại.

“Sao mình lại ở ngoài này nhỉ?” cô tự hỏi rồi vòng tay ôm lấy người để chống chọi cái lạnh cắt da cắt thịt.

Răng cô va vào nhau khi chạy trở vào quán bar.

Chương 2

Wulf vẫn nghĩ về cô gái xa lạ kể cả khi lái chiếc Expedition màu xanh đậm vào ga-ra để năm chiếc xe của anh. Anh nhíu mày khi thấy chiếc Hummer đỏ đỗ ở phía đằng xa, rồi tắt máy.

Chris làm cái gì ở nhà thế nhỉ? Lẽ ra cậu ta phải qua đêm ở nhà bạn gái chứ?

Wulf vào trong mới nhận ra Chris đang ở trong phòng khách lắp ráp thứ gì đó rất lớn. Nó có tay kim loại và những thứ khác khiến anh nhớ tới một con rô- bốt được thiết kế tệ hại.

Mái tóc đen lượn sóng của Chris xõa lòa xòa phía trước như thể cậu ta đã vò đầu bứt tai trong cơn bực bội. Khắp phòng là những mảnh ghép và giấy tờ bừa bãi, còn có cả một đồng dụng cụ.

Wulf thích thú nhìn cảnh Chris vật lộn với cái cột kim loại dài ngoẵng mà cậu ta đang cố lắp vào phần đế.

Trong lúc cậu làm việc, một cánh tay rơi ra và đập trúng đầu cậu. Chửi thề một tiếng, cậu ta thả cái cột xuống.

Wulf cười vang lên. “Lại xem QVC đấy hả?”

Chris xoa đầu trong lúc đá chân vào đế. “Đừng có động vào em, Wulf.”

“Này chàng trai,” Wulf nghiêm khắc, “ăn nói cẩn thận đấy.”

“Vâng vâng, sợ chưa kìa,” Chris nhăn nhó. “Em đang háo hức vì sự hiện diện khủng bố, phi phạm của anh đây. Không thấy em đang run lẩy bẩy sao? Ồi, á, ối.”

Wulf lắc đầu với chàng Hộ vệ. Cậu ta chẳng có chút khiếu hài hước nào. “Tôi biết ngay lẽ ra tôi nên mang cậu ra bìa rừng lúc mới còn là đứa trẻ đỏ hỏn, và bỏ lại đó cho chết quách đi.”

Chris chế nhạo “Ồi chà, chuyện cười của gã Viking hư hỏng kìa. Em thực sự ngạc nhiên khi bố em không trưng em ra trước mặt anh lúc mới sinh để anh kiểm duyệt. May là anh không thể nhỉ?”

Wulf trừng mắt với cậu ta - không phải anh cho rằng như thế là tốt. Chỉ là do thói quen thôi. “Chỉ vì cậu là người cuối cùng mang dòng máu của tôi không có nghĩa tôi phải chịu đựng cậu đâu nhé.”

“Vâng, em cũng yêu anh lắm, Chàng To Con ạ.” Chris quay lại với dự án lắp ráp của mình.

Wulf cởi áo khoác ra, rồi vắt lên lưng ghế bành. “Tôi thề là tôi sẽ cắt thuê bao truyền hình cáp nếu cậu còn tiếp tục trò lắp ráp này. Tuần trước là máy đẩy tạ và máy tập chèo. Hôm qua là máy cạo râu còn hôm nay lại cái này. Cậu nhìn thấy đồng rác trên tầng áp mái chưa? Trông như hội chợ đồ cũ ấy.”

“Cái này khác.”

Wulf đảo mắt. Anh từng nghe câu này rồi. “Mà nó là cái quái gì thế hả?”

Chris vẫn không dừng lại và tiếp tục lắp lại cánh tay. “Đèn mặt trời. Em nghĩ anh có thể đã chán làn da nhợt nhạt nhão nhoét của mình rồi.”

Anh nhìn cậu ta vẻ giễu cợt. Nhờ dòng máu xứ Gaul đặc trưng với làn da sạm màu của mẹ, Wulf không đến nỗi trắng bệch, nhất là khi anh đã không được tắm nắng suốt một nghìn năm rồi. “Christopher, tôi tình cờ là người Viking sống ở giữa mùa đông lạnh giá Minnesota. Lãnh thổ Bắc Âu vốn không thích hợp để có làn da rám nắng. Cậu nghĩ tại sao chúng tôi lại tiến công xuống châu Âu chứ?”

“Bởi vì ở đó sẽ giúp các anh có làn da rám nắng?”

“Không, bởi vì chúng tôi muốn rã đông.”

Chris nhăn mày. “Chờ đấy, anh sẽ phải cảm ơn em vì món đồ này cho mà xem.”

Wulf bước qua đồng sắt vụn. Trong lúc cậu ở đây nghịch ngợm cái thứ này ấy hả? Tôi tưởng tối nay cậu có hẹn.”

“Phải, nhưng hai mươi phút sau khi em tới chỗ Pam, cô ấy đã đòi chia tay.”

“Sao lại thế?”

Chris quay sang nhìn anh với ánh mắt sững sủa. “Cô ấy cho rằng em buồn ma túy.”

Wulf hoàn toàn bất ngờ bởi thông tin này. Chris cao chưa tới một mét tám mươi, dáng người lênh khênh và khuôn mặt vô cùng thật thà.

Điều “phạm pháp” khủng khiếp nhất cậu ta từng làm là một lần đi qua ông già Noel tại Nhà thờ thiện nguyện mà quên quên tiền ủng hộ.

“Sao cô ấy lại nghĩ vậy?” Wulf hỏi.

“Xem nào, em hai mươi một tuổi, vậy mà lái xe Hummer chống đạn thừa riêng trị giá cả hai trăm năm mươi nghìn đô, lại còn bổ sung thêm lớp và cửa sổ chống đạn nữa chứ. Em sống ở một dinh thự lớn cách xa trung tâm bang Minnesota, đi đâu ra ngoài cũng có hai vệ sĩ bám đuôi. Giờ giấc hoạt động thì lung tung. Tại vì anh cứ hay nhắn tin cho em tới ba bốn lần mỗi khi em hẹn hò với cô ấy, rồi chỉ bảo em làm cho người ta có bầu để anh còn nhanh chóng có người kế vị. Cô ấy còn tình cờ nhìn thấy mấy món đồ chơi khủng bố mà em đi lấy hộ anh ở kho chứa vũ khí nữa.”

“Mấy thứ đó có sắc lăm đâu nhỉ?” Wulf cắt ngang. Chris chưa bao giờ được phép đụng đến mấy món thực sự khủng bố. Tên ngổ này dễ cắt trúng bản thân mình lắm.

Chris thở dài, tảng lờ câu hỏi của anh rồi tiếp tục tuôn trào. “Em đã cố thanh minh với cô ấy rằng em giàu có tự thân thôi, em thích sưu tập dao kiếm, nhưng cô ấy không chịu nghe.” Cậu liếc nhìn Wulf dừ dắn. “Nhiều khi công việc này tẻ hết sức. Em nói thật đấy.”

Wulf dễ dàng thoát khỏi cơn thịnh nộ của cậu chàng. Chris lúc nào cũng cáu kỉnh với anh, nhưng vì anh đã nuôi dưỡng cậu ta từ lúc cậu ta mới lọt lòng, hơn nữa, Chris thực sự là hậu duệ cuối cùng còn sống của anh, Wulf đặc biệt nhẫn nại với cậu ta. “Vậy thì bán con Hummer đi, mua một con Dodge ấy, rồi chuyển vào sống trong xe móc.”

“Phải rồi. Nhớ lúc em đổi con Hummer lấy con Alpha Romeo hồi năm ngoái chứ? Anh đã đốt nó và mua cho em một con Hummer mới tinh, rồi còn dọa sẽ nhốt em trong phòng với một ả gái gọi nếu em còn làm thế lần nữa. Còn về những lợi ích ngoài công việc... Anh đã bao giờ thèm nhìn quanh chỗ này chưa? Chúng ta có hẳn một bể bơi trong nhà, lắp hệ thống nước nóng, một rạp chiếu phim âm thanh nổi, hai đầu bếp riêng, ba phòng và một gã chuyên thu dọn bể bơi mà em suốt ngày sai vặt, chưa kể đến hàng đồng đồ chơi khác. Em sẽ không bao giờ rời khỏi trốn thần tiên như Disneyland này. Đây là phúc lợi duy nhất em thấy chấp nhận được. Ý em là, khốn nạn thật, nếu cuộc sống của em trở nên tệ hại, không đời nào em sống thàng một cái xe móc. Mà với tính cách của anh thì anh sẽ ép em đỗ xe ngay trước cửa nhà với cả đồng vệ sĩ canh gác chỉ để đề phòng em bị xước móng tay.”

“Thế thì tôi sẽ đuổi việc cậu”

“Đập chết em đi.”

“Cậu không phải kiểu tôi thích đập.”

Chris ném cờ-lê về phía đầu anh.

Wulf tóm gọn lấy nó rồi thả xuống sàn. “Tôi sẽ không bao giờ gả được cậu đi đúng không?”

“Khi thật! Em mới qua tuổi kết hôn thôi. Em còn cả đồng thời gian để sinh con để chúng nhớ được anh, được chứ? Ghét thật, anh còn tệ hơn cả bố em. Nghĩa vụ, nghĩa vụ, nghĩa vụ.”

“Bố cậu chỉ mới...”

“Mười tám khi lấy mẹ em. Vâng, em biết. Anh nói chuyện đó ba hay bốn lần một giờ thôi.”

Wulf lơ cậu đi khi tiếp tục tranh luận. “Tôi thề cậu là người duy nhất tôi biết đã lỡ qua giai đoạn dậy thì của thiếu niên nam. Chắc có vấn đề rồi”.

“Em không đi khám sức khỏe nữa đâu,” Chris hét. “Em chẳng bị làm sao cả, khả năng “chuyện đó” cũng bình thường, chỉ có điều em muốn làm quen, tìm hiểu một cô gái trước khi lột đồ trước mặt cô ta.”

Wulf lắc đầu.

“Chắc chắn cậu mắc bệnh nghiêm trọng rồi.” Chris chửi anh bằng tiếng Bắc Âu cổ.

Wulf bỏ qua câu chửi tục tĩu. “Có lẽ chúng ta nên tìm người để thuê. Hoặc mua luôn cà ngân hàng tình trùng.”

Chris găm gùr sâu nơi cổ họng, rồi đổi đề tài. “Tôi nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Trông anh có vẻ khó chịu hơn lúc rời đi. Mấy tên báo đen lại kiếm chuyện với anh ở câu lạc bộ hả?”

Wulf nhăn nhó khi nghĩ tới bầy báo đen Katagana làm chủ câu lạc bộ anh đến tối nay. Bọn họ gọi cho anh trước để bán người của họ nhìn thấy một đám Daimon không rõ lai lịch xuất hiện trong thành phố. Bọn này chính là nhóm đã gây chuyện với bầy báo vài tháng trước.

Hộp đêm Inferno là một trong số rất nhiều nơi trú ngụ cho các Thợ săn đêm, Thợ săn thú và Apollite trên thế giới này. Ở những nơi này, họ không sợ kẻ thù tới tìm. Đám người thú thậm chí còn chấp nhận ở chung với lũ Daimon chừng nào chúng không ăn thịt luôn người của họ hoặc mang tới rắc rối cho họ.

Dù Thợ săn thú thừa sức tiêu diệt Daimon, nhưng luật lệ không cho phép họ làm vậy. Suy cho cùng, họ là anh em họ với đám Apollite và Daimon, nên giết chóc lẫn nhau không mang lại kết quả tốt đẹp gì. Tương tự, họ cũng chẳng quá thích thú với đám Thợ săn đêm luôn tiêu diệt lũ anh em của mình. Họ chỉ hợp tác khi phải làm thế, hoặc khi thấy có lợi cho mình, còn không thì hai bên đều giữ khoảng cách tối đa.

Ngay khi Dante thông báo lũ Daimon đang tiến vào hộp đêm, anh ta đã nhắn cho Wulf để báo động.

Nhưng đúng như Chris đã nói bóng gió, bầy báo không thân thiện lắm với bất kì Thợ săn đêm nào ở lại chỗ họ quá lâu.

Lôi đồng vũ khí ra khỏi quần áo, Wulf trả chúng về giá treo trên tường. “Không,” anh đáp, trả lời câu hỏi của Chris. “Bầy báo vẫn ổn. Chỉ là tôi cứ tưởng sẽ gặp đám Daimon này đánh đám ra trò hơn.”

“Tiếc quá,” Chris thông cảm. “Ừ, tôi cũng thấy thế.”

Chris dừng lại, với cái vẻ mặt ấy, Wulf có thể đoán ra cậu chàng đã bỏ qua cơn tức giận ban nãy với anh và cố làm anh vui lên. “Anh muốn luyện tập chút không?”

Wulf khóa vũ khí lại. “Sao phải bận tâm chứ? Tôi đã không gặp được trận đấu nào tử tế gần một trăm năm nay rồi.” Cảm thấy khó chịu bởi suy nghĩ ấy, anh xoa tay lên mắt vì bị chói bởi ánh đèn rọi ra từ chỗ Chris. “Có lẽ tôi sẽ đi chọc tức Talon một lúc.”

“À này!”

Wulf quay lại nhìn Chris.

“Trước khi đi, anh nói ‘thịt nướng’ đi.”

Wulf rên rỉ bởi phương án cổ vũ cuối cùng của Chris. Đó là câu nói đùa mà Chris hay nói để làm anh khó chịu khi cậu ta còn nhỏ. Nó bắt nguồn từ giọng nói Bắc Âu cổ du dương của anh, nhất là khi anh nói một số từ như là từ “thịt nướng” chẳng hạn.

“Không hay ho đâu, tên lém ọ. Tôi không phải người Thụy Điển.”

“Phải, phải. Thôi mà, anh nói giọng kiểu đều bếp Thụy Điển đi.”

Wulf gầm gừ. “Lẽ ra tôi không nên cho cậu xem phim *Những chú rỗi vui về*”^[3]. Nhất là, anh không nên giả giọng đầu bếp Thụy Điển khi Chris còn nhỏ. Chỉ khiến cậu ta lấy cớ làm anh phát cáu thôi.

Nhưng dù sao, họ cũng là gia đình, ít ra Chris đang cố làm anh vui. Dù không thành công mấy.

Chris làm ra âm thanh khó chịu. “Tốt thôi, ông già Viking hom hem ọ. Mà này, mẹ em muốn gặp anh đấy. Lần nữa.”

Wulf rên rỉ. “Có thể bảo bà ấy hoãn sang mấy bữa khác được không?”

“Em có thể thử, nhưng anh biết bà ấy rồi đấy.”

Phải. Anh đã biết mẹ Chris hơn ba mươi năm rồi.

Không may là, bà ấy chẳng nhớ ra anh. Cũng như tất cả mọi người khác không mang dòng máu của anh, bà ấy quên anh ngay sau năm phút.

“Thôi được,” Wulf đầu hàng. “Tôi mai đưa bà ấy qua đây đi.”

Wulf tiến lại chỗ cầu thang dẫn xuống phòng anh nằm ở bên dưới tòa nhà. Giống như hầu hết các Thọ săn đêm, anh thích ngủ ở nơi này tránh hoàn toàn ánh nắng mặt trời. Đó là một trong số những thứ hiểm hoi có thể hủy hoại cơ thể bất tử của bọn anh.

Anh mở cửa, cũng chẳng thềm bật đèn trần bởi Chris đã thả sẵn một ngọn nến nhỏ trên bàn rồi. Đôi mắt Thọ săn cho phép anh nhìn xuyên bóng tối. Anh có thể nhìn trong tối rõ hơn con người nhìn trong ánh sáng ban ngày.

Cởi áo len ra, anh khẽ chọc vào mấy vết đạn bắn bên sườn. Đạn trượt nhẹ qua anh nên chỗ đó cũng lành rồi.

Vết thương hơi nhói nhưng không giết được anh, trong vài ngày nữa, nó sẽ chẳng còn là gì ngoài mấy vết sẹo nhỏ.

Anh lấy chiếc áo phông đen để chùi máu bên sườn rồi vào phòng tắm để rửa vết thương và băng bó.

Ngay khi đã lau rửa sạch sẽ và mặc quần bò xanh cùng áo phông trắng, Wulf bật dàn loa lên. Mấy bài hát cài đặt sẵn bắt đầu phát ra, đầu tiên là bài *My Oh My của Slade*. Anh cầm điện thoại không dây lên và bật máy tính để vào trang *Thosan-dem.com* cập nhật tin tức mới của anh cho những Thọ săn khác.

Canabrax thích tìm hiểu xem có bao nhiêu Daimon bị tiêu diệt mỗi tháng. Chàng chiến binh Sparta có khái niệm kì quặc là lũ Daimon tiến công có liên quan tới chu kì trăng.

Cá nhân anh thì cho rằng cậu ta rồi hơi thì có. Nhưng mà có kẻ bất tử nào như bọn anh lại không thể chứ.

Ngồi trong bóng tối, Wulf nghe lời bài hát vang lên.

Tôi tin vào cô gái ấy, hơi ôi. Chúng tôi chỉ cần ai đó để chuyện trò thôi mà.

Trái với mong muốn, lời nhạc thả lên hình ảnh về ngôi nhà anh sống thời cổ đại, cùng với người phụ nữ mái tóc trắng như tuyết, mắt xanh như

đại dương.

Anh không rõ vì sao anh vẫn còn nghĩ đến nàng sau bao thế kỉ như thế, nhưng rõ là vậy.

Anh hít thật sâu rồi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh cứ ở lại nông trại của cha và cưới nàng. Mọi người đều mong đợi chuyện đó.

Arnhild cũng vậy.

Nhưng Wulf đã khước từ. Ở tuổi mười bảy, anh muốn một cuộc sống khác hơn là làm một gã nông dân suốt ngày làm lụng để trả thuế cho lãnh chúa. Anh muốn phiêu lưu, muốn đánh trận.

Vinh quang.

Nguy hiểm.

Có lẽ nếu anh thực sự yêu Arnhild, nàng đã đủ sức níu giữ anh ở lại. Và nếu vậy...

Hẳn là đầu óc anh cũng phát chán rồi.

Đúng là một tối chẳng ra sao. Anh cần thứ gì đó vui vẻ. Thứ gì khiến anh sôi máu lên.

Giống như cô nàng tóc vàng đậm nóng bỏng, khiêu khích mà anh bỏ lại trên phố.

Không giống Chris, lột đồ trước mặt phụ nữ lạ mặt không phải điều anh sợ hãi.

Hoặc ít ra trước đây anh chưa từng như thế. Chính tính cách đó đã dẫn anh tới số phận ngày hôm nay, nên suy cho cùng có lẽ Chris nói đúng.

Tìm kiếm một lối thoát khỏi suy nghĩ khó chịu ấy, Wulf bấm số của Talon và nhấn điều khiển để đổi sang bài bài ca Du mục của Led Zeppelin.

Talon bắt máy đúng lúc Wulf đăng nhập vào bảng tin nhắn cá nhân của trang *Thosan-dem.com*.

“Chào cô bé,” Wulf chậm chọc, đổi sang dùng tai nghe để có thể vừa gõ bàn phím vừa chuyện trò. “Hôm nay tôi nhận được áo in chữ ‘Làm Việc

Xấu Giá Rẻ Bèo' cậu gửi rồi. Cậu chẳng vui chút nào và tôi đâu có chấp nhận giá rẻ. Thuê tôi tốn nhiều tiền lắm đấy.”

Talon giễu lại. “Cô bé? Tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn đi không là tôi tới đó đá mông cậu đấy.”

“Lời đe dọa sẽ có trọng lượng hơn nếu như tôi không biết rõ cậu ghét cái lạnh tới mức nào.”

Talon cười khùng khục.

“Tối nay thế nào?” Wulf hỏi. “Khoảng hai mét thôi.”

Wulf rên rỉ. “Cái trò đùa vớ vẩn đó chẳng vui hơn được chút nào sau mỗi lần tôi được nghe đâu.”

“Phải, nhưng tôi sống để chọc tức cậu mà.”

“Và cậu rất thành công đấy. Chris dạy cậu hả?”

Anh nghe tiếng Talon che điện thoại để gọi cà phê đen và bánh rán vòng. “Thế là cậu đã ngoài rồi đấy hả?” anh hỏi khi người phục vụ đi khỏi. “Cậu biết mà. Đang mùa Mardi Gras và Daimon.”

“Chết tiệt. Tôi nghe tiếng cậu gọi cà phê rồi đấy nhé. Cậu đang ăn không ngồi rồi chứ gì?”

“Im đi, Viking.”

Wulf lắc đầu. “Cậu thực sự cần một Hộ vệ.”

“Phải. Tôi sẽ nhắc cậu khi lần tới cậu than vãn về Chris và cái mồm của cậu ta.”

Wulf tựa lưng vào ghế khi đọc tin tức của bạn bè trên mạng. Anh cảm thấy an ủi khi biết rằng không chỉ có mình anh mới phát điên lên vì buồn chán sau mỗi lần kết thúc nhiệm vụ.

Vì Thợ săn đêm không thể tụ tập một chỗ, bởi họ sẽ hút cạn năng lượng của nhau nên mạng internet và điện thoại đã trở thành phương thức duy nhất giúp họ liên lạc và trao đổi thông tin.

Công nghệ đúng là do Chúa tạo ra cho họ.

“Trời ơi,” Wulf nói, “mình tôi thấy thế hay đêm thực sự càng lúc càng dài hơn?”

“Một số đêm dài hơn những đêm khác.” Anh nghe thấy tiếng ghế cọt kẹt qua điện thoại. Hẳn gã người Celt lại đang ngả ra sau để ngắm nghĩa cô nàng nào đó vừa đi ngang qua bàn cậu ta đây mà.

“Có chuyện gì khiến cậu buồn à?”

“Tôi không ngủ được.”

“Thì kiếm em nào đi.”

Anh khịt mũi bởi đáp án lập trình cho mọi câu hỏi của Talon. Tệ hơn là, anh biết cậu ta thực sự tin tình dục là thuốc chữa bách bệnh.

Nhưng rồi khi nghĩ tới cô gái ở hộp đêm, Wulf không chắc việc đó có đúng không.

Ít nhất là đêm nay.

Tuy nhiên, sau cùng thì, một đêm với người mà sẽ chẳng nhớ nổi anh nghe có vẻ không hấp dẫn lắm.

Chuyện như thế đã lâu rồi.

“Đó không phải vấn đề,” Wulf đáp khi đọc tin nhắn. “Tôi muốn đấu một trận ra trò. Ý tôi là, khi thật, lần cuối cùng cậu thực sự gặp được một tên Daimon biết đánh trả là khi nào? Mấy kẻ tôi gặp tối nay còn chẳng động nổi vào tôi. Một tên còn kêu rên khi bị tôi đánh trúng nữa chứ.”

“Cậu nên mừng vì cậu hạ gục được chúng trước khi chúng làm thế với cậu.” Có lẽ vậy...

Nhưng Wulf là người Viking và họ không nhìn nhận sự việc như đám người Celt.

“Cậu biết không, Talon, giết một Daimon chuyên đi hút linh hồn mà lại thiếu một trận đấu tử tế cũng như làm tình mà không có màn dạo đầu vậy. Chỉ phí thời gian mà lại không... ờ... thỏa mãn.”

“Đúng là một gã Viking thực thụ. Điều cậu cần, người anh em ạ, là một túp lều cỏ chứa đầy gái phục vụ và đám Viking sẵn sàng đấu nhau đến chết.”

Đúng vậy. Wulf nhớ lũ Daimon Spathi quá. Đám chiến binh cấp cao đó mới làm cuộc đấu thêm thú vị.

Chậc, theo cách nghĩ của anh thì là vậy.

“Mấy tên tôi gặp tối nay chẳng biết đánh đấm gì cả,” Wulf nói tiếp trong lúc cong môi. “Tôi chán cái kiểu ‘súng ống sẽ giải quyết mọi việc’ lắm rồi.”

“Cậu lại bị bắn à?” Talon hỏi.

“Bốn phát. Tôi thề... tôi chỉ ước sao gặp một gã như Desiderius. Tôi thích chơi một trận ‘được ăn cả ngã về không’ một lần.”

“Cẩn thận với những gì cậu ước đấy, không chừng tới ngay đây.”

“Tôi biết mà.” Theo cái cách Talon còn không hình dung nổi đâu. “Nhưng mà chết tiệt chứ, chúng không thể bỏ chạy và học cách chiến đấu như tổ tiên chúng đã làm, dù chỉ một lần thôi sao? Tôi nhớ những ngày xưa huy hoàng quá.”

Đầu đây bên kia im lặng một lúc khi Talon thở một hơi dài chậm rãi đầy tán thưởng.

Wulf lắc đầu. Chắc chắn lại có cô nào ở gần đó rồi. “Nói cậu hay, tôi nhớ nhất là mấy cô nàng Talpina.”

Wulf nhú mày. Anh chưa từng nghe cụm từ đó. “Họ là ai?”

“Phải rồi, họ tồn tại trước thời cậu. Vào thời Trung cổ ấy, chúng ta từng có cả một tộc người tồn tại chỉ với mục đích chăm lo cho nhu cầu nguyên thủy của chúng ta.”

Thật tuyệt khi biết cậu bạn thân nhất của anh có bộ óc một chiều như vậy. Wulf sẵn sàng trả tiền để gặp cô gái nào có thể đánh bật gã người Celt khỏi lối sống phàm tục ấy.

“Trời ơi, họ mới tuyệt làm sao!” Talon tiếp tục. “Họ biết chúng ta là ai và họ vô cùng hạnh phúc khi được ngủ cùng chúng ta. Đám Hộ vệ đã đào tạo để họ biết cách thỏa mãn cậu.”

“Chuyện gì đã xảy ra với họ?”

“Khoảng một trăm năm trước khi cậu tái sinh, một thợ săn đêm đã vô tình yêu cô nàng Talpina của cậu ta. Không may cho tất cả những người còn lại, cô ta không qua nổi bài kiểm tra của Artemis. Nàng ta đã tức điên lên và dẹp bỏ tộc Talpina, sau đó thực thi mệnh lệnh tuyệt vời ‘các người chỉ được ngủ với họ một lần thôi’. Kinh khủng hơn, sau đó Acheron đã ra luật khác rằng ‘không bao giờ được đụng tới Hộ vệ’. Nói thật, cậu không gọi là sống cho tới khi cậu trải qua một đêm ra trò ở nước Anh thế kỉ thứ bảy.”

Wulf khịt mũi. “Đó chưa bao giờ là vấn đề với tôi.”

“Phải, tôi biết. Tôi ghen với cậu đấy. Trong khi tất cả chúng tôi cố sức kháng cự lại mấy cô nàng, để phòng họ phản bội lại mình thì cậu lại cắt đuôi dễ dàng.”

“Tin tôi đi, Talon, không có gì hay đâu. Cậu sống một mình là do cậu chọn thôi. Cậu có biết kinh khủng thế nào khi chẳng ai nhớ được cậu trong năm phút sau khi rời đi không?”

Đó là điều duy nhất khiến Wulf buồn phiền trong kiếp đời này. Anh bất tử, giàu sang.

Anh có mọi thứ.

Trừ một điều, nếu Christopher chết mà không có con, sẽ chẳng còn người nào trên Trái đất này sống mà nhớ được anh.

Một nghĩ kinh hoàng.

Wulf thở dài. “Mẹ của Christopher đã qua đây ba lần trong tuần chỉ để gặp người mà con trai bà ấy làm việc cho. Tôi biết bà ấy bao lâu rồi? Ba mươi năm ấy chứ? Đây là chưa tính hồi mười sáu năm trước khi tôi về nhà, bà ấy đã gọi cảnh sát vì cho rằng tôi đột nhập vào nhà mình.”

“Xin lỗi nhé cậu em,” Talon nói chân thành. “Ít ra cậu còn có chúng tôi và Hộ vệ nhớ ra cậu.”

“Phải, tôi biết. Ờn thánh thần vì công nghệ hiện đại. Nếu không tôi phát điên mất.” Anh im lặng mấy giây.

“Không phải tôi muốn đổi đề tài đâu, nhưng cậu có biết Artemis định chỉ định ai tới New Orleans để thế chỗ Kyrian không?”

“Nghe nói là Valerius,” Wulf ngờ vực đáp lại. “Artemis nghĩ gì thế không biết?”

“Chẳng rõ nữa.”

“Kyrian biết không?” Wulf hỏi.

“Vì lý do ai cũng rõ là gì, tôi và Acheron quyết định sẽ không nói với cậu ta rằng, người cháu trai, lại còn giống y đúc kẻ đã tử hình cậu ta, hủy hoại cả nhà cậu ta, sắp được chuyển về đây, cách nhà cậu ta chỉ một con phố. Không may là, tôi đoán cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi.”

Wulf lắc đầu. Anh tưởng mọi chuyện với mình đã tẻ lăm rồi. Ít ra anh cũng không gặp vấn đề như của Kyrian hay Valerius.

“Trời ạ, dù là người hay không, Kyrian sẽ giết cậu ta nếu họ gặp nhau, mà hẳn là cậu không cần thêm chuyện đó vào lúc này.”

“Chứ sao nữa,” Talon kết luận.

“VẬY ai lo vụ Mardi Gras năm nay?” Wulf hỏi. “Họ đang đưa Zarek tới đây.”

Wulf ngần ngại khi nghe nhắc tới gã Thợ săn đến từ Faribanks, Alaska. Có tin đồn rằng tên cự nộ lệ từng sát hại cả ngôi làng cậu ta phụ trách bảo vệ. “Tôi không nghĩ Acheron lại để cậu ta rời Alaska.”

“Phải, tôi biết, nhưng chính Artemis muốn vậy. Có vẻ như tuần này bọn tôi sắp sửa có cuộc họp mặt tâm thần... À mà khoan, chẳng phải đang mùa Mardi Gras sao.”

Wulf cười phá lên lần nữa.

Anh nghe Talon thở dài hạnh phúc. “Cà phê tới rồi hả?” Wulf hỏi.

“Ừ.”

Wulf mỉm cười, ước sao anh cũng có thể tìm thấy niềm vui thú trong những thứ đơn giản như một tách cà phê.

Nhưng vừa lúc đó thì anh nghe tiếng Talon gầm lên, “Ồi trời.”

“Gì thế?”

“Cảnh báo bọn Daimon chả chót.” Talon nói như phi nhổ.

Wulf nhướn mày khi nghĩ về mái tóc vàng của Talon. “Này, cậu cũng chẳng không kém đâu, tóc vàng ạ.”

“Đập chết tôi đi, Viking. Nếu tôi mà khó tính hơn, tôi hẳn đã rất khó chịu rồi.”

“Tôi nghe cậu bây giờ cũng đủ khó chịu rồi đấy.”

“Không hề. Đây vẫn còn nhẹ thôi. Hơn nữa, cậu phải nhìn thấy mấy gã này cơ.” Talon bỏ qua chất giọng Celt của mình khi tưởng tượng ra lũ Daimon nói chuyện. Cậu ta nâng cao giọng lên mức bất thường. “Chào George Bánh Bao, hình như tao ngửi thấy mùi Thợ săn đêm đấy.”

“Ôi không, Dick,” lúc này cậu ta lại hạ giọng xuống hai quãng, “đừng tỏ ra khó chịu thế. Làm gì có Thợ săn đêm ở đây.”

Talon quay lại với giọng nâng cao. “Tao không biết nữa...”

“Chờ đã,” cậu ta tiếp tục, lần này là giọng trầm, hình như có mùi du khách với linh hồn... cực kì mạnh.”

“Cậu thôi đi được không?” Wulf cười phá lên.

“Nói về mấy đốm mực di động đấy,” Talon nói, sử dụng cụm từ ám chỉ lũ Daimon của Thợ săn đêm. Nó bắt nguồn từ vết bớt đen kì quái trên ngực đám Daimon khi biến đổi từ Apollite sang kẻ giết người. “Chết tiệt, tôi chỉ muốn một ngụm cà phê và ăn nốt cái bánh nhỏ bé.”

Anh nghe tiếng Talon chặc lưỡi. Rồi nghe tiếng cậu ta tự tranh luận ra tiếng. “Cà phê... Daimon... Cà phê... Daimon...”

“Có lẽ trong tình huống này nên chọn Daimon.”

“Phải, nhưng đây là cà phê vị chicory đấy.”

Wulf tặc lưỡi. “Talon muốn bị Acheron nướng chín vì đã không bảo vệ con người đây mà.”

“Tôi biết rồi,” Talon đáp lại với tiếng thở dài khó chịu. “Để tôi đi dẹp bọn chúng đã. Nói chuyện với cậu sau nhé.”

“Ừ, gặp cậu sau.” Wulf ngắt máy và tắt máy tính. Anh nhìn đồng hồ. Vẫn chưa tới nửa đêm.

Khi thật.

Vừa qua nửa đêm thì Cassandra, Kat và Brenda quay trở lại khu kí túc trường đại học. Họ thả Brenda chỗ khu nhà của cô ấy rồi lái xe quay trở lại căn hộ của hai người. Ra khỏi xe, cả hai tiến vào căn hộ hai phòng ngủ.

Kể từ lúc rời khỏi câu lạc bộ Inferno, Cassandra có cảm giác vương vẩn vô cùng ở sâu trong tâm trí, có vấn đề gì đó không đúng lắm thì phải.

Cô kiểm điểm lại toàn bộ sự việc ban tối trước khi đi ngủ. Cô đã lái xe tới hộp đêm cùng vài người bạn sau giờ tan học của Michelle, rồi họ dành cả tối để nghe ban nhạc Twisted Hearts và Barley.

Không có gì bất thường, ngoài việc Michelle gặp Tom. Vậy thì tại sao cô lại cảm thấy rất... rất... kì lạ như vậy? Cảm giác không thoải mái.

Không lý nào.

Xoa xoa lông mày, cô cầm cuốn văn học Trung cổ lên rồi cố hết sức lướt qua bản Beowulf^[4] viết bằng tiếng Anh cổ.

Tiến sĩ Mitchell rất thích làm bẽ mặt những cô cậu sinh viên không chịu chuẩn bị bài trước giờ của ông ấy, vì thế Cassandra sẽ không tới lớp ngày mai khi chưa đọc xong bài này.

Cho dù nó có chán đến đâu chẳng nữa. Grendel, nhai rào rào, rào rào, Grendel, nhai rào rào, rào rào...

Con quái vật nhìn những người Viking trên thuyền, Ai đó làm ơn đưa tôi quyển phân tích văn mẫu...

Ngay cả bài ca xuyên tạc cô nghĩ ra cũng không gợi lên nổi sự hứng thú.

Nhưng khi cô đọc những áng văn cổ, cô không ngừng tưởng tượng hình ảnh chiến binh cao ráo, mái tóc sậm màu với đôi mắt đen huyền và bờ môi đầy đặn, ấm áp.

Một chàng trai với sức mạnh vô song và bền bỉ.

Nhắm mắt lại, cô nhìn thấy anh đứng đó giữa khung trời lạnh giá, khoác lên mình chiếc áo choàng da đen dài, cái nhìn từ gương mặt anh toát lên vẻ...

Bại hoại.

Cô cố hình dung sao để hình ảnh rõ hơn, nhưng nó lại tan biến, để lại trong cô niềm nhức nhối khao khát anh.

“Có chuyện gì với mình thế nhỉ?”

Cassandra mở to hai mắt, ép bản thân đọc nốt tác phẩm.

Wulf khóa cửa phòng ngủ lại rồi lên giường nằm sớm - chỉ mới hơn bốn giờ. Chris đã ngủ từ lâu rồi. Ti vi cũng chẳng có gì, mà anh thì đã chán ngấy mấy trò chơi trên máy với các Thợ săn khác rồi.

Ít ra tối nay anh cũng còn được “giải trí” một lúc với lũ Daimon. Anh thờ dài. Suốt mùa đông, chúng thường nghỉ lấy sức và tiến quân về phía nam, bởi lũ Daimon cũng không chịu nổi lạnh. Chúng ghét phải “tháo bọc” và rất khó chịu khi phải tấn công dân thường đang bọc trong từng lớp áo khoác và áo len dày sụ. Mùa xuân sẽ “sôi nổi” hơn, sau khi tuyết tan, nhưng trong lúc đó, đêm dường như dài hơn và các trận chiến ít ỏi và cách xa nhau đến đáng thương.

Có lẽ nếu anh có được giấc ngủ ngày ngon lành, tối mai anh sẽ thấy khá hơn. Cũng đáng để thử.

Nhưng ngay khi anh chớp mắt, các giấc mơ lại lảng vảng tới bên anh. Anh nhìn thấy hộp đêm và cảm giác được bờ môi của cô gái xa lạ kề lên môi anh.

Cảm nhận bàn tay cô nắm chặt lấy anh...

Sẽ ra sao nếu lại được gặp một người tình nhớ ra anh? Chỉ một lần thôi cũng được.

Làn sương mù kì lạ xoay vần như nuốt chửng lấy anh, và điều tiếp theo anh biết là anh đang nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Wulf nhăn nhó bởi kích cỡ chiếc giường. Chỉ là một chiếc giường khổ vừa nên anh phải co chân lại để không thò ra ngoài.

Anh nhíu mày nhìn quanh căn phòng tối đen. Những bức tường trắng nổi bật treo những bức ảnh nghệ thuật. Có vẻ như cũng có chút hình ảnh quảng cáo trong đó.

Ẩn trong một bức tường gần chỗ cửa sổ là chiếc bàn với những ngăn kéo hình hộp, trên đó có một chiếc ti vi và dàn loa, một chiếc đèn hình trụ tinh thể lỏng đang tỏa nhiệt ở góc bàn, tạo nên những cái bóng kì quái hắt lên tường.

Lúc này anh mới nhận ra trên giường không chỉ có mình anh. Còn có người khác nằm bên cạnh.

Wulf quan sát kĩ cô gái mặc váy dài bằng vải fla-nen hồng kiểu cách. Chiếc váy phủ kín thân thể cô trong khi cô nằm quay lưng lại với anh. Anh lật người cô lại và nhận ra mái tóc vàng sậm xoắn thành lọn được tết lại.

Anh mỉm cười khi nhận ra chính là cô gái ở hộp đêm. Anh thích giấc mơ này...

Nhưng không nhiều như anh thích vẻ mặt thanh thoát của cô. Khác với bọn Daimon, anh không ngại “tháo bọc”.

Cơ thể anh lập tức khuấy động, anh ngả hẳn người cô ra và bắt đầu cởi cúc váy.

Chương 3

Cassanara chớp mắt rồi mở hẳn ra khi cảm nhận bàn tay nóng bỏng, mạnh mẽ đang cời cúc váy của cô. Giật mình cô ngược lên nhìn chăm chăm anh chàng Thợ săn đêm đã cứu mạng cô ở hộp đêm tối nay.

Đôi mắt như màn đêm của anh đói khát bởi dục vọng khi nhìn xuống cô. “Là anh,” cơ thờ ra, đầu quay mòng bởi giấc mơ.

Anh mỉm cười và có vẻ mừng bởi câu nói của cô. “Em nhớ tôi sao?”

“Tất nhiên rồi. Sao em có thể quên nụ hôn của anh chứ?”

Nụ cười của anh rạng rỡ hơn, pha thêm vẻ tinh quái trong khi anh mở làn váy của cô và đưa tay vuốt ve làn da. Cô rên lên bởi hơi ấm từ lòng bàn tay anh chạm vào da thịt cô. Trái với ý chí, một tia dục vọng như quét dọc toàn thân thể cô, bầu ngực râm ran bởi sự đụng chạm mạnh mẽ.

Cô nhận ra chàng chiến binh Viking của cô toàn thân không mảnh vải trên giường. Chắc, cũng không hẳn vậy. Anh đeo một chiếc vòng cổ bằng bạc hình cây búa của Thor và một cây thánh giá nhỏ.

Được rồi. Nói thế cũng hơi quá, nhưng quả thật chiếc vòng cổ nổi bật trên nền da ngăm ngăm của anh.

Ánh đèn mờ nhạt vuốt ve lên từng đường nét cơ thể lộ lầy của anh. Bờ vai rộng nổi lên cơ bắp, ngực anh như được tạc ra từ khuôn mẫu hoàn hảo.

Và bờ mông...

Đúng là huyền thoại!

Ngực và chân anh phủ một lớp lông đen mỏng. Chiếc cầm cương nghị lún phún râu như van nài phụ nữ liếm dọc từ đó xuống tới khi anh phải ngửa hẳn ra để cô tiếp tục gặm nhấm chiếc cổ gợi cảm của anh.

Nhưng điều hấp dẫn cô nhất chính là hình xăm tinh tế của dân tộc Bắc Âu cổ che phủ toàn bộ bờ vai phải và kết thúc với một hình tròn kiểu cách phức tạp cuốn quanh bắp tay anh. Trông mới đẹp làm sao.

Nhưng cũng không sánh bằng người đàn ông trong vòng tay cô lúc này đây. Cô rít lên trong khoái cảm và mong đợi.

“Mềm mại quá,” anh thì thầm trên làn môi cô trước khi chiếm đoạt chúng.

Cassandra thở dài. Toàn thân cô cháy bỏng khiến bản thân cô cũng kinh ngạc, đôi tay cô xoa khắp bờ vai trần rộng lớn của anh. Cô chưa từng cảm nhận điều gì như vậy. Rắn chắc, hoàn hảo, đôi vai anh cuộn lên năng lượng mạnh mẽ.

Cô muốn nhiều hơn.

Anh rời tay khỏi cơ thể cô để với lấy dải tóc tết. Cô nhìn anh ngăm ngúa nó trong lúc tách từng lọn tóc ra. “Sao em lại buộc tóc thành như vậy?” anh hỏi bằng ngữ giọng trầm mê hoặc.

“Vì những sợi tóc xoắn cứ rối vào nhau.”

Mắt anh bùng lên tia lửa như thể dải tóc tết là thứ gì quái dị lắm. “Tôi không thích. Tóc em đẹp như vậy không nên buộc chúng lại.”

Anh luồn tay và những sợi tóc xoắn rối tự do của cô trong khi tia nhìn đau đáu dụ dằn. Mềm mại. Ngón tay anh chải tóc cô tới khi chúng phủ lên khắp bầu ngực. Hơi thở anh phả lên da thịt cô.

“Có thể chứ,” anh nói, giọng bắc Âu cổ gợi cảm, êm ái. “Tôi chưa từng gặp ai đẹp hơn em.”

Cô tan chảy, Cassandra chẳng thể làm gì hơn ngoài việc nhìn anh.

Anh đẹp trai cực kì. Vẻ nam tính toát lên trong cái cách hoang dại khiến bản năng phụ nữ trong cô sôi lên cùng dục vọng nguyên thủy.

Rõ ràng anh là một kẻ nguy hiểm. Bản năng. Cứng rắn. Không chịu khuất phục.

“Tên anh là gì?” cô hỏi trong lúc anh cúi đầu niết lấy cổ cô. Gò má lún phún râu cạ vào da cô, truyền đến từng đợt run rẩy khắp cơ thể cô.

“Wulf.”

Cô rùng mình khi nhận ra ngọn nguồn của giấc mơ say đắm này. “Như trong Beowulf ấy hả?”

Anh mỉm cười vẻ đói khát, lộ ra đôi răng nanh dài. “Thực ra, tôi giống Grendel hơn. Tôi chỉ xuất hiện vào ban đêm, chực chờ nuốt chửng lấy em.”

Cô lại rùng mình lần nữa khi anh tinh nghịch liếm một vệt dài đê mê lên người cô.

Anh chàng này quả thực rất biết cách thỏa mãn phụ nữ. Tuyệt vời hơn là anh ấy không có vẻ gì vội vã muốn kết thúc chuyện này, trái lại anh từ từ thưởng thức cô.

Nếu trước đó cô còn nghi ngờ thì giờ việc này càng khiến cô khẳng định đây là một giấc mơ.

Wulf đưa lưỡi lên làn da mềm mại và vui sướng bởi cô rên khê đầy khoái cảm khi anh thưởng thức da thịt ngọt ngào pha chút mặn mặn của cô. Anh yêu cái cảm giác êm ái, ấm áp này cùng mùi hương trên người cô gái.

Cô đúng là một món khoái khẩu.

Anh đã không mơ những chuyện thế này trong bao thế kỉ. Một giấc mơ như thật, dù anh biết không phải vậy.

Cô chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng đói khát của anh.

Dù vậy, cô chạm vào anh theo cái cách anh chưa từng biết tới. Cô tỏa ra hương thơm tuyệt vời... như mùi hoa hồng và bột phấn tươi mới.

Nữ tính. Mềm mại.

Như món ăn ngon lành chỉ chờ đợi anh thưởng thức. Hoặc tuyệt vời hơn, là nuốt trọn.

Ngả ra sau, anh quay lại với mái tóc của cô nhắc anh nhớ tới màu ánh mặt trời. Những sợi vàng nóng bỏng làm anh say đắm, những sợi xoắn cuốn lấy ngón tay anh, níu giữ tới tận gốc rễ trái tim băng giá của anh. “Tóc em thật đẹp.”

“Anh cũng vậy,” cô đáp lại trong khi lùa tay vào mái tóc anh vuốt dựng ngược khỏi khuôn mặt.

Đầu ngón tay cô cạ lên lớp râu lún phún trên mặt anh trong lúc cô dò dẫm đường cong dưới quai hàm. Thánh thần ơi, đã bao lâu rồi anh chưa đụng tới phụ nữ?

Ba hay bốn tháng?

Hay là ba, bốn chục năm rồi?

Anh chẳng nhớ nổi nữa khi mà thời gian cứ kéo dài tới vô tận. Anh chỉ biết rằng đã từ lâu rồi anh đã từ bỏ ước mơ được ôm ấp một người con gái như thế này.

Vì chẳng có ai nhớ nổi anh, anh từ chối đưa những cô gái tử tế lên giường.

Anh biết quá rõ cái cảm giác thức dậy sau cơn say đắm mà chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Cứ tự hỏi, liệu bao nhiêu phần là thật và bao nhiêu phần là mơ.

Vì thế anh chuyển sang tìm kiếm những cô gái phục vụ anh vì tiền, và chỉ khi nào anh thực sự không chịu nổi cuộc sống vắng vẻ hiu quạnh.

Nhưng cô gái này nhớ được nụ hôn của anh. Cô đã nhớ ra anh.

Ý nghĩ ấy khiến trái tim anh đau đớn. Anh thích giấc mơ này, nếu có thể, anh muốn ở lại đây mãi mãi.

“Nói tôi biết tên em đi, mèo hoang^[5].”

“Cassandra.”

Anh cảm thấy tên cô rung lên bên dưới làn môi anh khi anh hôn lên hõm cổ cô.

Anh thích điều đó. Anh yêu âm thanh phát ra từ cô khi cô đáp lại những cái vuốt ve của anh. Cô xoa bàn tay nóng bỏng, háo hức khắp tấm lưng trần của anh, rồi cô dừng tay trên vết nung ở vai trái.

“Cái gì đây?” cô hỏi tò mò.

Anh liếc xuống dấu hiệu hình cung tên. “Dấu hiệu của Artemis - Nữ thần săn bắn và cũng là Nữ thần Mặt trăng.”

“Mọi Thợ săn đêm đều có nó à?”

“Phải.”

“Kì lạ thật..”

Wulf không chịu nổi tấm vải ngăn cách thêm nữa. Anh muốn nhiều hơn. Anh nhắc gấu vấy lên. “Nên đốt cái này đi.”

Cô nhú mào. “Tại sao?”

“Vì nó ngăn cách tôi với em.” Anh kéo nó thẳng qua đầu cô.

Hai mắt cô mở lớn trong giây lát rồi tối lại bởi đam mê.

“Tốt hơn rồi,” anh thì thầm.

Anh vuốt tay từ khe ngực xuống bụng cô rồi vòng qua hông.

Cassandra vươn tay lên vuốt ve khuôn ngực sáng lên bởi làn da màu bánh mật của anh, vui sướng cảm nhận những múi cơ cứng như đá tảng. Thật tuyệt vời.

Sức mạnh chết chóc tỏa ra ngùn ngụt nơi anh, nhưng anh lại rất đổi dịu dàng, như chú sư tử đã thuần hóa trên giường cô. Cô không thể tin nổi vẻ nhẹ nhàng trong những cái vuốt ve nóng rẫy nhưng điệu nghệ của anh.

Đường nét tối tăm, u buồn trên gương mặt anh khuấy đảo cô tận trong sâu thẳm, đôi mắt anh chứa đựng sự sống động như thể chúng hút luôn cả thế giới quanh anh.

Cô muốn thuần hóa con thú hoang này. Nuôi dưỡng anh bằng bàn tay cô.

Anh khẽ gầm lên rồi hôn cô điên cuồng.

Như loài thú săn mồi uyển chuyển, mạnh mẽ, anh lần tới miệng cô, thiêu đốt cô bằng những nụ hôn.

“Đúng rồi,” anh thở dốc khi cô siết lấy anh. Hơi thở anh rời rạc, anh nhìn cô chăm chú cùng cơn đói khát chân thật tới mức khiến cô run rẩy mong chờ.

“Chạm vào anh đi, Cassandra,” anh thì thầm, tay anh phủ lên tay cô.

Cô nhìn anh khi hai mắt anh nhắm lại, anh chỉ cho cô cách vuốt ve. Cô cần môi cảm nhận anh trong lòng bàn tay.

Quai hàm anh cứng lại, anh mở mắt ra, gặm lấy cô bằng tia nhìn bỏng cháy.

Cô biết trò chơi đã kết thúc. Cô ngược lên nhìn anh.

Anh cắn môi khi cô lùa tay dọc xương sống anh, để lại những vết móng tay hằn.

Anh gầm lên đáp trả.

Anh muốn cảm nhận nhiệt tình của cô.

Anh nam tính bẩm sinh. Dũng mãnh và cuồng si.

Một người mà cô không hề biết gì trừ việc anh khiến những người anh em đồng nghiệp nhà cô run lên trong khiếp sợ.

Anh đã cứu sống cô.

Có lẽ dự vọng phong bế của cô đã triệu hồi anh vào trong giấc mơ này. Nhu cầu muốn được giao tiếp với ai đó trước khi cô chết.

Đó là tiếc nuối lớn nhất của Alessandra. Chỉ bởi lời nguyện từ gia tộc của mẹ cô mà cô đã quá sợ hãi không dám giao tiếp với các Apollite khác. Cũng như người mẹ quá cố, cô bị ép buộc sống trong thế giới loài người, đóng giả là một trong số họ.

Nhưng cô chưa bao giờ là họ. Không hẳn thế.

Cô chỉ muốn được chấp nhận. Tìm một ai đó có thể hiểu được quá khứ của cô mà không cho rằng cô bị điên khi cô kể về gia tộc bị nguyện rửa của mình.

Cùng những con quỷ đeo đuôi trong đêm. Giờ thì cô có hẳn cho mình một Thọ sản đêm. Ít nhất là trong đêm nay.

“Tuyệt thật,” anh lên tiếng, ngâng đầu cười với cô. “Cảm ơn em.” Cô cười đáp lại anh.

Ngay khi cô vươn tay khum lấy mặt anh, cô nghe thấy tiếng chuông báo thức.

Cassandra vùng thức dậy.

Tim cô đập dữ dội khi cô với tay tắt chuông. Lúc đó cô mới nhận ra tóc cô đã xổ tung ra còn váy thì nằm thành một đống trên sàn nhà...

Wulf giật mình thức dậy. Tim anh động thình thịch khi anh ngược nhìn đồng hồ. Mới hơn sáu giờ, tiếng động trên lầu báo cho anh biết trời đã sáng.

Anh nhú mào nhìn quanh phòng trong bóng tối. Không có gì bất thường. Nhưng giấc mơ...

Quá đổi chân thật.

Anh xoay người nằm nghiêng, ôm chặt gối. “Khả năng ngoại cảm chết tiệt,” anh gầm nhẹ. Chúng không để anh được yên. Giờ chúng còn tra tấn anh bởi những điều anh biết mình không thể có được.

Khi anh trôi dần vào giấc ngủ, anh gần như có thể thề mình vẫn nghĩ thấy mùi hương hoa hồng và bột phấn thoang thoảng trên da anh.

“Cass,” Kat lên tiếng chào khi Cassandra ngồi xuống bàn ăn sáng.

Cassandra không đáp lại. Cô cứ liên tục nhìn thấy Wulf. Cảm giác bàn tay anh trên cơ thể cô.

Nếu cô không biết rõ hơn, cô có thể thề anh vẫn ở đây với cô.

Nhưng cô không rõ người tình trong mộng của cô là ai. Vì sao anh lại ám ảnh cô.

Kì lạ thật.

“Cậu ổn chứ?” Kat hỏi.

“Ừ, tớ đoán vậy. Tối qua tớ ngủ không được.”

Kat đặt tay lên trán cô. “Trông cậu như bị sốt ấy, nhưng lại không phải.”

Đúng là cô phát sốt, nhưng không phải vì ốm. Một phần trong cô không muốn làm gì ngoài quay lại giường ngủ một giấc, và để tìm kiếm người đàn ông bí ẩn của cô, tiếp tục cuộc tình với anh cho tới hết ngày.

Kat đưa cô bát cháo ngô.

“Mà này, Michelle gọi và gửi lời cảm ơn cậu đã giới thiệu Tom với cô ấy tối qua. Anh ta muốn gặp lại cô ấy ở Inferno tối nay và cô ấy hỏi xem liệu

ta có thể đi cùng không.”

Cassandra nhắm mắt khi lời của Kat như chạm đến thứ gì đó mơ hồ trong kí ức của cô.

Đột nhiên, cô nhìn thấy hộp đêm tối qua. Và lũ Daimon. Cô nhớ ra nỗi khiếp sợ.

Hơn hết thảy, cô nhớ Wulf.

Không phải người tình dịu dàng như trong mơ, mà là người đàn ông đáng sợ, tối tăm đã giết chết lũ Daimon ngay trước mặt cô.

“Chúa ơi,” cô thở hắt ra khi từng chi tiết trở nên sáng rõ.

“Sau năm phút không ai trong hộp đêm này sẽ nhớ rằng họ từng thấy tôi.” Lời của anh vang lên trong tâm trí cô.

Nhưng cô vẫn nhớ anh mà. Chà.

Anh đã về nhà cùng với cô sao?

Không. Cassandra thả lỏng khi nhớ rõ anh đã rời đi. Và rồi cô quay lại hộp đêm cùng với bạn bè.

Cô đã lên giường một mình.

Nhưng lúc tỉnh dậy, cô trần như nhộng. Toàn thân ướt đẫm... “Cass, tớ thấy lo rồi đấy.”

Cassandra thở sâu rồi lắc đầu, xua tan mọi chuyện. Chỉ là mơ thôi. Phải là như vậy. Mọi chuyện quá vô lý. Nhưng khi nói tới sức mạnh siêu nhiên thì Daimon và Thợ săn đêm chẳng bao giờ có lý cả.

“Tớ ổn, nhưng tớ không tới lớp sáng nay đâu. Tớ nghĩ chúng ta cần tìm hiểu vài chuyện.”

Kat trông còn lo lắng hơn. “Cậu chắc chứ? Cậu chưa từng bỏ buổi học nào vì bất cứ chuyện gì.”

“Ừ,” cô đáp cùng với một nụ cười. “Cậu mang theo laptop đi, để xem ta có thể tìm hiểu gì về Thợ săn đêm.”

“Kat nhượng mày. Tại sao?”

Bao nhiêu năm qua, Cassandra luôn bị tộc người phía nhà mẹ truy đuổi, cô chỉ tin tưởng vào hai người vệ sĩ.

Một người đã chết lúc cô mười ba tuổi, trong một trận chiến suýt lấy đi tính mạng cô.

Người còn lại là Kat, người chấp nhận sự thật dễ dàng hơn rất nhiều so với vệ sĩ đầu tiên. Kat chỉ nhìn cô, nháy mắt rồi nói. “Tuyệt. Tớ có thể giết chúng mà không phải vào tù sao?”

Kể từ đó, Cassandra không giữ bí mật nào với Kat. Cô ấy là bạn và là vệ sĩ của cô, cũng hiểu rõ về Apollite cùng phong tục tập quán của họ như Cassandra vậy.

Thực ra cũng không nhiều lắm. Apollite có thói quen xấu là không để ai biết về họ mà được sống.

Dù vậy, cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm khi tìm được người không nghĩ là cô bị điên hay mắc bệnh ảo giác. Nhưng suốt năm năm qua, Kat cũng chứng kiến đủ số Daimon và Apollite bám theo họ để hiểu ra mọi chuyện là có thật. Mấy tháng qua, mỗi lúc Cassandra càng cận kề với những phút cuối cuộc đời, lũ Daimon cũng bớt tấn công khiến cô cảm nhận được sự nhỏ nhoi trong cuộc sống bình thường. Nhưng cô không ngốc đến nỗi cho rằng mình đã an toàn. Cô không bao giờ an toàn.

Cho tới ngày cô chết.

“Có vẻ tối qua tớ đã gặp một Thợ săn.” Kat nhú mày. “Khi nào?”

“Ở hộp đêm.”

“Khi nào?” Kat lặp lại.

Cassandra dè dặt không muốn nói. Một vài chi tiết vẫn còn mờ ảo, nên cho tới khi cơ chưa thể nhớ ra thêm, cô không muốn làm Kat lo.

“Tớ thấy anh ta trong đám đông.”

“Vậy sao cậu biết anh ta là Thợ săn đêm? Tớ tưởng cậu từng nói họ chỉ có trong truyền thuyết.”

“Tớ không chắc. Anh ta có thể chỉ là một kẻ kì quái tóc đen và có răng nanh, nhưng nếu tớ đúng và anh ta đang ở đây, tớ cần phải biết, vì anh ta có

thế là người nói cho tớ biết liệu tớ có phải chết sau tám tháng nữa không.”

“Được rồi tớ hiểu rồi. Nhưng cậu biết đấy, có thể anh ta chỉ là một kẻ ham mê thời trang Gothic, đóng giả ma cà rồng hay lui tới Inferno thôi.” Kat đi về phòng ngủ để lấy laptop và đặt nó lên bàn bếp trong lúc Cassandra ăn nốt bữa sáng.

Ngay khi bật laptop, Cassandra đăng nhập vào trang Katoteros.com. Đó là một cộng đồng trên mạng mà cô phát hiện ra hơn một năm trước. Trên đó có các Apollite thường nói chuyện với nhau. Nhìn ở ngoài thì trông nó có vẻ như một là trang chuyên về lịch sử Hy Lạp, nhưng thực ra có vài khu vực được bảo mật.

Không có thông tin chính thức nào về Thợ săn đêm. Vì thế cô và Kat bỏ thời gian cô truy cập chui vào các khu vực đó. Mà điều này thì còn khó hơn vượt rào vào các trang mạng của Chính phủ nữa.

Sao mấy kẻ siêu năng lực cứ không muốn người khác khám phá ra nơi chốn của mình thế nhỉ?

Được rồi, cô hiểu nhu cầu giữ bí mật đó. Nhưng đúng là quá tội cho một cô gái đang cần một vài đáp án cho câu hỏi của mình.

Điều gần nhất với thứ cô cần tìm kiếm là một đường dẫn tới trang “Hỏi các Nhà tiên tri”. Cô nhấn vào đường dẫn rồi nhập tên hòm thư của mình vào. “Thợ săn đêm có thật không?”

Sau đó, cô tìm kiếm thêm nhưng chẳng được gì. Cứ như họ không tồn tại vậy.

Trước khi thoát khỏi đó, hòm thư của cô báo tin từ Nhà tiên tri với lời đáp vắn vẹn hai từ.

Còn người?

“Có lẽ họ chỉ là huyền thoại thôi,” Kat lại tiếp lời.

“Chắc vậy”. Nhưng huyền thoại không hôn phụ nữ như cách Wulf đã hôn cô, và cũng không chui vào giấc ngủ của cô như thế.

Hai giờ sau, Cassandra quyết định chọn phương pháp cuối cùng... Bỏ cô.

Kat lái xe đưa cô tới tòa cao ốc của bố cô ở trung tâm St. Paul. Cũng may là giao thông vào tầm chín, mười giờ đã vắng nên Kat chỉ khiến cô phải chịu một cơn đau tim nho nhỏ với kiểu lái xe luồn lách của mình.

Mà dù có là buổi nào hay giao thông tắc nghẽn tới đâu, Kat luôn lái xe như thể lũ Daimon đang đuổi theo ngay sau họ.

Kat vòng vào bãi đỗ, dừng lại một chút ở cổng lấy vé tự động trước khi đánh tay lái vòng qua một chiếc Toyota đang tiến tới chậm chậm, cuối cùng thẳng lại ở một điểm đỗ xe khá đẹp.

Tài xế chiếc Toyota lên tiếng bực bội với họ rồi bỏ đi. “Kat à, cậu lái xe như thể đang chơi trò chơi điện tử vậy.”

“Rồi, rồi. Muốn xem khẩu súng điện tử giấu dưới nắp ca-pô không, tớ sẽ cho chúng tớ bởi nếu không chịu tránh đường.”

Cassandra cười phá lên, và dù một phần trong cô tự hỏi liệu Kat có giấu gì thật không. Cô hiểu bạn mình, điều đó hoàn toàn có thể.

Ngay khi rời khỏi bãi đỗ để tiến vào tòa nhà, cả hai ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng lúc nào chẳng vậy. Không phải ngày nào người ta cũng được gặp những cô nàng cao trên một mét tám mươi. Chưa kể là Kat còn rất đẹp, Cassandra sẽ phải bỏ đầu của cô ấy ra nếu như muốn bạn mình trở nên hòa đồng ở bất kì chốn nào, ngoại trừ Hollywood.

Vì vệ sĩ không đầu thì chẳng còn tác dụng gì nên Cassandra đành chịu đựng cô gái đáng ra nên làm cho hãng người mẫu LA Models.

Bảo vệ công ty chào họ ở cửa ra vào với cái gật đầu và ra hiệu cho họ vào trong.

Bố của Cassandra chính là Jefferson T. Peters khét tiếng của Công ty Dược phẩm Peters, Briggs và Smith, một trong những công ty nghiên cứu và phát triển thuốc men lớn nhất thế giới.

Nhiều người tỏ ánh nhìn ghen tỵ khi cô đi ngang qua. Họ biết cô là người thừa kế duy nhất của bố cô, và họ nghĩ chắc chắn cô sẽ sống đến lúc đó.

Giá mà họ biết.

“Chào cô Peters,” trợ lý hành chính của bố chào Cassandra khi cuối cùng cô cũng lên tới tầng hai mươi hai. “Tôi gọi bố cô nhé?”

Cassandra mỉm cười với người phụ nữ mảnh mai, cực kì quyến rũ và rất ngọt ngào, nhưng lúc nào cũng khiến cô có cảm giác cô nên giảm thêm khoảng năm cân và lùa tay vào tóc để chải cho thẳng thơm. Tina là một trong những người ăn mặc vô cùng tỉ mỉ mà không có một khuyết điểm nào lộ ra.

Diện bộ vét Ralph Lauren không tì vết, Tina đối lập hoàn toàn với cô, người lúc nào cũng mặc áo phông của trường đại học và quần hò.

“Ông ấy đang ở một mình à?” Tina gật đầu.

“Vậy tôi sẽ vào và cho ông ấy một sự ngạc nhiên.”

“Chắc chắn rồi. Ông ấy sẽ rất vui khi được gặp cô.”

Để lại Tina với công việc của mình và Kat ngồi chờ gần đó, Cassandra vào thánh địa công việc của bố cô.

Văn phòng ông thiết kế theo phong cách hiện đại, toát lên một vẻ “lạnh băng”, trái ngược hoàn toàn với tính cách con người ông. Bố yêu mẹ thắm thiết và từ giây phút cô chào đời, ông đã cưng chiều cô với tất cả những gì ông có.

Bố cô vô cùng đẹp trai với mái tóc nâu thẫm pha một vài sợi hoa râm nổi bật. Ở tuổi năm mươi chín, trông ông khỏe khoắn và thon gọn như chỉ mới hơn bốn mươi.

Dù cô bị buộc phải lớn lên cách xa ông, do quá sợ đám người Apollite hay Daimon sẽ tìm ra nếu cô ở một chỗ quá lâu, ông chưa bao giờ để cô đi xa quá dù kể cả cô có ở bên kia vòng trái đất. Chỉ một cú điện thoại hoặc thậm chí là một chuyến bay.

Suốt bao năm qua, ông luôn xuất hiện bất ngờ trên bậc thềm nhà cô cùng quà tặng và những cái ôm, đôi lúc vào nửa đêm. Đôi lúc vào ban ngày.

Lúc còn nhỏ, cô và các chị thường cá cược xem ông có xuất hiện nữa không.

Ông không bao giờ khiến họ thất vọng, hoặc bỏ lỡ bất kì ngày sinh nhật nào.

Cassandra yêu người đàn ông này hơn bất cứ điều gì trên thế giới và cô luôn lo sợ có chuyện gì xảy ra với ông nếu như tám tháng nữa cô cũng chết như mọi Apollite khác. Đã bao lần cô phải chứng kiến nỗi đau đớn, buồn khổ của ông khi chôn cất mẹ và bốn người chị của cô.

Từng người ra đi khiến trái tim ông tan vỡ, nhất là vụ nổ bom trong xe hơi đã lấy đi sinh mạng của mẹ và hai người chị cuối cùng.

Liệu ông còn đủ sức chịu một cú sốc như thế nữa không?

Đẹp suy nghĩ đáng sợ đó sang một bên, cô tiến tới chiếc bàn làm việc cao cấp với khung thép và kính của bố.

Ông đang nói chuyện điện thoại nhưng lập tức ngắt máy khi ngược lên nhìn cô từ đồng giấy tờ.

Mặt ông lập tức sáng bừng lên, ông đứng dậy ôm cô, rồi lùi lại với vẻ lo lắng. “Con làm gì ở đây thế, con yêu? Không phải giờ con nên ở trường sao?”

Cô vỗ lên cánh tay ông, thúc giục ông quay trở lại bàn còn mình thì ngồi xuống một cái ghế êm ái trước mặt. “Có lẽ vậy.”

“Thế sao con lại ở đây? Con có bao giờ bỏ học để đến gặp bố đâu?”

Cô cười phá lên khi ông nhắc lại câu y hệt Kat lúc trước. Có lẽ cô cần phải thay đổi thói quen của mình. Tong tình cảnh của cô, những thói quen dễ đoán rất nguy hiểm. “Con muốn nói chuyện với bố.”

“Chuyện gì?”

“Thợ săn đêm.”

Mặt ông tái lại, khiến cô tự hỏi liệu ông biết bao nhiêu và sẵn sàng chia sẻ được bao nhiêu. Ông có thói quen bảo bọc cô hơi quá, tới mức khó chịu, vì thế cô mới có lịch sử dài với các vệ sĩ là vậy.

“Vì sao con muốn biết về họ” bố cô hỏi lại vẻ dè chừng.

“Vì tối qua con bị Daimon tấn công, một thợ săn đã cứu con.” Ông đứng dậy và chạy bố tới bên cô. “Con có bị thương không?”

“Không ạ,” cô nhanh chóng an ủi ông trong lúc ông kiểm tra một lượt xem cô có bị tổn hại gì không. “Con chỉ sợ thôi.”

Ông ngả ra sau với cái nhìn nghiêm khắc, tay vẫn giữ lấy khuỷu tay cô. “Được rồi. Con phải thôi học ngay, chúng ta sẽ...”

“Bố à,” cô nói chắc chắn, “Con sẽ không thôi học khi chỉ còn chưa đầy một năm nữa là tốt nghiệp rồi. Con chán phải chạy trốn rồi.”

Dù có thể cô không sống được quá tám tháng, nhưng biết đâu. Cho tới khi cô biết chắc, cô thề sẽ sống nốt cuộc đời bình thường nhất có thể.

Cô nhìn ra vẻ khiếp sợ trên mặt bố. “Con không được cãi bố, Cassandra. Bố đã thề với mẹ con rằng bố sẽ bảo vệ con khỏi đám người Apollite và bố sẽ làm vậy. Bố sẽ không để chúng giết nốt con.”

Cô nghiêng chặt răng khi nhớ tới lời thề mà ông coi là thiêng liêng ấy cũng như đối với công ty này. Cô biết cô thừa kế cái gì từ gia tộc đẳng ngoại.

Qua bao thế kỷ, chính tổ tiên của cô đã khiến Apollite chịu đựng lời nguyền.

Vì lòng đố kị và ghen tuông, cụ kị gì đó của cô đã đưa lính tới sát hại con trai và người tình của Thần Apollo. Để trả thù, vị thần mặt trời của người Hy Lạp đã từ bỏ giống loài Apollite.

Vì nữ hoàng Apollite ra lệnh cho lính của mình biến vụ sát hại trông giống như một vụ thú dữ ăn thịt người, Apollo đã ban cho giống loài này toàn bộ đặc điểm của loài thú: răng nanh dài, tốc độ, sức mạnh và đôi mắt của kẻ săn mồi. Họ buộc phải uống máu nhau để sinh tồn.

Thần đã từ bỏ họ, cấm họ ra ngoài ánh sáng để vị thần đang tức giận không bao giờ còn nhìn thấy họ nữa.

Nhưng điều khủng khiếp nhất là thần nguyền rủa họ chỉ được phép sống hai mươi bảy năm, đó cũng là số tuổi người tình của thần khi nàng bị sát hại.

Vào sinh nhật hai mươi bảy, Apollite sẽ chậm rãi thối rữa và đau đớn. Cái chết kinh hoàng tới mức hầu hết gia tộc đã tự sát vào ngày trước sinh

nhật hầu thoát khỏi lời nguyền.

Hy vọng duy nhất của họ là giết người rồi chiếm đoạt linh hồn họ. Chẳng còn cách khác nếu muốn kéo dài mạng sống. Nhưng giây phút họ biến thành Daimon, họ đã bước qua ranh giới và đánh thức cơn thịnh nộ của các thần.

Chính lúc đó, Thợ săn đêm được triệu tới để giết họ, giải thoát cho các linh hồn tù tội trước khi linh hồn đó tan biến hoàn toàn.

Tám tháng nữa, Cassandra sẽ bước sang tuổi hai bảy. Cô sợ điều đó.

Cô mang dòng máu lai với con người và chính vì vậy, cô vẫn ra ngoài vào ban ngày được, nhưng cô phải che chắn và không thể ở dưới ánh mặt trời quá lâu nếu không muốn bị bỏng nặng.

Răng nanh dài của cô đã bị cưa bớt khi cô lên mười, và dù luôn bị thiếu máu, nhu cầu bổ sung máu vẫn được đáp ứng bằng cách tiêm truyền mỗi tháng hai lần.

Cô còn may mắn. Những người lai giữa Apollite và con người mà cô gặp mấy năm qua đều mang nhiều đặc tính giống dòng máu Apollite của họ.

Tất cả bọn họ đều chết năm hai bảy tuổi. Tất cả.

Nhưng Cassandra luôn hi vọng phần người trong cô đủ mạnh để cô sống sót qua mốc đó.

Dù cuối cùng cô cũng không biết nữa, cô chưa từng tìm thấy ai biết nhiều hơn về “tình cảnh” của cô hơn chính cô.

Cassandra không muốn chết. Không phải khi cuộc sống có quá nhiều điều ý nghĩa với cô. Cô muốn những điều như bao người khác. Một người chồng. Một gia đình.

Hơn hết thảy, một tương lai.

“Có lẽ anh thợ săn này biết gì đó về dòng máu lai của con. Có thể anh ta sẽ...”

“Mẹ con sẽ phát hoảng lên nếu nghe thấy tên họ,” bố cô lên tiếng khi vuốt ve gò má cô. “Bố không biết nhiều về tộc Apollite nhưng bố biết họ

đều ghét Thợ săn đêm. Mẹ con gọi bọn họ là những sát thủ tàn ác, máu lạnh, không ai nói lý lại được.”

“Họ đâu phải Kẻ hủy diệt.”

“Nhưng như cách mẹ con nói thì đúng vậy đấy.”

Đúng vậy. Mẹ cô từng dành hàng giờ để cảnh báo cô và các chị tránh xa ba điều: Thợ săn đêm, Daimon và Apollite - theo đúng thứ tự đó.

“Mẹ còn chưa gặp họ. Tất cả những gì bà ấy biết là do ông bà ngoại kể lại và con ngờ là họ cũng chưa từng gặp Thợ săn đêm. Hơn nữa, nếu anh chàng Thợ săn này là chìa khóa giúp con tìm ra cách sống lâu hơn thì sao?”

Bố cô nắm chặt tay cô. “Thế nếu hẳn ta được cử đi giết con cũng như lũ Daimon và Apollite đã giết mẹ con thì sao? Con biết truyền thuyết nói gì rồi. Giết con thì lời nguyện sẽ được xóa bỏ.”

Cô nghĩ ngợi một lát. “Nếu họ đúng thì sao? Nếu con chết thì các Apollite khác sẽ được sống bình thường không biết chừng? Có lẽ con nên chết.”

Khuôn mặt bố cô đỏ lên vì giận dữ. Tia nhìn nghiêm khắc thiêu cháy cô khi ông nắm chặt tay cô hơn. “Cassandra Elaine Peters, tốt hơn là đừng để bố nghe con nói vậy nữa. Con hiểu chưa?”

Cassandra gật đầu, hồi hận vì đã khiến ông tăng huyết áp khi đó là điều cuối cùng cô muốn. “Con biết rồi. Con chỉ buồn quá thôi.”

Ông hôn lên trán cô. “Bố biết rồi, con yêu. Bố biết.”

Cô nhìn ra nỗi thống khổ trên gương mặt ông khi ông đứng dậy, quay trở về ghế ngồi.

Ông không nói ra điều cả hai cùng nghĩ tới. Rất lâu trước đây, ông đã giao phó cho một đội nghiên cứu hầu tìm ra “cách chữa” căn bệnh hiểm gặp của cô chỉ để phát hiện ra rằng khoa học hiện đại không giúp ích được gì trước cơn thịnh nộ của một vị thần.

Có lẽ ông nói đúng, có thể anh chàng Wulf đó cũng nguy hiểm với cô như mọi kẻ khác. Cô biết Thợ săn đêm được tái sinh để tiêu diệt Daimon, nhưng cô không biết họ đối phó với Apollite thế nào.

Mẹ cô từng nói không được tin bất kì ai, đặc biệt là những kẻ hành nghề giết chóc.

Dù vậy, cô bạo gan cho rằng giống loài đã dành hàng bao thế kỉ sẵn lòng chùng tụt của cô hẳn sẽ biết mọi điều cô muốn biết.

Thế nhưng cô lại nghĩ, sao một Thợ săn đêm phải đi giúp một Apollite vốn là kẻ thù không đội trời chung chứ?

“Một ý nghĩ điên rồ, phải không ạ?”

“Không đâu, Cassie,” bác đáp lại nhẹ nhàng. “Chuyện này không điên tí nào cả. Bố chỉ không muốn con bị tổn thương.”

Cô đứng dậy, lại gần để ôm hôn bố. “Con sẽ về trường và quên hết những chuyện này đi.”

“Bố vẫn mong con sẽ nghĩ lại về việc rời khỏi đây một thời gian. Nếu lũ Daimon đó đã gặp được con, hẳn chúng sẽ nói với ai khác về việc con đang ở đây.”

“Bố tin con đi, chúng không có đủ thời gian đâu. Không ai biết con ở đây và con cũng không muốn đi đâu cả.”

Chẳng bao giờ.

Lời nói lơ lửng chưa được nói ra. Cô nhìn cánh môi bố run run khi cùng nghĩ tới đồng hồ đang điểm từng giây chờ tới ngày tận số của cô.

“Sao con không ghé qua chỗ bố tối nay, ta cùng ăn tối?” bố lại hỏi. “Bố sẽ nghỉ làm sớm và...”

“Con đã hứa với Michelle sẽ cùng làm gì đó. Con gọi lại bố ngày mai được không ạ?”

Ông gật đầu và ôm cô thật chặt tới mức cô nhăn nhó vì áp lực đè quanh eo. “Con phải cẩn thận đấy.”

“Vâng ạ.”

Nhìn vẻ mặt ông, cô có thể nói ông không muốn cô đi cũng như chính bản thân cô không muốn rời khỏi ông. “Bố yêu con, Cassandra.”

“Con biết. Con cũng yêu bố.” Cô cười với ông và để ông lại trong văn phòng mình.

Cassandra bước ra khỏi tòa nhà công ty bố, trong lúc đó, tâm trí cô quay trở về giấc mơ đêm qua, về Wulf và cảm giác được ôm anh.

Kat xuất hiện sau lưng cô, vẫn giữ im lặng, cho cô một khoảng không cần thiết. Cô thích vệ sĩ của mình cũng vì lý do đó.

Đôi lúc cô cảm giác như Kat thấu hiểu suy nghĩ của cô.

“Tớ muốn uống Starbucks,” Cassandra lên tiếng với Kat sau lưng. “Còn cậu?”

“Tất nhiên rồi. Cà phê nguyên chất hoặc tớ thà chết còn hơn.”

Trong lúc bước dọc con phố tới tiệm cà phê, Cassandra lại bắt đầu nghĩ về Thợ săn đêm.

Từ lúc nghe những chuyện thần thoại mẹ kể để dọa cô, cô chẳng buồn đếm xỉa tới đám người này nữa, thế nên cô cũng chưa thực sự từng nghiên cứu về họ dù cô học về Hy Lạp cổ đại. Từ lúc nhỏ, cô đã dành phần lớn thời gian rảnh tìm tòi về lịch sử tộc người mình cũng như những truyền thuyết cổ đại.

Cô không nhớ đã từng đọc thấy tài liệu nào về Thợ săn đêm, chứng tỏ những câu chuyện của mẹ toàn là kiểu để dọa trẻ con chứ không phải chuyện có thật.

Nhưng có lẽ cô đã bỏ qua chi tiết nào chẳng... “Cassandra!”

Cô dừng suy nghĩ, ngược lên nhìn một trong hai anh bạn cùng lớp đang vẫy tay với cô trên đường tới gần Starbucks. Cậu ta chỉ cách nơi đó một hai bước, một cậu chàng đáng yêu kiểu hướng đạo sinh với mái tóc đen ngắn, xoắn lộn và đôi mắt xanh lơ thân thiện.

Cậu ta nhắc cô nhớ tới nhân vật Opie Taylor trong chương lộ trình truyền hình Andy Griffith Show, cô thậm chí còn nghĩ cậu ta sẽ gọi cô là “bà”.

“Chris Eriksson,” Kat thì thầm khi cậu ta lại gần.

“Cảm ơn,” Cassandra cũng thì thầm đáp lại, biết ơn khả năng nhớ tên tuyệt vời của Kat. Cô chỉ nhớ được mặt chứ không thường nhớ tên.

Cậu chàng dừng lại trước mặt hai cô gái.

“Chào cậu, Chris,” cô lên tiếng và cười với cậu. Cậu ta tốt bụng, luôn giúp đỡ ai cần. “Sao cậu lại ở đây?”

Cậu ta có vẻ không thoải mái lắm. “Tớ... à... tớ đi nhận đồ hộ ấy mà.”

Kat trao đổi ánh nhìn thích thú với cô. “Nghe đáng ngờ đây. Hi vọng không phải chuyện gì phi pháp chứ.”

Mặt cậu chàng đỏ lừ. “Không phải, không phi pháp gì đâu. Chuyện riêng thôi.”

Chẳng hiểu sao Cassandra lại thích thú hơn nếu đó là chuyện phi pháp. Cô chờ một hai phút cho cậu ta bớt ngượng.

Chris là sinh viên trong lớp Anh ngữ cổ của cô. Họ ít trò chuyện với nhau trừ những lúc trao đổi bài vở mỗi khi cô gặp khó khăn trong việc dịch bài. Chris là học trò cưng của thầy và luôn đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các bài thi.

Mọi người trong lớp chỉ muốn treo cậu ta lên là vì thế. “Cậu đã làm bài tập chiều nay chưa?” Cuối cùng cậu ta hỏi. Cô gật đầu.

“Đề tài hay đúng không? Rất thú vị.” Qua vẻ mặt, cô đoán cậu ta thực sự có ý đó.

“Thú vị như thể khoan răng mà không cần thuốc tê ấy,” cô đáp lời cố ý bông đùa.

Cậu lại không cho là vậy.

Mặt cậu ta chùng xuống. “Xin lỗi nhé. Tớ lại biến thành con mọt sách rồi.” Cậu ta giựt tai vẻ lo lắng rồi nhìn xuống đường. “Tớ phải đi rồi. Còn chuyện cần làm.”

Khi cậu chàng chuẩn bị rời đi, cô gọi với theo. “Chris này?” Cậu ta dừng lại để ngoái nhìn cô.

“Hội chứng bị bao bọc quá đáng hả?”

“Gì cơ?”

“Cậu cũng bị bố mẹ bảo bọc quá mức đúng không?” Chris gãi gãi sau gáy. “Sao cậu biết?”

“Tin tớ đi, cậu có những triệu chứng điển hình mà. Tớ cũng từng như vậy, nhưng sau một vài năm điều trị liên tục, tớ đã học được cách che giấu và gần như cư xử bình thường như bây giờ.”

Cậu ta cười phá lên. “Cậu còn nhớ tên của bác sĩ điều trị không?”

Cô cười. “Có chứ.” Cassandra hất đầu về phía quán cà phê. “Có rảnh uống cốc cà phê không?”

Cậu trông như thể cô vừa đưa cho cậu chìa khóa vào kho lưu trữ vàng Fort Knox vậy. “Có, cảm ơn cậu.”

Cô và Kat dẫn đường vào Starbucks, Chris đi ngay sau hai người như một chú cún vui vẻ khi chủ mới về nhà.

Sau khi đã gọi xong đồ uống, họ ngồi ở phía sau quán, cách xa cửa sổ để ánh nắng không thiêu cháy cô.

“Sao cậu lại học lớp Anh ngữ cổ?” Chris hỏi sau khi Kat đi vào phòng vệ sinh. “Cậu không giống kiểu tình nguyện chịu phạt như thế?”

“Tớ luôn cố tìm hiểu những... thứ cũ kĩ,” cô nói, ngập ngừng vì không tìm được từ thích hợp. Khó mà giải thích với một người lạ rằng cô đi nghiên cứu về những cách chữa bệnh cổ và lời chú với hi vọng kéo dài sự sống. “Còn cậu? Trông cậu giống tuýp người thoải mái hơn nếu được học lớp tin học.”

Cậu ta nhún vai. “Tớ đang muốn qua kì thi này. Tớ muốn học cái gì đó nhẹ nhàng thôi.”

“Ừ nhưng sao lại là Anh ngữ cổ. Cậu sống trong gia đình như thế nào vậy?”

“Một gia đình thực sự có những người nói thứ tiếng đó.”

“Không đời nào!” cô nói vẻ không tin được. “Ai còn nói thứ tiếng đó chứ?”

“Nhà tớ. Thật đấy.” Rồi cậu nói gì đó cô không hiểu được. “Cậu vừa chửi tớ đấy à?”

“Không,” cậu nói chân thành. “Tớ không bao giờ cư xử như thế.”

Cô cười khi liếc sang chiếc ba lô của cậu. Một cuốn sổ ghi chép lịch hàng ngày màu nâu cũ sờn thò ra khỏi túi hông chưa kéo hết khóa. Ở bên gáy sổ có một sợi ruy-băng màu mận đỏ lơ lửng, một đầu dính huy hiệu gì đó trông thú vị. Huy hiệu có hình tấm khiên tròn và hai thanh kiếm bắt chéo nhau, ở trên cùng là ba chữ cái T.S.Đ.

Lạ thật, ngày hôm nay cô lại thấy mấy chữ này trong lúc cô cũng đang nghĩ tới những kẻ có cùng chữ cái đó nhưng khác hoàn toàn.

Điền báo chằng...

“T.S.Đ?” Cô cất tiếng hỏi trong lúc đưa tay sờ chiếc huy hiệu. Cô lật mặt sau của nó và trái tim như ngừng đập khi cô nhìn thấy hàng thứ Thosandem.com được khắc trên đó.

“Hả?” Chris nhìn sang. “À... À!” cậu ta ngập ngừng, giọng đầy lo lắng. Cậu ta cầm lấy nó và nhét lại vào ba lô, rồi kéo khóa lại. “Chỉ là mấy thứ lật vạt để giải trí thôi mà.”

Sao cậu ta căng thẳng vậy? Trông cậu ta khó chịu thấy rõ. “Cậu chắc cậu không làm gì phi pháp chứ, Chris?”

“Tin tớ đi mà. Nếu tớ mà có suy nghĩ ấy, sẽ bị phát hiện và xử lý ngay.” Cassandra không chắc lắm, đúng lúc Kat quay trở lại.

Thosandem.com...

Cô chưa từng thử tìm kiếm bằng cụm từ có dấu gạch nối như thế. Giờ cô đã có hẳn tên trang web để thử.

Họ trò chuyện thêm ít phút về trường lớp rồi chia tay vì Chris phải lo nốt công chuyện trước khi có lớp Anh ngữ cổ chiều muộn hôm nay và cô cũng cần quay lại trường trước tiết tiếp theo.

Cô có thể trốn một tiết chứ hai tiết thì... Không bao giờ. Cassandra rất chuyên cần.

Sau một hồi, cô đã an toàn có mặt ở lớp học, chờ giảng viên môn Văn học cổ điển tới lớp trong khi các sinh viên khác trò chuyện xung quanh. Kat

đã tới ngồi ở sảnh chờ, chắc lại đang đọc một tiểu thuyết của Kinley MacGregor.

Trong lúc chờ giảng viên, Cassandra mở chiếc máy tính cầm tay Pahn Pilot ra và quyết định tìm kiếm một chút trên mạng. Cô gõ địa chỉ *Thosandem.com*.

Cô chờ trang web hiện ra.

Lúc nó hiện ra thật sự, cô há hốc miệng vì ngạc nhiên. Chà, chuyện thú vị đây...

Chương 4

Chris thở dài khi tới gần lớp Anh ngữ cổ. Đúng là một ngày điển hình toàn chuyện bực mình. Đáng ra cuộc đời cậu phải tuyệt vời mới đúng. Cậu có tiền bạc bằng cả thế giới. Mọi thứ xa hoa từng được biết đến. Chẳng có gì trên đời này mà cậu không thể mơ tới.

Thậm chí, lần sinh nhật lần thứ hai mươi một vào mùa xuân năm ngoái, Wulf đã thuê hẳn Britney Spears tới hát mừng cậu. Vấn đề là những người tới dự cũng chỉ có cậu, đám vệ sĩ và Wulf người suốt ngày chạy quanh lo lắng liệu cậu có bị thương hay bị bắt nạt không.

Chưa kể tới ba triệu lần Wulf giục cậu thử hẹn hò Britney. Hoặc ít ra cũng thử bắt chuyện làm quen với cô. Cô ấy đã từ chối bằng một tràng cười mà tới giờ cậu vẫn nghe thấy bên tai.

Tất cả những gì cậu muốn là một cuộc sống bình thường. Hơn thế, cậu muốn tự do.

Chỉ có hai thứ đó là cậu không thể có.

Wulf sẽ không để cậu rời nhà trừ khi anh ấy đi cùng. Lần duy nhất Chris được bay đi đâu đó chơi là khi Acheron, thủ lĩnh Hội thợ săn, đến chơi và đưa đi, dù suốt thời gian đó, anh ta sẽ trông chừng cậu nghiêm ngặt. Mọi thành viên trong Hội là Hộ vệ biết cậu là huyết mạch cuối cùng của em trai Wulf. Thế nên cậu mới bị bảo bọc còn hơn cả kho báu quốc gia.

Cậu cảm giác như mình là sinh vật ngoài hành tinh, cậu ước gì tìm được đến nơi nào đó cậu không phải một thẳng kì quặc như thế này.

Nhưng không thể. Không có cách nào thoát được số phận. Không có cách nào thoát được cảnh là...

Người thừa kế cuối cùng.

Nếu không có Chris và các con cậu sau này, Wulf sẽ cô độc vĩnh viễn vì chỉ có những người mang dòng máu của anh mới nhớ được anh.

Vấn đề là giờ phải tìm mẹ cho mấy đứa con ấy đã, mà rõ là chẳng ai tình nguyện làm điều đó.

Tai cậu vẫn còn vang vọng lời từ chối của Belinda từ mười phút trước.

“Hẹn hò với cậu hả? Làm ơn đi. Khi nào lớn và học được cách ăn mặc tử tế thì hãy gọi mình nhé.”

Nghiến răng nghiến lợi, Chris cố gắng không nghĩ về những lời khó nghe ấy. Cậu đã mặc chiếc quần kaki đẹp nhất của cậu và áo len màu xanh hải quân chỉ để mời cô ấy đi chơi. Nhưng Chris biết cậu không khéo léo và cũng không sành điệu.

Cậu đã có mọi đặc điểm của một thằng ngốc điển hình. Gương mặt trung bình của cậu bé nhà bên và sự tự tin của một con ốc.

Chúa ơi, cậu đúng là thảm hại mà.

Chris dừng lại ở cửa lớp để nhìn hai anh chàng Hộ vệ đang bám theo sau ở một khoảng cách “kín đáo”. Ở giữa độ tuổi ba mươi, cả hai đều cao tầm mét tám, tóc đen và khuôn mặt nghiêm nghị. Họ được Hộ đồng giao phó với nhiệm vụ duy nhất là luôn dõi theo cậu và chắc chắn rằng không có gì xảy ra với cậu cho đến khi cậu sinh ra đủ mấy đứa làm Wulf hạnh phúc.

Ban ngày cũng chẳng có hiểm nguy nào mấy. Trong những dịp hiểm hoi, Doulos - đầy tớ của Apollite - có thể tấn công Hộ vệ nhưng thời nay chuyện này hiếm tới mức xứng đáng được cho là tin tức quốc gia.

Vào ban đêm, Chris bị cấm rời khỏi nhà, trừ khi cậu đi hẹn hò. Chuyện đó dường như vô vọng sau khi cô bạn gái duy nhất của cậu bỏ rơi cậu.

Chris thở dài trước triển vọng cố gắng tìm một người khác để hẹn hò. Ai mà đồng ý chứ, khi phải tham gia xét nghiệm máu và khám sức khỏe?

Chris rên lên khe khẽ.

Khi cậu ở trong lớp, hai anh chàng Hộ vệ sẽ đóng đô ngoài cửa càng khiến cậu trở nên lập dị hơn cả tình trạng đơn độc sẵn có.

Và ai có thể đổ lỗi cho cậu về việc cô độc đó chứ? Cậu lớn lên trong một ngôi nhà, nơi cậu còn không được phép chạy đề phòng cậu làm bị thương chính mình. Nếu cậu bị cảm hay đại loại thế. Hội đồng sẽ gọi các chuyên gia của Bệnh viện Mayo đến chữa trị cho cậu. Ngay cả mấy đứa trẻ bố cậu đưa về từ các gia đình Hộ vệ khác để chơi cùng cậu cũng được ra lệnh nghiêm ngặt rằng chúng không bao giờ được chạm vào cậu, làm cậu tức giận, hay bất cứ điều gì khiến Wulf nổi cơn tam bành.

Vì vậy, “đám bạn” đó của cậu sẽ qua nhà chơi, ngồi yên và xem ti vi cùng cậu. Họ ít khi nói chuyện vì sợ gây rắc rối và thậm chí không ai dám mang một món quà nào tới dù chỉ là miếng khoai tây chiên. Tất cả mọi thứ được kiểm tra triệt để và khử độc trước khi Chris được cho phép chơi với nó. Suy cho cùng, chỉ cần một con vi khuẩn nhỏ bé có thể khiến cậu vô sinh hoặc, lạ Chúa, chết bất đắc kì tử.

Cậu mang trên mình gánh nặng của cả một giống loài, hay cụ thể hơn, gánh nặng của cả dòng tộc nhà Wulf rơi trên vai cậu.

Người bạn duy nhất của Chris là Nick Gautier, một Hộ vệ khác mà cậu đã gặp trên mạng vài năm trước. Vì cậu ta mới gia nhập hội nên không hiểu rõ tình trạng của Chris, thế nên Nick đối xử với cậu như một con người. Anh chàng người Cajun cũng đồng ý rằng cuộc sống của Chris đúng là quá chán bất chấp những lợi ích nó mang đến.

Khi thật, lý do duy nhất cậu có thể dùng để thuyết phục Wulf cho cậu đi học đại học thay vì thuê giảng viên tới tận nhà dạy là vì ở đây cậu có cơ hội gặp gỡ với người hiến tặng trứng thích hợp. Wulf rất phấn khởi trước triển vọng đó tới mức tối nào cũng tra hỏi xem cậu có gặp được cô gái nào mới không.

Hay cụ thể hơn, cậu đã ngủ với cô ta chưa?

Lại thở dài, Chris bước và lớp, mắt cúi xuống để không phải nhìn những thái độ khinh bỉ khó chịu của các bạn khác hướng về cậu. Nếu họ không ghét cậu vì là học trò cưng của Tiến sĩ Mitchell thì cũng ghét cậu vì cậu là một thằng mọt được ưu ái quá mức. Cậu cũng quen rồi.

Chris ngồi phịch xuống chiếc ghế trống ở góc lớp và thò tay vào túi lôi sách vở ra.

“Chào cậu, Chris.”

Cậu giật mình bởi giọng nói nữ tính thân thiện.

Ngước lên, cậu thấy Cassandra đang cười tươi với cậu.

Quá sững sờ, Chris mất một phút mới đáp lại lời cô. “Chào cậu,” cậu trả lời nhạt nhẽo.

Cậu thấy ghét bản thân vì tỏ ra như một thằng ngốc. Nếu là Nick thì cậu ấy có lẽ đã khiến cô nàng chết mê chết mệt rồi.

Cô ngồi xuống cạnh cậu.

Mồ hôi cậu vã ra như tắm. Hăng giọng, cậu cố hết sức tặng lời cô nhưng hương hoa hồng thoang thoảng từ phía cô cứ tràn sang bên cậu. Cô luôn tỏa ra mùi hương rất dễ chịu.

Cassandra mở sách tới chương yêu cầu và quan sát Chris. Trông cậu còn hồ hởi hơn cả lúc ở quán cà phê.

Cô liếc xuống chiếc ba lô của cậu, mong đợi nhìn thấy tấm huy hiệu thêm lần nữa dù chỉ là thoáng qua nhưng cậu đã giấu kỹ rồi.

Khi thật .

“Chris này,” cô cất giọng nhẹ nhàng, người hơi nghiêng về phía cậu. “Tớ đang tự hỏi liệu có thể học chung với cậu thêm chút nữa được không?”

Mặt cậu tái nhợt và hành động như thể chuẩn bị bỏ chạy thật nhanh. “Học chung với tớ ư?”

“Ừ. Chẳng phải cậu nói cậu rất giỏi mấy môn này sao, còn tớ cũng muốn đạt điểm A cuối kì. Cậu nghĩ sao?”

Chris xoa gáy đầy lo lắng - rõ ràng đây là thói quen vô thức của cậu. “Cậu chắc chắn muốn học với tớ chứ?”

“Ừ.”

Cậu cười bẽn lễn nhưng từ chối giao tiếp ánh mắt với cô. “Được rồi, chắc vậy cũng được.”

Cassandra ngồi lại chỗ của mình với nụ cười thỏa mãn đúng lúc Tiến sĩ Mitchell vào lớp và ra lệnh cho mọi người giữ trật tự.

Sau hết cuối cùng cô đã dành mấy tiếng liền lần mò trang web Thosandem.com. Bề ngoài thì trang này có vẻ như dành cho một nhóm thích trò chơi nhập vai hoặc đọc sách gì đó.

Nhưng có những phần được bảo mật bằng mật khẩu. Những hội kín và những khu vực không được phép gia nhập dù cô cố hết sức. Có rất nhiều điểm nhắc cô nhớ tới trang web tương tự dành cho Apollite.

Không, đây không phải là hội ghiền trò chơi. Cô đã chạm trán với các thợ săn thứ thiệt. Cô biết chắc vậy.

Họ là những bí mật vĩ đại cuối cùng của thế giới hiện đại. Những huyền thoại sống mà không ai được biết tới.

Nhưng cô biết họ có mặt ở đây. Và cô sẽ tìm ra cách thâm nhập thế giới của họ để tìm ra lời giải đáp dù cho có phải hi sinh tính mạng.

Ngồi cả tiết học buồn chán trong lúc nghe giáo sư “ru ngủ” về vua Hrothgar và Shield là điều khó khăn nhất đời cô. Ngay khi lớp học kết thúc, cô thu dọn đồ đạc và chờ Chris.

Khi họ bước tới gần cửa lớp, cô nhìn thấy hai gã vận đồ đen ngay lập tức áp sát họ và nhìn cô khắp lượt.

Chris, thở hắt ra khó chịu.

Cassandra cố nhịn nhưng không dừng được, cười phá lên. “Họ đi cùng cậu hả?”

“Giá tớ có thể nói không.”

Cô vỗ lên cánh tay cậu ra chiều thông cảm. Cô hất cằm về phía cuối sảnh nơi Kat đang đứng chờ ở đó cùng cuốn sách đang đọc dở. “Tớ cũng có một bạn đồng hành kia kìa.”

Chris mỉm cười. “Ờn Chúa, hóa ra tớ không phải kẻ duy nhất.”

“Không hề, đừng lo về chuyện đó. Tớ đã bảo tớ rất hiểu cậu mà.”

Vẻ nhẹ nhõm hiện rõ trên gương mặt cậu. “Vậy khi nào cậu muốn chúng ta học nhóm?”

“Giờ thì sao?”

“Được, ở đâu?”

Chỉ có một nơi mà Cassandra khao khát được tới lúc này. Cô hi vọng nơi đó sẽ giải đáp thêm về người đàn ông cô gặp trong mơ tối qua. “Chỗ cậu nhé?”

Cậu chàng lại lo lắng, khẳng định mỗi nghi ngờ của cô. “Tớ không nghĩ đó là ý hay.”

“Vì sao?”

“Tớ chỉ... ừm..., tớ, tớ chỉ không nghĩ vậy thôi.”

Cảm giác lúng túng, nhưng Cassandra vẫn cố ép mình che giấu sự bực bội. Cô phải cư xử cẩn trọng để không khiến cậu ta đề phòng. Nhưng rồi cô cũng thông cảm. Chính cô cũng có những bí mật cần che giấu đó thôi.

“Được rồi, vậy cậu chọn đi.”

“Thư viện nhé?”

Cô từ chối ngay lập tức. “Tớ không thấy thoải mái ở đó lắm. Tớ luôn sợ bị nhắc giữ trật tự. Hay ta quay về chỗ tớ nhé?”

Cậu nhìn cô sửng sờ. “Thật sao?”

“Thật chứ. Tớ có cần hay làm gì cậu đâu.”

Cậu cười phá lên. “Tớ cũng thế.” Cậu bước theo cô, rồi quay ra nói với hai gã vệ sĩ. “Chúng tôi chỉ đến nhà cô ấy thôi, được chứ? Sao hai anh không đi ăn chút gì đó đi nhỉ?”

Họ không thèm để ý đến cậu. Kat cười phá lên.

Cassandra dẫn đường tới bãi đậu xe cho sinh viên rồi chỉ cho Chris đường tới căn hộ của cô. “Gặp cậu ở đó nhé?”

Cậu gật đầu và bước sang chỗ đậu chiếc Hummer đỏ của mình.

Cassandra nhanh chóng vào xe Mercedes màu ghi của cô, Kat đã ngồi sẵn ở ghế lái. Họ thẳng tiến về nhà, trong lúc đó cô hi vọng Chris không phải chờ cô quá lâu, hay tệ hơn cậu ta sẽ đổi ý.

Phải chờ tới khi cô có cơ hội tiếp cận ba lô của cậu ta đã.

Cô mất hai tiếng ngồi học tác phẩm Beowulf buồn chán và uống hết cả bình cà phê trước khi Chris đi vệ sinh và để cô lại một mình cùng chiếc ba lô. Kat đã về phòng từ lâu, cô ấy tuyên bố, thứ ngôn ngữ cho người chết này và nhiệt tình của Chris khiến cô đau đầu.

Ngay khi Chris đi khỏi, Cassandra bắt đầu tìm kiếm. May là cô không mất quá lâu...

Cô tìm thấy cuốn sổ ghi chép trong ba lô như lúc trước cô nhìn thấy. Bìa sách bọc da thủ công với huy hiệu kì lạ ở mặt trước: hai cung tên và hai mũi tên, cái hướng lên tên, cái nghiêng sang phải.

Giống như hình xăm trên vai Wulf trong giấc mơ đêm qua...

Cô sờ lên lớp da nâu, rồi mở cuốn sổ ra, mọi thứ trong đó được viết bằng cổ ngữ Rune. Thứ ngôn ngữ gần giống tiếng Anh cổ nhưng cô không biết đọc chữ này.

Hay đây là tiếng Bắc Âu cổ?

“Cậu làm gì thế?”

Cô nhảy dựng lên trước câu hỏi đột ngột của Chris. Mất mấy giây cô mới nghĩ được câu trả lời thỏa đáng để cậu bớt nghi ngờ. “Cậu cũng thích chơi điện tử hả?”

Tia nhìn xanh lơ soi mói quét lên mặt cô rồi quắc lên. “Cậu đang nói gì vậy?”

“Tớ... à, tớ vào một trang web tên là Thosan-dem.com và tìm thấy rất nhiều lời giới thiệu của một bộ sách và trò chơi. Từ lúc tớ thấy cuốn sách của cậu trước đây, tớ tự hỏi không biết cậu có phải thành viên của trang đó không.”

Cô tin chắc cậu ta đang lục tìm kí ức và cả gương mặt cô để xem nên nói gì. “Phải, một người bạn của tớ, Nick, là chủ trang web này,” cậu nói sau một hồi ngập ngừng. “Bọn tớ có rất nhiều thành viên thú vị hay chơi trên trang đó.”

“Tớ thấy rồi. Vậy cậu có sử dụng mấy cái tên như Hellion và Rogue trong lúc chơi không?”

Cậu bước lại gần và lấy lại cuốn sổ tay từ cô. “Không, tớ chỉ để tên ‘Chris’ thôi.”

“Vậy à. Thế trong khu vực riêng tư đó có chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì cả,” cậu trả lời vội vã. “Chỉ toàn một đám chơi đối kháng với nhau thôi.”

“Thế sao cần phải riêng tư khu biệt thế làm gì?”

“Nó vốn như vậy sẵn rồi.” Cậu cầm lấy cuốn sách trên tay cô và nhét nó vào ba lô. “Nghe này, tớ phải đi rồi. Chúc cậu may mắn với bài kiểm tra nhé.”

Cassandra muốn chặn cậu ta lại để hỏi nốt những đã quá rõ ràng cậu ta không định để cô biết thêm bất cứ điều gì về Hội Thợ săn cũng như về bản thân cậu.

“Cảm ơn vì đã giúp tớ nhé, Chris.” Cậu gật đầu rồi vội vã rời đi.

Chỉ còn mình cô trong bếp, Cassandra ngồi lên ghế, nhay nhay ngón cái trong lúc tính bước tiếp theo. Cô định bám theo Chris về nhà cậu ta nhưng như thường chẳng ích gì. Chắc chắn hai vệ sĩ của cậu ta sẽ tóm được cô bất chấp tài lái xe của Kat.

Cô đứng dậy về phòng lấy máy tính ra.

Trang mạng này của nhóm Thợ săn được thiết kế như kiểu các Thợ săn trong này chỉ là nhân vật trong một cuốn sách. Phần lớn mọi người sẽ chấp nhận điều đó, nhưng nếu cô thử giả định rằng những thông tin tên đó đều là thật thì thế nào?

Cô đã dành cả cuộc đời trốn chui nhủi để rồi học được một điều rằng... nơi cất giấu tốt nhất chính là nơi dễ nhìn nhất. Mọi người thường có xu hướng không nhìn ra được điều đúng đắn ngay trước mặt họ.

Và kể cả có nhìn ra được họ cũng sẽ không tìm được lời giải thích phù hợp. Họ sẽ cho rằng mọi thứ chỉ là trí tưởng tượng hoặc trò đùa của đám thanh thiếu niên.

Chắc chắn hội Thợ săn cũng nghĩ như vậy. Suy cho cùng, trong thế giới hiện đại này, ai cũng biết về ma cà rồng và quỷ dữ cả nhưng họ chỉ nghĩ đó

là sản phẩm của các nhà làm phim Hollywood, thế nên họ không cần che giấu. Mọi người sẽ bỏ qua họ và chỉ cho rằng họ là những kẻ lập dị.

Cô xem lại phần giới thiệu trang web, rồi chuyển sang trang hồ sơ cá nhân của từng Thợ săn được liệt kê trên này.

Có một nhân vật tên Wulf Tryggvason và Hộ vệ của anh ta cũng tên Chris Eriksson. Ở đây ghi Wulf là một chiến binh người Viking đã bị nguyên rủa...

Cassandra ghi lại tên của người này và tìm thêm trên hệ thống Nillstrom - một trang chuyên tìm kiếm các sự tích hay câu chuyện lịch sử Bắc Âu cổ.

“Đây rồi,” cô thì thầm khi vài kết quả hiện ra.

Sinh ra bởi người mẹ gốc Gaul theo đạo Thiên Chúa và người cha Bắc Âu, Wulf Tryggvason trở thành nhà thám hiểm và hải tặc khét tiếng hồi giữa thế kỉ thứ tám. Hồi đó người ta chưa lưu giữ lại hồ sơ người chết. Thực ra, ở đây chỉ nói chàng ta biến mất ngay sau trận đánh thắng lãnh chúa người Mercia muốn giết chàng ta. Có lời đồn rằng một trong số các con trai của vị lãnh chúa đã trả thù chàng ngay đêm hôm đó.

Cassandra nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở. Ngược lên, cô thấy Kat đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Cậu đang bận à?” Kat hỏi.

“Tớ muốn tìm hiểu thêm vài thứ.”

“À.” Kat lại gần và đọc thông tin qua vai cô. ‘Wulf Tryggvason. Hải tặc, kẻ phiêu lưu, chiến binh, người đã đánh tiến khắp châu Âu, bán mình cho cả những người theo Thiên Chúa giáo và tà giáo. Có tài liệu ghi rằng chàng chỉ trung thành với lưỡi kiếm và với người em trai Erik luôn đi cùng chàng ta...’ Thú vị đây. Cậu nghĩ đây chính là gã cậu gặp ở Inferno hả?”

“Có thể. Cậu từng nghe tới cái tên này chưa?”

“Chưa bao giờ. Cậu cần tớ hỏi Jimmy không? Cậu ta đam mê lịch sử người Viking mà.”

Cassandra cân nhắc trong giây lát. Cậu bạn của Kat trong Hội Lỗi thời sáng tạo chuyên nghiên cứu về văn hóa Viking.

Nhưng cô không hứng thú với quá khứ của Wulf. Cô chỉ quan tâm tới hiện tại và đặc biệt là danh xưng hiện tại của anh ta.

“Được.”

“Chắc chứ?”

“Ừ.”

Kat gật đầu. “Được rồi, tớ sẽ trở về phòng đọc nốt cuốn sách. Cậu muốn tớ mang cho cậu chút gì nhắm nháp hay đồ uống gì không?” Cassandra mỉm cười. “Một lon soda là đủ rồi.”

Kat biến mất rồi trở lại sau phút chốc với một lon Sprite. Cassandra cảm ơn cô, rồi quay lại với công việc trong khi Kat trở về phòng.

Cô nhấp một ngụm Sprite trong lúc thong thả lướt mạng. Một tiếng sau, cô đã mệt lử, mắt cô không mở thêm được nữa.

Ngáp dài, cô nhìn đồng hồ. Mới gần 5 giờ rưỡi. Thế mà mi mắt cô nặng trĩu dù có cố chống chọi thế nào.

Cô tắt máy tính rồi tiến về phía giường, nghỉ một chút.

Cô chìm vào giấc ngủ ngay khi chạm gối. Bình thường, Cassandra không hay mơ mộng lắm vào lúc nghỉ trưa hoặc chiều muộn.

Hôm nay thì khác.

Hôm nay giấc mơ đến ngay khi cô vừa nhắm mắt. Lạ thật...

Nhưng kì quặc nhất là giấc mộng của cô chẳng có chút nào tương đồng với những giấc mơ trước đó. Thay vì những giấc mơ bình thường đầy màu hồng hay đáng sợ, giấc mơ này rất bình yên. Dịu dàng. Cô cảm giác được sự ấm áp bao quanh.

Cô mặc chiếc váy dài màu xanh ngọc lục bảo giống như các quý cô thời trung cổ. Nhíu mày, cô sờ lên chất liệu váy, còn mềm hơn da dê.

Cô đang đứng một mình trong một ngôi nhà đá, trong phòng có một cái lò sưởi lớn đang cháy phừng phừng, cô đứng cạnh chiếc bàn gỗ kiểu cổ. Gió thổi lồng lộng, gào rít ngoài cửa sổ tới mức thanh chắn bằng gỗ rung lên ồm ồm ngăn cơn gió lọt vào trong phòng.

Cô nghe tiếng ai ngoài cửa, đằng sau cô.

Cassandra quay lại đúng lúc Wulf đang dùng vai đẩy cửa vào. Tim cô ngừng đập khi thấy anh trong bộ đồ giáp lưới. Cánh tay rắn chắc để trần. Trước ngực vận thêm tấm áo da in những hoa văn Bắc Âu cổ, đồng bộ với hình xăm trên vai phải và bắp tay anh.

Đầu đội mũ chóp, trên mũ có đính lưới sắt che hầu hết khuôn mặt anh. Nếu không nhờ đôi mắt cháy bỏng, cuồng dại, chắc cô sẽ không nhận ra anh. Một tay anh cầm chiếc rìu chiến nhỏ, đặt nó lên bờ vai. Trông anh tràn ngập sức mạnh nguyên thủy cuồng dại. Kiểu đàn ông từng làm chủ cả thế giới. Kiểu người đầu đội trời chân đạp đất.

Tia nhìn tăm tối của anh quét khắp phòng rồi dừng lại lên người cô. Cô nhìn anh nở nụ cười chậm rãi đầy quyến rũ, khoe chiếc răng nanh.

“Cassandra, tình yêu của anh,” anh cất lời chào, giọng du dương mà ấm áp. “Em làm gì ở đây thế này?”

“Em không biết nữa,” cô trả lời thành thật. “Em thậm chí còn không rõ đây là đâu.”

Anh cười phá lên, âm thanh trầm thấp vang dội, rồi anh đóng cửa và cài then lại. “Em đang ở trong nhà anh, mèo con ạ. Ít ra cách đây rất lâu nơi đây từng là nhà anh.”

Cô nhìn quanh nơi ở có phong cách Sparta cổ này, trong phòng chỉ có một chiếc bàn, vài chiếc ghế và một chiếc giường phủ lông to rộng. “Kì lạ thật, em còn tưởng Wulf Tryggvason phải sống ở một nơi tử tế hơn thế này nhiều chứ.”

Anh đặt cây rìu lên bàn rồi cởi mũ, đặt nó xuống cạnh chiếc rìu.

Cassandra sững sờ trước vẻ đẹp nam tính của người đàn ông trước mặt. Anh toát lên vẻ quyến rũ nguyên bản đầy dục tính không ai có thể địch lại.

“So với ngôi nhà nhỏ nông thôn nơi tôi lớn lên, đây là một tòa dinh thự rồi, quý cô của tôi ạ.”

“Vậy sao?”

Anh gật đầu cùng lúc kéo cô lại gần anh. Mắt anh thiêu đốt cô, thổi bùng lên ham muốn sâu thẳm, đốn đau. Cô biết chính xác anh muốn gì và dù chẳng biết mấy về anh, cô sẵn lòng dâng hiến cho anh.

“Cha tôi từng là một chiến binh, người đã đón nhận cơn nghèo đói vài năm trước khi tôi chào đời,” Wulf cất giọng khàn khàn.

Lời thú nhận khiến Cassandra ngạc nhiên. “Sao ông ấy lại làm vậy?”

Anh siết chặt tay. “Sự xuống dốc của mọi đàn ông, tôi e chính là... Tình yêu. Mẹ tôi là nô lệ công giáo bị đám người của cha bắt giữ, bà ấy được tặng lại cho cha tôi sau một lần đánh chiếm. Bà quyến rũ ông, cuối cùng thuần phục ông và khiến một chiến binh một thời oanh liệt trở thành một gã nông dân thuần phác, từ chối giơ cao thanh kiếm bởi ông sợ sẽ sỉ nhục vị Chúa mà ông mới giác ngộ.”

Cô có thể nghe ra cảm xúc chân thật trong giọng anh. Sự coi thường anh dành cho bất kì ai chọn hòa bình thay vì chiến tranh. “Anh không đồng tình với lựa chọn của ông ấy.”

“Phải, có gì hay khi một người đàn ông không thể bảo vệ những người yêu thương và chính bản thân mình?” Mắt anh tối lại vẻ nguy hiểm. Cơn cuồng nộ bên trong ấy khiến cô rung mình. “Khi bọn người Jute đến làng chúng tôi để cướp bóc và chiếm nô lệ, người ta kể với tôi rằng ông ấy đã giơ tay đầu hàng và để chúng xâm lược. Những người sống sót sau trận đấu đó đều chế nhạo ông vì hành động hèn nhát ấy. Ông ấy từng khiến kẻ thù run rẩy, khiếp sợ chỉ bằng cái tên, cuối cùng lại chết như một kẻ hèn yếu trong một vụ cướp bóc. Tôi chưa bao giờ hiểu được sao ông ấy có thể đứng đó để nhận mũi tên chết người mà không hề phản kháng.”

Cô với ngón tay vuốt nhẹ lông mày anh bởi nỗi đau của anh thấm sang cô. Nhưng trong giọng nói ấy, cô không thấy sự ghét bỏ hay hạ mình. Cô nghe thấy niềm ân hận. “Em rất tiếc.”

“Tôi cũng vậy,” anh thì thào, đôi mắt càng trở nên cuồng nộ như vũ bão. “Để mặc cha mình chết chưa đủ, tôi còn mang theo em trai mình đi. Vâng chúng tôi, chẳng có ai bảo vệ ông ấy.”

“Lúc đó anh ở đâu?”

Anh cúi mắt nhìn sàn nhà nhưng cô vẫn thấy được tia nhìn hối hận. Anh muốn quay trở lại thời điểm đó, để thay đổi mọi chuyện, cũng giống như cô ước mình có thể trở về cái đêm lũ Daimon Spathi đã giết chết mẹ và các chị cô.

“Mùa hè năm trước đó, tôi đã bỏ đi, tìm kiếm chiến tranh và sự giàu có.” Anh thả cô ra và nhìn quanh ngôi nhà khiêm tốn nhất của mình. “Sau khi tin cha tôi chết đến được tai tôi, sự giàu sang không còn quan trọng với tôi nữa. Dù chúng tôi bất đồng quan điểm, tôi cũng nên có mặt bên ông ấy.”

Cô chạm vào cánh tay trần của anh. “Chắc anh rất yêu ông ấy.”

Anh thở ra một hơi. “Đôi lúc. Còn những lúc khác tôi ghét ông. Ghét ông vì ông không còn là người đàn ông của ngày xưa. Cha của ông ấy là một thủ lĩnh đáng kính, nhưng chúng tôi sống như lũ ăn mày chết đói. Bị dè bĩu, sỉ nhục bởi chính họ hàng thân thích. Mẹ tôi cho những lời nhục mạ ấy là niềm tự hào, bà bảo đó là ý Chúa muốn chúng tôi phải chịu đựng. Điều đó dường như khiến chúng tôi thành người tốt đẹp hơn nhưng tôi chưa bao giờ tin bà. Lòng thành kính mù quáng của cha đối với thứ tín ngưỡng của bà ấy chỉ khiến tôi giận dữ hơn. Chúng tôi, cha tôi và tôi, thường xuyên tranh cãi. Ông ấy muốn tôi theo chân ông ấy, chấp nhận tất cả sự hành hạ và im lặng.”

Đau đớn trong mắt anh làm cô xúc động hơn dịu dàng của bàn tay anh đặt trên cánh tay cô. “Ông ấy muốn tôi thành người khác. Nhưng tôi không thể thay đổi. Im lặng không phải bản chất của tôi. Chỉ có năm đêm.”

Anh quay sang và nhìn cô cau có. “Sao tôi lại kể với em chuyện này nhỉ?”

Cassandra nghĩ trong giây lát. “Chắc đây là mơ. Những chuyện này có lẽ vẫn quanh quẩn trong tâm trí anh.” Mặc dù tại sao nó lại rơi vào giấc mơ của cô thì cô không rõ.

Sự thật là giấc mơ càng lúc càng kì quặc và cô không hiểu vì sao tiềm thức lại đưa cô tới đây.

Vì sao cô lại nhìn thấy những ảo ảnh về chàng Thợ săn huyền bí này...?

Anh gật đầu. “Không nghi ngờ gì rồi. Tôi sợ là mình đang bắt ép Christopher đi lại chính con đường tôi đã phải đi. Tôi nên để nó sống tự do theo ý muốn và không can thiệp quá nhiều.”

“Vì sao anh không thể?”

“Nói thật sao?”

Cô mỉm cười. “Chắc chắn tôi thích sự thật hơn lời nói dối rồi.”

Anh cười phá lên rồi mặt anh lại trở về vẻ nghiêm nghị. “Tôi không muốn cũng mất nốt nó.” Giọng anh sâu lắng và khổ sở tới mức tim cô quặn thắt. “Nhưng tôi biết tôi không còn lựa chọn nào khác.”

“Vì sao?”

“Mọi người đều phải chết, quý cô ạ. Ít nhất trong thế giới người trần. Nhưng tôi sẽ sống tiếp trong khi những người xung quanh lần lượt biến thành tro bụi.” Anh ngẩng lên nhìn vào mắt cô. Nỗi thống khổ trên gương mặt anh thấm sâu vào trong cô. “Cô có biết cảm giác ôm lấy người thân yêu trong tay khi họ qua đời không?”

Ngực Cassandra thắt chặt lại khi nghĩ về sự ra đi của mẹ và các chị. Sau vụ nổ ấy, cô chỉ muốn chạy ra đó nhưng vệ sĩ của cô đã kéo cô lại khi cô gào lên vì mất mát.

“Quá muộn rồi, Cassie. Không cứu được họ đâu. Ta phải chạy thôi.” Ngày hôm đó, cả linh hồn cô thét gào.

Đôi lúc nó vẫn còn gào lên cho tới tận bây giờ bởi số phận bất công của cô.

“Em biết chứ,” cô thì thào. “Em cũng chứng kiến cảnh từng người thân ra đi rồi. Chỉ còn lại bố và em.”

Tia nhìn anh sắc lại. “VẬY em hãy hình dung cảnh đó diễn ra hàng nghìn lần đi, hết thế kỉ này sang thế kỉ khác. Tưởng tượng em chứng kiến họ sinh ra, lớn lên rồi lại chết đi trong khi em vẫn thế, lại tiếp tục với một thế hệ mới. Mỗi lần tôi nhìn từng thành viên trong gia đình chết đi, tôi như nhìn thấy em trai tôi Erik qua đời. Còn Chris...” Mặt anh nhăn nhúm như thể chỉ

nhắc tới tên cậu cũng khiến anh đau đớn. “Nó giống em tôi như tạc.” Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười gượng gạo. “Cũng lắm mồm và nóng tính y hệt. Trong tất cả những người thân tôi đã mất, có lẽ cái chết của Chris sẽ khó khăn nhất.”

Cô nhìn ra vẻ yếu đuối trong mắt anh, nó ảnh hưởng tới cô bởi cô nhận ra người đàn ông cứng cỏi này cũng chỉ như một con người. “Cậu ấy còn trẻ. Cậu ấy có cả một cuộc đời phía trước.”

“Có lẽ... nhưng em tôi cũng chỉ mới hai mươi tư khi nó bị kẻ thù sát hại. Tôi sẽ không bao giờ quên vẻ mặt non nớt của đứa cháu Bironlf khi nhìn thấy cha mình ngã xuống trên chiến trường. Tất cả những gì tôi nghĩ được là cứu lấy nó.”

“Rõ ràng anh đã làm thế.”

“Phải. Tôi đã thề sẽ không bao giờ để Bironlf chết như cha nó. Cả đời nó, tôi đã giữ được bình an và chết già trong giấc ngủ. Sự ra đi thanh bình.” Anh dừng trong chốc lát. “Có lẽ cuối cùng tôi cũng tin theo tín ngưỡng của mẹ còn hơn cả của cha. Người Bắc Âu tin rằng người nào chết trẻ trên chiến trường sẽ khiến anh ta được bước vào đền thờ Valhalla, nhưng giống như mẹ, tôi muốn một số phận khác cho những người tôi yêu. Đáng tiếc tôi hiểu bà quá muộn.”

Wulf lắc đầu như thể muốn đánh tan những suy nghĩ ấy. Anh nhíu mày nhìn cô. “Không thể tin tôi lại nghĩ về những chuyện này trong khi có một cô gái xinh đẹp đang ở đây cùng tôi. Đúng là tôi đã già rồi, thích nói hơn là hành động,” anh nói cùng tiếng cười trầm thấp. “Quá đủ cho những suy nghĩ yếu đuối của tôi rồi.”

Anh mạnh bạo kéo cô lại gần. “Giờ tại sao chúng ta lại phí phạm thời gian trong khi có thể dùng nó hữu ích hơn nhỉ?”

“Như thế nào?”

Anh nở nụ cười ma mãnh nhưng ấm áp. Nụ cười nuốt chửng lấy cô. “Tôi nghĩ lười tôi nên dùng cho việc khác tốt hơn. Em nghĩ sao?”

Anh lướt nó dọc cổ cô tới khi lần đến ngậm lấy tai cô. Hơi thở ấm áp thiêu đốt cần cổ, khiến cô rùng mình.

“Vâng,” cô thở ra. “Em nghĩ cách này tốt hơn nhiều đấy.”

Anh cười phá lên trong khi tháo dây khóa kéo phía sau váy cô. Chậm rãi đầy quyến rũ, anh cởi nó xuống vai cô và đến rơi xuống sàn nhà. Lớp vải trượt trên da thịt cô mướt mát khi rơi xuống, hơi lạnh mơn trớn cơ thể cô.

Giờ cô đã hoàn toàn khóa thân, cô không ngăn được cơn run rẩy. Cảm giác kì quái khi phơi bày trước mặt anh còn anh lại đứng đó vẫn mặc đầy đủ áo giáp. ánh lửa vờn trong mắt anh.

Wulf nhìn chăm chú cô gái xinh đẹp trước mặt. Cô còn hấp dẫn hơn lần trước anh mơ thấy.

Cô gợi anh nhớ tới Saga, nữ thần thơ ca Bắc Âu. Thanh tao, xinh đẹp. Dịu dàng. Những điều anh đã vứt bỏ khi còn là người.

Giờ cô đã bắt giữ được anh.

Anh vẫn không hiểu sao mình lại tin tưởng cô đến thế. Cái kiểu dốc bầu tâm sự ấy không giống anh chút nào, vậy mà cô đã khai thác được anh.

Nhưng anh không muốn cô ở đây. Không phải trong quá khứ với những kí ức và cảm giác tội lỗi ngập tràn trong anh.

Cô xứng đáng hơn thế này.

Nhắm mắt lại, anh chuyển họ về không gian hiện tại, trong phòng ngủ của anh. Chỉ cần vài điều chỉnh nho nhỏ...

Cassandra sững sờ khi ngả ra sau và nhìn quanh. Bốn bức tường xung quanh sơn màu đen bóng phản chiếu với những đường kẻ trắng, trừ bức tường bên phải là cánh cửa sổ cao từ sàn lên tới tận trần nhà. Cửa sổ đang mở, rèm trắng mỏng nhẹ như sa bay phất phơ trong gió, vươn tới họ, khiến ánh lửa trên hàng chục giá nến trong phòng nhảy múa.

Nhưng nến cũng không tắt. Chúng chỉ lấp lánh quanh họ như những vì sao.

Giữa phòng có một chiếc giường lớn, kê trên bục cao so với sàn phòng. Ga trải giường bằng lụa đen mướt mà, chiếc chăn dày cũng màu đen.

Khung giường bằng sắt có chạm trổ tạo hình những tất lưới vuông tinh xảo giữa các cột giường. Quanh cột cuốn lớp vải trắng mỏng manh bay thướt tha trong gió.

Wulf cũng đã khóa thân. Anh bế bổng cô lên và đưa cô về phía chiếc giường lớn mời gọi.

Cassandra thở dài khi cảm nhận tấm nệm mềm mại bên dưới cô trong lúc sức nặng của Wulf đè ép phía trên. Giống như bị ép lên một đám mây.

Ngước nhìn lên, cô cười phá ra khi nhận thấy tấm gương lấp trên trần nhà, cô cũng thấy Wulf đang giấu một bông hồng phía sau lưng.

Những bức tường thay đổi, chúng cũng biến cả thành gương. “Giấc mơ của ai thế này?” cô hỏi.

“Của chúng ta, đóa hoa của tôi ơi,” Wulf đáp lại.

Cô rên lên trước cảm xúc tràn đầy bởi tiếp nhận một nguồn năng lượng sung mãn đè ép lên người.

Cassandra nhìn anh trong chiếc gương phía ta cô. Kì lạ thay cô đã tạo ra anh trong giấc mơ của mình. Cô luôn sống rất cẩn trọng. Luôn dè chừng những người va chạm với cô. Thế nên cô mới tạo ra một người tình hùng tráng trong tâm trí, bởi cô không dám có trong đời thực.

Vì bản án tử hình từ lúc chào đời, cô không để ai yêu hay quan tâm tới mình. Cô không muốn sinh ra một đứa trẻ phải khóc tang cô. Một đứa trẻ bị bỏ lại trong sợ hãi.

Bị săn đuổi.

Điều cô không muốn là để một người như Wulf sống trên cõi đời mà phải đau khổ vì cái chết của cô. Một người sẽ phải chứng kiến cả sự ra đi của đứa con khi đang tuổi thanh xuân chỉ vì lời nguyện chẳng liên quan gì tới cuộc đời anh ta.

Nhưng trong mơ, cô được tự do yêu anh bằng cả cơ thể. Không còn sợ hãi nữa. Không hứa hẹn. Cũng không có những trái tim tan vỡ.

Chỉ còn họ và giây phút tuyệt hảo này.

Wulf để bàn tay dịu dàng của cô lùa vào tóc anh xoa dịu.

Từ rất lâu anh cứ lang thang trong quá khứ mới lần mơ. Lúc nào anh cũng đi tìm kẻ đã lừa anh, đẩy anh vào cuộc trao đổi này. Anh chưa bao giờ là một Thợ săn đêm bẩm sinh, bởi anh chưa từng thề bán linh hồn cho Artemis hay nhận lại một cơ hội trả thù vì phục vụ bà ta cả.

Wulf chỉ tìm người có thể giúp anh xoa dịu nỗi đau trước cái chết của em trai. Một cơ thể mềm mại anh có thể chìm vào trong đó để quên đi trong giây lát rằng, anh đã dẫn dắt Erik tới với cuộc chiến cách xa quê nhà.

Morginne có vẻ là câu trả lời hoàn hảo. Nàng ta cũng háo hức như anh khao khát nàng ta.

Nhưng ngay buổi sáng sau cuộc tình một đêm với cô Thợ săn đêm ấy, mọi chuyện đã thay đổi. Có vẻ như trong suốt cuộc ái ân hoặc ngay sau đó, nàng ta đã đánh đổi linh hồn với anh. Mất đi cuộc đời trần tục, anh nhận ra mình tái sinh với cuộc đời mới.

Không những thế, Morginne còn độc ác nguyên rủa khiến cho không một người trần nào nhớ được anh. Trong khi đó, nàng ta trốn chạy khỏi nô dịch của Artemis để có thể chung sống vĩnh viễn với Loki, một vị thần Bắc Âu.

Lời nguyền lúc từ biệt đã trở thành cú đánh ác liệt nhất với anh và là điều anh không thể hiểu được, cho tới tận bây giờ.

Ngay cả cháu anh, Bironulf, cũng không nhận ra anh nữa.

Wulf có thể đã bị lạc lối nếu không nhờ lòng thương hại của Acheron Parthenopaeus. Vị thủ lĩnh của Hội Thợ săn đã nói với anh không ai có thể phá được lời nguyền của Morginne nhưng anh ta có thể sửa lại nó. Lấy một giọt máu của Bironulf, Acheron đã khiến những người mang dòng máu của anh có thể nhớ ra anh. Anh chàng người Atlantis còn cho Wulf những khả năng siêu việt và giải thích cho anh biết anh đã trở thành bất tử, những giới hạn của anh, cũng như sự nhạy cảm trước ánh sáng.

Vậy là chừng nào Artemis còn nắm giữ linh hồn “mới” của anh Wulf không còn cách nào khác phải phục vụ nàng ta.

Artemis không định thả anh ra. Anh cũng chẳng thấy phiền. Bất tử có cái lợi của nó.

Cô gái bên dưới anh đây chắc chắn là một trong số đó. Anh lướt bàn tay dọc đùi cô, nghe tiếng cô thở dốc. Cô có vị muối và đầy nữ tính. Còn thoảng thoảng mùi bột phấn và hương hoa hồng.

Hương vị của cô khuấy đảo tới mức anh chưa từng biết tới. Lần đầu tiên trong nhiều thế kỉ, anh mới cảm thấy muốn độc chiếm một người phụ nữ.

Anh muốn giữ lấy cô. Dòng máu Viking trong anh gầm thét quay trở lại.

Nếu còn là người, anh sẽ cướp cô và chém đầu bất kì ai dám ngăn cản anh.

Kể cả sau bao thế kỉ, cũng không thể bị thuần hóa. Anh lấy những gì anh muốn. Luôn là vậy.

Cơ thể cô cháy lên ham muốn có anh. Cô rướn lưng và nhìn anh trong tấm gương trên trần nhà.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy điều gì nóng bỏng hơn hình ảnh anh trêu đùa cô khi từng múi cơ trên lưng anh chuyển động. Cô có thể nhìn rõ từng centimét cơ thể r ám nắng trần trụi của anh. Một thân hình tuyệt hảo.

Một tấm thân mà cô muốn chạm vào.

Cử động chân bên dưới thân anh, cô dùng bàn chân vuốt ve anh. Anh gầm lên đáp lại. “Đôi chân giỏi lắm, mèo con.”

“Đủ để làm anh hài lòng,” cô đáp, giọng khẽ khàng khi cô nghĩ tới cảm giác mình giống như cô bé quàng khăn đỏ và con sói lớn xấu xa.

Tiếng cười của anh hòa cùng cô. Cô chôn hai bàn tay trong những lọn sóng tóc của anh.

Anh tiếp tục vuốt ve cô tới khi cô lại bùng cháy và yếu mềm vì sung sướng. “Ừm,” anh thở ra, tách khỏi người cô. “Hình như mèo con bị đói thì phải.”

“Đến chết được ấy,” cô đáp, kéo anh lên phía trên nhắm nháp cơ thể anh như cách anh làm với cô.

Cô chôn đôi môi nơi cần cổ anh, hôn bằng tất cả năng lượng cô có như thể đang đói khát anh. Điều gì ở người đàn ông này khiến cô trở nên hoang

dã và đầy ham muốn đến thế? Anh như một thỏi nam châm. Nóng bỏng. Quyến rũ. Cô chưa từng muốn ai đến vậy.

Wulf như phát điên lên. Ham muốn được đẩy lên cao tới khi anh gần như quay cuồng vì chóng mặt.

Sức mạnh và năng lượng của anh không giống điều gì cô từng trải nghiệm. Wulf ngã ra và nằm xuống bên cạnh cô.

Tim anh đập dữ dội bởi cơn cuồng nộ đắm say. Với lấy cơ thể cô, anh kéo cô ôm sát vào lồng ngực để cảm nhận cô bằng cả cơ thể anh.

“Em tuyệt quá, mèo con.”

Cô dụi mặt vào ngực anh. “Anh cũng không tồi, sói con.”

Anh cười trước tên gọi thân mật cô mới tạo ra. Anh thích cô gái này cũng như trí thông minh của cô.

Cassandra nằm yên ả trong vòng tay Wulf. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy an toàn tuyệt đối. Như thế không thứ gì, không một ai có thể chạm tới cô. Cô chưa từng có cảm giác này. Kể cả khi còn nhỏ. Cô lớn lên với nỗi e sợ thường trực mỗi khi có kẻ lạ mặt gõ cửa nhà.

Mỗi một người lạ đều đáng ngờ. Ban đêm, có thể là một Daimon hoặc một Apollite thoát ra ngoài để xem cô đã chết chưa. Còn ban ngày có thể là một Doulos đeo bám cô.

Nhưng điều gì đó mách bảo cô Wulf sẽ không để tất cả bọn chúng đe dọa cô. “Cassandra?”

Cô nhú mào trước âm thanh phụ nữ dội vào trong mơ. “Cassandra?”

Chống lại ý muốn của chính mình, cô bước ra khỏi giấc mộng và nhận ra cô đang ngủ trên giường nhà mình.

Tiếng gõ cửa vẫn dội lại. “Cass? Cậu ổn chứ?”

Cô nhận ra giọng Michelle. Cô phải gắng sức lắm mới ngồi dậy được. Một lần nữa cô lại trần truồng.

Nhú mào, Cassandra nhìn quần áo bị vứt đống sang một bên. Chuyện quái quỷ gì vậy? Chẳng lẽ cô mắc chứng mộng du?

“Tớ đây, Chel,” cô lên tiếng trong lúc đứng dậy và khoác chiếc áo choàng ngủ lên. Cô mở cửa và nhìn thấy bạn mình cùng với Kat đứng trước cửa phòng.

“Cậu ổn chứ?” Michelle hỏi.

Ngáp dài, Cassandra đưa tay dụi mắt. “Tớ ổn mà. Tớ chỉ nghỉ một chút thôi.” Nhưng cô không thực sự ổn lắm. Cô cảm giác buồn ngủ ghê gớm.

“Mấy giờ rồi?”

“8 giờ rưỡi rồi cưng ạ,” Kat đáp lời.

Michelle nhìn qua lại giữa hai người. “Các cậu nói sẽ quay trở lại quán Inferno với mình nhưng nếu các cậu không muốn...”

Cassandra bắt được tia thất vọng trong giọng Michelle. “Không đâu, ổn cả mà. Để tớ đi thay đồ rồi ta cùng đi nhé.”

Michelle nở nụ cười tươi rói.

Kat nhìn cô nghi ngại. “Cậu chắc cậu ổn chứ?”

“Tớ ổn mà, thật đấy. Tớ chỉ không ngủ đủ giấc tối qua và cần nghỉ ngơi chốc lát thôi.”

Kat nói một cách thô lỗ. “Tại cái cuốn Beowulf cậu và vừa đọc đấy. Nó đã hút hết năng lượng của cậu. Beowulf... quý ăn mộng... đại loại thế.”

Gần giống những gì xảy ra với Cassandra.

Cô cười tỏ vẻ lo lắng. “Phải. Tớ sẽ quay lại sau ít phút.”

Cô đóng cửa lại rồi quay trở về giường tìm trong đống quần áo lộn xộn. Chuyện gì đã xảy ra?

Có phải BeoWulf thực sự là một con quỷ ăn mộng không? Có lẽ vậy...

Xua đi ý nghĩ khôi hài ấy, cô nhặt quần áo lên và bỏ thùng vào giỏ đồ, sau đó cô chọn lấy chiếc quần bò và áo len xanh thẫm.

Đúng lúc chuẩn bị rời khỏi phòng, một cảm giác kì lạ chạy dọc sống lưng cô. Tối nay sẽ có chuyện. Cô biết vậy. Cô không có được năng lực như của mẹ nhưng cô luôn cảm nhận được mọi chuyện, đặc biệt khi có chuyện tốt hoặc xấu sắp xảy đến.

Đáng tiếc cô không thể nói nó là tốt hay xấu đến khi sự đã rồi. Nhưng chắc chắn tối nay sẽ có chuyện xảy ra.

Chương 5

“Chào mừng tới với kolasi,” Stryker nói dưới hơi thở bằng tiếng Atlantis, nghĩa là địa ngục, cùng lúc gã quan sát đám thủ lĩnh của đội quân Daimon đang chờ lệnh tấn công của gã.

Suốt mười một nghìn năm, gã đã dẫn dắt chúng với tư cách là con trai Thần Hủy diệt của Atlantis.

Được tuyển chọn bởi chính Nữ thần và được Stryker huấn luyện, lũ Daimon này đều là những sát thủ bậc nhất. Những anh em đồng tộc của chúng tôn gọi chúng là các chiến binh Spathi. Một cụm từ bị lũ người Apollite và Thợ săn đêm sỉ nhục vì chúng không hiểu Spathi đích thực nghĩa là gì.

Thay vào đó, chúng gọi bừa tất cả các Daimon chúng gặp là Spathi. Nhưng như thế không đúng. Các Spathi thực sự hoàn toàn khác với Daimon.

Chúng không phải con cháu của Apollo. Chúng là kẻ thù của hắn, cũng như là kẻ thù của Thợ săn đêm và loài người. Các Spathi từ lâu đã chối bỏ gốc gác Hi Lạp hay Apollite còn sót lại của chúng.

Chúng là những chiến binh mang dòng máu Atlantis và chúng tự hào về điều đó.

Ngoài sự hiểu biết của đám Thợ săn và nhân loại, có hàng nghìn Spathi tồn tại. Hàng nghìn. Tất cả đều vượt xa tuổi lũ người trần mắt thịt đáng thương, lũ Apollite hay Thợ săn đêm. Trong khi các Daimon yếu đuối hơn phải sống chui nhủi trên cõi trần thì Spathi sử dụng laminas hay các hố sáng để di chuyển từ vương quốc ngầm tới trần thế.

Nhà của các Spathi tồn tại ở một không gian khác. Kalosis, nơi Nữ thần Hủy diệt bị giam lỏng và cũng là nơi ánh sáng chết người của Apollo không bao giờ chạm tới. Chúng là các chiến binh của Nữ thần.

Là con trai, con gái của Người.

Chỉ một vài Spathi mới triệu hồi được laminas - đó là món quà của Nữ thần Hủy diệt và người không ban tặng nó thường xuyên. Là con trai của Người, Stryker có thể đến và đi khi muốn, nhưng hẳn lựa chọn ở lại cạnh mẹ mình.

Như hẳn đã làm trong suốt mười một nghìn năm...

Suốt thời gian đó, chúng đã lên kế hoạch cho đêm nay. Sau khi cha của Stryker, thần Apollo, nguyện rửa họ và bỏ mặc cả Stryker cùng đàn con khác của thần chịu đựng cái chết khủng khiếp, Stryker đã theo mẹ.

Chính Apollymi đã chỉ đường dẫn lối cho hẳn. Ngài dạy tất cả bọn chúng cách hút linh hồn nhân loại vào cơ thể để chúng có thể tồn tại dù cho cha chúng đã nguyện rửa chúng phải chết ở tuổi hai bảy.

“Các con là người kế vị của ta,” Nữ thần nói với hẳn. “Chiến đấu bên cạnh ta và rồi cả thế giới sẽ lại thuộc về các vị thần Atlantis.”

Từ ngày hôm đó, chúng đã tuyển chọn kỹ lưỡng cho đội quân của mình. Ba mươi sáu vị tướng đang ngồi quanh gã trong phòng “dạ yến”. Đây là các chiến binh mạnh nhất của gã. Tất cả đang chờ tin của gián điệp về vị công chúa mất tích bấy lâu nay lại xuất hiện.

Nàng ta đã thoát được chúng lúc ban ngày. Nhưng khi mặt trời lặn, ả sẽ dễ bị phát hiện hơn.

Bất cứ lúc nào vào ban đêm chúng đều có thể tự do xông ra bên ngoài thế giới để kiếm tìm và xé xác ả ta.

Ý nghĩ quý giá ấy khiến Stryker tôn thờ.

Cánh cửa đại sảnh mở ra, đưa con trai duy nhất của gã, Urian, bước ra từ bóng tối. Vận toàn đồ đen giống cha chúng, Urian buộc mái tóc vàng dài bằng sợi dây da màu đen.

Con trai hấn đẹp hơn bất kì ai nhưng ngấm lại, cả giống nòi của hấn đều như vậy.

Đôi mắt xanh thẳm của Urian lóe lên khi bước tới với vẻ kiêu hãnh và dáng điệu uyển chuyển của một con thú săn mồi nguy hiểm. Khi Stryker mới triệu hồi đưa con cả về đây hấn cảm giác không quen xưng hô cha con với một gã đàn ông mà bề ngoài tưởng như đồng vai phải lứa với mình nhưng bỏ qua chuyện đó, chúng thực sự là cha con.

Hơn hết, chúng còn là đồng minh của nhau.

Stryker sẽ tiêu diệt bất kì kẻ nào dám đe dọa con hấn. “Có tin gì không?” Stryker cất tiếng hỏi.

“Chưa ạ. Gã Thợ săn thú nói đã để mất mùi hương của nàng ta nhưng gã sẽ sớm lần ra manh mối.”

Stryker gật đầu. Nhờ tên gián điệp này mà bọn chúng mới biết về trận chiến tối qua làm hi sinh smột toán Daimon tại quán bar đó.

Thường thì những cuộc chiến như vậy chẳng có ý nghĩa gì với chúng nhưng tên Thợ săn thú báo lại lũ Daimon kia đã gọi nạn nhân là “công chúa.”

Stryker đã tìm nàng ta khắp hang cùng ngõ hẻm. Năm năm trước, tại Bỉ, bọn chúng đã suýt hạ được nàng nhưng gã vệ sĩ của nàng ta đã hi sinh thân mình để nàng ta chạy thoát.

Kể từ đó không ai thấy bóng dáng nàng ta đâu. Không một cuộc chạm trán giữa hai bên. Người thừa kế thế hệ này cũng tỏ ra xuất sắc như mẹ cô ta vậy.

Vậy là trò chơi bắt đầu.

Nhưng tối nay nó sẽ phải kết thúc. Với đội tuần tra Stryker tung ra khắp khu vực St. Paul, cùng sự trợ giúp của tên thợ săn thú, chắc chắn hấn sẽ tìm ra được nàng ta tối nay.

Hấn vỗ vai đưa con trai. “Ta muốn ít nhất hai mươi người của ta sẵn sàng chờ lệnh. Như thường ta sẽ không thể thoát được.”

“Con sẽ triệu tập Hội Illuminati.”

Stryker gật gù tán thưởng. Hội Illuminati gồm hẳn, con trai hẳn cùng ba mươi vệ sĩ khác của Nữ thần Hủy diệt. Từng kẻ trong số chúng đã đều cắt máu thề trung thành với mẹ hẳn, với hi vọng Người thoát khỏi chốn tù đây và trở lại thống trị thế giới một lần nữa.

Khi ngày đó đến, chúng sẽ thành những ông hoàng con, chỉ tuân lệnh Nữ thần.

Ngày hôm nay chính là ngày đó.

Wulf không hiểu tại sao anh lại đến quán Inferno tối nay, chỉ là anh cảm giác cơn thôi thúc muốn anh làm điều đó.

Anh ngờ nguồn cơn chuyện này là do ham muốn tới điên rồ được ở gần cô gái luôn ám ảnh anh trong từng giấc mơ. Thậm chí tới giờ anh có thể hình dung ra nụ cười xinh đẹp ấy, cảm nhận cơ thể cô mời gọi anh.

Tuyệt vời hơn, nhắm nháp hương vị cô.

Ý nghĩ ấy tra tấn anh. Chúng mở ra những cảm xúc và nhu cầu anh đã bỏ quên qua nhiều thế kỉ không thềm nhìn lại.

Ai cần chú? Nhưng anh vẫn muốn gặp cô hơn hết thảy. Thật vô lý.

Cơ hội cô ở cùng một chỗ với anh đến nay gần như bằng không.

Nhưng anh vẫn đi. Anh không dừng được. Như thể anh không kiểm soát được bản thân nữa mà một thế lực vô hình nào đó đang làm vậy với anh.

Sau khi đỗ xe, anh đi dọc con phố yên tĩnh như nghĩa địa lặng thinh trong đêm đông gió lạnh. Những cơn gió quất quanh anh, cắt vào phần da thịt để hở của anh.

Chính một đêm như thế này đã biến anh thành nô dịch của Artemis. Lúc đó anh cũng đang lên đường chinh phục. Chỉ có điều bản chất cuộc chinh phục ấy khác với bây giờ.

Hay là vẫn vậy nhỉ?

Người là một linh hồn lang bạt, tìm kiếm sự yên bình không tồn tại. Người sẽ lạc lối tới khi tìm được sự thật vĩnh cửu. Chúng ta không thể trốn tránh khỏi bản chất của mình. Hi vọng duy nhất là đối mặt với nó.

Tối giờ anh vẫn không hiểu lời nhà tiên tri già cố nói với anh vào đêm anh đi tìm bà mong nhận được lời giải thích vì sao Morginne và Loki lại hoán đổi linh hồn ta anh.

Có lẽ chẳng có lời giải thích nào thực sự. Suy cho cùng anh sống trong một thế giới quái đản và mỗi phút trôi qua nó càng trở nên kì quặc hơn.

Wulf bước và quán Inferno. Từ trong ra ngoài quán sơn một màu đen tuyền, lỗ chỗ những hình ngọn lửa lập lòe sơn lên để trang trí, chúng lóe lên kì quái dưới ánh đèn sàn nhảy.

Chủ hộp đêm, Dante Pontis, gặp anh ở ngay cửa. Anh ta đứng đó cùng hai “người” khác đang đảm nhận nhiệm vụ canh gác và kiểm tra thẻ căn cước của khách ra vào. Trong tình dạng người, gã người báo Katagaria mặc đồ “ma cà rồng”, thật mỉa mai làm sao. Nhưng Dante vốn nghịch ngợm như vậy - nên hộp đêm mới có cái tên như thế.

Dante mặc quần da đen, đi ủng chuyên dụng cho dân chơi xe máy, trên ủng in hoa văn những ngọn lửa đỏ và cam. Anh ta mặc áo đen kiểu nhà thơ với cổ áo rộng để hở, có đăng-ten quấn quanh cổ và thả dây buộc cổ áo trong xuống trên ngực. Chiếc áo khoác da dài màu đen mang phong cách thời trang thế kỉ 19 nhưng Wulf biết đây là hàng nhái - một lợi thế của cuộc sống bất tử danh là anh rất am hiểu thời trang của từng thời kì.

Mái tóc đen dài của Dante xoa trong tên vai. “Wulf,” anh ta chào, nhe răng nanh - Wulf biết cũng là đồ giả.

Chỉ có trong hình dạng thú anh ta mới có bộ răng như thế. Wulf nghiêng đầu nhìn. “Cái quái gì thế?”

Dante cười tươi hơn, khoe cả hàm răng. “Các cô gái thích thế. Tôi định bảo anh sắm một bộ nhưng chẳng phải anh trang bị đầy đủ rồi sao.”

Wulf cười phá lên. “Tôi không có ý chơi nổi đâu.”

“Đừng thế mà.”

Dù quan hệ giữa hai nhóm Thợ săn không quá hữu hảo nhưng Wulf rất thích tới đây, mặc dù đám Thợ săn thú không thực sự chào đón anh. Đây là một trong số ít nơi có người nhớ được tên anh. Anh cảm giác mình giống

nhân vật Sam Malone trong phim Cheers, nhưng mỗi tội không có những người bạn như Norm hay Cliff chờ đợi anh trong quán. Phần nhiều toàn những kẻ giống Spike hay Switchblade hơn.

“Gã đàn ông” bên cạnh Dante nghiêng sang hỏi. “Anh ta là TSD hả?”

Dante nheo mắt. Anh túm lấy gã rồi đẩy về phía tay vệ sĩ còn lại. “Mang tên gián điệp Arcadia này ra phía sau xử lý đi.”

Một gã đàn ông xám ngoét. “Sao? Tôi không phải người Arcadia.”

“Chết tiệt,” Dante gầm lên. “Mày mới gặp Wulf cách đây hai tuần, nếu thực sự là dân Katagaria, mày phải nhớ được anh ta chứ. Chỉ có đám nhân báo mới không thể thôi.”

Wulf nhướng mày trước câu chửi nặng nề với bất kì một Katagaria nào. Từ “nhân” nghĩa là người. Đặt từ đó trước tên bất kì loài thú nào cũng là sỉ nhục lớn đối với người Katagaria bởi họ tự hào họ là thú mang hình dạng người chứ không phải chiều ngược lại.

Lý do duy nhất họ chịu để bị gọi là Thợ săn thú vì quả thật họ có đi săn và tiêu diệt đám người Arcadia - những kẻ vốn là người nhưng có thể hóa thú. Chưa kể đám giống đực còn săn tìm các cô gái nhân loại để quan hệ tình dục. Có vẻ chuyện đó thú vị hơn khi họ ở hình người thay vì hình thú, và giống đực loài này có nhu cầu rất mãnh liệt trong chuyện đó.

Không may cho Wulf, đám Thợ săn thú cái nhớ được anh lại chẳng bao giờ tìm kiếm bạn tình bên ngoài chủng tộc của họ. Không như đàn ông, giống cái loài này quan hệ với hi vọng tìm chồng. Còn cánh đàn ông chỉ đơn thuần đeo đuổi theo khoái lạc.

“Anh định làm gì hẳn?” Wulf hỏi khi gã vệ sĩ của Dante lôi tên Arcadia đi khỏi.

“Có vấn đề gì sao, Thợ Săn đêm? Tôi không can thiệp chuyện của anh thì cũng đừng nhúng mũi vào chuyện của tôi.”

Wulf tính toán xem nên làm gì, nhưng ngẫm lại nếu gã kia đúng là gián điệp của hội Arcadia thì chắc hẳn có thể tự giải quyết được chuyện của mình và chẳng đời nào chịu nhận giúp đỡ, nhất là từ một Thợ săn đêm.

Đám người thú rất độc lập và ghét bất kì ai hay chuyện gì xen vào công việc của họ.

Thế nên Wulf đổi chủ đề. “Có xuất hiện tên Daimon nào không?” anh hỏi Dante.

Dante lắc đầu. “Nhưng Corbin đang ở trong đây. Cô ấy tới từ một tiếng trước. Than phiền bọn chúng tới muộn. Chắc là ngoài đường trời rét quá.”

Wulf gật đầu khi nghe nhắc tới nữ Thợ săn đêm được chỉ định bảo vệ khu vực này. Thế thì anh không nên ở lại lâu trừ khi Corbin định rời đi.

Bước vào trong, anh tới tìm Corbin để chào hỏi.

Đêm nay sân khấu không biểu diễn. Thay vào đó, một gã DJ bật thứ nhạc ồn ã, động cả vào tai người nghe. Anh nhớ Chris, gọi là Goth Metal.

Hộp đêm tối đen với những ánh đèn chớp lóe từ sàn nhảy. Tia sáng làm đôi mắt Thợ săn của anh khó chịu, đây cũng là động thái của Dante hầu ngăn cản Thợ săn đêm can thiệp tối thiểu vào công việc của quán. Wulf lôi kính râm ra đeo, như thế cũng giảm được phần nào cơn đau của anh.

Mọi người đang nhảy hăng say, không quan tâm đến chuyện xảy ra xung quanh.

“Xin chào.”

Anh nhảy dựng lên trước âm thanh của Corbin vang lên bên tai. Cô sở hữu năng lực bẻ cong thời gian và dịch chuyển tức thời nên thường lấy đó để trêu đùa mọi người.

Anh quay lại và bắt gặp một cô gái tóc đỏ cực kì quyến rũ đằng sau anh. Cao ráo, mảnh mai và bất tử, Corbin từng là nữ hoàng Hi Lạp khi còn sống. Ngay cả giờ cô vẫn có phong thái hoàng gia sang trọng khiến bất kì kẻ nào cũng cảm thấy họ nên rửa tay trước khi chạm vào cô.

Cô chết trong lúc cố gắng cứu lấy đất nước mình khỏi cuộc xâm chiếm của một bộ tộc man rợ nào đó - những người chắc chắn chính là tổ tiên của anh.

“Chào cô, Binny,” anh đáp, gọi cô bằng tên thân mật chỉ ít người được phép dùng.

Cô đặt một tay lên vai anh. “Anh ổn chứ? Trông anh có vẻ mệt.”

“Tôi ổn.”

“Tôi không biết đâu. Có lẽ tôi nên cử Sara sang thế chỗ Chris ít ngày để cô ấy chăm sóc anh.”

Anh phủ tay lên tay cô, cảm thấy ấm lòng bởi sự quan tâm.

Sara Addams là hộ vệ của Corbin. “Đúng là tôi đang cần một Hộ vệ không nhớ nổi vì sao cô ta cần phục vụ tôi đây.”

“À phải rồi,” Corbin nói, chun mũi lại. “Tôi quên mất chuyện đó đấy.”

“Đừng lo. Không phải do Chris đâu. Chỉ là gần đây tôi ngủ không yên giấc.”

“Tôi rất tiếc.”

Wulf nhận ra một vài Thợ săn thú đang nhìn chăm chăm về phía họ. “Hình như chúng ta làm họ lo lắng thì phải.”

Cô cười phá lên và nhìn quanh hộp đêm. “Có thể. Nhưng tôi cược tiền họ cảm nhận được điều giống tôi.”

“Điều gì?”

“Tôi nay sẽ có chuyện xảy ra. Vì thế tôi mới tới đây. Anh không cảm nhận được sao?”

“Tôi không có khả năng ấy.”

“Thế thì anh nên mừng, chẳng có gì hay cả đâu.” Corbin bước lùi lại khỏi anh. “Vì anh ở đây rồi nên tôi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành đây. Để hộp đêm lại cho anh nhé. Tôi không muốn bị hút cạn năng lượng đâu.”

“Gặp cô sau nhé.”

Cô gật đầu và biến mất trong tích tắc. Anh mong không ai thấy cảnh đó.

Wulf bước qua đám đông, cảm thấy kì quái và lạc lõng. Anh không rõ lí do nào đưa anh tới đây. Thật ngu ngốc.

Có lẽ anh cũng nên đi thôi.

Khi vừa quay người lại, anh sững người...

Khi Cassandra đến Inferno tối nay, cô cảm thấy rất kì quái. Tâm trí cô cứ trở lại đêm trước liên tục. Ngay cả Kat cũng nhận thấy tâm trạng bồn chồn của cô.

Hai giọng nói tranh cãi vang lên trong đầu cô. Một bảo cô rời đây ngay lập tức, còn một bảo cô ở lại.

Cô bắt đầu lo ngại, không chừng mình mắc chứng tâm thần phân liệt.

Michelle và Tom tới gần họ. “Tớ xin lỗi hai người nhiều lắm nhưng Tom và tớ muốn tìm một nơi yên tĩnh để trò chuyện, vậy có được không?”

Cassandra mỉm cười với cả hai. “Được chứ. Chúc hai người vui vẻ nhé.”

Ngay khi họ rời đi, cô nhìn sang Kat “Chúng ta không cần ở lại đây nữa nhỉ?”

“Cậu chắc cậu muốn rời đi chứ?”

“Tớ nghĩ vậy.”

Cassandra đứng dậy và cầm theo ví. Cô mặc áo khoác, không chú ý đến xung quanh tới khi va phải một người đang đứng yên như bức tường chắn.

“Tôi xin...” Lời nói còn dang dở, đúng lúc cô ngược lên đúng mười phân và nhìn thấy khuôn mặt vẫn đeo bám cô trong mỗi giấc mơ.

Là anh ấy!

Cô thuộc lòng từng đường nét cơ thể rắn rỏi, vạm vỡ ấy. “Wulf?”

Wulf bàng hoàng, không tài nào hiểu được khi nghe tên anh thốt ra từ môi cô. “Em biết tôi?”

Rặng mây hồng lan trên gương mặt cô, đúng lúc anh hiểu ra... Tất cả không phải là mơ.

Cô định rời khỏi anh. “Cassandra, đợi đã.”

Cassandra ngây người khi nghe tên cô thốt ra từ môi anh. Anh biết tên cô...

Chạy đi! Giống như cô nghe thấy tiếng mẹ vang lên trong đầu nhưng mệnh lệnh bị át đi bởi một phần trong cô không muốn nghe theo.

Anh với tay về phía cô.

Cassandra không thở nổi, cô nhìn bàn tay chăm chú, muốn anh chạm tới cô.

Thật sự.

Trước khi kịp ngăn mình lại, cô vươn tay ra với anh.

Ngay lúc cô chuẩn bị chạm vào anh, một thân ảnh lóe lên sau vai anh.

Cô nhìn qua vai anh và thấy một hình ảnh kì lạ như gương xuất hiện trên sàn nhảy. Từ trong làn khói bước ra một gã đàn ông như hiện thân của quỷ dữ.

Gã cao chừng hai mét, ăn vận toàn đồ đen, mái tóc ngắn đen như gỗ mun bao lấy khuôn mặt hoàn hảo. Gã đẹp trai như Wulf vậy. Cũng giống anh, gã đeo kính râm đen kịt. Màu sắc duy nhất trên người gã là hình ảnh mặt trời vàng chói với một con rồng đen in ở mặt trước áo khoác của dân lái mô-tô.

Dù có mái tóc màu đen, tên này là một Daimon. Cô biết chắc chắn bằng mọi bản năng của một Apollite. Hơn thế, đi theo hắn là một toán Daimon khác. Tất cả đều tóc vàng và mặc đồ đen.

Chúng tỏa ra vẻ quyến rũ và cường tráng phi thường. Hơn hết thảy, chúng có độ chính xác đến chết người.

Chúng không tới để săn mồi. Chúng tới để giết chóc. Cô bước lùi lại với nỗi bàng hoàng.

Wulf quay lại nhìn thấy điều dọa Cassandra sợ hãi. Anh cảm thấy quai hàm cứng lại khi anh trông lũ Daimon thoát ra từ hố sáng ở chính giữa hộp đêm.

Dante chạy về phía chúng cùng lúc biến thân. Nhưng trước khi anh ta tới đích, tên Daimon tóc đen đã phóng tia sét trúng người anh.

Anh chàng Katagaria rơi phịch xuống đất với tiếng tru tréo. Anh ta chuyển hết từ người sang thú rồi từ thú về người.

Quán bar hỗn loạn.

“Điều khiển tâm trí người thường.” Anh chàng DJ hét vào điện đàm, cảnh báo các Katagaria khác đang có mặt ở đó cần phải tập hợp đám người

trần lại để tái tạo hoặc xóa bỏ kí ức của họ về chuyện xảy ra đêm nay, như họ vẫn làm thế mỗi lần có chuyện “kì lạ” xảy ra trong quán.

Quan trọng nhất là phải bảo vệ con người.

Lũ Daimon tản ra xung quanh hộp đêm và tấn công bất kì người Katagaria nào lại gần.

Wulf chạy nhanh về phía đám đông trong tư thế tấn công.

Anh bắt được một gã Daimon tóc vàng buộc thành đuôi ngựa và lẳng hăn xoay một vòng. Hăn nhảy ra xa khỏi tầm với của anh. “Đây không phải cuộc chiến của người, Thợ săn đêm.”

Wulf lôi hai con dao lưỡi dài ra khỏi ủng. “Tao nghĩ là có đấy.”

Anh tấn công nhưng kì lạ là tên Daimon di chuyển nhanh như tia chớp. Mọi cú đánh của anh đều bị vô hiệu hóa hoặc đánh trả lại.

Chết tiệt. Anh chưa từng gặp tên nào di chuyển như thế. “Mày là cái thứ gì vậy?” Wulf hỏi.

Tên Daimon cười to. “Bọn tao là các chiến binh Spathi. Chúng tao mới là loài nguy hiểm nhất trong bóng đêm. Còn bọn mày...” Hăn quét tia nhìn ngạo mạn khắp người Wulf.

“Chỉ là bọn bắt chước thôi.”

Hăn tóm được cổ anh và ném anh dội xuống sàn. Wulf va đập khá mạnh. Hơi thở rời khỏi cơ thể anh trong giây lát khi anh ném hai con dao khỏi tầm tay.

Tên Daimon nhảy lên người anh, lắc lư anh như thể anh là con búp bê vô dụng.

Wulf đập hăn nhưng không dễ. Khắp phòng là cảnh Thợ săn thú chiến đấu với Daimon.

Lo lắng cho Cassandra, anh tìm cô thì thấy cô đang trốn với một cô gái tóc vàng khác ở góc đằng xa.

Anh phải đưa cô ra khỏi đây.

Tên Daimon đang đấu với anh nhìn về nơi ánh mắt Wulf liếc sang. “Cha ời,” hắn gọi to. “Người thừa kế kia.” Hắn chỉ thẳng vào Cassandra.

Wulf lợi dụng lúc hắn xao nhãng để tấn công.

Như một đội quân chinh tề, cả lũ Spathi rời bỏ vị trí chiến đấu hiện tại tới chỗ Cassandra và cô gái kia đang ẩn náu.

Chúng từ không trung rơi xuống và xếp thành một đội hình hoàn chỉnh.

Wulf chạy về phía họ nhưng trước khi anh tới kịp, hai cô gái đã chui ra khỏi nơi ẩn nấp.

Tên thủ lĩnh Daimon dừng lại ngay tức khắc.

Cô gái tóc vàng dang hai tay như thể muốn che chắn cho Cassandra. Bỗng nhiên, một làn gió không rõ nguồn gốc quét qua hộp đêm.

Cả đám Daimon đông cứng.

Một cửa thông khác lập tức mở ra trên sàn nháy.

“Cửa đây rồi,” tên Daimon đánh nhau với Wulf ban nãy cất tiếng hắn học.

Hắn quay lại lờ mắt với cô gái tóc vàng.

Khuôn mặt đám Spathi căm phẫn, chúng tách khỏi đội hình và lần lượt bước qua cánh cửa.

Trừ tên thủ lĩnh.

Tia nhìn hắn vẫn không dao động, bắn về phía cô gái tóc vàng. “Chuyện chưa xong đâu,” hắn gầm lên.

Cô không nhúc nhích hay cử động. Như thể cô ta được tạc ra từ đá vậy. Hoặc đã bất tỉnh nhân sự.

Tên thủ lĩnh Daimon quay người rời đi chậm rãi. Cánh cửa biến mất ngay khi hắn bước qua đó.

“Kat?” Cassandra hỏi ngay khi nhồm dậy.

Cô gái loạng choạng lùi ra sau. “Chúa ời, tớ tưởng tớ chết rồi chứ,” Kat thở hổn hển, toàn thân run lên. “Cậu thấy chúng chứ?”

Cassandra gật đầu khi Wulf đến gần. “Chúng là ai?” Kat hỏi.

“Daimon Spathi,” Cassandra thở hắt ra. Cô nhìn bạn mình chăm chặp vẻ không tin nổi. “Cậu đã làm gì bọn chúng?”

“Chẳng làm gì cả,” Kat đáp lại, khuôn mặt đầy vẻ vô tội. “Tớ đứng đó thôi.

Cậu cũng thấy mà. Sao chúng lại bỏ đi nhỉ?”

Wulf nhìn Kat nghi ngờ. Chúng không thể bỏ đi mà không có lí do. Chúng đang thẳng thế cơ mà.

Lần đầu tiên trong đời, anh thực sự nghi ngờ khả năng đánh bại Daimon của mình.

Corbin xuất hiện bên cạnh họ. “Anh có hạ được tên nào không?”

Wulf lắc đầu, tự hỏi cô quay lại lúc nào. Anh không nhận ra năng lượng có bị rút bớt đi không nhưng nhìn cái cách bọn Spathi vẫn anh như lúc nãy, chắc là vì cô rồi.

Corbin xoa bả vai như thể bị thương trong lúc chiến đấu. “Tôi cũng thế.”

Hiệu quả của câu nói khiến cả hai bối rối. Cả hai quay sang Cassandra.

“Chúng đuổi theo em à?” Wulf hỏi. Cassandra tỏ vẻ cực kì khó chịu.

“Cô đi xem hội Dante thế nào đi,” Wulf nói với Corbin. “Tôi sẽ lo ở đây.”

Corbin rời đi còn Wulf quay sang phía hai cô gái. “Làm sao em nhớ được tôi?”

Nhưng câu trả lời không phải đã rõ ràng rồi sao. “Em là một Apollite phải không?” Chắc chắn cô không phải là Thợ săn thú rồi. Mùi của họ không lẫn đi đâu được.

Cassandra cúi mắt xuống sàn nhà, cô thì thào, “Một nửa.”

Anh chửi thề. Thảo nào. “Vậy em chính là cô công chúa Apollite mà chúng phải giết cho bằng được hầu xóa bỏ lời nguyền phải không?”

“Vâng.”

“Thế nên cô mới quấy rối giấc mơ của tôi đúng không? Cô tưởng tôi sẽ bảo vệ cô chắc?”

Bị xúc phạm, cô lừ mắt nhìn anh phẫn nộ. “Em chẳng làm gì anh cả. Chính anh tìm đến với em.”

Anh xoay người bỏ đi.

Cassandra cảm giác cơn giằng xé giữa ước muốn tát anh và khóc to lên.

Thay vào đó, cô chạy theo giữ anh lại. “Nói để anh biết, tôi không cần anh hay bất kì ai bảo vệ cả. Điều cuối cùng tôi làm là cầu xin tên quỷ Satan của giống loài mình giúp đỡ. Anh chẳng là gì ngoài một tên giết người và cũng có tốt đẹp gì hơn lũ Daimon anh săn đuổi. Ít ra chúng vẫn còn có linh hồn.”

Khuôn mặt anh cứng lại, Wulf giăng tay khỏi bàn tay đang níu anh lại của cô và bỏ đi.

Cassandra muốn gào lên bởi sự thể lại hóa ra thế này. Nhưng rồi cô nhận ra một phần trong cô đã thích anh mất rồi. Trong mơ anh dịu dàng biết bao.

Tử tế.

Đến mức cô tưởng có thể hỏi anh về những chuyện liên quan đến bộ tộc của mình. Nhưng anh không phải là người mà cô mơ thấy. Người mà cô gặp ngoài đời thực là một kẻ lỗ mãng. Khùng bố!

Cô nhìn quanh quất qua các dãy bàn bị lật ngửa trong hộp đêm, người Katagaria đang cố dọn dẹp đồng lộn xộn.

Đúng là một cơn ác mộng.

“Thôi nào,” Kat lên tiếng. “Ta phải về trước khi lũ Daimon quay lại.”

Phải, cô muốn về nhà. Cô muốn quên hết chuyện tối nay và nếu Wulf lại tới trong giấc mơ...

Nếu anh ta tưởng lũ Spathi là ghê gớm thì anh ta nhầm rồi.

Stryker bỏ lại đám cận vệ trong sảnh để đi gặp Apollymi. Chỉ có mình hắn mới được phép diện kiến Người.

Ngôi đền của Nữ thần là tòa nhà tráng lệ nhất Kalosis. Những tảng đá cẩm thạch đen sáng bóng lên kể cả nơi tắm tối mờ ảo này. Bên trong, ngôi đền được đôi ceredon hung dữ canh gác - đó là sinh vật đầu chó thân rồng

và đuôi bọ cạp. Chúng gặm gù với hần nhưng vẫn lù ra sau. Chúng biết Stryker là một trong bốn người được phép tới gần Nữ thần.

Gã thấy mẹ mình đang ngồi trong phòng khách với hai con quý Charonte lòng vòng bên ghế. Xedrix, vệ sĩ riêng của Người, đứng bên phải. Hần có làn da màu xanh hải quân, mắt vàng sáng lóe. Cặp sừng đen mọc ra giữa đám tóc xanh dương và đôi cánh lại có màu đỏ thẫm như máu. Hần đứng im đó với một tay để gần vai Nữ thần.

Tên quý còn lại thì thiếu trật tự hơn nhưng không hiểu sao Người lại thích Sabona hơn. Ấ ta có mái tóc xanh lá dài làm tôn lên nước da màu vàng. Đôi mắt cũng có màu tựa như mái tóc, còn cặp sừng và cánh lại màu cam sẫm trông hơi kì quái.

Hai con quý nhìn gã chăm chặp nhưng không kẻ nào di chuyển hay lên tiếng, còn mẹ hần ngồi yên như đang suy nghĩ điều gì lung lắm.

Cửa sổ trong phòng để mở, nhìn ra khu vườn chỉ toàn hoa màu đen hầu tưởng niệm người anh đã chết của hần. Đứa con ấy của Nữ thần đã qua đời từ nhiều thế kỉ trước nhưng tới giờ Người vẫn thương tiếc hần.

Nhiều như Người mừng vui vì thấy Stryker còn sống.

Mái tóc dài màu vàng kim bao lấy cơ thể Người trong những lọn sóng hoàn hảo. Dù Người lớn tuổi hơn cả thời gian tồn tại, Apollymi vẫn giữ được khuôn mặt của một cô gái trẻ tầm hai lăm, hai sáu tuổi. Chiếc áo dài thướt tha màu đen tuyền hòa vào màu đen của chiếc ghế bành, khiến người ta khó nhận ra điểm ngăn cách.

Người vẫn ngồi bất động trong lúc nhìn chăm chăm ra bên ngoài, trên đùi ôm một chiếc gối sa-tanh đen. “Chúng đang cố phóng thích ta.”

Stryker dừng lại bởi câu nói. “Ai ạ?”

“Đám Hi Lạp ngu ngốc. Chúng nghĩ ta sẽ về phe với chúng để tỏ lòng biết ơn.” Người cười phá lên cay đắng.

Stryker mỉm cười gượng gạo trước suy nghĩ ấy. Mẹ hần ghét cay ghét đắng các vị thần Hi Lạp. “Liệu bọn họ có thành công không?”

“Không đâu. Elekti sẽ ngăn cản chúng. Như hãn vẫn luôn làm vậy.” Người quay đầu sang nhìn hãn. Đôi mắt nhợt nhạt không màu sắc. Lông mi Người ánh lên lớp sương giá và làn da trong trẻo khiến Người trông mảnh mai, yếu đuối. Nhưng chẳng có điều gì yếu đuối nơi vị thần Hủy diệt này cả.

Bản thân Người cũng như các tên, hủy diệt. Người đẩy tất cả thành viên trong gia đình mình sang vương quốc của người chết nơi bọn họ sẽ không bao giờ quay lại được.

Sức mạnh của Người là vô song, và chỉ vì bị phản bội mà Người mới bị giam cầm ở đây, tại Kalosis này, nơi Người có thể nhìn ra thế giới người trần nhưng không được xuất hiện hay tham gia vào đó. Stryker và các Daimon khác còn có thể sử dụng cửa thông để đi ra đi vào giữa hai vương quốc nhưng Người không thể.

Chỉ cần chờ tới khi phong ấn Atlantis bị phá vỡ, nhưng Stryker không biết làm điều đó bằng cách nào. Apollymi chưa từng tiết lộ cho hãn.

“Tại sao con không giết người thừa kế?” Người hỏi.

“Tử thần đã mở cửa thông giữa các vương quốc.”

Mẹ hãn lại ngồi bất động như thể người không tồn tại. Sau vài giây Người cười phá lên. Âm thanh êm dịu vang lên như tiếng nhạc trong không khí.

“Được lắm, Artemis,” Người nói to lên. “Người đã học được cách rồi đấy nhỉ. Nhưng không cứu được cả người lẫn thẳng em dê tiện mà người cố bảo vệ đâu.” Người đứng dậy khỏi ghế, đặt chiếc gối xuống và đi tới chỗ Stryker. “Con có bị thương không, con trai ta?”

Hãn luôn cảm thấy ấm áp mỗi khi Người gọi hãn như thế. “Không ạ.” Xedrix đi tới thì thào vào tai Người.

“Không,” Người nói to. “Không cần động tới Tử thần. Nàng ta rất trung thành và ta sẽ không lợi dụng bản chất tốt bụng đó của nàng, không giống như vài nữ thần khác mà ta có thể kể tên. Nàng vô tội trong chuyện này và ta sẽ không phạt nàng vì điều đó.”

Nữ thần gõ gõ hai ngón tay lên cằm. “Câu hỏi đặt ra là, con khốn Artemis đó đang dự tính điều gì?”

Người nhắm mắt lại. “Katra,” Người thì thầm, gọi tên Tử thần.

Sau vài giây, Apollymi thở hắt ra khó chịu. “Nàng ta từ chối trả lời ta... Tốt thôi,” Người nói bằng thứ âm thanh Stryker biết có thể truyền ra khỏi vương quốc này tới nơi Katra. “Người cứ bảo vệ Artemis và người thừa kế của Apollo, nếu người phải làm thế. Nhưng hãy nhớ rằng người không thể ngăn được ta. Không ai có thể.”

Rồi Người quay sang với Stryker. “Chúng ta sẽ tách Katra ra khỏi người thừa kế.”

“Bằng cách nào ạ? Nếu Tử thần cứ mở cửa thông ra như thế thì bọn con không có cách nào. Mẹ cũng biết bọn con phải bước qua đó ngay khi nó mở ra.”

Nữ thần lại cười phá lên. “Đời là một ván cờ, Strykerius ạ, con vẫn chưa học được điều đó sao? Mỗi bước đi để bảo vệ đám tốt, con sẽ phải mở đường để quân hậu tấn công.”

“Ý mẹ là?”

“Tử thần không thể xuất hiện mọi nơi mọi lúc được. Nếu con không thể chạm tới người thừa kế, vậy thì hãy tấn công thứ khác mà Tử thần cũng quan tâm.”

Hắn mỉm cười khi nghe đến đó. “Con đang mong mẹ nói vậy.”

Chương 6

Cassandra tức giận đến nỗi cô không biết phải làm gì nữa. Thực ra, cô biết. Nhưng điều đó nghĩa là phải trói Wulf vào trong phòng và dùng một cây chổi lớn để đánh anh.

Hoặc tốt hơn nữa là một cây gậy đầy gai!

Không may là muốn trói tên khốn bướng bỉnh ấy cần đông đảo lực lượng hơn là chỉ có cô với Kat.

Ngay khi Kat chở cô về căn hộ, cô phải cưỡng lại ý muốn hét toáng lên và chửi bới ầm ĩ cái tên ương bướng với lòng trắc ẩn bé bằng hạt đỗ tương ấy.

Cô không nhận ra mình đã cởi mở thế nào với Wulf trong mơ. Đã trao cho anh nhiều như thế nào. Cô không phải kiểu người dễ dàng tin tưởng bất kì ai chứ đừng nói đến đàn ông. Thế mà cô đã mở rộng cả trái tim và cơ thể với anh.

Còn hơn thế nữa...

Cô dừng cơn phẫn hận câm lặng để suy nghĩ lại. Chờ đã...

Anh cũng nhớ về giấc mơ của họ. Anh buộc tội cô đã cố...

“Sao mình không nghĩ ra điều đó khi còn ở trong hộp đêm nhỉ?”
Cassandra hỏi toáng lên.

“Điều gì?”

Cô nhìn sang Kat, khuôn mặt chiếu sáng dưới ánh đèn. “Cậu còn nhớ lời Wulf nói lúc ở hộp đêm không? Anh ta nhớ mình trong giấc mơ của anh ta còn mình nhớ anh ta trong giấc mơ của mình. Cậu có nghĩ mấy giấc mơ đấy là thật không?”

“Wulf đã ở quán bar à?” Kat hỏi khi cô nhíu mày nhìn Cassandra. Anh chàng Thọ sẵn đêm mà cậu mơ thấy đã ở đó tối nay sao? Khi nào?”

“Cậu không thấy anh ta à?” Cassandra hỏi lại. “Anh ta tới đứng ngay cạnh chúng ta sau trận chiến và rống lên với mình vì mình là Apollite ấy.”

“Kẻ duy nhất tới gần chúng ta là tên Daimon.”

Cassandra há mồm định chữa lại lời Kat thì chợt nhớ ra Wulf từng nói rằng mọi người đều quên anh. Chúa ơi, đúng là cô vệ sĩ của cô đã quên anh thật rồi.

“Được rồi,” cô nói, thử lại lần nữa. “Quên chuyện Wulf ở đó đi và hãy quay lại với câu hỏi khác. Cậu có nghĩ những giấc mơ tớ thấy vừa qua có thể là thật không? Liệu đó có phải là một dạng thức tồn tại khác của lý trí không nhỉ?”

Kat khịt mũi. “Năm năm trước tớ không nghĩ ma cà rồng có thật. Cậu đã cho tớ thấy điều ngược lại. Cưng à, xét tới cuộc đời kì quặc của cậu thì tớ nghĩ chuyện gì cũng có khả năng.”

Phải. “Nhưng tớ chưa từng nghe nói về khả năng này.”

“Tớ không biết. Cậu nhớ thông tin chúng ta đọc được trên mạng về Thọ sẵn đêm lúc sáng chứ? Họ có thể thâm nhập các giấc mơ. Cậu có nghĩ họ có khả năng không?”

“Tớ không biết. Có lẽ. Nhưng trang web Thosan-dem.com cũng nói họ chỉ tự thâm nhập vào giấc mơ của chính họ thôi. Đâu có câu nào nói họ có thể ghép giấc mơ của hai người thành một.”

“Ừ nhưng nếu họ là thần ngữ thì điều đó cũng có lí đấy chứ.”

“Ý cậu là sao, Kat?”

“Ý tớ là biết đâu cậu hiểu rõ Wulf hơn cậu tưởng. Có lẽ tất cả những giấc mơ của hai người đều là thật.”

Wulf cứ lái xe dọc Đại lộ St. Paul mà không biết điểm dừng là đâu. Anh chỉ tập trung nhớ tới Cassandra và sự phản bội của cô.

“Thảo nào,” anh gầm lên. Sau tất cả, anh tưởng đã tìm thấy người con gái phù hợp với mình - người có thể nhớ được anh, nhưng cuối cùng cô ta

lại là một Apollite - loại người duy nhất anh không được phép dính líu tới.

“Mình đúng là thằng ngốc.”

Điện thoại đổ chuông. Wulf bắt máy. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nhăn nhó khi nghe giọng nói đặc phương âm của Acheron Parthenopaeus ở đâu bên kia. Mỗi khi Ash giận dữ, anh lại đổi sang nói giọng Atlantis đặc sệt.

Wulf quyết định chơi trò làm ngơ. “Chuyện gì?”

“Tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ Dante về cuộc tấn công tối nay ở quán của anh ta. Chính xác là đã có chuyện gì xảy ra?”

Wulf thở dài mệt mỏi. “Tôi không biết. Một cửa thông mở ra, đưa tới một toán Daimon. Tên thủ lĩnh tóc đen cơ đấy. Tôi không biết tóc chúng lại có thể có màu đen.”

“Đó không phải màu tóc thật của hăn. Tin tôi đi. Stryker mới phát hiện ra thuốc nhuộm L'Oreal gần đây thôi.”

Wulf thẳng xe lại ngay khi lời nói vang tới tai anh như một con dao sắc nhọn. “Anh biết hăn?”

Acheron không đáp. “Tôi cần cậu và Corbin tránh xa Stryker và đám người của hăn.”

Có điều gì đó trong giọng nói của Acheron khiến máu Wulf đông lại. Nếu không biết, anh còn tưởng đó là lời cảnh báo. “Hăn chỉ là một gã Daimon thôi mà, Ash.”

“Không phải đâu, hăn cũng không săn mồi để lấy linh hồn như những kẻ khác.”

“Ý anh là sao?”

“Chuyện dài lắm. Nghe này, giờ tôi không thể rời khỏi New Orleans được. Ở đây cũng đủ chuyện rồi, thế nên Stryker mới giở trò bên đó. Hăn biết tôi đang bị phân tán.”

“Được rồi, anh đừng lo. Tôi chưa từng gặp gã Daimon nào mà tôi không hạ được.”

Acheron tỏ ra bất bình. “Nói xem, em trai, cậu vừa gặp một tên rồi đó. Tin tôi đi, hẳn không giống bất kì kẻ nào cậu từng gặp đâu. So với hẳn, Desiderius chỉ là con chuột lang làm cảnh thôi.”

Wulf ngồi lại vào xe khi dòng xe cộ vụt qua. Chắc chắn Acheron còn che giấu điều gì đó hơn thế. Tất nhiên anh ta luôn giỏi trò đó. Acheron giữ bí mật với tất cả các Thợ săn và chưa bao giờ tiết lộ thông tin gì về đời tư.

Quyển rũ, ngạo mạn và mạnh mẽ, Acheron là Thợ săn lớn tuổi nhất và cũng là người đưa ra thông tin và lời khuyên cho các Thợ săn khác. Suốt hai ngàn năm, anh ta đã chiến đấu với lũ Daimon một mình trước khi có các Thợ săn khác. Chết tiệt, anh ta còn tồn tại từ trước cả bọn Daimon ấy chứ.

Ash biết những điều họ chỉ có thể suy đoán. Và giờ Wulf cần câu trả lời

“Làm sao anh biết rõ về tên này đến thế trong khi anh đâu biết nhiều về Desiderius?” Wulf hỏi.

Đúng như anh mong đợi, Ash lại không trả lời. “Đám người báo nói cậu đi cùng một cô gái tên Cassandra Peters.”

“Anh biết cả cô ấy sao?”

Ash lại tảng lờ câu hỏi của anh. “Tôi cần cậu bảo vệ cô ấy.”

“Chết tiệt” Wulf gầm lên, giận dữ lời anh cảm giác mình đã bị cô ta lợi dụng. Điều cuối cùng là cho cô nàng cơ hội giở trò với đầu óc anh. Anh chưa từng thích kẻ nào chơi đùa anh, và sau cái cách Morginne đã làm với anh và phản bội anh, điều cuối cùng anh cần là bị một ả đàn bà khác chơi một vở hồng chiếm được điều cô ta muốn. “Cô ta là một Apollite.”

“Tôi biết cô ấy là ai và cô ấy cần được bảo vệ bằng mọi giá.”

“Vì sao?”

Ngạc nhiên là lần này Acheron đáp lại anh. “Vì cô ấy nắm giữ số phận của cả thế giới. Nếu chúng giết cô ấy, lũ Daimon sẽ không còn là vấn đề duy nhất của chúng ta đâu.”

Đây không phải điều anh muốn nghe tối nay.

Wulf hét lên với Ash. “Tôi thực sự ghét mỗi khi anh nói thế.” Anh dừng lại khi một nghĩ khác xảy đến với anh. “Nếu cô ấy quan trọng đến thế, vì sao anh không đích thân bảo vệ?”

“Bởi vì đây không phải phim về công chúa Buffy và chúng ta không chỉ bảo vệ một người duy nhất. Ở New Orleans còn đang tồn đọng cả một đồng rắc rối tương đương với tận thế đây, còn tôi thì không thể phân thân được. Cô ấy là trách nhiệm của cậu đấy, Wulf. Đừng làm tôi thất vọng.

Mặc dù anh nghĩ phán đoán của mình tốt hơn, anh vẫn nghe Ash đọc địa chỉ của Cassandra.

“Và Wulf này?”

“Gì thế?”

“Cậu có bao giờ nhận ra sự cứu rỗi, cũng giống chìa khóa xe ấy, thường đến với ta vào lúc mà ta ít ngờ tới nhất không?”

Anh nhú mày trước câu nói huyền bí của Ash. Gã này đúng là kì quái thật đấy. “Anh lại có ý chết tiệt gì đây?”

“Cậu cứ chờ xem.” Nói rồi Ash cúp máy.

“Mình ghét nhất khi anh ta chơi trò tiên tri đấy,” anh nói qua kẽ răng khi bẻ lái chiếc SUV và hướng về phía nhà Cassandra.

Tệ thật. Điều cuối cùng anh muốn là ở cạnh người phụ nữ có thể quyến rũ được anh.

Người mà anh biết anh không thể chạm tới được. Chuyện này còn sai lầm hơn cả việc anh làm trước kia. Cô ta là một Apollite. Suốt hai trăm năm qua, anh đã săn đuổi và giết đồng loại của cô.

Thế nhưng cô gái này chạm tới anh bằng cách khiến anh chịu giày vò.

Anh phải làm gì đây? Sao anh có thể giữ đúng nguyên tắc và tránh xa cô khi tất cả những gì anh muốn là ôm trọn lấy cô và xem hương vị của cô ngoài đời có ngon ngọt như trong mơ không...

Kat lục soát kĩ căn hộ trước khi để Cassandra khóa cửa lại.

“Sao cậu lo lắng thế?” Cassandra hỏi. “Ta đã đánh bại chúng rồi mà.”

“Có thể,” Kat nói. “Nhưng tớ cứ nghe thấy giọng tên đó vang lên liên tục trong đầu rằng chuyện chưa xong ở đó đâu.”

“Có lẽ chúng sẽ trở lại. Sớm thôi.”

Cassandra lại càng bất an hơn. Suýt chút nữa thì cô tiêu rồi. Chỉ riêng việc Kat không cho phép chiến đấu với lũ Daimon và thay vào đó cả hai trốn ở một góc quán bar cũng đủ nói lên những kẻ lần này nguy hiểm cỡ nào.

Cô vẫn không chắc vì sao Kat lại kéo cô tránh xa chúng. Cả hai chẳng được che chắn bởi bất cứ thứ gì.

Kể cả tới tận bây giờ.

“Vậy ta nên làm gì?” Cassandra hỏi.

Kat vặn ổ khóa ba lớp trên cửa và lôi súng ra. “Đặt đầu vào giữa hai gối và hôn tạm biệt mộng đi.”

Cassandra sửng sốt. “Cậu nói gì cơ?”

“Không có gì đâu.” Kat nở nụ cười an ủi cô nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt. “Tớ phải gọi điện cho vài người đã, được chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Cassandra về phòng và cố hết sức không nhớ lại cái đêm mẹ cô ra đi. Hôm đó dạ dày cô cứ thắt lại liên tục. Cũng giống hệt bây giờ.

Cô không an toàn. Chưa từng có tên Daimon nào tấn công như cách bọn chúng làm tối nay.

Lũ Daimon ở hộp đêm không tới đó để săn mồi hay đùa giỡn. Chúng được huấn luyện đặc biệt và xuất hiện tại đó như thể chúng biết chính xác cô ở đâu.

Cô là ai.

Nhưng làm thế nào chúng biết?

Lúc này chúng có tìm được ra cô không?

Nỗi khiếp đảm bao trùm lấy cô. Cô đi về phía tủ đồ và kéo ngăn trên cùng ra. Bên trong là một hộp nhỏ đựng vũ khí cùng với con dao của dòng

tộc truyền lại đến đời cô.

Cô không biết có bao nhiêu người dùng dao để hộ thân nhưng chắc cũng không có nhiều kẻ lớn lên giống cô.

Cô buộc bao đựng vào hông vào giấu nó ở tận cùng sống lưng. Có thể vài tháng nữa, chẳng nào cô cũng chết nhưng cô không có ý định ra đi sớm hơn dù chỉ một ngày.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Cô rời phòng với thái độ cẩn trọng, bước qua phòng khách, mong chờ thấy Kat ở đó về đề phòng bởi vị khách không mời.

Kat không có đó. Không ai trả lời. “Kat?”

Tiếng gõ vẫn tiếp tục vang lên, lần này mạnh hơn lần trước.

Cảm giác sợ hãi, cô vào phòng Kat và đẩy mạnh cửa mở ra. Căn phòng trống không. Hoàn toàn. Không có dấu hiệu Kat từng ở đó.

Tim cô đập như búa nện. Có lẽ Kat đã ra ngoài xe lấy đồ và bị khóa ở ngoài chẳng?

Cô quay lại cửa trước. “Có phải cậu không, Kat?”

“Phải, cho tớ vào đi.”

Cassandra lo lắng cười to vì hành động ngu ngốc của mình, cô mở toang cửa

Bên ngoài không phải Kat.

Là tên Daimon tóc đen đang cười với cô. “Có nhớ ta không, công chúa?”
hắn nói giọng y hệt Kat.

Cô không tin nổi đây không phải sự thật. Chuyện này chỉ xảy ra trong phim thôi chứ không phải đời thật.

“Người là thứ gì, Kẻ hủy diệt điên cuồng?”

“Không,” hắn trầm tĩnh đáp lại bằng giọng chính mình. “Ta là quân tiền trạm, chỉ đơn thuần tới trước để dọn đường cho Nữ thần Hủy diệt.”

Hắn vờ tay về phía cô.

Cassandra lùi lại. Hấn không thể vào nhà mà không được mời. Với ra phía sau, cô lôi con dao ra và sượt qua tay hấn.

Hấn lùi lại với một tiếng rít.

Cô quay lại và thấy có người đứng sau lưng mình.

Một tên Daimon khác. Cô đâm hấn một nhát vào giữa ngực. Hấn bốc hơi thành làn khói đen vàng.

Lại một thân ảnh khác vụt qua cô.

Xoay vòng, cô đá văng Stryker ra xa nhưng chưa đủ qua cửa. Thay vào đó hấn chỉ đứng chặn ở đó.

“Cô em cũng nhanh đấy,” hấn cất tiếng trong lúc tay hấn phục hồi ngay lập tức trước mắt cô. “Ta có lời khen đấy.”

“Người chưa ném đủ đâu.”

Lũ Daimon ập đến từ mọi ngả. Làm thế quái nào chúng xông được vào nhà cô? Cô công có đủ thời gian nghĩ đến chuyện đó nữa. Lúc này, tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là làm sao để sống sót.

Cô thúc gối vào tên tiếp theo đang cố bám lấy cô và đánh trả tên thứ hai.

Stryker đứng nguyên tại chỗ quan sát như theo trận đánh làm gã hứng thú.

Một tên Daimon khác, tóc dài màu vàng thắt thành đuôi ngựa, xông lên tấn công. Cassandra lật nhào hấn ra sau. Ngay khi cô định đâm hấn, Stryker đột nhiên xông tới nắm lấy tay cô.

“Không kẻ nào được phép tấn công Urian.”

Cô thét lên khi hấn giăng con dao khỏi tay cô. Cassandra di chuyển để phản đòn nhưng ngay khi cô bắt gặp ánh mắt hấn, mọi suy nghĩ tan biến.

Đôi mắt hấn chuyển sang màu bạc xoay tròn kì lạ. Chúng xoay vùn như trong một vũ điệu khiến người ta mê man và dờ dẫm đánh tan mọi ý nghĩ trong đầu họ.

Tất cả ý chí chiến đấu trong cô vụt tan biến. Stryker nở nụ cười ranh mãnh đầy quyến rũ. “Mọi chuyện thật nhẹ nhàng khi cô không chống trả

đúng không?” Cô cảm giác hơi thở hắt phả lên cổ họng mình.

Một thế lực vô hình bắt cô nghiêng đầu sang một bên để hắt có thể tiếp cận dễ dàng hơn với mạch máu đang đập rộn ràng trong khi cô cảm nhận tim mình động lên khiếp đảm.

Bên trong cơ thể cô, linh hồn Cassandra gào thét giục giã cô chiến đấu. Nhưng cơ thể từ chối nghe lệnh.

Tiếng cười của Stryker vang dội khắp nhà trước khi hắt cắn những chiếc răng nhọn dài vào cổ cô. Cô rít lên khi cơn đau ập đến.

“Tôi có cắt ngang chuyện gì không đây?”

Cassandra mơ hồ nhận ra giọng Wulf qua đám sương mù quấn quanh trí óc cô.

Thứ gì đó kéo Stryker tránh xa cô. Chỉ vài giây sau cô nhận ra Wulf đang tấn công tên Daimon.

Wulf kéo cô dậy và chạy cùng anh. Cassandra chỉ kịp chúi đầu xuống một chút trước khi anh đẩy cô vào chiếc xe hiệu Expedition xanh thẫm to oành.

Ngay khi Wulf chui vào xe, có gì đó đập mạnh vào thành xe. Một con rồng đen khổng lồ chui ra từ màn đêm và đậu lên nắp xe.

“Thả cô ta ra thì người sẽ sống,” con rồng nói giọng của Stryker.

Wulf trả lời bằng cách đảo đầu chiếc SUV và tăng tốc. Anh xoay bánh khiến con quái thú bật ra.

Con rồng ré lên và nhả quả cầu lửa bắn về phía họ. Wulf vẫn tiếp tục lái. Con rồng bay lên bám theo đằng sau rồi bỗng nó vọt lên cao trước khi biến mất thành làn mây vàng mờ ảo.

“Cái quái gì vậy?” Wulf hỏi.

“Apostolos,” Cassandra thì thào khi cô cố gắng tỉnh táo lại. “Hắt là con trai của Nữ thần Hủy diệt Atlantis và cũng là một vị thần. Chúng ta tiêu thật rồi.”

Wulf làm ra âm thanh khó chịu. “Phải, tôi không bao giờ hạ gục trước bất kì ai, trừ khi kẻ đó cho tôi hôn một cái, và rõ là không đời nào tôi lại

hôn tên khốn đó, thế nên chúng ta chưa tiêu được đâu”

Nhưng ngay khi chiếc Expedition bị bao vây bởi tám tên Daimon đuổi theo bằng xe máy, anh phải nghĩ lại điều đó.

Ít nhất là trong ba giây.

Wulf cười phá lên khi quan sát lũ Daimon. “Cô biết điều hay ho của việc lái một trong mấy thứ này không?”

“Không.”

Anh ngoặt tay lái đâm thẳng vào ba chiếc mô-tô khiến chúng nằm lăn ra đường. “Đó là cô có thể đập chết lũ Daimon như một con muỗi.”

“Vì chúng hút máu người ta nên tôi đồng ý với anh.”

Wulf liếc sang lên phía cô ngồi. Một cô gái vẫn giữ được tính hài hước ngay cả giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc. Anh thích điều đó.

Những tên Daimon còn lại chắc đã nghĩ lại về việc chơi trò đua xe như trong phim Mad Max với anh nên không đeo bám nữa. Anh nhìn bóng dáng chúng mờ dần rồi biến mất khỏi gương chiếu hậu.

Cassandra thở phào khi cô ngồi thẳng dậy. Cô xoay đầu lại và cố nhìn xem chúng biến mất từ lúc nào. Cơ hoang mang lại ập đến nuốt chửng lấy cô khi cô nhớ ra Kat vẫn chưa thấy đâu.

“Chờ đã! Ta phải quay lại đó.”

“Vì sao?”

“Vệ sĩ của tôi,” Cassandra dừng lại trước khi nghĩ kĩ. “Tôi không chắc lắm. Cô ấy đi gọi điện thoại trong phòng mình rồi không còn ở đó khi tôi đi tìm cô ấy xem cô ấy có muốn ra mở cửa với tôi không.” Cô thả tay anh ra. Sợ hãi và thương tiếc trào dâng trong tim. Lỡ như có chuyện xảy ra thật với Kat sau tất cả những năm tháng họ bên nhau? “Hay là chúng giết cô ấy rồi?”

Anh liếc sang nhìn cô rồi đổi làn xe. “Tôi không biết nữa. Có phải cô gái tóc vàng trong quán bar không?”

“Phải.”

Anh lôi điện thoại giắt dưới thắt lưng ra và ấn số. Cassandra cắn móng tay chờ đợi.

Cô nghe loáng thoáng tiếng ai đó ở đâu bên kia.

“Chào cô, Binny,” Wulf nói. Tôi cần cô giúp. Tôi vừa rời khỏi khu căn hộ sinh viên Sherwood cạnh trường Đại học Minnesota và có thể có một ca thương tích còn nằm đó...” Anh liếc nhìn Cassandra nhưng ánh mắt anh không tiết lộ chút cảm xúc hay suy nghĩ nào, “Phải, tôi biết tối nay đúng là một trận ra trò đấy. Nhưng cô chưa biết hết dù chỉ một nửa câu chuyện đâu.” Anh đổi tay cầm máy.

“Bạn cô tên là gì ấy nhỉ?” anh hỏi Cassandra. “Kat Agrotera.”

Anh nhíu mày. “Sao tôi lại biết cái tên đó nhỉ?” Anh nhắc lại cho người ở đầu dây bên kia.

“Chết tiệt,” anh lên tiếng sau vài giây im lặng. “Cô có nghĩ bọn chúng có liên quan tới cô nàng này không?”

Anh lại liếc sang phía Cassandra. Mỗi tội lần này tia nhìn của anh trở nên hằn học. “Tôi không biết. Ash bắt tôi bảo vệ cô ta và giờ cô nàng vệ sĩ của cô ta lại có cái họ dính dáng tới Artemis. Chẳng nhẽ chỉ là trùng hợp kì lạ?”

Cassandra nghiêng đầu khi nghe anh nói. Cô chưa từng nghĩ tới họ của Kat đúng là một trong số những cái tên mà người Hi Lạp cổ đại thường dùng để ám chỉ Artemis.

Cô gặp cô ấy ở Hi Lạp sau khi chạy trốn khỏi Bỉ với một lũ Daimon bám gót đằng sau. Sau khi giúp đỡ cô trong một trận chiến, Kat nói rằng cô ấy là người Mỹ hành hương về thăm gốc gác Hi Lạp của mình nhân dịp nghỉ hè.

Không những thế cô ấy còn nhận mình là chuyên gia võ thuật với ngón nghề dùng thuốc nổ. Cassandra đã giải thích ngay rằng cô đang tìm một vệ sĩ mới thế chỗ cho người cũ và Kat đồng ý ngay lập tức.

“Chỉ là tớ rất thích đánh nhau với kẻ xấu,” Kat thú nhận.

Wulf thở dài. “Tôi cũng có biết đâu. Được rồi. Cô đi tìm Kat đi và tôi sẽ đưa Cassandra về nhà tôi. Có gì báo tôi nhé. Cảm ơn.” Anh đập máy rồi dứt

nó lại vào túi bên thắt lưng.

“Cô ấy nói gì?”

Anh không trả lời cô. Cũng không hẳn vậy. “Cô ấy bảo Agrotera là một trong số tên Hi Lạp của Artemis. Nghĩa là “sức mạnh” hay “Thợ săn hoang dã”. Cô biết chuyện đó không?”

“Một chút.” Một tia hi vọng lóe sáng trong cô. Nếu chuyện đó là thật, có thể các vị thần vẫn chưa từ bỏ gia đình cô. Có lẽ vẫn còn hi vọng cho cô và tương lai của chính mình. “Anh có cho là Artemis cử Kat tới để bảo vệ tôi không?”

Anh nắm chặt vô lăng. “Tôi không biết nên nghĩ gì vào lúc này. Người truyền tin của Artemis bảo tôi rằng cô là chìa khóa mở ra ngày tận thế của nhân loại nên tôi phải bảo vệ cô và...”

“Ý anh là sao, ‘chìa khóa mở ra ngày tận thế của nhân loại’ là thế nào?” cô cắt ngang lời anh.

Trông anh cũng ngạc nhiên chẳng kém gì cô. “Cô không biết chuyện đó hả?” Xem ra có vẻ các Thợ săn đêm cũng bị phê thuốc và mắc chứng ảo giác. “Không. Nói thực, giờ tôi cho rằng một trong hai ta, nếu không muốn nói là cả hai, cần bỏ cái ống hút xuống và chấm dứt chuyện này ngay đêm nay.”

Wulf lại cười trước lời bình của cô. “Nếu không phải là tôi không thể phê thuốc, tôi hoàn toàn đồng ý với cô.”

Tâm trí Cassandra đảo quanh. Điều anh vừa nói có chút nào là sự thật không? “Nếu anh nói đúng, tôi chính là chìa khóa mở ra cánh cửa hủy diệt thế giới này, vậy nếu tôi là anh tôi sẽ soạn thảo di chúc ngay lập tức.”

“Vì sao?”

“Bởi chưa đầy tám tháng nữa, tôi sẽ sang tuổi hai bảy.”

Wulf nghe thấy tiếng lạc điệu trong giọng cô khi nói lời ấy và anh hiểu hơn ai hết số phận bi thảm mà cô phải đối mặt. “Cô nói cô chỉ mang nửa dòng máu Apollite thôi mà.”

“Phải nhưng tôi chưa từng biết người lai Apollite nào sống sót qua được lời nguyện cả, còn anh?”

Anh lắc đầu. “Hình như chỉ có Thợ săn thú mới miễn nhiệm với lời nguyện ấy thì phải.”

Cassandra ngồi lặng thinh, cô nhìn ra dòng xe cộ bên ngoài cửa sổ khi nghĩ về mọi chuyện xảy ra tối nay.

“Khoan đã,” cô lên tiếng khi nhớ ra lũ Daimon đã xông vào căn hộ của cô. “Làm sao tên đó lại vào được nhà tôi? Tôi tưởng Daimon bị cấm bước vào nhà con người khi không có lời mời chứ.”

Câu trả lời của Wulf chẳng an ủi chút nào. “Cửa thông.”

“Gì cơ?” cô hỏi lại, nhướn mày. “Ý anh là sao?”

Anh rời khỏi đường cao tốc để rẽ vào một đoạn dốc đi xuống. “Các vị thần đáng yêu thế đấy. Cửa thông cho phép lũ Daimon vào các siêu thị và các chốn công cộng khác cũng như cho phép chúng bước vào các khu căn hộ hoặc chung cư.”

“Sao lại thế được?”

“Trung tâm thương mại, chung cư cao cấp và những tòa nhà tương tự đều thuộc về một ông chủ. Khi người chủ đó hoặc công ty chủ quản cho phép nhiều nhóm người ra vào tòa nhà với mục đích khác nhau, cũng có nghĩa họ đã trải thảm khắp toàn cầu chào đón mọi sinh vật, bao gồm cả lũ Daimon.”

Trời đất, không thể tin được! Cô nháy mắt vì kinh ngạc. “Giờ anh mới nói chuyện đó? Sao không ai nhắc tới chuyện này với tôi trước kia? Bao lâu nay tôi cứ tưởng mình được an toàn.”

“Cô vệ sĩ của cô phải biết rõ hơn ai hết. Nếu cô ta thực sự liên quan tới Artemis.”

“Vậy có lẽ không phải rồi. Có thể cô ấy chỉ là người thường.”

“Phải, một người mà chỉ cần dang tay ra cũng đuổi được lũ Daimon Spathi?”

Anh nói có lý. Một phần. “Cô ấy nói cũng không biết tại sao chúng lại bỏ chạy.”

“Và sau đó cô ấy lại bỏ mặc cô đối mặt một mình với chúng...”

Cassandra dụi mắt khi hiểu lời ám chỉ của anh. Có thể Kat hợp tác với lũ Daimon đó chẳng? Artemis muốn cô chết hay sống đây?

“Chúa ơi, tôi không thể tin được ai đúng không?” Cassandra thở ra một mội.

“Chào mừng cô đến với thế giới thực, thưa công nương. Người duy nhất ta có thể tin được là bản thân mình.”

Cô không muốn tin điều đó nhưng sau chuyện tối nay, dường như đó là sự thật.

Liệu Kat có phản bội cô sau suốt quãng thời gian họ ở bên nhau không? “Hay thật, quá hay ấy chứ,” cô thở hắt ra. “Có ai cho tôi ngủ một giấc và làm lại tất cả ngày hôm nay một lần nữa được không nhỉ?”

Anh cười khục khặc. “Rất tiếc, không có chuyện làm lại đâu.”

Cô lừ mắt cáu kỉnh. “Này, anh luôn biết an ủi người khác như thế đấy hả?” Anh không trả lời.

Cassandra nhìn dòng xe ngược chiều lao tới trong lúc cô cố nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Cô phải bắt đầu từ đâu mới hiểu được hết mọi chuyện tối nay?

Wulf lái xe ra khỏi thành phố, hướng tới một khu biệt thự rộng lớn ở ngoại ô Minnesota. Nhà cửa ở khu này nằm dưới quyền sở hữu của một vài người giàu có nhất quốc gia này.

Wulf rẽ vào một lối đi dài bất tận tới mức cô không thấy điểm dừng. Tất nhiên là do cả lớp tuyết cao ngất ngưỡng hai bên đường càng làm cô mất phương hướng.

Anh ấn một nút nhỏ xíu dưới tấm chắn trên xe. Cánh cổng sắt mở rộng ra.

Cassandra thở ra một hơi chậm rãi đầy tán thưởng khi họ đi vào lối dành cho xe ô tô và cô nhìn thấy “ngôi nhà” của anh. “Cung điện” mới đúng, đấy

là cô đã nhìn nhà của bố cô quen rồi đấy, và nên nhớ nhà của ông cũng đâu có nhỏ.

Tòa nhà mang dáng cổ điển với những cột đá to lớn kiểu Hi Lạp và ngôi vườn, dù bị tuyết và sương giá bao phủ, vẫn được cắt tỉa rất cẩn thận.

Anh tiếp tục vòng xe tới tận ga-ra để vừa năm chiếc ô tô. Nội thất bên trong hơi giống chuồng ngựa với một chiếc Hummer (khó mà không nhận ra chiếc biển thừa riêng với dòng chữ VIKING), hai chiếc Harleys cổ, một con xe Ferrari bóng loáng và cả chiếc Excalibur hoành tráng. Ga-ra sạch sẽ tới mức cô tưởng đây là phòng trưng bày. Mọi thứ, từ đường gờ trang trí kiểu hoàng gia tới sàn lát đá hoa cương, đều nói lên “sự giàu có còn hơn cả trong những giấc mơ điên cuồng nhất”.

Cô nhướn mày. “Một chặng đường xa từ ngôi nhà đá nhỏ bé cạnh bờ vịnh đấy nhỉ. Chắc hẳn cuối cùng anh cũng quyết định giàu có chẳng hại ai.”

Đỗ chiếc SUV lại, Wulf quay sang nhìn cô cau có. “Cô nhớ cả chuyện đó?”

Cô quét tia nhìn chăm chú từ khuôn mặt như tạc tới tận hai chân đi ủng đen của anh. Dù cô vẫn còn giận anh, cô không thể ngăn nổi cảm giác ấm áp đầy khoái lạc khi ở gần một người đàn ông nóng bỏng đến vậy. Anh đúng là “đồ cao cấp” dù tính cách như một tên khốn.

Đã thế còn là tên cứng đầu nhất trong số đó nữa chứ. “Tôi nhớ mọi giấc mơ về chúng ta.”

Vẻ cau có trên gương mặt anh càng tối đen lại. “Vậy đúng là cô giờ trò với trí óc tôi rồi.”

“Còn lâu!” cô quát lại, cảm thấy bị xúc phạm bởi giọng điệu chất vấn và buộc tội của anh. “Tôi chẳng làm gì cả. Chính anh mới làm gì tôi thì có!”

Wulf ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. Cassandra theo ngay sau.

“D’Aria!” anh hét lên với trần nhà. “Nhắc mông xuống đây ngay!”

Cassandra kinh ngạc khi một làn khói xanh lợt lạt hiện lên cạnh Wulf và từ đó bước ra một cô gái trẻ đẹp. Mái tóc đen óng ả và đôi mắt xanh lơ,

trông cô như một thiên thần.

Khuôn mặt cô gái lãnh đạm, D’Aria nhìn anh, mắt đối mắt. “Như thế là thô lỗ lắm đấy, Wulf. Nếu tôi có cảm xúc, có lẽ anh đã khiến tôi tổn thương rồi.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói vẻ ăn năn. “Tôi không định xác xược đâu nhưng tôi có chuyện cần hỏi cô gấp về mấy giấc mơ gần đây của tôi.”

D’Aria nhìn anh rồi quay sang nhìn Cassandra và đúng lúc đó Cassandra hiểu ra vấn đề. Cô nàng này là một trong số các Thợ săn giấc mơ mà cô đọc được trên trang Thosan-dem.com. Tất cả các Thợ săn này đều có mái tóc đen và mắt màu nhạt. Các vị thần ngủ Hi Lạp này bị Zeus nguyên rủa khiến cho không một ai có cảm xúc.

Họ đều rất đẹp. Như thần tiên. Và dù D’Aria hiện thân rõ ràng nhưng vẫn có điều gì đó khiến cô trông mờ ảo lạ thường. Điều gì đó cho ta biết cô ấy không thật như những vật khác trong phòng.

Cassandra bỗng nhiên nổi cơn tò mò gần như là trẻ con muốn với tay ra và chạm vào vị nữ thần này xem cô ấy có tồn tại bằng xương bằng thịt không.

“Hai người gặp nhau trong giấc mơ của anh à?” D’Aria hỏi Wulf. Wulf gật đầu. “Chúng có thật không?”

D’Aria nghiêng nhẹ đầu như thể suy nghĩ lung lăm. Đôi mắt nhạt nhạt của cô nhìn về cõi xa xăm, mong manh. “Nếu cả hai đều nhớ chung một kí ức thì chúng có thật đấy.” Tia nhìn của cô sắc bén trở lại khi quay sang Wulf. “Nhưng không phải do chúng tôi đâu. Vì anh do tôi chăm sóc không có Oneroi nào dám can thiệp vào giấc mơ của anh mà không báo với tôi.”

“Cô chắc chứ?” anh nhấn mạnh.

“Chắc. Đó là luật lệ tất cả chúng tôi phải tuân theo. Khi chúng tôi được giao nhiệm vụ trông nom Thợ săn đêm, chúng tôi không bao giờ được quyền xâm phạm khi không có lời mời trực tiếp.”

Lông mày Wulf lại nhăn lại, đầy quen thuộc. Cassandra bắt đầu tự hỏi liệu Wulf “ngoài đời” có thể có biểu cảm nào khác ngoài vẻ hằn học khó

chịu ấy không. “Cô chăm sóc cho tôi làm sao cô lại không biết về những giấc mơ hai chúng tôi cùng mơ thấy?”

D’Aria nhún vai trông hơi gượng gạo. Có vẻ cái nhún này được luyện tập thay cho biểu hiện cảm xúc. “Anh đâu có triệu gọi tôi vào giấc mơ của anh, và anh cũng đâu có bị thương hay cần tôi chữa trị. Tôi không vô duyên vô cớ do thám trí óc anh lúc anh ngủ, Wulf ạ. Giấc mơ là nơi riêng tư nhất của con người, chỉ có lũ Skoti độc ác mới muốn xâm nhập nơi đó dù không được mời.”

D’Aria quay sang nhìn Cassandra. Cô chìa tay ra với cô. “Cô có thể chạm vào tôi, Cassandra.”

“Sao cô biết tên tôi?”

“Cô ấy biết tất cả về cô,” Wulf nói. “Thợ săn giấc mơ có thể nhìn thấu mọi thứ.”

Cassandra rụt rè chạm vào tay cô gái. Bàn tay mềm mại và ấm áp làm sao. Có da có thịt. Nhưng vẫn có cảm giác điện xung kì quái. Nhưng kì lạ là cảm giác ấy rất êm dịu.

“Trong thế giới này chúng ta cũng không khác nhau lắm đâu,” D’Aria lặng lẽ nói.

Cassandra rụt tay về. “Nhưng cô không có cảm xúc thật sao?”

“Đôi lúc khi chúng tôi vừa mới ra khỏi giấc mơ của một người. Có thể dư âm của cảm xúc kéo dài thêm một chút.”

“Skoti có dư âm lâu hơn,” Wulf nói thêm. “Chúng giống Daimon ở chỗ đó.

Thay vì ăn linh hồn, lũ Skoti ăn cảm xúc của con người.”

“Ma cà rồng chuyên hút linh khí,” Cassandra nói.

D’Aria gật đầu.

Cassandra đã đọc rất nhiều về các Thợ săn giấc mơ. Khác với Thợ săn đêm, có rất nhiều văn thoại cổ nói về các Oneroi. Các vị thần ngủ này xuất hiện liên tục trong văn học Hi Lạp nhưng hiếm khi nào người ta nhắc tới ác quỷ Skoti chuyên săn linh khí con người trong giấc ngủ.

Tất cả những gì Cassandra biết về chúng là người cô đại rất sợ Skoti. Tới mức họ không muốn nhắc tới tên chúng, bởi họ sợ khi đêm về, chúng sẽ ghé thăm họ trong giấc ngủ.

“Có phải Artemis ra tay không?” Wulf hỏi tiếp. “Sao nàng ta phải làm vậy?” D’Aria phản đối.

Wulf khẽ cử động. “Có vẻ Artemis đang bảo vệ công chúa. Liệu nàng ta có đưa Cassandra vào giấc mơ của tôi vì lẽ đó không?”

“Tôi cho là chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cassandra bắt lấy câu nói đó với tia hi vọng mong manh. “Vậy liệu tôi có thể sống sót qua sinh nhật sắp tới không?”

Tia nhìn vô cảm của D’Aria cũng không hứa hẹn gì nhiều như lời đáp của cô. “Nếu cô đang cầu xin một lời tiên tri thì cô gái trẻ ạ, tôi không thể giúp cô được. Tương lai là điều mỗi chúng ta phải đối mặt. Điều tôi nói lúc này có thể hoặc không thể thành sự thật”

“Nhưng có phải người lai Apollite đều chết ở tuổi hai bảy không?” Cassandra hỏi lại, cầu mong có câu trả lời.

“Đó cũng là một câu hỏi cho nhà tiên tri rồi.”

Cassandra nhắm mắt lại bực bội. Tất cả những gì cô muốn là một chút hi vọng. Một chút chỉ đường.

Thêm một năm được sống thôi.

Điều gì cũng được. Nhưng dường như cô đang đòi hỏi thì phải. “Cảm ơn cô, D’Aria,” Wulf cất giọng trầm trầm mạnh mẽ.

Cô Thợ săn giấc mơ nghiêng đầu từ biệt rồi biến mất. Không để lại chút dấu vết nào.

Cassandra nhìn quanh căn ga-ra sang trọng của người đàn ông đã sống qua không biết bao nhiêu thế kỉ. Rồi cô nhìn xuống chiếc nhẫn nam ngọc nhỏ bé tí bàn tay phải mà mẹ cô trao cho chỉ vài ngày trước khi từ giã cõi đời. Chiếc nhẫn đã được truyền qua các thế hệ trong gia đình cô từ vị tổ tiên đầu tiên sớm tan thành tro bụi.

Đột nhiên, cô cười phá lên.

Wulf có vẻ thích thú “Cô có ổn không đấy?”

“Không,” cô đáp, cố nín cười. “Tôi nghĩ chắc tôi làm gãy bánh xe vận mệnh rồi hay sao ấy. Hoặc ít nhất tôi đã bước vào thế giới trong phim Twilight Zone của Rod Serling rồi.”

Anh nhíu mày sâu hơn. “Ý cô là sao?”

“Xem nhé...” Cô nhìn chiếc đồng hồ vàng hiệu Harry Winston trên tay mình. “Giờ mới là mười một giờ vậy mà từ lúc tối tôi tới hộp đêm có vẻ là của một con báo biển hình làm chủ ở đó tôi lại gặp đám sát thủ ma cà rồng, và một kẻ có thể là thần đã tấn công tôi. Về đến nhà thì lại bị đám sát thủ đó đuổi theo, và Chúa ơi, còn có cả một con rồng nữa chứ. Rồi một Thợ săn đêm cứu tôi. Vệ sĩ riêng thì chưa biết có phải tay chân của một nữ thần không và giờ tôi lại vừa mới gặp một thần ngủ. Một ngày ra trò đấy chứ?”

Lần đầu tiên từ lúc gặp anh ngoài đời thực, cô nhìn thấy tia cười trên khuôn mặt đẹp trai tội lỗi của Wulf. “Từ góc độ của tôi thì đây chỉ là một ngày rất bình thường thôi,” anh nói.

Anh tới gần cô hơn để xem chỗ Stryker đã cắn cô. Ngón tay ấm áp chạm vào da thịt cô. Dịu dàng và khoan khoái. Mùi hương của anh tràn và trong đầu cô, khiến trong phút chốc cô ước gì họ có thể lại thành bạn bè.

Áo cô dính chút máu. “Hình như vết thương liền lại rồi.”

“Tôi biết,” cô lặng lẽ nói. Trong nước bọt của Apollite có chất kết dính, thế nên phải liên tục hút máu mỗi khi có vết thương hở. Nếu không thì vết thương sẽ đóng lại trước khi họ có cơ hội được ăn. Chất kết dính này còn làm mù mắt người nếu Apollite nhổ nước bọt vào mắt họ.

Cô mừng là vết cắn không kết nối cô với Stryker. Chỉ có Thợ săn thú mới có khả năng đó.

Wulf lùi lại và dẫn cô đi lên nhà. Anh không chắc tại sao anh được giao nhiệm vụ bảo vệ cô nhưng cho tới khi Acheron thu hồi mệnh lệnh, anh sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình. Đúng là điên rồ thật.

Khi anh vừa mở cửa thì chuông điện thoại reo.

Wulf trả lời ngay khi nhìn thấy tên Corbin hiển thị. “Cô tìm thấy Kat chưa?”

“Rồi,” Corbin đáp. “Cô ấy nói chỉ đi ra ngoài đổ rác thôi thì lúc về đã không thấy Cassandra đâu.”

Anh truyền lại thông tin cho Cassandra, trông cô có vẻ bối rối khi nghe thấy thế.

“Cô muốn tôi làm gì với Kat?” anh hỏi cô. “Cô ấy có thể tới đây được không?”

Được chứ. Khi nào khu vực xích đạo đóng băng nhé. Anh không định để Kat lại gần Chris hay nhà anh tới khi anh biết thêm về cô ta và lòng trung thành của cô ta đã. “Này Bin, cô ấy có thể với cô được chứ?”

Cassandra nheo đôi mắt xanh lục nhìn anh căm phẫn. “Tôi đâu có nói vậy.”

Anh giơ tay bảo cô im lặng. “Được rồi. Tôi sẽ gọi cô khi chúng tôi thu xếp ổn thỏa.” Anh đập máy.

Cassandra nổi điên bởi cử chỉ trịch thượng của anh. “Tôi không thích bị người khác bắt câm nín như thế đâu.”

“Nghe này,” anh nói, nhét điện thoại lại vào bên thắt lưng. “Cho tới khi tôi biết thêm về bạn cô, tôi sẽ không mời cô ta vào nhà tôi, nơi Christopher cũng sống ở đó. Tôi không ngại nếu đời tôi có thêm chút kịch tính nhưng tôi sẽ bị nguyên rửa vĩnh viễn nếu nó có mệnh hệ gì. Cô hiểu chưa?”

Cassandra lưỡng lự khi cô nhớ lại điều anh kể với cô trong mơ về Chris và tầm quan trọng của cậu ấy với anh. “Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ về điều đó. Vậy là cậu ấy cũng sống ở đây sao?”

Anh gật đầu khi bật chiếc đèn ở hành lang dẫn ra phía sau. Bên phải cô là cầu thang, còn bên trái là một phòng tắm nhỏ. Cuối hành lang là nhà bếp. Rộng rãi và thoáng đãng, cả khu bếp sạch như li như lau với thiết kế vô cùng hiện đại.

Wulf treo chìa khóa lên giá nhỏ cạnh bếp. “Cô cứ tự nhiên nhé. Có bia, rượu, sữa, nước ép hoa quả và cả soda trong tủ lạnh.”

Anh chỉ cô chỗ để cốc và đĩa ở giá phía trên máy rửa bát.

Họ rời căn bếp và anh tắt đèn trước khi dẫn cô vào phòng khách rộng lớn. Trong phòng kê hai chiếc ghế sofa bọc da đen, hai ghế bành đồng bộ, một chiếc rương lớn, khám hoa văn bằng bạc kiểu Trung đại để làm bàn trà. Trên một bức tường ngay chính giữa, treo ti vi màn hình lớn, dàn loa, đầu máy DVD và VHS, kèm theo mọi hệ thống trò chơi mà nhân loại có thể biết tới.

Cô nghiêng đầu khi nhìn hình ảnh khiến cô liên tưởng tới gã chiến binh Viking to cao nặng nề ngồi chơi trò chơi. Trông không giống hình tượng anh cho lắm và cả cái thái độ nghiêm túc thái quá ấy nữa. “Anh chơi à?”

“Đôi lúc,” anh đáp, giọng thấp xuống. “Chủ yếu là Chris chơi. Tôi thích chôn chân trước máy tính hơn.”

Cô cố nín cười trước hình ảnh ấy. Wulf quá to lớn so với từ “chôn chân”.

Wulf cởi bỏ áo khoác và vắt nó lên ghế ngồi. Cassandra nghe tiếng ai đó đi dọc hành lang về phía phòng khách.

“Này Đại ca, anh có thấy...” giọng Chris tắt dần khi cậu bước vào phòng trong bộ đồ ngủ màu xanh hải quân và áo phong trắng.

Mồm cậu há hốc.

“Chào Chris,” Cassandra lên tiếng.

Chris không nói gì trong mấy phút liền trong khi mắt cậu nhìn qua nhìn lại giữa hai người.

Cuối cùng khi cậu tìm được tiếng nói của mình, giọng cậu pha giữa đau khổ và giận dữ. “Không, không, không. Chuyện này sai rồi. Mãi tới khi em mới tìm được một cô gái chịu mời em về nhà thì anh đã mang cô ấy về đây sao?”

Mặt Chris tái lại như thể cậu nghĩ ra điều gì khác nữa. “Làm ơn hãy nói rằng anh mang cô ấy về đây vì chính anh chứ không phải vì em nhé. Anh không dắt gái nữa phải không, Wulf? Em thề nếu thật thế, em sẽ cho anh một dao trong lúc ngủ.”

“Xin lỗi nhé,” Cassandra lên tiếng, xen ngang cơn phẫn hận của Chris, điều có vẻ như chỉ là trò khôi hài với Wulf. “Tôi tình cờ đang ở ngay đây đây. Cậu nghĩ tôi là kiểu người gì hả?”

“Một người rất tử tế,” Chris đáp, ngay lập tức sửa đổi, “nhưng Wulf cực kì khó chịu và thường bắt người khác làm theo ý mình.”

Wulf khịt mũi. “Vậy tại sao tôi không thể ép cậu tạo giống nhỉ?”

“Thấy chưa!” Chris cao giọng đắc thắng. “Chỉ có mình tôi trong lịch sử mới có vú em là chiến binh Viking thôi. Chúa ơi, giá như bố tôi chịu đẻ nhiều thêm chút.”

Cassandra cười phá lên khi hình dung ra lời Chris. “Vú em Viking hả?”

Chris thở hắt ra khí chịu. “Cậu không biết đâu...” Cậu chàng dừng lại rồi nhú mày với cả hai. “Vậy lý do cô ấy ở đây là gì vậy, Wulf?”

“Tôi đang phải bảo vệ cô ấy.”

“Khỏi điều gì?”

“Daimon.”

“Những kẻ tệ hại nhất,” Cassandra nói thêm vào.

Chris tiếp nhận thông tin tốt hơn cô tưởng tượng. “Cậu ấy biết về chúng ta sao?”

Wulf gật đầu. “Gần như mọi thứ.”

“Đó là lí do cậu dò hỏi về trang thosan-dem.com à?” Chris hỏi Cassandra. “Phải. Tôi muốn tìm Wulf.”

Chris tỏ vẻ nghi ngờ ngay lập tức.

“Không sao đâu, Chris,” Wulf giải thích. “Cô ấy sẽ ở đây với chúng ta một thời gian. Cậu không cần giấu giếm điều gì cả.”

“Anh thề chứ?”

“Ừ.”

Chris có vẻ hài lòng. “Vậy là hai người đã đấu với lũ Daimon hả? Giá như tớ có thể tham gia. Wulf sẽ phát điên nếu tớ cầm một con dao cắt bơ.”

Cassandra cười phá lên.

“Thật đấy,” Chris nói chân thành. Anh ấy còn dữ hơn một con gà mái mẹ. “Vậy hai người tiêu diệt được bao nhiêu Daimon?”

“Không tên nào cả,” Wulf lầm bầm. “Bọn này mạnh hơn lũ hút linh hồn bình thường nhiều.”

“Anh phải mừng mới đúng chứ,” Chris nói với Wulf. “Cuối cùng anh cũng gặp được đối thủ cho anh một trận rỉ máu còn gì.” Cậu quay sang nói với Cassandra. “Wulf có giải thích vấn đề nho nhỏ của anh ấy với cậu không?”

Mắt Cassandra mở lớn khi cô cố nghĩ xem vấn đề “nho nhỏ” của Wulf có thể là gì.

Cô vô thức đưa mắt xuống giữa đùi anh.

“Này!” Wulf gầm lên. “Đó chưa bao giờ là vấn đề của tôi. Của cậu ta thì có.”

“Vớ vẩn!” Chris quát lại. “Em cũng chẳng có vấn đề gì nơi đó cả. Vấn đề duy nhất của em là anh lúc này cũng như vú em trông chừng em tạo giống.”

Trời ơi, Cassandra không muốn nghe thêm nữa. Cả hai gã đàn ông bắt đầu nói quá nhiều rồi đấy.

“Vậy vấn đề cậu đang nói đến là gì?” cô hỏi Chris.

“Khi cậu rời căn phòng này, chỉ cần đi hết hành lang thôi, cậu sẽ không nhớ gì về anh ấy.”

“À,” cô nói vẻ hiểu biết. “Chuyện đó à.”

“Phải, chuyện đó.”

“Đó không phải vấn đề,” Wulf nói trong lúc khoanh tay trước ngực. “Cô ấy nhớ được tôi.”

“Chúa ơi,” Chris nói, mặt vắn vẹo vẻ kinh tởm. “Tôi đã tán tỉnh họ hàng của mình sao? Kinh khủng quá.”

Wulf đảo mắt. “Cô ấy không quan hệ gì với chúng ta cả.”

Chris thở phào nhẹ nhõm được chừng nửa giây rồi trông cậu lại hốt hoảng. “Vậy thì càng tệ hơn. Cuối cùng em cũng tìm được một người

không coi em là thằng ngốc thì cô ấy lại ở đây vì anh? Chuyện này là thế nào vậy?”

Chris dừng lại. Ánh sáng trở lại với gương mặt cậu như thể cậu suy nghĩ ra vấn đề. “Khoan đã, em vừa nói gì ấy nhỉ? Nếu cô ấy nhớ anh, em thoát thân rồi! “Hoan hô!” Chris bắt đầu nhảy múa quanh sô-pha.

Cassandra nhìn chăm chăm cậu chàng với điệu bộ điên cuồng chẳng ra làm sao. Wulf thực sự nên để cậu ta ra ngoài nhiều hơn.

“Đừng mừng vội, Christopher,” Wulf lên tiếng, anh đi vòng qua ghế và tóm lấy cậu ta, cố ngăn cậu ta nhảy múa. “Tình cờ cô ấy lại là một Apollite.”

Chris đông cứng lại rồi ngồi xuống. “Không thể nào, em đã thấy cô ấy lúc ban ngày và cô ấy không có răng nanh.”

“Tớ lai Apollite.”

Chris bước ra sau Wulf như thể sợ cô sẽ tóm lấy hút máu cậu. “Vậy anh định làm gì cô ấy?”

“Cô ấy là khách nhà ta một thời gian. Trong lúc đó, cậu hãy đóng gói đồ đạc đi.” Wulf đẩy cậu ta về phía hành lang nhưng Chris từ chối di chuyển. “Tôi sẽ gọi Hội đồng tới đón cậu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì một tên Daimon rất khủng bố đang bám theo cô ấy và hẳn có những khả năng phi thường. Tôi không muốn cậu dính đạn.”

Chris đảo mắt lờm anh. “Em không phải em bé, Wulf. Anh không thể giấu em đi khi mãi mới có chuyện thú vị như vậy xuất hiện.”

Mặc kệ lời Chris, Wulf vẫn giữ cái nhìn kiên nhẫn của bậc phụ huynh nhìn đứa bé chập chững biết đi. “Tôi không thể mạo hiểm tính mạng cậu được, đi xếp đồ mau.”

Chris gầm lên khó chịu. “Em nguyện rửa cái ngày Morginne đổi linh hồn một bà già với anh và khiến anh còn tệ hơn cả mẹ em.”

“Christopher Lars Eriksson, đi mau!” Wulf gầm lên giọng ra lệnh khiến Cassandra nhảy dựng lên.

Chris chỉ nhìn anh chăm chăm buồn chán. Cậu thở dài nặng nề rồi xoay người bước về phía hành lang mà cậu xuất hiện lúc trước.

“Tôi thề,” Wulf gằn giọng thấp tới nỗi cô gần như chẳng nghe thấy gì, “sẽ có lúc tôi bóp chết cậu ta.”

“Vì anh nói với cậu ấy như nói với trẻ lên bốn vậy.”

Wulf quay sang lờ mắt khó chịu với cô khiến cô lùi bước tránh cơn thịnh nộ. “Đây không phải chuyện của cô.”

Cassandra giơ tay lên trời và trả lại cái nhìn giận dữ không kém. “Xin lỗi, thưa ngài Xấu xa, nhưng ngài nên đổi giọng với tôi đi. Tôi không phải con rối để ngài quát nạt đâu. Tôi không cần sống ở đây.”

“Có đấy.”

Cô nhìn anh thách thức. Tôi không nghĩ vậy, trừ khi anh thôi ngay cái giọng giận dữ ấy đi mỗi khi nói chuyện với tôi, tất cả những gì anh thấy là đằng sau tôi khi tôi bước qua cánh cửa đó.” Cô chỉ tay ra cửa trước.

Anh nở nụ cười ranh mãnh và lạnh lùng. “Cô đã từng thử chạy trốn khỏi một chiến binh Viking chưa? Phải có lý do thì đám châu Âu mới sợ vãi ra mỗi khi nghe tới tên chúng tôi đấy.”

Lời anh khiến cô rùng mình. “Anh không dám làm vậy với tôi đâu.”

“Cứ thử xem.”

Chết tiệt anh muốn đấu thì cô sẵn lòng chiều. Một người đã dành cả đời chiến đấu với lũ Daimon sẵn sàng đấu tay đôi với bất kì gã Thợ săn đêm nào.

“Để tôi nhắc anh nhớ, Ngài-Thích-Tỏ-Vẻ-Mình-Là-Chiến-Binh-Viking-Hoang-Dã ạ, trong lúc tổ tiên anh dò dẫm tìm lửa và thức ăn, tổ tiên tôi đã điều khiển các nguyên tố và xây dựng cả một đế chế mà ngay cả thế giới hiện đại cũng không sánh bằng. Nên anh đừng có thách tôi với kiểu sức mạnh cơ bắp ấy. Tôi không để anh hay bất kì ai đe dọa đâu. Hiểu chứ?”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh cười phá lên khi nghe cô nói, rồi đi tới đứng trước mặt cô. Mắt anh tối lại, đầy nguy hiểm và anh khiến cô bùng cháy bất chấp cơn giận ngút trời. Cơ thể ấm áp của anh thiêu đốt cô.

Cô gần như không thở được.

Cô càng cảm nhận rõ rệt sức mạnh nam tính hoang dại tỏa ra từ phía anh khiến từng phần nữ tính trong cô kêu gào.

Anh đặt tay lên má cô. Khóe miệng anh nhếch lên thích thú. Cách anh nhìn cô khiến cô càng đói khát. “Vào thời tôi còn sống, cô hẳn sẽ có giá hơn cả vàng đấy.”

Rồi anh làm điều cô không ngờ tới nhất, anh cúi xuống hôn cô.

Cassandra rên rỉ bởi cảm giác anh tàn phá môi cô. Hơi thở của anh hòa quyện với cô khiến cô nóng cháy và rộn ràng vì anh.

Nhưng điều đó vốn chẳng khó khăn gì. Bởi anh quá đỗi hoàn hảo. Tràn trề nam tính và sức mạnh nguyên thủy.

Toàn thân cô sục sôi bởi được gần anh. Cảm giác lưỡi anh nhảy múa cùng cô mỗi khi anh gầm thấp nơi cổ họng.

Anh kéo cô lại gần hơn.

Cơn giận của cô tan biến bởi dục vọng.

“Em còn ngọt ngào hơn trước,” anh thổi trên môi cô.

Cô không nói được điều gì. Đó là sự thật. Sự gần gũi quá mức. Thân mật hơn bất kì điều gì trong mơ.

Mọi phần trong cô kêu gào muốn cô biến ảo tưởng thành sự thật.

Wulf không thở nổi khi cảm nhận đường cong mềm mại áp sát vào anh và nằm dưới bàn tay anh.

Anh muốn cô phát điên. Đói khát. Tệ hơn, anh đã ném thử hương vị cô trong mơ nhiều lần đủ để biết cô cuồng nhiệt thế nào.

Cô ấy là Apollite. Đây là trái cấm không thể chạm được. Giọng nói của lý trí vang lên trong đầu anh.

Anh không muốn nghe.

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Thả cô ra, anh ép mình tránh xa cô và cơn khao khát cô khuấy động trong anh.

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô không chịu thả anh ra. Cô kéo anh trở về với môi cô và ngẫu nhiên môi anh. Anh nhắm mắt lại, rít lên thỏa mãn khi cô làm dâng lên mọi giác quan anh có. Cô thơm mùi hoa hồng và bột phấn, khiến anh say sưa.

Anh không nghĩ anh có thể ngăn đủ mùi hương ấy. Hay mùi cơ thể cô trong vòng tay anh.

Anh muốn cô nhiều hơn bất cứ thứ gì.

Cô ngả ra và ngược lên nhìn anh. Đôi mắt xanh lục sáng ngời, hai má hồng lên vì cảm xúc. “Anh không phải điều không tưởng duy nhất mà em muốn, Wulf. Dù anh ghét em vì thân thể của em, vậy hãy tưởng tượng cảm giác của em khi biết em mơ thấy người đàn ông đã tàn sát đồng loại của em qua biết bao thế kỉ rồi?”

“Mười hai,” anh trả lời trước khi kịp ngăn mình lại.

Cô nhăn mày trước lời đáp. Tay cô thông xuống khỏi mặt anh. “Anh đã giết bao nhiêu đồng loại của em? Anh có biết không?”

Anh lắc đầu. “Chúng phải chết. Chúng đã giết người vô tội.”

Mắt cô tối lại rồi chuyển sang buộc tội. “Họ chỉ cố tồn tại thôi, Wulf. Anh chưa từng đối mặt với lựa chọn phải chết ở tuổi hai bảy. Khi cuộc đời của hầu hết mọi người mới chỉ bắt đầu ở tuổi đó thì đối với bọn em đó là án tử hình. Anh có biết cảm giác khi biết mình không bao giờ có thể nhìn con cái lớn lên?

Không bao giờ gặp được cháu mình? Mẹ em từng nói chúng em là những đóa hoa mùa xuân chỉ nở một mùa duy nhất. Chúng em mang quà tặng thế giới này rồi sau đó lại hóa tro bụi để người khác lại nối tiếp cuộc đời đó.”

Cô giơ tay phải lên để anh có thể thấy hình xăm năm giọt nước mắt màu hồng trên lòng bàn tay, hình xăm tạo thành những cánh hoa. “Khi người thân yêu của chúng em chết đi, chúng em lưu giữ hình ảnh họ bằng cách này. Một giọt này là mẹ em còn bốn giọt kia là các chị của em. Không ai biết được tiếng cười thân thương của các chị như thế nào. Không ai nhớ được nụ cười thân thiện của mẹ ra sao. Trong tám tháng nữa, bố em còn

không nhặt nổi xác em để mà chôn. Em sẽ tan thành tro bụi. Vì sao? Chỉ vì một hành động của ông cụ kị nào đó làm ra sao? Cả cuộc đời em sống cô độc bởi không dám quen với ai. Em không muốn yêu vì sợ rằng phải bỏ lại họ giống như bố em để tang cho em.”

“Em sẽ chỉ còn là giấc mơ, nhưng anh ở đây, Wulf Tryggvason. Anh là một chiến binh Viking đã đi khắp hang cùng ngõ hẻm cướp bóc làng bản. Anh đã giết bao nhiêu người khi còn sống chỉ để tìm kiếm danh vọng và tiền bạc? Anh có tốt hơn lũ Daimon giết người để tồn tại không? Điều gì khiến anh tốt đẹp hơn chúng em?”

“Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau.”

Vẻ không tin nổi hiện lên trên gương mặt cô bởi anh lại mù quáng đến thế. “VẬY sao? Anh biết không, khi em lên trang web của các anh và nhìn những cái tên trên đó. Kyrian xứ Thrace, Julian xứ Macedonia, Valerius Magnus, Jamie Gallagher, William Jess Brady. Em đã dành cả đời nghiên cứu lịch sử và biết từng cái tên trong đó cùng nỗi khiếp đảm họ mang đến cho nhân loại khi còn sống. Tại sao Thợ săn đêm có thể bắt tử dù các người mới là những sát thủ chính hiệu còn chúng tôi lại phải chịu nguyên rủa từ thuở lọt lòng chỉ vì những điều chưa từng làm? Công bằng ở đâu?”

Wulf không muốn nghe cô nói nữa. Anh chưa bao giờ nghĩ tới Daimon và lý do cho các hành vi của chúng. Anh có công việc phải làm, đó là tiêu diệt lũ đó. Thợ săn đêm mới đúng. Các anh bảo vệ cho con người. Còn lũ Daimon là kẻ săn mỗi xứng đáng bị truy lùng và tiêu diệt. “Daimon là quý dữ.”

“Em cũng là quý dữ sao?” Không, cô không phải. Cô là...

“Em là một Apollite,” anh đáp lại dứt khoát.

“Em là một phụ nữ, Wulf,” cô nói đơn giản, giọng ngập trong cảm xúc. “Em khóc và buồn đau. Em cười và em yêu. Giống mẹ em từng thế. Em không thấy có gì khác biệt giữa em và bất kì ai trên hành tinh này.”

Anh bắt gặp ánh mắt cô và tia lửa trong mắt anh thiêu đốt cô. “Tôi thấy được, Cassandra. Tôi nhìn ra sự khác biệt.”

Lời anh cắt đứt mọi điều cô muốn nói. “Vậy thì ta chẳng còn gì để nói nữa.

Chúng ta là kẻ thù. Chỉ có thể như thế mà thôi.”

Wulf thở sâu khi cô nói ra sự thật không thể thay đổi ấy. Từ ngày Apollo nguyện rửa chính những đứa con của mình, Thợ săn đêm và Apollite trở thành tử thù.

“Tôi biết,” anh khẽ đáp, cổ họng thít chặt. Anh không muốn là kẻ thù của cô.

Nhưng họ có thể là gì khác đây?

Anh không chọn lối sống này, nhưng anh đã thề sẽ sống đúng với nhiệm vụ. Họ phải là kẻ thù.

Điều đó giết chết tâm hồn anh.

“Để tôi đưa em về phòng ngủ.” Anh dẫn cô sang phía hành lang đối diện phòng Chris, nơi cô có mọi sự riêng tư cô muốn.

Cassandra không nói gì khi Wulf đưa cô tới một căn phòng ngủ rộng rãi, thoải mái. Tim cô nặng trĩu, khao khát những thứ ngọc ngà. Cô muốn gì ở anh chứ?

Không có cách nào ngăn anh giết đồng loại của cô. Thế giới này là vậy và không ai có thể cãi lại điều đó.

Không có hi vọng nào cho mối quan hệ giữa cô với anh hay bất kì người đàn ông nào khác. Cuộc đời cô thế là chấm hết. Điều này sẽ dẫn họ tới đâu?

Chẳng đâu cả.

Tim tới với nụ cười đã dẫn dắt cô qua bao bi kịch cuộc đời. Đó là tất cả những gì cô có thể làm. “Nếu em bị lạc ở trong này, anh có sẵn đội cứu hộ nào đi tìm em không thế?”

Anh không cười. Giờ một bức tường rắn chắc đã hình thành giữa họ. Anh đã hoàn toàn đóng chúng trước mặt cô. Cũng tốt thôi.

“Tôi sẽ lấy tho em bộ đồ ngủ.” Anh tránh xa cô ra.

“Anh không tin em đến nỗi không để em thấy phòng anh đâu hả?” Mắt anh đanh lại. “Em đã thấy rồi đấy thôi.”

Mặt cô đỏ bừng khi nhớ lại giấc mơ nóng bỏng ấy. Trong mơ, cô ngăm nhìn qua gương thân thể rám rắng của anh quấn lấy cô trong vũ điệu tình ái chậm rãi mà đắm say. “Chiếc giường sắt đen ấy hả?”

Anh gạt đầu rồi bỏ đi.

Ngồi một mình trong phòng, Cassandra cố xua tan mọi ý nghĩ. “Mình đang làm gì ở đây thế này?” Một phần trong cô bảo cô cứ kệ đi, hãy nắm lấy cơ hội, thông qua Stryker.

Nhưng phần còn lại, cô chỉ muốn quay về trong giấc mơ, vờ như mọi chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Không, điều cô muốn nhất chính là điều mà cô biết cô không thể có được...

Cô muốn một giấc mộng cô không được phép có - với người đàn ông yêu thương cô. Người có thể nắm tay cô đến già. Người có thể ôm lấy cô khi cô sinh con cho anh.

Nhưng chỉ là ảo mộng nên cô đã chôn giấu chúng từ rất nhiều năm trước.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng gặp ai khiến cô khao khát những điều đã chối bỏ cô. Cho đến khi cô nhìn vào đôi mắt đen tuyền ấy và lắng nghe chàng chiến binh Viking tâm tình chuyện muốn bảo vệ một cậu bé...

Một người đàn ông luôn mặc cảm với tội lỗi trong quá khứ. Cô khát khao. Một khát khao không thể thành hiện thực.

Wulf không bao giờ là của cô, và dù có đi chẳng nữa, cô cũng sẽ ra đi trong vài tháng nữa thôi.

Úp mặt vào lòng bàn tay, Cassandra khóc nức lên.

Chương 7

“Đưa tôi đến chỗ Cassandra,” Kat gầm lên với cô nàng Thợ săn đêm tóc nâu đang ngồi trong xe bên cạnh cô. Cô chưa bao giờ để bất kì ai điều khiển cô hay tình huống xung quanh cô. “Tôi là người duy nhất có thể bảo vệ cô ấy.”

“Phải,” Corbin đáp khi ngoặt xe qua lối vào biệt thự của mình. “Cô đã rất xuất sắc trong việc bảo vệ cô ấy khỏi cái gì nhỉ... một túi rác phải không?”

Kat nổi điên lên. Cơn thôi thúc giáng một tia sét khiến cô Thợ săn biến thành tro bụi vụn lóe trong óc cô - sản phẩm phụ của tính nóng nảy cô thừa kế từ mẹ mình. May cho Corbin là Kat giống cha nhiều hơn, từ lâu cô đã học được cách hít thở sâu và không đầu hàng cơn nóng giận trẻ con của mình.

Giận dữ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp. Cô phải tìm Cassandra và nếu cô sử dụng quyền năng để làm điều đó, Stryker cũng sẽ tìm ra Cass. Tên khốn đó đã học được cách lần theo dấu vết năng lượng của cô và sử dụng chúng để chống lại cô. Thế nên cô mới không đánh trả lại hãn lúc ở hộp đêm. Dù thế nào chẳng nữa, Stryker cũng mạnh hơn cô nhiều. Chủ yếu do hãn chẳng quan tâm có thể tổn thương tới ai để đạt được mục đích.

Đó cũng là lý do cô cần cô nàng Thợ săn này đưa cô tới chỗ Cass.

Kat dịch chuyển tức thời khỏi căn hộ trong chưa đầy năm phút để tới chỗ Nữ thần Hủy diệt và bảo bà ta để Cassandra được yên thân.

Làm sao cô biết bà ta lại dùng kế điệu hổ ly sơn đó để cử Stryker và đám người của gã tới trong lúc cô đi được?

Cảm giác bị phản bội khiến cô khó thở. Qua bao thế kỉ, cô đã phục vụ đúng bốn phận của mình đối với cả Apollymi và Artemis. Giờ cả hai người

họ đều dùng cô để chống lại nhau và cô chẳng thích thế chút nào.

Cả hai đều không hiểu tại sao cha cô lại không muốn tham gia trò chơi này của họ. Ông ấy thông minh hơn Kat nhiều vì ông ấy luôn tự chủ để tránh xa những tình huống như thế này. Giường như chỉ có ông mới hiểu hai vị nữ thần.

Giá như cô có thể gọi cho ông. Có lẽ ông sẽ kết thúc chuyện này chỉ trong vài giây. Nhưng kéo ông vào cuộc chỉ khiến mọi sự tồi tệ hơn.

Không, cô phải tự lo thôi.

Hơn nữa, cô không còn quan tâm hai người phụ nữ kia muốn gì. Năm năm qua, cô trở nên rất gần gũi và yêu quý Cassandra, cô không muốn nhìn thấy cô bạn mình bị lợi dụng chứ đừng nói gì đến chuyện bị tổn thương.

Đã đến lúc bọn họ để cô ấy được yên. Corbin ra khỏi xe.

Kat theo cô ta vào ga-ra, rồi dừng lại khi Corbin mở khóa căn nhà. “Nghe này, chúng ta cùng một đội mà.”

Cô nàng Thọ sẵn nhìn cô như thể cô bị điên rồi. “Chắc chắn rồi, cưng à. Giờ cô cứ vào nhà đi đã, tôi phải trông chừng cô để đảm bảo rằng cô không làm chuyện tương tự như để mặc Cassandra một mình với kẻ thù lần nữa.”

Kat dùng một chút năng lực để giữ cánh cửa đóng lại. Corbin xoay xoay tay nắm cửa và dùng tay đập lên tấm gỗ.

Kat giận dữ nói, “Nếu tôi muốn Cassandra chết, cô không nghĩ năm năm qua đã có đủ cơ hội cho tôi làm điều đó à? Sao phải chờ đến bây giờ?”

Corbin lùi khỏi cánh cửa. “Làm sao tôi biết cô đã quen cô ấy năm năm rồi?” Kat cười phá lên vẻ châm biếm. “Cô cứ hỏi cô ấy xem.”

Corbin nhìn cô chăm chú. “Vậy tại sao cô lại bỏ mặc cô ấy như thế?”

Kat cũng nhìn lại cốt để Corbin nhìn ra sự chân thành của cô. “Tôi xin thề nếu tôi biết mấy tên điên cuồng sát đó sẽ tìm tới tôi sẽ không bao giờ bước một chân ra khỏi căn hộ đó.”

Dù vậy, Corbin vẫn nhìn cô nghi ngờ. Một mặt, Kat cũng ngưỡng mộ cô gái vì sự bao bọc dành cho Cassandra. Mặt khác, cô cũng muốn bóp cổ cô ta.

“Tôi không biết nữa,” Corbin cất tiếng chậm rãi. “Có lẽ cô nói thật nhưng cũng có thể đó toàn là lời dối trá.”

“Tốt thôi.” Kat giơ tay lên, bực bội. “Cô muốn bằng chứng chứ gì?”

“Cô có không?”

Xoay người lại, Kat vén áo lên chỉ cho Corbin thấy bên dưới hông là hình xăm hai cây cung và mũi tên. Dấu ấn của Artemis.

Mắt Corbin mở lớn. “Tôi biết cô không phải Thợ săn đêm. Cô là ai?”

“Tôi là hầu cận của Artemis, giống như cô, tôi được giao nhiệm vụ trông nom Cassandra. Giờ hãy đưa tôi tới chỗ cô ấy.”

Wulf gõ cửa vài cái rồi đẩy nó mở ra, bắt gặp Cassandra đang lau mắt. Anh sững người lại. “Em khóc ư?”

“Không,” cô đáp, hắng giọng. “Bụi bay vào mắt thôi.”

Anh biết cô nói dối nhưng cũng nể trọng sự mạnh mẽ của cô. Thật tốt khi gặp một cô gái không dùng nước mắt để điều khiển đàn ông.

Anh dè dặt bước vào phòng. Ý nghĩ cô ngồi khóc làm ngực anh đau thắt lại.

Tệ hơn, anh cảm nhận ham muốn điên rồ kéo cô vào vòng tay anh để an ủi.

“Tôi... Tôi mượn bộ này của Chris.” Anh đưa chiếc quần ngủ và áo phông cho cô.

“Cảm ơn anh.”

Wulf không thể rời mắt khỏi cô. Mái tóc vàng cam của cô xõa xuống mặt. Nét gì đó ở cô làm anh nhớ tới hình ảnh cô gái bé nhỏ sợ sệt và cũng rất mạnh mẽ, quyết đoán.

Anh khum tay áp lên gò má mát lạnh của cô, xoay đầu cô nghiêng lại để cô nhìn vào mắt anh. Trong mơ, anh sẽ đẩy cô ngã xuống giường rồi nhắm nháp môi cô.

Cởi cúc áo cô ra...

“Em đã chiến đấu như vậy cả cuộc đời ư?”

Cô gật đầu. “Cả Daimon và Apollite đều sẵn lòng gia đình em. Có lúc cả nhà lên tới hàng trăm người nhưng giờ thì chỉ còn mình em. Mẹ em luôn nói với chúng em phải sinh thêm con cái. Việc kéo dài huyết mạch đặt lên người chúng em.”

“Sao em không làm thế?”

Cô hít hít một cách đáng yêu. “Tại sao chứ? Nếu em chết, tất cả lũ người kia sẽ thấy câu chuyện thần thoại đó hoàn toàn không đúng, cái chết của chúng em sẽ không bao giờ giúp chúng giải thoát.”

“Em chưa bao giờ nghĩ tới việc biến thành Daimon sao?” Cô ngả người ra sau và anh nhìn thấy sự thật trong mắt cô.

“Em có thể sao?” anh hỏi cô. “Em có thể giết người vô tội để tồn tại không?”

“Em không biết,” cô đáp, rời khỏi giường để đặt bộ đồ lên tủ áo. “Người ta nói, một lần rồi sẽ quen. Và khi bên trong anh là một linh hồn xa lạ, mọi thứ sẽ thay đổi. Anh cũng sẽ thành người khác. Một kẻ độc ác và thờ ơ. Một người cậu của em đã biến thành Daimon. Lúc đó em mới lên sáu, cậu tới và cố thuyết phục mẹ biến thành Daimon. Khi mẹ từ chối, cậu ấy định giết mẹ. Cuối cùng, vệ sĩ của mẹ đã giết chết cậu ấy trong lúc em và các chị trốn trong chiếc tủ gần đó. Cậu Demos lúc nào cũng tốt với bọn em.”

U buồn đong lên trong mắt cô khi cô nói, búa vẩy trái tim anh và siết lấy nó thật chặt. Anh không thể hình dung cô đã chứng kiến bao nhiêu thảm cảnh suốt quãng đời tươi trẻ của mình.

Nhưng thời thơ ấu của chính anh cũng đâu dễ dàng gì. Tủi hổ, nhục nhã. Thậm chí qua bao thế kỉ, anh vẫn cảm giác một chút gai nhọn còn sót lại. Có những nỗi đau không bao giờ tan biến.

“Còn anh thì sao?” cô hỏi, nhìn anh qua vai vì anh không phản chiếu trong gương. “Anh có thấy dễ dàng hơn sau lần đầu xuống tay không?”

Câu hỏi của cô làm anh nổi giận. “Tôi chưa bao giờ sát hại ai. Tôi chỉ bảo vệ mình và em trai.”

“VẬY à,” cô lặng lẽ nói. “Anh nghĩ việc anh xông vào nhà người ta, cướp bóc của họ và khi họ thà chống trả còn hơn quy phục sự tàn bạo của anh thì đó không phải là sát hại ư?”

Nổi xấu hổ lan tỏa trong anh khi anh nhớ lại vài cuộc càn quét lúc bắt đầu. Lúc đó, tộc người của anh đã tiến xa khỏi làng mình, tấn công các làng khác giữa đêm khuya để cướp người cướp đất. Họ không có ý định giết chóc mà chỉ muốn cướp về càng nhiều nô lệ càng tốt. Thời đó nô lệ rất có giá ở các chợ bên ngoài.

Mẹ anh bàng hoàng khi nghe tin anh và Erik bắt đầu tham gia các vụ cướp cùng với những đứa con trai nhà hàng xóm.

“Các con của ta đã chết rồi,” bà gầm lên trước khi tổng cổ anh em anh khỏi căn nhà tồi tàn. “Ta không bao giờ muốn nhìn thấy các người nữa.”

Bà đã làm thế. Mùa xuân năm sau đó, bà qua đời vì bệnh. Em gái anh đã bỏ tiền thuê một gã trai làng trẻ tuổi đi tìm bọn anh để báo tin.

Ba năm trôi qua trước khi họ kịp quay trở về để chịu tang. Lúc đó cha anh cũng đã bị giết chết còn em gái anh cũng bị bắt đi. Wulf đã tới Anh để giải thoát cô bé và Erik đã chết sau khi rời khỏi ngôi làng đó.

Brynhild từ chối đi cùng họ. “Em phải chuộc lại tội lỗi do anh và Erik đã gây ra. Ý Chúa muốn em phải làm nô lệ giống như những người mà anh và Erik đã cướp là bán đi. Tất cả để làm gì hả Wulf? Vì tiền là vinh quang ư? Hãy để em ở đây, anh trai. Em không muốn có thêm cuộc chiến nào nữa.”

Giống như tên gốc, anh rời khỏi ngôi làng của cô và rồi một năm sau cô cũng bị giết chết khi đám người Ăng-lê xâm chiếm làng cô. Sự sống cũng là cái chết. Đó là điều duy nhất không thể tránh khỏi.

Lúc còn là người, anh đã quá quen với điều đó. Khi trở thành Thợ săn đêm, anh đã là chuyên gia.

Anh quay lưng với Cassandra. “Thời đó khác bây giờ.”

“VẬY sao?” cô hỏi. “Em chưa từng nghe những người sống trong Đêm trường Trung cổ^[6] lại đáng bị cho là cừu để ai muốn chém thì chém, muốn giết thì giết đấy.”

Cassandra co rúm lại khi Wulf đáp lại cô bằng tiếng gầm hung dữ. “Nếu em định bắt tôi xin lỗi vì những gì tôi đã làm thì tôi sẽ không làm thế. Tôi được sinh ra ở một dân tộc mà chúng tôi chẳng tôn thờ điều gì ngoài sức mạnh của đao kiếm. Tuổi thơ tôi lấp đầy bằng những tiếng nhạo báng, chế giễu vì cha tôi đã không chịu chiến đấu. Nên khi tôi đủ lớn để chứng minh cho họ thấy tôi không giống ông ấy, rằng tôi có thể và sẽ sát cánh bên họ trên chiến trường, tôi đã nhận lấy ngay.

“Phải, có những điều tôi thực sự nuối tiếc. Ai không thể cơ chứ? Nhưng tôi chưa bao giờ giết hay cưỡng hiếp phụ nữ. Tôi cũng không làm hại trẻ em và đàn ông không có khả năng tự vệ. Còn giống loài của em thì sát hại cả trẻ em và phụ nữ mang thai. Chúng bám theo họ chẳng vì mục đích nào ngoài mong muốn kéo dài mạng sống thối rữa của chúng. Cho nên đừng có lên giọng giảng đạo với tôi.”

Cô nuốt xuống, vẫn cố đứng vững với vẻ kiên cường. “Một số kẻ đúng là như thế. Cũng như tộc người của anh cũng vẫn cưỡng hiếp phụ nữ và cướp bóc thối. Chẳng phải anh nói chính mẹ anh cũng là một nô lệ bị cha anh bắt giữ sao? Có thể anh cảm thấy ngạc nhiên, Wulf Tryggvason, nhưng nhiều người trong bọn em chỉ săn tìm những kẻ giống như trong tộc của anh thôi. Những kẻ sát nhân. Bọn cưỡng hiếp phụ nữ. Cả một nhánh Daimon được gọi là Agkelos đã thề chỉ ra tay với kẻ nào đáng chết.”

“Em nói dối.”

“Không,” cô nói, giọng đầy chân thành, “Em không nói dối. Thú vị là, khi lần đầu gặp anh, em nghĩ có lẽ anh sẽ biết nhiều về giống loài của em hơn cả vì anh đi săn chúng tôi. Nhưng không phải như thế. Chúng tôi chỉ là súc vật trong mắt anh thôi. Chẳng đáng để anh nói chuyện hầu tìm ra sự thật.”

Đúng vậy. Anh chưa bao giờ nghĩ gì về Daimon ngoài việc chúng là những tên sát nhân đáng chết.

Còn Apollite...

Anh chẳng bao giờ nghĩ tới họ.

Giờ anh đã gặp một “con người” đi liền với danh từ ấy. Không chỉ thế... anh còn chạm vào người ấy.

Nói những lời thì thầm của những người yêu nhau. Nhưng như thế có thay đổi được gì?

Không gì cả. Cuối cùng, anh vẫn là Thợ săn đêm và anh vẫn phải săn đuổi Daimon, tiêu diệt bất kì kẻ nào anh tìm thấy.

Chẳng còn gì để nói giữa họ nữa cả. Đó cũng là trở ngại mà cả hai không thể vượt qua.

Anh rút lui khỏi cuộc khẩu chiến. “Buổi tối em được phép tự do đi lại trong nhà còn ban ngày có thể ra sân ngoài chơi.”

“Nếu em muốn rời khỏi đây thì sao?”

Anh nhăn mặt. “Em cứ hỏi Chris xem việc đó có dễ không.”

Tia sáng quen thuộc quay trở lại trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của cô. Tia nhìn thách thức và cho anh biết anh không có quyền uy gì với cô cả. Đó cũng là điều anh ngưỡng mộ ở cô nhất - ngọn lửa ý chí mạnh mẽ. “Em đã quen với việc thoát khỏi khó khăn rồi.”

“Còn tôi thì quen với việc lần tìm ra Apollite và Daimon.” Cô nhướn một bên mày. “Anh đang thách thức em sao?”

Anh lắc đầu. Tôi chỉ nói sự thật thôi. “Nếu em rời khỏi đây, tôi sẽ mang em trở về. Kể cả phải dùng dây trói.”

Bỗng nhiên cô đảo mắt với anh, làm anh nhớ tới Chris. “Anh còn định phạt em nữa hả?”

“Em quá tuổi cho việc đó rồi. Mà chắc em cũng đủ thông minh để biết rằng chỉ có kẻ ngốc mới rời khỏi đây trong khi Stryker và người của hắn đang lùng sục khắp nơi.”

Cassandra ghét khi anh nói đúng. “Ít ra thì em cũng có thể gọi cho bố để thông báo em đang ở đâu cho ông yên tâm chứ?”

Anh lôi điện thoại giắt bên hông ra và đưa cho cô. “Em có thể để nó lại trong phòng khách sau khi xong việc.”

Anh quay bước và mở cửa ra.

“Wulf,” cô cất tiếng trước khi anh đi hẳn. Anh quay lại nhìn cô.

“Cảm ơn anh đã cứu em lần nữa dù em biết chắc điều đó khiến anh khó chịu lắm.”

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu đi nhiều. “Không đâu, Cassandra. Chính em mới khiến tôi khó chịu.”

Quai hàm anh đánh lại khi anh bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa phía sau lưng.

Cô đứng đó sững sờ khi lời anh nói giáng xuống tâm trí cô. Ai có thể ngờ anh chàng chiến binh Viking của cô lại có mặt dịu dàng như vậy chứ? Nhưng cô biết nhiều hơn thế. Bởi cô đã nhìn thấy con tim anh trong giấc mơ của họ.

Giấc mơ có thật. Chỉ trong vài giờ quý giá thôi nhưng cô đã nhìn thấu tâm can anh. Nỗi sợ của anh.

Những điều anh muốn giấu mọi người, trừ cô...

“Chắc mình điên mất rồi,” cô thở hắt ra. Làm sao cô có thể cảm thấy anh dịu dàng khi anh đã giết chết đồng loại của cô?

Và sâu thẳm trong cô tự hỏi, liệu anh có giết chết cô không nếu cô biến thành Daimon.

Wulf thở một hơi dài mệt mỏi khi bước vào phòng khách, nơi Chris đang nằm ườn trên sô-pha. Tuyệt thật, lại thêm một người nữa không chịu nghe lời anh.

Hỡi thần Thor ơi, sao không thể nói lí với họ được thế nhỉ? “Tôi tưởng tôi đã bảo cậu đi đóng gói đồ đạc cơ mà.”

“Đi xếp đồ, đánh răng và ‘cua’ gái. Anh chỉ biết ra lệnh có thể thôi.” Chris chuyển kênh ti vi liên tục. “Nếu anh nhìn xuống chân em, anh sẽ thấy em đã xếp đồ xong rồi và đang chờ mệnh lệnh tiếp theo của ngài đây, cảm ơn nhiều nhé.”

Wulf nhìn xuống chiếc ba lô đen ở trước ghế. “Chỉ có thể thôi à?”

“Vâng. Em không cần nhiều đồ lắm, mà dù có cần gì thì cũng có thể mua thêm mà vì Hội đồng biết họ cần phải thỏa mãn mọi nhu cầu của em để gã

Viking to xác không chặt đầu họ.”

Wulf ném nhẹ một chiếc gối ôm về phía cậu.

Chris nhét chiếc gối ra sau lưng, không thèm đáp trả và tiếp tục đối kên.

Wulf ngồi xuống trên chiếc ghế còn lại nhưng tâm trí anh cứ trôi về hình ảnh cô gái anh bỏ lại trong phòng cho khách. Anh luôn bối rối mỗi khi có chuyện dính dáng tới cô, và anh không có nhiều kinh nghiệm cho thứ cảm xúc mới mẻ này lắm. Anh là kiểu người đơn giản. Nếu có vấn đề xảy đến với anh, anh chỉ việc loại bỏ nó.

Nhưng anh không thể loại bỏ Cassandra được. Về mặt lí thuyết thì có thể nhưng làm thế là không đúng. Điều duy nhất anh có thể nghĩ ra là ném cô ra khỏi cửa, để cô tự lo hoặc giao cô cho Corbin.

Nhưng Ash đã giao phó cho anh việc canh chừng cô và anh ấy không thích lắm khi nhiệm vụ bị chuyển qua chuyển lại. Nếu Anh muốn vậy, chắc phải có lí do đàng hoàng. Anh chàng Atlantis chưa bao giờ làm gì mà không có lí do.

“Vậy rốt cuộc Cassandra biết được bao nhiêu chuyện về chúng ta?”
Chris hỏi.

“Hình như là tất cả. Cô ấy nói rồi đấy, cô ấy là một Apollite.”

“Lai thôi.”

“Lai hay không thì có khác gì đâu?”

Chris nhún vai. “Khác ở chỗ em thật sự quý cô ấy. Cô ấy không phải kiểu chảnh chọe như mấy ả điếm giàu có ở trường.”

“Đừng có ăn nói hỗn xược như thế, Christopher.”

Chris đảo mắt. “Em xin lỗi, em quên mất anh ghét từ đó thế nào.”

Wulf ngả đầu dựa vào hai tay trong lúc xem ti vi. Đúng là Cassandra khác biệt. Cô khiến anh lại có cảm giác là người. Cô nhắc anh nhớ lại được làm người bình thường như thế nào. Thật ấm áp biết bao.

“Chúa ơi. Hai người định đóng đô luôn ở sô-pha đấy hả.”

Wulf nghiêng đầu ra sau và thấy cô đang đứng ở cửa ra vào. Cô lắc đầu nhìn cả hai rồi tiến lên trả lại điện thoại cho anh.

Chris cười phá lên và cho tiếng ti vi nhỏ xuống. “Tớ vẫn cứ thấy kì kì sao đó khi cậu đi lại trong nhà tớ.”

“Tin tớ đi, tớ còn ngạc nhiên hơn cậu nhiều.”

Chris bỏ qua lời nhận xét. “Chưa kể cảm giác kì quái khi cậu nhớ được anh ấy. Tớ cứ có ý muốn thôi thúc được giới thiệu hai người với nhau.”

Điện thoại Wulf vang lên bài nhạc chuông người đàn ông thép của nhóm Black Sabbath. Anh nghe máy ngay lập tức. Cassandra đi tới ngồi gần Chris trong lúc anh trả lời điện thoại.

“Cô ta làm gì ở đây?”

Cassandra nhú mày khi nghe thấy giọng chất vấn đầy khó chịu của Wulf. “Là cuộc gọi từ bên an ninh,” Chris bảo cô.

“Sao cậu biết?”

“Bài nhạc chuông. Wulf nghĩ để bài đó sẽ rất thú vị. Họ sống ở tòa nhà an ninh, cách không xa cổng biệt thự. Chắc có ai đỗ trước cổng và bấm chuông đòi vào.”

Cô tưởng bố cô đã bị ám ảnh về an ninh lắm rồi. “Nơi này là chỗ nào thế. Kho dự trữ vàng quốc gia à?”

“Không,” Chris đáp chân thành. “Có lẽ cậu vẫn còn tìm cách ra vào được nơi đó. Còn ở đây luôn có hai vệ sĩ bám theo cậu mọi lúc mọi nơi.”

“Nghe có vẻ như cậu đã từng cố trèo tường ra ngoài thì phải.”

“Nhiều hơn cậu tưởng.”

Cô cười phá lên khi nhớ tới lời Wulf lúc ở phòng cô. “Wulf cũng nói không thể thoát khỏi đây được.”

“Đúng đấy. Tin tớ đi, nếu có lối thoát, tớ đã tìm ra và sử dụng rồi.” Wulf tắt máy và nhồm dậm.

“Người tới đón em à?” Chris hỏi. “Không, là Corbin.”

“Cô ấy đi với Kat phải không?” Cassandra hỏi. Anh gật đầu khi bước ra phía cửa.

Cassandra bám theo anh và nhìn thấy một chiếc Lotus Esprit màu đỏ bóng loáng đang đỗ trước cửa nhà. Cửa bên ghế phụ mở ra, Kat bước xuống và chạy về phía ngôi nhà.

“Chào nhóc, cậu ổn chứ?”

Cassandra mỉm cười. “Tớ không chắc lắm.”

“Sao cô ta lại ở đây?” Wulf hỏi Corbin khi cô tới gần.

Cô nàng Thợ săn đút hai tay vào túi và ghé lại gần anh. “Cô ấy cũng phục vụ Artemis. Nhiệm vụ của cô ấy là bảo vệ Cassandra, nên tôi nghĩ có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu để cô ấy giúp anh.”

Wulf nhìn Kat nghi ngờ. “Tôi không cần ai giúp cả.”

Kat xù lông lên. “Bình tĩnh nào, Ngài Cơ bắp, tôi sẽ không cản trở gì anh đâu. Nhưng anh cần tôi thật đấy. Tình cờ tôi có quen biết Stryker. Tôi là cơ hội duy nhất nếu anh muốn đấu lại hắn.”

Wulf không chắc anh có thể tin cô không. “Lúc ở hộp đêm cô bảo không biết hắn mà.”

“Tôi không muốn lộ vỏ bọc, nhưng đó là trước khi các người tách hai chúng tôi ra, tôi phải thuyết phục Corbin đưa tôi tới chỗ Cassandra trước khi Stryker tìm ra cô ấy lần nữa.”

“Cô tin cô ta sao?” anh hỏi Corbin.

“Tôi chẳng tin ai cả, nhưng cô ấy nói đã ở cùng Cassandra năm năm rồi, mà rõ là trong thời gian đó Cassandra chẳng hề hấn gì cả.”

“Thôi được rồi,” Wulf miễn cưỡng đồng ý. Anh bắt gặp ánh mắt Corbin. “Để điện thoại mở nhé, có thể tôi sẽ liên lạc.”

Corbin gật đầu rồi quay trở lại xe.

“Chúng ta vẫn chưa chính thức giới thiệu nhau,” Kat lên tiếng, chìa tay ra với anh trong lúc Corbin lái xe rời khỏi. Tôi là Katra.”

Wulf bắt tay cô. “Wulf.”

“Tôi biết.” Kat dẫn họ vào nhà, quay trở lại phòng khách, Chris vẫn ngồi yên trên ghế sofa.

Wulf khóa cánh cửa phía sau họ lại và cài then.

“Mà Wulf này,” Kat nói khi nhìn thấy chiếc ba lô của Chris. “Nếu anh định đưa Christopher lánh đi chỗ khác để bảo vệ cậu ấy thì tôi mong anh nghĩ lại.”

“Vì sao?”

Cô chỉ tay về phía ti vi. “Anh chưa xem tiết mục bắt cóc người thân của nhân vật chính để tổng tiền à?”

Wulf khịt mũi. “Tin tôi đi, không ai có thể cướp cậu ta khỏi Hội đồng Hộ vệ được.”

“Ngược lại đây,” Kat mỉa mai. “Không làm khó được Stryker đâu. Ngay khi anh thả cậu ta ra khỏi nhà, hãn và đám Illuminati của hãn sẽ cướp lấy cậu ta ngay dễ như trở bàn tay vậy. Cậu ấy sẽ không kịp tới được nơi an toàn nào khác cả.”

“Chúng không định giết cậu ấy đây chứ?” Cassandra hỏi.

“Không,” Kat đáp. “Không phải kiểu của Stryker. Hãn thích trừng phạt và đánh đúng chỗ đau của người ta nhất. Hãn sẽ trả Chris về, còn sống. Nhưng sẽ không được nguyên vẹn nữa.”

“Không được nguyên vẹn?” Chris lo lắng hỏi lại. Kat liếc mắt xuống giữa hai chân cậu.

Ngay lập tức Chris che chỗ đó bằng cả hai tay. “Vớ vẩn.”

“Không đâu, cưng à, Stryker biết Wulf trân trọng khả năng tạo giống của cậu thế nào mà. Hãn sẽ cướp đoạt điều đó.”

“Chris,” Wulf lên giọng đánh thép, “về phòng và khóa cửa lại ngay.” Chris chạy ngay không chút chần chừ.

Wulf và Kat lừ mắt với nhau. “Nếu cô biết rõ gã này thế, làm thế nào để tôi tin cô không làm việc cho hãn?”

Kat khịt mũi. “Tôi còn chẳng ưa gì hãn. Tôi và hãn có chung một người bạn và người này khiến chúng tôi phải chạm mặt nhau vài lần suốt mấy thế

ki qua.”

“Thế kỉ?” Cassandra hỏi. “Thật sao? Cậu là ai, Kat?”

Kat vỗ tay cô an ủi. “Tớ xin lỗi, Cass. Đáng ra tớ phải nói với cậu sớm hơn nhưng tớ sợ cậu không tin tớ. Cách đây năm năm, Stryker suýt giết được cậu, Artemis đã cử tớ đến để đảm bảo hẳn không tới gần cậu nữa.”

Đầu Cassandra quay mòng trước một đồng thông tin mới tiếp nạp. “Vậy chính cậu đã mở ra cửa thông ở hộp đêm?”

Cô gật đầu. “Lúc đó tớ đã vi phạm tới chín điều luật đấy, nhưng tớ không muốn cậu bị thương. Tớ thề đấy.”

Wulf tiến lên trước. “Tại sao cô phải cố bảo vệ cô ấy khi cô ấy chỉ còn sống được vài tháng nữa?”

Kat thở sâu và lùi lại. Cô nhìn họ lần lượt rồi nói. “Tôi không còn ở đây chỉ để bảo vệ cô ấy nữa.”

Wulf chặn giữa Kat và Cassandra. Anh gồng mình lên như thể chuẩn bị chiến đấu. “Ý cô là sao?”

Kat nghiêng đầu để nhìn vào mắt Cassandra phía sau Wulf. “Giờ tôi ở đây còn là để đảm bảo đứa trẻ mà cô ấy đang mang sẽ chào đời khỏe mạnh.”

Chương 8

“Cái... cái gì của tớ cơ?” Cassandra hỏi lại, sững sốt trước câu trả lời của Kat. Chắc là cô nghe nhầm. Làm sao cô có thang thai được?

“Con của cậu.”

Rõ ràng tai cô vẫn bình thường. “Con nào?”

Kat hít một hơi sâu rồi chậm rãi nói, như thế cũng tốt vì Cassandra không theo kịp lời cô. “Cậu đang mang thai, Cass. Mới ít ngày thôi nhưng đứa bé sẽ sống. Tớ sẽ đảm bảo để chuyện đó chắc chắn xảy ra.”

Cassandra thực sự có cảm giác bị giáng một cú như búa bổ vào đầu. Cô không hiểu Kat đang nói chuyện gì nữa. “Tớ không thể có con được. Tớ chưa làm chuyện đó với ai.”

Kat nhìn sang Wulf.

“Gì cơ?” anh hỏi, giọng phòng vệ. “Anh là bố đứa bé,” Kat đáp.

“Cô mơ à? Tôi ghét khi phải làm cô tỉnh mộng nhưng Thợ săn đêm không thể có con được. Chúng tôi vô sinh.”

Kat gật đầu. “Đúng, nhưng anh đâu hẳn là Thợ săn đêm, đúng chứ?”

“Vậy thì tôi là cái quái gì?”

“Anh bất tử nhưng khác với các Thợ săn khác, anh không chết. Bọn họ bị vô sinh vì cơ thể họ đã từ già cỗi đời từ lâu rồi. Còn anh thì ngược lại, anh vẫn giữ được cơ thể nguyên vẹn như từ 1200 năm trước.”

“Nhưng tôi không chạm vào cô ấy,” Wulf vẫn khẳng khái. Kat nhướng mày. “Có đấy.”

“Đó là mơ mà,” cả Wulf và Cassandra đồng thanh đáp.

“Một giấc mơ mà cả hai cùng nhớ được sao? Không, hai người được đưa đến cạnh nhau hầu sản sinh ra người thừa kế huyết thống của Cassandra, tôi

biết rõ chứ vì tôi chính là người chuốc thuốc mê cho Cassandra lúc trước để đưa cô ấy đến với anh.”

“Tôi chết mất thôi,” Cassandra nói, lùi lại rồi ngả lên tay vịn sofa. “Chuyện này đúng là không tin được.”

“Chậc” Kat mĩa mai đáp, “đừng có bị thực tế đánh lừa, được không? Ý tứ là, cậu là truyền nhân huyền bí của một sinh vật huyền bí và cậu đang ở trong nhà của một thần hộ vệ bất tử không người thường nào nhớ được mặt chỉ sau năm phút rời khỏi anh ta. Vậy tại sao cậu không thể mang thai trong giấc mơ với anh ta chứ? Chúng ta đang lạc trôi sang thế giới phàm tục rồi đấy à?”

Cô nhìn Cassandra dăm dăm. “Nghe tứ nói này, tứ chỉ tin vào quy luật tự nhiên bình thường nếu có ngày Wulf có thể ra ngoài vào ban ngày mà không bốc cháy, hay tuyệt vời hơn, cậu có thể ra biển chơi, tắm nắng.”

Wulf cũng bàng hoàng không kém. Cassandra mang thai con của anh sao?

Anh chưa bao giờ dám nghĩ hay mơ tưởng điều này. Không, anh không tin được. Đơn giản vậy thôi.

“Làm sao tôi có thể khiến cô ấy mang thai trong mơ được?” anh hỏi, cắt ngang lời Kat.

Cô bình tĩnh lại rồi giải thích cho họ. “Có nhiều kiểu giấc mơ. Chúng xảy ra ở những chiều không gian khác nhau. Artemis đã sai một thợ săn giấc mơ kéo cả hai người vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê để hai người ở cạnh nhau.”

Wulf nhú mày. “Nhưng sao nàng ta phải làm vậy chứ?”

Kat chỉ tay về phía Cassandra. “Cô ấy không chịu ngủ cùng ai cả. Năm năm tôi ở cạnh cô ấy, cô ấy còn chẳng thèm nhìn ai với vẻ thích thú. Mãi tới khi anh bước vào hộp đêm đó để tiêu diệt lũ Daimon. Mắt cô ấy sáng rực lên như đom đóm vậy. Sau khi cô ấy đuổi theo anh, tôi nghĩ có lẽ cuối cùng chúng tôi cũng tìm được chàng trai cô ấy tình nguyện ngủ cùng.”

Nhưng hai người cứ cứ xử như người bình thường là chịu về nhà và quan hệ điên cuồng đâu. Cô ấy quay lại như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Đúng là hai kẻ vô vọng.” Kat thở dài. “Thế nên Artemis mới nghĩ cách dùng chút liên quan đó để đưa Cass vào giấc mơ của anh, để anh làm cô ấy có thai.”

“Nhưng tại sao chứ?” Cassandra lại hỏi. “Vì sao chuyện đó mang thai hay không lại quan trọng đến thế?”

Vì lời sấm truyền mà cậu cười cợt là sự thật. Nếu dòng máu trực hệ cuối cùng của Apollo chết, lời nguyền sẽ bị phá bỏ.”

“Vậy hãy để tớ chết để giải thoát cho tộc Apollite.”

Mặt Kat tối sầm lại đầy cảnh báo. “Tớ chưa từng nói họ sẽ được tự do. Điều thú vị ở Số phận là họ không bao giờ để mọi chuyện trở nên dễ dàng. Lời nguyền bị phá bỏ vì Apollo cũng sẽ chết theo cậu. Máu và mạng sống của cậu liên kết với thần. Khi thần chết, mặt trời cũng chết theo, rồi đến Artemis và mặt trăng. Khi tất cả tan biến, thì chẳng còn thế giới nào nữa. Tất cả sẽ biến mất. Hết thấy.”

“Không, không thể nào,” Cassandra hỗn hển. “Như vậy không đúng.”

Vẻ mặt Kat nghiêm trọng. “Là vậy đấy, cưng à. Tin tớ đi. Nếu không tớ đâu cần ở đây.”

Cassandra nhìn cô trong khi cô đấu tranh để hiểu rõ nguồn cơn toàn bộ chuyện này. Cô bị quá tải rồi. “Sao trước đây cậu không nói?”

“Tớ có mà, nhưng cậu lên cơn hoảng loạn thái quá tới mức Artemis và tớ quyết định xóa bỏ phần kí ức đó và bắt đầu lại từ đầu từ tổn hơn.”

Cơn phản nộ ập đến với cô. “Cậu đã làm gì?”

Kat chuyển sang giọng tự vệ. “Vì cậu cả thôi. Cậu giận dữ với ý nghĩa ép có thai đến mức Artemis cho rằng cậu cần một ông bố và đưa con để chống chọi với thực tế số phận. Khi tớ giải thích chuyện này với cậu, cậu phản ứng bằng cách trượt xuống gầm xe buýt còn hơn là lợi dụng một chàng trai và để lại đứa con cũng chịu số phận bị săn đuổi giống mình. Nhưng tuyệt vời là giờ cậu đã tìm thấy Wulf, phải không? Với năng lực của anh ta, cả

Apollite và Daimon không thể nào tới gần anh ta mà không tự tìm đường chết cả.”

Cassandra định lao về phía Kat nhưng Wulf ngăn cô lại. “Đừng, Cassandra.”

“Xin anh đẩy,” Cassandra van nài anh. “Em phải bóp cổ cô ta mấy phút cho hả.” Cô lừ mắt tức tối với cô gái mà cô đã tin nhầm là bạn. “Tôi tin cậu, vậy mà cậu lợi dụng rồi nói dối tôi. Thảo nào cậu cứ liên tục sắp đặt cho tôi đi hẹn hò.”

“Tớ biết, tớ xin lỗi.” Mắt cô tỏ vẻ chân thành, nhưng Cassandra cảm thấy khó mà tin được vào lúc này. “Nhưng cậu không thấy mọi chuyện diễn ra như vậy là tốt nhất à? Wulf thì lo đánh mất liên hệ máu mủ với thế giới này. Nhờ cậu mà anh ta sẽ có một đồng con cháu nhớ mặt anh ta trong khi cậu có một ông bố bất tử sẽ kể lại chuyện về cậu và gia đình cậu cho con và cháu cậu nghe. Anh ta có thể trông nom chúng và bảo vệ chúng an toàn. Không cần chạy trốn nữa. Cậu nghĩ đi.”

Cassandra không nhúc nhích khi lời Kat thấm vào đầu cô. Cô sẽ được nhớ đến và con cháu cô sẽ được an toàn. Cô chỉ muốn có vậy. Thế nên từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ sẽ có con.

Nhưng cô có đáng tin chuyện này không?

Apollite mang thai chỉ trong hơn hai mươi tuần. Bằng nửa thời gian người bình thường. Vì vòng đời ngắn ngủi nên thể trạng của Apollite cũng đặc biệt hơn. Các cô đạt tuổi trưởng thành chỉ khi mới mười một tuổi và thường kết hôn trong độ tuổi từ mười hai đến mười lăm.

Mẹ cô cưới bố cô khi mới chỉ mười bốn tuổi, nhưng mẹ trông chẳng khác nào cô gái hai lăm, hai sáu.

Cassandra nhìn Wulf, cô không đoán được vẻ mặt anh lúc này. “Anh nghĩ sao?”

“Nói thật, tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Hôm qua ưu tiên số một của tôi còn là chuyện làm sao để Chris tìm được bạn tình. Còn giờ nếu Kat

không phê thuốc hay bị ảo giác, thì em đang mang trong mình giọt máu của tôi và đứa trẻ đó sẽ nằm trong tay số phận của toàn nhân loại.”

“Nếu anh nghi ngờ thì gọi cho Acheron,” Kat lên tiếng. Wulf nheo mắt nhìn cô. “Anh ấy biết?”

Kat lảng tránh ánh mắt anh và lần đầu tiên tỏ ra lo lắng. “Tôi nghĩ là Artemis sẽ không nói với ngài ấy bất kì phần nào của kế hoạch này. Ngài ấy thường bực bội khi nữ thần can thiệp vào chuyện tự do của người khác, nhưng ngài ấy sẽ nhanh chóng chứng thực về lời sấm truyền.”

Cassandra bật cười, vừa cay đắng mà vừa thích thú khi nghe “cô bạn” quen biết một trong số những người cô đã đọc được lên trang chủ của Hội Thợ săn. Chưa kể, Kat còn biết cả Stryker và lũ cận vệ của gã. “Tò mò thôi nhưng liệu có ai mà cậu không biết không?”

“Không hẳn,” Kat hơi ngượng ngùng đáp. “Tớ đã ở cạnh Artemis từ rất lâu rồi.”

“Cụ thể là bao lâu?” Cassandra hỏi tiếp.

Kat không trả lời. Thay vào đó cô bước lùi lại, chập hai tay vào nhau. “Có lẽ tôi sẽ để hai người yên tĩnh vài phút để nói chuyện riêng với nhau. Tôi đi xem phòng Cass thế nào.”

Không nói thêm một lời, Kat đi ra hướng hành lang dẫn tới phòng Cassandra. Dù cô biết Kat đi đúng hướng nhưng cô không biết sao cô ấy lại đoán được. Nhưng rồi cô nhớ ra Kat cũng đâu phải là người.

Wulf không động đậy tới tận khi Kat biến mất. Anh vẫn đang cố làm quen với mọi điều Kat tiết lộ.

“Em không biết phải làm sao nữa, Wulf. Thật đấy.”

“Tôi biết.”

Anh nhìn cô chăm chú, đây là mẹ của con anh. Kì diệu biết bao, và dù anh vẫn còn cảm thấy bối rối, anh biết một sự thật là một phần trong anh chỉ muốn hét thật to lên vì vui sướng. “Em có ổn không? Có cần gì không?”

Cô lắc đầu rồi ngược lên nhìn anh. Đôi mắt ngọc lục bảo thối bùng lên ham muốn trong anh. “Thực ra không biết anh thế nào nhưng em muốn được ôm bây giờ.”

Lý trí anh mách bảo gần gũi với cô là không khôn ngoan, nhất là khi cô chẳng còn sống được bao lâu nhưng anh vẫn vô thức kéo cô lại phía vòng tay anh. Anh phải gồng mình lên để không chìm đắm trong khoái cảm khi cơ thể cô ép sát vào anh. Hơi thở cô phả lên cổ anh làm anh ngứa ngáy, còn tay cô thì ôm vòng lấy eo anh.

Cô mang tới cảm giác dễ chịu. Bao thế kỉ nay, anh không biết tới cảm giác ấm áp như thế này.

Điều gì ở cô khiến anh run rẩy như vậy? Khiến anh nóng lên và khao khát?

Nhắm mắt lại, anh ôm cô, để mùi hương hoa hồng lẫn bột phấn quyến rũ anh, khiến anh quên đi họ đáng ra phải là kẻ thù.

Cassandra cũng nhắm chặt mắt, để hơi ấm của Wulf chảy sang cô.

Cô thích được ôm thế này. Không gọi dục mà chỉ đơn thuần là sự xoa dịu. Cái ôm khiến hai người gần lại với nhau hơn bất kì hành động thân mật nào khác trước đó.

Sao mình lại cảm thấy dễ chịu khi cạnh một người đã thú nhận rằng anh ta không quan tâm tới sống chết của đồng loại mình?

Nhưng cô không thể phủ nhận sự thật.

Suy cho cùng, cảm xúc hiếm khi nào có lý.

Sau một lúc, ý nghĩ khiếp sợ khác lại quấy nhiễu sự yên ả đang đến với cô. “Anh có ghét con em không? Bởi vì nó cũng sẽ mang dòng máu của Apollite.”

Wulf căng thẳng hơn trong vòng tay cô như thể anh chưa nghĩ tới điều đó.

Anh lùi bước khỏi cô. “Có bao nhiêu phần sẽ là Apollite?”

“Em không biết. Hầu hết các đời trong gia tộc của em là quan hệ thuần huyết. Mẹ em đã phá vỡ truyền thống ấy vì bà nghĩ một ông bố người trần

mắt thịt có thể bảo vệ bọn em tốt hơn.” Dạ dày cô quặn thắt khi nhớ tới bí mật mẹ truyền lại cho cô ít lâu trước khi bà ra đi mãi mãi. “Bà nghĩ ít ra thì bố cũng sống lâu hơn bọn em và con của bọn em.”

“Bà ấy lợi dụng bố em.”

“Không,” cô vội vàng đáp, cảm thấy hơi có chút bị xúc phạm khi anh lại nghĩ thế. “Mẹ em yêu bố, nhưng giống như anh, bà phải bảo vệ bọn em. Có lẽ khi bà mất, em còn quá nhỏ, bà không kịp nói về vai trò quan trọng của em khi tất cả chị em đều chết mà không có người thừa kế. Hoặc có lẽ bà cũng không biết. Bà chỉ nói rằng nhiệm vụ của Apollite là duy trì dòng giống.”

Wulf di chuyển để tắt ti vi, nhưng anh không còn nhìn cô nữa. Anh nhìn chăm chăm vào bệ lò sưởi, cạnh đó treo một thanh kiếm cổ. “Em có bao nhiêu phần là Apollite? Em không có răng nanh và Chris nói em có thể đi lại vào ban ngày.”

Cassandra muốn lại gần, chạm vào anh. Cô muốn được gần gũi anh, nhưng có lẽ anh không chào đón cô.

Anh cần thời gian và câu trả lời.

“Lúc nhỏ em cũng có răng nanh,” cô giải thích, không muốn giấu anh điều gì. Anh xứng đáng được biết con họ cần làm gì để sống sót. “Bố em đã đưa em đi cửa răng khi em lên mười để che giấu em tốt hơn giữa nhân loại bình thường. Giống các Apollite khác, em cần máu để sống nhưng không cần phải là máu của Apollite và em cũng không phải uống hàng ngày.”

Cassandra dừng lại để nghĩ về những điều cần thiết trong cuộc sống của cô. Cô chỉ ước được sinh ra là người thường. Nhưng suy cho cùng, cô còn may mắn hơn các chị cô, họ giống Apollite nhiều hơn cô. Cả bốn người đều ghen tị với cuộc sống dễ dàng của cô vì cô có thể đi lại vào ban ngày.

“Cứ vài tuần em lại đến gặp bác sĩ để truyền máu,” cô nói tiếp. Vì bố em thuê hẳn một đội bác sĩ nghiên cứu, ông làm giả các kết quả xét nghiệm để kết luận em mắc bệnh hiếm gặp, như thế em có thể lấy bao nhiêu máu cũng được mà không sợ các bác sĩ sẽ nhận ra điều bất thường. Em chỉ gặp họ khi

em cảm thấy yếu. Em cũng không già nhanh như phần lớn các Apollite. Em dậy thì như các cô gái bình thường khác.”

“Vậy có lẽ con chúng ta sẽ càng giống người hơn.” Cô không bỏ qua tia hi vọng trong giọng anh, giống như anh, cô cũng cầu nguyện điều đó. Nếu cô sinh ra một đứa trẻ bình thường thì đúng là diệu kì.

Cô cũng vui vì anh gọi là “con chúng ta”. Ít nhất nó cũng cho thấy mọi sự có khả năng tốt đẹp.

Tất nhiên là cho em bé.

“Anh không chối bỏ con?” cô hỏi.

Ánh mắt anh khiến cô hân hoan. “Tôi biết tôi đã ở cùng em trong giấc mơ đó, và như Kat nói, tôi là bằng chứng sống cho thấy năng lực của các vị thần. Nên tôi không nghi ngờ chuyện này chút nào. Đứa bé là con tôi, tôi là bố nó.”

“Cảm ơn anh,” cô thở hắt ra, nước mắt tràn mi. Quá nhiều so với những gì cô dám hi vọng.

Cô hăng giọng và cố nuốt nước mắt vào trong. Cô sẽ không khóc. Không phải vì chuyện thế này. Cô thật may mắn và cô biết điều đó. Khác với đồng loại của cô, con cô sẽ được bố nó bảo bọc. Anh sẽ trông nom nó lớn lên. “Nhìn vào mặt tích cực thì anh chỉ việc chịu đựng em thêm vài tháng nữa thôi rồi em sẽ biến khỏi tầm mắt anh vĩnh viễn.”

Ánh mắt anh trở nên dữ tợn khiến cô lùi lại. “Đừng bao giờ coi nhẹ cái chết.”

Cô nhớ lại những lời anh thổ lộ trong giấc mơ về kí ức phải chứng kiến những người thân yêu ra đi. “Tin em đi, em không coi nhẹ điều đó. Nhưng em hiểu cuộc sống của mình mong manh đến thế nào. Nhưng có lẽ con sẽ sống lâu hơn hai mươi bảy tuổi.”

“Còn nếu nó không thì sao?”

Địa ngục của anh lại tiếp tục, chỉ tệ hơn là giờ nó xảy đến với dòng trực hệ của anh.

Con ruột anh.

Cháu ruột anh. Anh sẽ phải nhìn chúng chết dần khi còn đang tuổi xuân.
“Em xin lỗi vì đã kéo anh vào chuyện này.”

“Tôi cũng vậy.” Anh bước qua cô, đi lại phía cầu thang dẫn xuống dưới.

“Ít ra anh còn được biết con, Wulf,” cô gọi với theo anh. “Nó sẽ nhớ anh. Em chỉ có vài tuần với con trước khi chết. Nó sẽ không bao giờ biết mặt em.” Anh đứng sững lại và cứ ở nguyên đó trong vài phút.

Cassandra theo dõi những cảm xúc trên gương mặt anh, nhưng anh không tỏ vẻ gì. Anh lại bước tiếp, chẳng nói chẳng rằng.

Cô cố lờ đi việc đó. Cô còn nhiều thứ cần quan tâm lúc này, giống như em bé bé bỏng đang lớn lên trong cô chẳng hạn.

Quay về phòng, cô phải chuẩn bị vài thứ thôi. Thời gian không còn nhiều.

Wulf bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Anh cần ở một mình để tiêu hóa mọi chuyện.

Anh sẽ làm bố.

Con sẽ nhớ anh. Nhưng nếu nó giống Apollite nhiều hơn Cassandra thì sao? Gien di truyền là một bộ môn khoa học kì quái mà anh đã sống đủ lâu để chứng kiến toàn bộ. Xem Chris thì biết. Chưa có đứa cháu nào giống Erik kể từ khi con trai cậu ấy qua đời từ hơn 1.200 năm trước. Thế mà Christopher lại như từ một khuôn đúc ra với em trai anh.

Chris thậm chí cũng nóng tính và chịu đựng kém như Erik. Cứ như hai người là một.

Rồi nếu con anh biến thành Daimon thì sao? Anh có thể săn lùng và giết chính con mình được không?

Ý nghĩ ấy khiến anh lạnh ngắt. Anh khiếp sợ.

Wulf không biết phải làm gì. Anh cần lời khuyên. Ai đó có thể giúp anh phân giải mọi chuyện. Nhấc điện thoại lên, anh gọi cho Talon.

Không ai nghe máy.

Chử thề, anh chỉ còn biết một người giúp được anh. Acheron. Gã người Atlantis trả lời ngay tiếng chuông đầu tiên.

“Sao thế?”

Anh nhăn mặt bởi giọng nói cộc lốc của Ash. “Không có chào cậu Wulf tình hình cậu thế nào à?”

“Tôi biết rõ cậu mà, Viking. Cậu chỉ gọi khi có chuyện thôi. Thế là chuyện gì nào? Không quyến rũ được Cassandra à?”

“Tôi sắp làm bố.”

Trả lời anh là một khoảng im lặng. Anh thích thú vì tin tức này cũng khiến Ash sửng sốt không kém anh lúc trước.

“VẬY là câu hỏi ban nãy của tôi là thừa rồi.” Cuối cùng Ash cũng lên tiếng.

Anh dừng lại trước khi hỏi thêm. “Cậu ổn chứ?”

“Anh có vẻ không ngạc nhiên khi nghe tin tôi làm người ta có bầu nhi?”

“Không, tôi biết cậu có thể mà.”

Quai hàm Wulf đanh lại khi cơn giận bùng nổ lấy anh. Ash biết chuyện đó suốt thời gian qua sao? “Anh biết thông tin đó quan trọng như là chuyện sống còn với tôi. Vậy mà chết tiệt, sao anh không nói?”

“Nói với cậu thì có thay đổi được gì không? Cậu sẽ lại dành cả mười hai thế kỉ ám ảnh với việc đi tìm một cô gái trong nỗi sợ hãi rằng cậu sẽ khiến cô ấy mang thai nhưng cô ấy lại không nhớ được cậu là cha đứa bé. Cậu đã chịu đựng quá đủ rồi. Tôi thấy không cần thiết phải ép buộc cậu thêm.”

Wulf vẫn tức tối. “Nếu tôi đã làm ai đó có bầu rồi thì sao?”

“Không đâu.”

“Sao anh biết được?”

“Tin tôi đi, tôi biết chứ. Nếu có chuyện đó, tôi đã nói với cậu rồi. Tôi đâu khốn nạn đến nỗi lại giấu chuyện quan trọng như thế.”

Phải rồi. Nếu Ash giấu cả chuyện này thì ai mà biết được anh ta còn giấu những chuyện quan trọng nào nữa chứ. “Và tôi phải tin anh ngay khi anh

thú nhận đã nói dối tôi sao?”

“Có lẽ cậu nói chuyện với Talon nhiều quá rồi đấy. Giọng điệu hai người bỗng nhiên nghe y chang nhau. Cậu có thể tin tôi mà, Wulf. Tôi chưa từng nói dối cậu. Tôi chỉ bỏ qua vài chi tiết thôi.”

Wulf không đáp lại. Nhưng anh ước gì Ash ở đây ngay lúc này để đập cho anh ta một trận tươi bời.

“Thế Cassandra đón nhận chuyện này thế nào?” Ash hỏi.

Wulf lạnh người. Có nhiều lúc Ash đúng là như quỷ thần ấy. “Sao anh biết Cassandra là mẹ?”

“Tôi biết nhiều chuyện khi tôi để tâm.”

“VẬY chắc anh cũng nên học cách chia sẻ thông tin với người khác nhất là khi nó liên quan đến sống chết của người ta.”

Ash thở dài. “Nếu nói ra điều này có thể làm cậu thấy khá hơn thì tôi không vui thú gì khi chuyện xảy ra như vậy. Nhưng có đôi lúc mọi sự phải sai hướng thì mới tới đích được.”

“Ý anh là sao?”

“Rồi một ngày cậu sẽ rõ, em trai ạ. Tôi hứa đấy.”

Wulf nghiêng răng. “Tôi ghét khi anh chơi trò tiên tri lắm.”

“Tôi biết. Các cậu đều vậy. Nhưng tôi biết nói gì đây? Công việc của tôi là quấy rầy các cậu mà.”

“Tôi nghĩ anh nên tìm việc khác đi.”

“Vì sao? Tình cờ là tôi lại thích việc này.” Nhưng giọng Ash như tiết lộ anh đang nói dối.

Wulf quyết định đổi đề tài “Vì anh không nói được câu nào có ích cả, nên để tôi đổi chủ đề vậy. Anh có biết một hầu gái của Artemis tên Katra không? Cô ta đang ở đây và tuyên bố là cùng phe với ta. Cô ta nói đã bảo vệ Cassandra năm năm nay, nhưng tôi không rõ có nên tin cô ta hay không.”

“Tôi không biết tên các hầu gái của nữ thần nhưng tôi có thể hỏi Artemis.”

Vì lý do khó hiểu nào đó, chuyện này khiến anh thấy tốt hơn. Hóa ra Ash cũng không phải là biết tuốt. “Được rồi. Hãy cho tôi biết ngay nếu cô ta không thiện chí nhé.”

“Nhất định rồi.” Wulf định đập máy.

“Mà này,” Ash nói khi anh vừa buông máy. Wulf lại kề nó lại vào tai. “Sao thế?”

“Chúc mừng vì cậu sắp lên chức nhé.” Wulf khịt mũi. “Cảm ơn. Có lẽ vậy.”

Cassandra lang thang khắp ngôi nhà rộng lớn. Giống như cô đang đi trong bảo tàng vậy. Các cổ vật của dân tộc Bắc Âu có ở khắp nơi. Chưa kể những bức tranh sơn dầu bởi các họa sĩ nổi tiếng cô chưa từng nhìn thấy nhưng cô tin chắc là tranh thật.

Có một bức của Jan van Eyck ngay ngoài phòng cô, tranh vẽ một người đàn ông tóc đen và vợ. Bức tranh làm cô nhớ tới bức chân dung nổi tiếng của Arnolfini, nhưng cặp vợ chồng trong tranh này nhìn hoàn toàn khác. Người phụ nữ tóc vàng mặc bộ đồ màu đỏ tươi tắn, còn người đàn ông mặc đồ xanh hải quân.

“Đó là ảnh đám cưới hai trong số những đứa cháu của tôi.”

Cô nhảy dựng lên bởi âm thanh trầm thấp của Wulf vang lên ngay sau cô. Cô không nghe thấy tiếng chân anh lại gần.

“Tranh đẹp thật. Anh thuê vẽ à?”

Anh gật đầu và chỉ vào người phụ nữ trong tranh. “Isabella rất yêu thích các tác phẩm của van Eyck nên tôi nghĩ đây sẽ là món quà cưới hoàn hảo cho chúng. Con bé là con gái cả của một gia tộc hộ vệ khác được làm mỗi để cưới Leif nhà tôi. Chris chính là hậu nhân của con gái thứ ba nhà đó.”

“Chà,” cô thở ra, cảm thấy ấn tượng trước câu chuyện. “Cả đời em cứ phải vật lộn để tìm ra chân tướng đằng sau bí sử gia đình, thế mà Chris lại

có hẳn một quyển sách di động thế này. Không biết cậu ấy có nhận ra mình may mắn đến thế nào không?”

Anh nhún vai. “Tôi đã học được rằng ở độ tuổi đó của nó, hầu hết người ta đều không hứng thú với quá khứ. Chỉ nghĩ tới tương lai thôi. Rồi khi nào lớn hơn nó sẽ quan tâm.”

“Em không biết nữa,” cô nói, nhớ lại ánh mắt Chris sáng bừng lên mỗi khi cậu cố dạy cô môn Anh ngữ cổ. “Có lẽ cậu ấy biết nhiều hơn anh nghĩ. Cậu ấy là sinh viên xuất sắc trong lớp đấy. Anh nên nghe cậu ấy nói chuyện. Mỗi khi bọn em học bài, cậu ấy dường như biết mọi thứ về văn hóa của các anh.”

Khuôn mặt Wulf dịu đi, biến anh thành một quý ông cô đã gặp trong mơ. “VẬY là nó cũng nghe lời.”

“Có mà.” Cassandra dợm bước muốn quay về phòng. “Muộn rồi, đêm nay dài quá. Em đi ngủ đây.”

Wulf cầm tay cô giữ lại. “Tôi đến để đón em.”

“Vì sao?”

Anh nhìn cô chăm chú. “Vì em đang mang thai con của tôi, tôi không muốn em ngủ trên này, ở nơi cách xa tôi, phòng khi em cần bảo vệ. Tôi biết tôi đã nói rằng em có thể tự do đi lại vào ban ngày nhưng tôi không muốn thế. Lũ Daimon cũng có tay chân loài người như chúng ta. Nếu có kẻ nào định tiếp cận em thì cũng quá đơn giản.”

Phản ứng đầu tiên của cô là định bảo anh nói toàn điều vớ vẩn nhưng rồi cô nghĩ lại. “Anh đang ra lệnh cho em đấy à?”

“Không,” anh lặng lẽ đáp. “Tôi đang hỏi em. Vì an toàn của em và con.”

Cô mỉm cười và từ giọng điệu của anh, cô biết anh không quen với việc hỏi người khác điều tương tự. Cô đã nghe anh lên giọng ra lệnh cho Chris, nên cô hiểu rõ Wulf và cụm từ tự do không thực sự đồng nghĩa với nhau.

“Được,” cô lên tiếng, khẽ mỉm cười với anh, “nhưng chỉ vì anh đã hỏi em thôi đấy.”

Khuôn mặt anh giãn ra. Chúa ơi, trông anh thật đẹp trai. “Em có cần lấy gì ở căn hộ không? Tôi có thể cử người đi lấy.”

“Quần áo là được rồi. Thêm cả đồ trang điểm và bàn chải nữa thì tốt.”

Anh lôi điện thoại ra và bấm số. Cassandra nghe anh giới thiệu với bên an ninh của tòa biệt thự, khi cô mở cửa phòng, anh cũng bước vào theo. Kat đang ngồi lên ghế đọc sách, ngẩng lên không nói gì.

“Khoan đã.” Nói rồi anh đưa máy cho cô. “Đây, cứ nói với họ em cần gì và địa chỉ nhà em.”

“Vì sao?”

“Vì nếu tôi nói với họ, họ sẽ quên ngay sau năm phút và không kịp rời đi làm nhiệm vụ. Tôi luôn phải nhờ ai đó, thường là Ash, Chris hoặc bạn tôi, Talon, nói hộ yêu cầu, hoặc tôi sẽ gửi thư điện tử. Nhưng giờ mà gửi thư hay nhắn tin thì sợ lâu.”

Anh đang nói thật sao?

“Tôi có thể đi với họ,” Kat đề nghị khi cất cuốn sách sang một bên. Tôi biết cô ấy cần gì và tôi cũng muốn lấy vài đồ cá nhân.”

Wulf chuyển tin nhắn và Cassandra nhắc lại từng từ cho vệ sĩ của anh.

Khi cô nói chuyện xong, cô tắt luôn máy. Chúa lòng lành, vậy mà cô cứ nghĩ cuộc đời cô đã đủ phức tạp rồi. Vậy ý anh là con người không thể nhớ ngay cả một cuộc trò chuyện với anh sao?”

“Không.”

“Thế làm cách nào anh giữ Chris trong tầm nhìn được? Cậu ta chỉ cần nói với họ anh đã đồng ý cho cậu ta ra ngoài là được mà?”

Wulf cười phá lên. “Vì các mệnh lệnh liên quan tới Chris phải được Ash thông qua, Chris cũng biết điều đó. Bảo vệ sẽ không hành động nếu không có lệnh của Ash.”

Người đàn ông này đúng là nghiêm ngặt thật đấy.

Kat cười dịu dàng với Cassandra khi cô lấy quần áo Wulf đã đưa cô lúc trước. “Tớ mừng vì cậu chấp nhận chuyện này. Cả Wulf nữa. Như thế mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

Cassandra gật đầu. Quả vậy.

Giá như Wulf cũng chấp nhận dòng máu chảy trong cô như chấp nhận đứa bé. Nhưng thế cũng có gì hay đâu vì chẳng nào cô cũng chết?

Có lẽ thế lại là cách tốt nhất. Như vậy anh sẽ không đau khổ khi cô ra đi.

Không, giọng nói vang lên trong đầu cô. Cô muốn nhiều hơn thế. Cô muốn những gì họ đã chia sẻ với nhau trong mơ.

Đừng có ích kỉ như thế.

Cassandra cố nuốt ý nghĩ ấy xuống. Như thế mới đúng. Cô nên biết điều mà tránh xa Wulf. Điều cuối cùng cô muốn là biết anh sẽ đau khổ vì cô.

Càng người thương tiếc trước cái chết của cô càng tốt. Cô ghét ý nghĩ có người đau khổ vì cô như cô đã đau khổ vì mẹ và các chị. Không có ngày nào trôi qua mà cô không nghĩ tới họ. Lúc nào cũng có một phần nhức nhối trước ý nghĩ cô không còn có thể gặp lại họ.

Khi cô lấy chiếc áo phông và quần ngủ, Wulf dẫn cô đi khỏi. Có anh ở bên tràn trề sức mạnh, động chạm tới những cảm xúc sâu thẳm trong cô. Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại có cảm giác như vậy.

“Nơi này yên tĩnh quá,” cô lên tiếng.

Anh nhìn quanh như thể anh cũng không để ý tới điều đó. “Cảm ơn. Kì của Chris đã xây ngôi nhà này từ hồi đầu thế kỉ. Con bé nuôi dạy mười lăm đứa con trai cùng lúc nên muốn nhà đủ lớn cho đám con và cháu sau này.” Giọng anh dịu dàng hơn mới khi nhắc tới gia đình. Rõ ràng anh yêu thương từng người trong số họ.

“Có chuyện gì xảy ra với bọn họ để đến nỗi chỉ còn mình Chris thế này?”

Nỗi buồn giăng kín mắt anh khiến tim cô nhức nhối. Thằng con cả cùng mấy đứa anh em họ và chúng đã chết cùng con tàu Titanic. Trận đại dịch năm 1928 cướp đi sinh mạng ba đứa nữa và làm hai đứa khác vô sinh. Rồi bốn đứa hi sinh trong chiến tranh. Hai đứa chết lúc còn nhỏ và một đứa nữa thì bị tai nạn khi đi săn bắn lúc đã là thanh niên. Hai đứa còn lại, Stephen và Craig, đã kết hôn. Stephen sinh được một trai hai gái. Đứa con trai lại

cũng chết trong thế chiến II, còn một đứa con gái thì ốm chết lúc mười tuổi, đứa còn lại thì chết trong lúc sinh, đứa con cũng không giữ được.”

Cassandra nhăn mày khi nghe anh nói và bởi nỗi đau vang lên trong giọng anh. Rõ ràng anh yêu họ rất nhiều.

“Craig cũng sinh được bốn thằng con trai. Một hi sinh trong Thế chiến II, một đứa chết yếu, một thì chết cùng với vợ trong tai nạn xe cộ, đứa cuối cùng chính là ông nội Chris.”

“Em rất tiếc,” cô nói, chạm lên cánh tay anh tỏ lòng thông cảm. Thảo nào anh ra sức bảo vệ Chris. “Em ngạc nhiên là anh để họ ra chiến trường nhiều như thế.”

Anh ập tay mình lên tay cô. Tia nhìn trong mắt anh cho cô biết anh cảm kích trước cử chỉ của cô. “Tin tôi đi, tôi đã cố ngăn chúng lại. Nhưng chẳng thể làm gì với một đứa con bướng bỉnh. Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảm giác của cha tôi khi Erik và tôi bỏ đi trái ý ông.”

“Nhưng anh vẫn không hiểu vì sao mẹ anh từ chối đón anh trở về.” Anh dừng lại giữa bậc cầu thang. “Sao em biết?”

“Em...” Cô dừng lại khi nhận ra mình vừa làm gì. “Em xin lỗi. Thi thoảng em lại đọc được những ý nghĩ thoáng qua như thế. Em không cố ý đâu, chúng không điều khiển được năng lực này, nó cứ tự diễn ra thôi.”

Mắt anh lại mờ đi.

“Anh biết không,” cô thử lên tiếng lần nữa, hi vọng an ủi được anh chút ít. “Đôi lúc người ta nói và làm những việc trong cơn nóng giận khiến về sau lại hối hận. Em chắc mẹ anh đã tha thứ cho anh rồi.”

“Không đâu,” anh đáp, giọng trầm thấp. “Tôi đã vứt bỏ mọi đức tin bà đã dạy tôi. Tôi ngờ là bà sẽ không quên được chuyện đó.”

Cassandra kéo sợi dây chuyền bạc trên cổ anh tới khi cô nắm được mặt dây. Giống như trong mơ, trên mặt dây khắc hình cây búa của thần Thor và một chiếc thập giá nhỏ. “Em không nghĩ anh đã vứt bỏ tất cả. Nếu không anh đeo cái này làm gì?”

Wulf nhìn ngón tay cô vuốt ve lên hình cây thập giá của mẹ và tấm phù điêu của cha anh. Anh đã đeo di vật cổ này lâu đến nỗi anh quên mất sự tồn tại của nó.

Họ là quá khứ còn cô là tương lai của anh. Sự phân định khắc sâu vào trong anh. “Nó nhắc tôi nhớ lời nói trong lúc nóng giận không bao giờ lấy lại được.”

“Nhưng anh vẫn thường xuyên phát ngôn mỗi khi bực tức.” Anh khịt mũi. “Có vài thói quen không thể sửa được.”

“Chắc vậy.” Cô kiễng chân lên hôn anh, định coi đó như một cử chỉ bạn bè.

Wulf gặm lên bởi hương vị cô tràn tới khi anh kéo cô áp lại gần và giữ cô chặt trong lồng ngực để có thể cảm nhận từng centimét cơ thể nữ tính của cô.

Anh muốn cô biết bao. Muốn xé tan quần áo cô và thỏa mãn cơn nhức nhối nóng bỏng trong anh mà anh cảm nhận được mỗi khi cô nhìn anh. Cảm giác có một cô gái nhớ được mình thật tuyệt.

Cô ấy nhớ tên anh và những tâm tình anh kể. Không giá nào mua được cảm giác ấy.

Cassandra rên lên trong cổ họng bởi nhục cảm đôi môi anh mang đến. Răng nanh của anh nhẹ nhàng chạm lên môi cô, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô.

Cô cảm giác cơ bắp cuộn cuộn bên dưới tay cô, cả tấm thân rắn chắc như thép nguội toát lên vẻ nguy hiểm của anh nữa.

Anh mang tới cảm xúc tràn đầy trong cô. Mãnh liệt mà lại rất đổi dịu dàng.

Một phần trong cô không muốn thả anh ra.

Nhưng phần còn lại ra lệnh cho cô làm thế.

Đau đớn trước ý nghĩ ấy, cô làm sâu thêm nụ hôn rồi miễn cưỡng ngả ra.

Wulf chẳng muốn gì ngoài việc lại kéo cô vào vòng tay anh. Anh nhìn cô đau đáu trong lúc con tim anh đập rộn ràng và cơ thể anh bốc cháy. Vì sao anh lại không phải là người lúc tìm thấy cô nhỉ?

Nhưng điều đó có thay đổi được gì đâu. Cô vẫn là Apollite còn anh là giống loài khác.

Mối quan hệ giữa họ hoàn toàn vô vọng, nhưng họ vẫn bị trói buộc vào nhau bởi một nữ thần xảo quyệt. Tâm hồn và nhiệt tình của Cassandra nắm giữ lấy anh. Cả giọng nói, mùi hương của cô. Mọi điều nơi cô đều quyến rũ anh.

Một mối quan hệ bị nghiền rủa ngay từ giây phút đầu tiên. Cô ấy sẽ chết.

Câu nói như chém ngang người anh. Anh đã cô đơn quá lâu rồi, trái tim đầy sẹo và nhuốm máu bởi đau thương mất mát. Cô sẽ lại là một vết sẹo khác ở đó. Anh biết vậy. Anh có thể cảm giác được ngay từ lúc này.

Wulf chỉ mong vết thương này sẽ lành, nhưng điều gì đó mách bảo anh chuyện đó không thể. Sự hiện diện của cô sẽ đeo bám anh suốt cuộc đời như những người thân yêu khác của anh.

Khuôn mặt cô sẽ ám ảnh anh... Mãi mãi.

Giây phút đó, anh thấy ghét Artemis vì đã can thiệp vào cuộc sống của anh. Ghét nàng ta vì đã ép buộc anh vào cuộc đời này, rồi lại ban cho anh người phụ nữ anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để mất cô.

Tất cả đều sai trái.

Mà vì sao chứ? Vì Apollo trong cơn điên cuồng đã nghiền rủa chính những đứa con của mình ư?

“Huyết thống là thứ thật mong manh.” Anh không nhận ra mình đã nói suy nghĩ ra thành lời cho tới khi Cassandra gật đầu.

“Thế nên anh mới bảo vệ Chris như vậy.” Cô chưa biết hết đâu.

Anh dẫn cô xuống những bậc cầu thang tới phòng anh. “Tôi phải thú nhận là tôi ngạc nhiên khi Apollo không chăm sóc tốt hơn cho những đứa con của thần. Nhất là khi chuyện đó quan trọng đến thế.”

“Giống như nhà anh, gia tộc em bắt đầu với rất nhiều thành viên nhưng rồi nhanh chóng rút xuống chỉ còn mình em. Tất nhiên còn do bọn em bị săn lùng tới chết nữa.”

Wulf dừng lại bên ngoài cánh cửa đã khóa, bên cạnh cửa có một bảng mã từ gắn trên tường.

“Ám ảnh quá hả?” Cassandra hỏi.

Anh khẽ cười thích thú khi nhập mã. “Chúng tôi thuê rất nhiều người đến đây làm việc vào ban ngày và họ chẳng biết gì về tôi cả vì họ không nhớ được sự tồn tại của tôi. Như thế này, họ sẽ không bỏ vào phòng tôi và hét toáng lên khi phát hiện có kẻ đột nhập trong lúc Chris ở trường.”

Nghe cũng có lí. “Cảm giác vô danh đến mức độ đó như thế nào?”

Anh mở cửa ra và bật ngọn đèn trần mờ ảo. “Đôi lúc tôi thấy mình giống người vô hình. Nên khi gặp lại em và Kat mà không cần phải giới thiệu lại mình tôi thấy không quen lắm.”

“Nhưng Acheron và Talon cũng nhớ anh mà.”

“Phải. Các Thợ săn đêm và Thợ săn thú Katagaria có thể nhớ được tôi nhưng tôi không thể có mặt cùng lúc với họ quá lâu ở một chỗ được, còn đám Thợ săn thú thì lúc nào cũng lo lắng và khó chịu khi tôi tới gần. Họ không thích bị một người khác loài ở gần.”

Cassandra nhìn quanh phòng trong lúc anh tới gần giường. Căn phòng lớn thật. Có hẳn một dàn máy vi tính gắn trên tường giống như ở NASA, ngay bên dưới là chiếc máy tính hiệu Alienware màu bạc đặt tên chiếc bàn làm việc hiện đại màu đen.

Nhưng làm cô giật mình nhất chính là chiếc giường đen to rộng ở góc phải căn phòng. Chính là thứ cô thấy trong mơ. Xung quanh giường là bức tường làm bằng đá cẩm thạch đen sáng bóng tới mức phản chiếu hình ảnh, nhưng khác với giấc mơ, ngoài đời Wulf không hiện lên hình ảnh phản chiếu. Và ở đây cũng không có cửa sổ.

Trên bức tường phía tay trái cô là những bức chân dung với một chiếc tủ dài làm từ gỗ gụ, kê bên dưới các bức tranh. Trên mặt tủ xếp hàng trăm khung ảnh bạc. Chiếc ghế sofa bọc da đen to bản giống như chiếc ở nhà trên, và đối diện cũng kê một chiếc ti vi màn hình rộng.

Nhìn hàng trăm khuôn mặt từ trong quá khứ, cô nghĩ về cô gái trong bức chân dung ở ngoài căn phòng giờ là của Kat. Wulf biết rất nhiều về cô ấy và cô tự hỏi anh biết bao nhiêu câu chuyện về họ - những con người trong tranh trên tường và ảnh trên bàn. Những con người này thậm chí không nhớ anh lắm. “Anh có phải tự giới thiệu liên tục với Isabella?”

Anh đóng và khóa cửa lại. Với con bé, mọi chuyện dễ dàng hơn chút ít. Vì con bé cũng xuất thân trong gia đình Hộ vệ nên con bé hiểu tôi là một Thợ săn đêm bị nguyền rủa nên mỗi lần nó gặp tôi, nó sẽ cười và nói, “Chắc ngài là Wulf. Rất hân hạnh được gặp ngài lần nữa.”

“VẬY LÀ TẤT CẢ CÁC BÀ VỢ ĐỀU BIẾT ANH?”

“Không, chỉ những người xuất thân từ các gia tộc Hộ vệ thôi. Còn với người thường thì không thể tự nhiên bảo họ rằng, có một chiến binh Viking bất tử sống ngay dưới tầng hầm mà họ sẽ không nhớ được dù có gặp hay nói chuyện cùng người đó. Thế nên những người như mẹ Chris không biết tôi tồn tại.”

Cô nhìn anh ngồi xuống cởi giày. Anh chàng này đúng là có đôi chân to thật đấy...

“Mẹ Chris không phải là một Hộ vệ ư?” cô hỏi, cố không nghĩ tới đôi chân trần kia khiến cô mong ngóng được ngắm nhìn nhiều phần khác của anh.

“Không. Bố Chris gặp bà ấy khi bà ấy đang làm việc tại một quán ăn trong vùng. Anh chàng yêu cô nàng tới mức tôi cũng chẳng muốn can thiệp vào làm gì.”

“VẬY SAO HỌ CHỈ CÓ MÌNH CHRIS?”

Anh thở dài khi đặt đôi ủng bên dưới gầm bàn. “Mẹ Chris rất khó mang thai. Bà ấy đã xảy thai ba lần trước khi sinh ra Chris. Ngay cả Chris cũng bị sinh thiếu tới bảy tuần. Lúc thằng bé ra đời, tôi bảo bố nó tôi không muốn hai đứa phải trải qua chuyện đó thêm lần nào nữa.”

Cô ngạc nhiên bởi chuyện duy trì nòi giống quan trọng với anh tới nhường nào. “Thật ư?”

Anh gật đầu. “Sao tôi có thể yêu cầu chúng quá đáng như vậy được chứ? Mẹ Chris suýt mất mạng sau mỗi lần sinh con, chỉ việc sẩy thai thôi cũng đủ làm trái tim bà ấy tan nát.”

Một hành động đáng khâm phục. Cô mừng khi biết anh không thực sự tàn bạo như lúc trước cô e sợ. “Anh là người đàn ông tốt, Wulf ạ. Hầu hết mọi người sẽ không nghĩ cho người khác như thế.”

Anh khịt mũi. “Chris sẽ không đồng ý với em đâu.”

“Chris chỉ không đồng ý với cái biển báo thôi.”

Cô nhận được phần thưởng là nụ cười vang thật lòng của anh. Tiếng cười trầm lắng, dễ chịu, khiến cô run rẩy. Cô yêu âm thanh của chất giọng pha trộn của anh biết bao.

Thôi đi, đừng có nghĩ vậy nữa...

Cô phải làm gì đó để xoa tan ý nghĩ về anh.

“Chà,” cô ngáp dài, “Em mệt rồi, vừa mới mang thai nữa chứ, em cần một giấc ngủ sâu.” Cô chỉ về phía cánh cửa đóng đăng sau cô. “Nhà tắm đó ạ?”

Anh gật đầu.

“Được rồi. Em đi thay đồ rồi đi ngủ đây.”

“Trong tủ thuốc có bàn chải mới đấy.”

“Cảm ơn anh.”

Cassandra bỏ anh lại. Lúc một mình trong phòng tắm, cô mở tủ thuốc và dừng lại. Bên trong là đủ các loại thuốc, thậm chí có cả dao mổ và chỉ phẫu thuật. Chắc Wulf không thể tới gặp bác sĩ giống như cô thường vậy.

Cô với tay lấy bàn chải, rồi nhớ lại vết bồng trên người anh do lũ Daimon gây ra.

Ánh mắt cô quay về nhìn tủ thuốc.

Chắc anh lại phải tự chăm sóc vết thương rồi. Một mình anh. Anh thậm chí chẳng hé lời nào. Cô cũng không thấy anh nhắc chuyện đó trong mơ.

Rồi cô nghĩ tới cách Stryker tự chữa lành lúc cô đâm hẳn và tự hỏi liệu cơ thể Wulf có khả năng tương tự không.

“Wulf tội nghiệp,” cô thở dài rồi thay quần áo.

Có có cảm giác kì quặc khi ở đây. Cùng với anh, trong phạm vi của anh. Cô chưa từng qua đêm với người đàn ông nào. Một vài gã cô từng có quan hệ đều chỉ là kiểu tình một đêm và cô thường rời khỏi căn hộ của họ ngay khi có thể. Cô cảm giác mình không cần thiết ở lại và khiến họ gắn bó với cô.

Nhưng cô lại cứ dính vào Wulf. Gấp nhiều lần so với lẽ thường. Cô phải thế. Hay thật ra như vậy mới đúng? Chẳng phải anh là bố đứa trẻ sao? Họ cũng nên thân mật ở một mức nào đó chứ?

Nghe vậy hợp lý hơn.

Cô bước ra khỏi phòng tắm thì thấy anh vẫn ngồi đó, quần áo còn nguyên, mỗi đôi chân để trần.

“Em có thể ngủ trên giường,” anh nói. “Tôi sẽ nằm ở ghế sofa.”

“Không cần vậy đâu. Anh cũng chẳng làm em dính bầu được nữa đâu mà.” Anh không cười khi nghe cô đùa.

Cassandra khép lại khoảng cách giữa họ bằng cách chìa tay ra. “Thôi nào, anh chàng to xác. Anh không cần phải cố nhét thân hình cao to như cái cột nhà đó vào chiếc ghế bé tẹo ấy trong khi có hẳn cái giường hoàn hảo chờ anh.”

“Tôi chưa bao giờ ngủ cùng cô gái nào.” Cô nhướn mày.

“Nghĩa đen ấy,” anh thanh minh. “Tôi chưa từng qua đêm với ai.”

“Chưa bao giờ?”

Anh lắc đầu.

Trời, họ giống nhau hơn cô tưởng. “Không bao giờ là quá già để trải nghiệm những điều mới. Thật ra thì anh cũng già thật nhưng kể cả vậy thì câu này vẫn đúng mà.”

Anh nhíu mày nhìn cô. “Hình như mọi thứ với em đều có thể biến thành trò đùa?”

“Không phải đâu,” cô chân thành nói khi dẫn anh lại giường. “Nhưng trêu đùa là cách giúp em vượt qua những cơn ác mộng của đời mình. Anh không nghĩ vậy sao? Cười hay khóc cũng tốt thôi nhưng khóc tốn nhiều năng lượng hơn, mà em lại cần nó để sinh tồn.”

Cô thả tay anh ra để tết tóc.

Wulf nắm lấy tay cô, ngăn cô lại. “Tôi không thích em làm vậy.”

Cô nuốt mạnh xuống trước cái nhìn đói khát trong đôi mắt như màn đêm của anh. Cô có cảm giác thân thuộc kì lạ khi ở đây trong căn phòng này, cùng với anh trong bộ dạng đó. Dù không nên thế nhưng cô thích ngắm nhìn tia lửa trong cái nhìn mê man của anh. Thích cả cảm giác tay anh nắm lấy tay cô.

Thậm chí tuyệt vời hơn, tay anh chạm vào da thịt cô...

Wulf biết anh không cần ở cạnh cô, cũng chẳng cần chung giường hay bất kì điều gì khác, nhưng anh không dừng được.

Anh muốn thật sự được chạm vào làn da cô. Muốn cô ôm lấy anh khi anh để hơi ấm cơ thể cô xoa dịu trái tim rã rời của anh.

Đừng.

Mệnh lệnh vang lên mạnh mẽ tới mức anh giật mình, nhưng Wulf Tryggvason chưa bao giờ chịu nghe lệnh kẻ khác.

Kẻ cả mệnh lệnh của chính anh.

Anh nâng cằm cô lên cốt để nhìn rõ hơn tia lửa cuồng nhiệt trong đôi mắt xanh lúc ấy. Đôi mắt như thiêu đốt anh. Hai bờ môi cô hé mở, mời gọi anh.

Anh lướt ngón tay dọc quai hàm cô tới khi chúng chôn sâu trong mái tóc nâu vàng của cô. Rồi anh đoạt lấy môi cô. Cô có vị ấm áp.

Cô kéo anh áp lại gần cô, hai tay cô ôm chặt lấy anh, bàn tay cô xoa khắp lưng anh. Cơ thể anh khuấy động lên ngay lập tức.

Anh rên rỉ, hai tay nhắc bổng cô lên. Anh ngạc nhiên khi cô nâng chân lên, quấn lấy hông anh.

Anh cười phá lên trước phản ứng của cô dù hơi nóng cơ thể cô như châm chích anh.

Mắt cô tối lại vì khao khát, cô kéo áo anh qua đầu. “Đói rồi hả, mèò hoang?” anh thì thầm lên môi cô. “Vâng” cô thở hển hển đáp lại khiến anh sung sướng.

Anh gần như tan chảy, kì diệu thay. Có lẽ anh nên làm quen với một Apollite hay một cô nàng người thú từ nhiều thế kỉ trước thì hơn.

Không, anh chợt nghĩ khi chôn môi xuống cần có cô và hít hà mùi hoa hồng tỏa ra từ cơ thể cô. Họ không phải là Cassandra, và nếu như vậy thì anh không cần.

Có điều gì đó ở cô gái này khiến anh cảm thấy trọn vẹn. Anh nóng chảy trước cô như chưa từng như thế.

Chỉ có cô mới khiến anh phá bỏ luật lệ ngăn cấm anh yêu đương với Apollite.

Cassandra nâng tay cô lên khi Wulf kéo chiếc áo phông của cô qua đầu. Cô rên lên bởi hơi ấm từ cơ thể trần trụi của anh bủa vây lấy cô, khiến cô khoan khoái khi anh ép sát lại. Làn da trơn mượt đầy nam tính như một bữa yến tiệc trong mắt cô.

Anh rà tay lên ngực cô. Lưỡi anh nhẹ nhàng lướt qua lại. Dạ dày cô thắt lại trước cơn khoái cảm mãnh liệt anh mang tới.

Rồi anh rải lên khắp người cô những nụ hôn.

Anh thực sự sợ cảm giác khi cô đón nhận anh. Khi cô trao anh thứ anh khát cầu và nhận lại điều cô muốn.

Anh không muốn buông cô ra. Không bao giờ muốn rời chiếc giường này nữa.

Cảm giác ôm anh bằng xương bằng thịt tốt hơn nhiều so với trong mơ. Hơi thở của họ hòa quyện vào nhau.

Cô chưa từng điên cuồng như thế bao giờ. Ngồi lên đùi anh cơ thể của cả hai quấn lấy nhau. Đây có lẽ là trải nghiệm thân mật nhất cô từng có.

Không còn quá khứ, cũng chẳng có ngày mai. Không có Thọ săn đêm. Cũng chẳng có Apollite.

Chỉ còn lại hai người họ. Tay cô đỡ sau lưng anh, chân cô bện lại với chân anh.

Anh cần cảm giác này hơn bất cứ điều gì.

Cassandra ôm chặt lấy Wulf. Hơi thở anh phả lên cổ cô khiến cô ngứa ngáy. Cơ thể anh ướt đẫm, mái tóc đen dài trôi đùa làn da cô. Cả hai không ai cử động, họ nằm yên như thế, thở hên hển cùng nhau.

Cô thấy dễ chịu khi sức nặng của anh đè lấy cô. Cô xoa tay khắp tấm lưng cơ bắp của anh, lên những vết sẹo rồi băng quơ chạm tới hình xăm trên vai anh.

Anh nâng người lên để nhìn vào mắt cô. “Hình như tôi bị nghiện em mất rồi.”

Cô mỉm cười khi nghe anh tuyên bố dù rằng một phần trong cô thấy buồn man mác. Tóc anh xòa xuống mặt cô, sợi tóc mềm mại, mỏng manh trong tia sáng dịu dịu. Cô vén chúng sang hai bên tai anh rồi hôn anh.

Hai tay anh siết chặt lấy cô. Cô yêu cảm giác này. Cô thấy mình được bảo vệ. An toàn.

Thở dài mơ màng, cô ngả ra sau. “Em phải đi tắm chút đã.” Anh không chịu thả cô ra. “Tôi không muốn.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh bối rối.

“Tôi thích nhìn những hạt giống của mình nảy mầm bên trong em, Cassandra,” giọng anh ồ ồ bên tai cô. “Mùi vị của tôi trên da thị tem. Và mùi của em trên da tôi. Nhưng hơn hết thảy, tôi thích sáng dậy, em sẽ nhớ chuyện đêm nay và tên tôi là gì.”

Cô đặt bàn tay lên gò má lún phún râu của anh. Đau khổ trong mắt anh chạm sâu vào lòng cô. Cô khẽ hôn anh rồi dụi vào người anh.

Anh ngả ra vừa đủ để bọc lấy cô từ phía sau. Cô tựa đầu lên cánh tay anh trong khi anh ôm cô dịu dàng. Tim cô đập rộn ràng, cô lắng nghe hơi thở của anh.

Anh nhắc đầu lên, hôn má cô rồi lại nằm xuống, một tay vẫn chôn trong tóc cô.

Vài phút sau, anh đã yên giấc. Có lẽ đây là khoảnh khắc bình an nhất cuộc đời cô. Sâu thẳm trong trái tim, cô biết tối nay Wulf đã cho cô thấy một con người mà anh không bao giờ thể hiện với người khác.

Anh luôn là một kẻ cộc cằn, nghiêm khắc. Nhưng trong vòng tay cô, anh là người tình dịu dàng. Thật tâm cô nghĩ mình có thể học cách yêu một người như thế. Cũng không khó lắm.

Cassandra nằm im trong sự tĩnh mịch của buổi sớm mai. Cô không chắc lúc này là mấy giờ, chỉ biết Wulf đã sưởi ấm một phần trong cô mà cô chưa bao giờ nhận ra đã bị đông lạnh tới tận bây giờ.

Cô tự hỏi bao thế kỉ qua Wulf cứ mơn mõi trong một nơi như thế này sao.

Anh kể với cô ngôi nhà này mới hơn một trăm tuổi.

Nhìn quanh căn phòng, cô cố hình dung cảm giác sống một mình nơi đây sẽ thế nào, hết ngày này qua tháng khác, từ năm này qua năm khác.

Hắn anh thấy cô đơn lắm.

Cô với tay xuống, đặt nó lên bụng rồi tưởng tượng có một đứa trẻ nằm trong đó. Là con trai hay con gái nhỉ? Tóc vàng như cô hay đen như bố nó?

Cô có thể sẽ chẳng bao giờ biết màu tóc thật của con. Tóc của hầu hết trẻ em sẽ thay dần và phải tới lúc tập đi mới rõ được màu.

Lúc đó cô đã chết rồi. Trước cả khi con cô mọc chiếc răng đầu tiên. Học bước đi đầu tiên hay tập nói lần đầu.

Cô sẽ không biết chút gì về con.

Đừng khóc...

Nhưng cô không dừng được. “Cassandra?”

Cô không trả lời tiếng gọi còn ngái ngủ của Wulf. Giọng cô sẽ phản bội cô mất nếu cô lên tiếng lúc này.

Anh xoay cô lại như thể anh biết cô đang khóc, rồi kéo cô vào vòng tay anh. “Đừng khóc.”

“Em không muốn chết, Wulf,” cô nức nở bên lồng ngực anh. “Em không muốn bỏ lại con. Em có nhiều điều muốn nói với nó. Nó thậm chí sẽ không biết em từng tồn tại trên đời này.”

Wulf siết chặt vòng tay khi nghe những lời đau đớn ấy.

Anh ước sao có thể nói với cô nỗi sợ của cô gốc ghếch chừng nào, nhưng sự thật không phải thế. Cô khóc trước số phận mà không ai trong số họ thay đổi được gì.

“Chúng ta có thời gian mà em. Hãy kể cho anh mọi chuyện về em, mẹ và các chị em, rồi anh bảo đảm với em con sẽ biết tất cả. Con nó, cháu nó cũng thế. Anh sẽ không để chúng quên em. Không bao giờ.”

“Anh hứa chứ?”

“Anh thề với em, cũng như anh thề sẽ bảo vệ an toàn cho chúng mãi mãi.”

Lời anh như làm cô dịu lại. Khẽ đu đưa cô trong vòng tay, Wulf tự hỏi liệu ai trong hai người cảm thấy tệ hơn. Người mẹ không sống để nhìn đứa trẻ trưởng thành, hay người cha bị nguyên rủa phải canh chừng nó và con cháu nó kể cả sau khi nó chết.

Chương 9

Suốt ba tuần liên tục, Wulf giữ rịt Chris và Cassandra ở trong nhà. Nhưng thời gian trôi qua, không một tên Daimon nào xuất hiện, anh bắt đầu tự hỏi liệu anh có phản ứng thái quá không.

Chỉ có thần Thor mới hiểu Chris đã buộc tội anh về chuyện đó ít nhất năm lần mỗi giờ.

Cassandra đã nghỉ học hoàn toàn dù không muốn thế. Cô mới mang thai có ba tuần mà trông như thể ba tháng. Bụng cô tròn lại, làm ai cũng biết thật sự có một đứa trẻ nằm trong đó.

Đây là điều tuyệt đẹp nhất mà Wulf từng thấy, dù cho anh nỗ lực muốn cách xa cô về mặt tình cảm.

Nhưng khó lắm. Nhất là khi họ dành phần lớn thời gian ở bên nhau để ghi hình quá trình mang thai. Cô dành hầu hết thời gian để kể chuyện về quá khứ của cô, về mẹ và các chị. Cả bố cô nữa. Qua mỗi kỉ niệm vui vẻ cô chia sẻ cùng con, anh lại cảm giác mình gần bó với cô hơn.

“Con nhìn này,” cô nói trong lúc chìa bàn tay ra với máy quay của anh, trên đó có một chiếc nhẫn triện. Wulf phóng tia nhìn vào chiếc nhẫn. “Mẹ của mẹ nói rằng đây vốn là nhẫn cưới của các vua Atlantis dùng trong hôn lễ.”

Cassandra nhìn nó buồn rầu. “Mẹ không chắc làm sao nó có thể tồn tại qua từng ấy thế kỉ. Mẹ của mẹ đã đưa nó cho ông ngoại con rồi ông truyền lại cho mẹ. Mẹ tin bố con cũng sẽ đưa nó cho con.”

Mỗi khi cô nói về tương lai của em bé mà không có cô, từng phần trong anh như chết dần chết mòn. Nỗi bất công đã xé nát tim anh.

Đau đớn trong đôi mắt cô, cả niềm thương tiếc.

Mỗi khi cô khóc, anh càng đau hơn. Anh cố xoa dịu cô, nhưng cuối cùng cả hai đều biết kết cục sẽ như thế nào.

Không có cách nào ngăn cản được.

Bố cô thường tới vào ban ngày để thăm cô. Cassandra không để bố gặp Wulf vì chẳng nào ông cũng chẳng nhớ được anh.

Vì lý do đó anh chân thành biết ơn cô.

Thay vào đó, Cassandra giới thiệu bố cô với Chris và họ lên kế hoạch cho hai người duy trì liên lạc sau khi đứa trẻ chào đời.

Acheron gọi tới vào đêm diễn ra lễ Mardi Gras, anh cho phép Wulf vắng mặt tạm thời khỏi nhiệm vụ của Thợ săn đêm để trông nom Cassandra và bảo vệ đứa trẻ. Có thêm hai Thợ săn khác được cử tới St Paul để nhận vị trí của Wulf và cũng để canh chừng phòng khi Stryker và đồng bọn đuổi theo họ.

Ash đã cho anh số liên lạc của một Thợ săn xuất thân từ Apollite tên là Spawn, anh ta có thể giúp họ những thông tin cần thiết cho việc mang thai của Cassandra. Tối nào Wulf cũng để lại lời nhắn thư thoại cho Spawn nhưng anh ta vẫn chưa đáp lại.

Anh cũng không thể liên lạc với Acheron.

Điện thoại của anh reo.

Cassandra nhìn anh lôi chiếc di động từ trong túi ra và ấn nút trả lời. Cô biết anh không chỉ lo cho cô và Chris. Bạn thân nhất của anh, Talon, đã biến mất và không một Thợ săn nào liên lạc với anh trong suốt mấy tuần qua.

Điều đáng lo là Acheron cũng không thấy tăm hơi đâu. Wulf liên tục nói với cô rằng có điềm chẳng lành, dù Kat đã bảo họ đừng lo. Rõ ràng Acheron khá nổi tiếng với việc thi thoảng biến mất khiến không ai liên lạc được với anh ta.

Kat bảo đảm với họ rằng Artemis sẽ không cho phép bất kì kẻ nào tổn thương Acheron. Nếu có chuyện gì bất trắc với anh, chắc chắn họ đều biết.

Cassandra ngồi trên sàn nhà, chơi trò *Cuộc sống*^[7]... với Chris và Kat. Họ đã cố chơi trò *Đuổi bắt*^[8] nhưng rõ ràng là anh chàng Thợ săn nghìn tuổi cùng cô nàng hầu gái bất tử của nữ thần có lợi thế hơn hẳn so với Cassandra và Chris.

Còn chơi trò *Cuộc sống* thì chỉ đơn thuần là may mắn thôi.

“Chết tiệt,” Wulf lên tiếng sau vài phút, khi anh cúp di động và quay lại chơi cùng mọi người.

“Chuyện gì vậy anh?” Cassandra hỏi trong lúc di chuyển quân cờ của mình. “Talon lấy lại được linh hồn rồi.”

“Không thể nào,” Chris thốt lên, ngồi đờ ra vì kinh ngạc. “Sao anh ấy có thể làm vậy được?”

Gương mặt Wulf không chút cảm xúc nhưng Cassandra đã quen với anh đủ để biết những biểu cảm ẩn bên dưới. Anh mừng cho bạn nhưng cô cũng nhìn ra anh có chút ghen tị. Cô không trách anh được.

“Cậu ta gặp một cô họa sĩ và rồi họ yêu nhau,” Wulf nói trong lúc ngồi xuống cạnh cô và điều chỉnh lại tiền cược. “Và đêm lễ hội Mardi Gras, cô gái đó đã lấy lại linh hồn cho cậu ta và giải phóng cậu ấy.”

Chris phát ra tiếng khó chịu khi nghe Wulf giải thích. “Trời ơi tệ thật! Giờ thì anh ấy cũng gia nhập hội dưỡng già với anh Kyrian rồi.”

“Chris!” Cassandra thốt lên cùng tiếng cười gượng gạo. “Như thế là bất lịch sự đấy.”

“Biết vậy như cũng đúng mà. Tớ không thể tưởng tượng việc đánh đổi cuộc sống bất tử lấy một người phụ nữ. Không có ý xúc phạm đâu nhé các quý cô nhưng mà chuyện này cứ sai sai sao ấy.”

Wulf vẫn chăm chú và trò chơi. “Talon không đánh đổi gì cả. Khác với Kyrian, cậu ta vẫn bất tử.”

“Ồ,” Chris đáp. “Thế thì tuyệt vời. Tốt cho anh ấy. Trời ơi, đây là kiểu vừa được tiếng mà vừa có miếng đấy nhỉ?”

Mặt Chris ửng đỏ khi nhìn qua nhìn lại giữa hai người và nhận ra điều mình vừa nói. “Ý em là...”

“Không sao đâu,” Wulf độ lượng nói. Nhưng đôi mắt anh đã phản bội anh bởi nỗi đau hiện lên trong ấy.

Tối lượt Kat ra quân.

Cassandra với sang và chạm ngón tay mình lên tay Wulf. “Em không biết Thợ săn đêm cũng có thể tự do.”

“Hiếm lắm,” Wulf đáp, nắm chặt lấy tay cô. “Ít nhất là tới năm ngoài. Talon và Kyrian đã thành công rồi.”

“Ba chứ,” Kat nói xen vào trong lúc di chuyển quân cờ. “Ba á?” Wulf ngạc nhiên hỏi.

Kat gật đầu. “Đã có ba Thợ săn được giải phóng. Tối qua tôi nghe thấy các hầu gái khác nói chuyện với nhau trong lúc trở về báo cáo với Artemis.”

“Tớ tưởng cậu không có cơ hội gặp gỡ Nữ thần mà,” Cassandra xen vào, nhớ lại điều Kat nói với họ sau khi trở lại vào đêm qua.

“Thì đúng vậy mà. Ngoài cửa thần điện của Người treo tấm bảng Không Làm Phiền to oành. Lắm lúc không ai ngoài Apollo dám xông vào khu ở của

Người. Nhưng tớ có nghe các hầu cận đồn đại chuyện này. Có vẻ Artemis không vui lắm.”

“Hừm...” Cassandra suy nghĩ về thông tin mới nghe được. “Ai nữa đã được tự do?” Wulf hỏi.

“Zarek xứ Moesia.”

Quai hàm Wulf trễ xuống còn Chris nhìn Kat như thể cô mới mọc thêm cái đầu mới.

Chris khịt mũi. “Tôi nghĩ cô điên rồi, Kat ạ. Zarek đã bị phán tội chết.

Không đời nào có chuyện đó đâu.”

Kat nhìn sang cậu ta. “Phải, nhưng cuối cùng anh ta không chết mà lại được tự do. Artemis đã dọa sẽ lấy đầu tất cả mọi người nếu như để mất thêm một Thợ săn khác.”

Nghe không an ủi chút nào đối với Cassandra. Cô chỉ có thể hình dung với Wulf liệu tin tức này còn chán chường tới mức nào.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày họ thả Zarek ra,” Wulf thì thào. “Cậu ta như bị thần kinh vậy, nên đã bị tù đầy từ hồi tôi mới trở thành Thợ săn đêm.”

Cassandra hít một hơi thật sâu. Thật vô lý khi người như anh chàng Zarek này lại được tự do trong khi Wulf vẫn chịu bị nguyền rủa.

“Không biết Nick sẽ làm việc cho ai nhỉ vì giờ Talon cũng tự do rồi,” Chris lên tiếng, tay với lấy ống bím him ở chỗ Kat. “Không tưởng tượng nổi nếu cậu ấy phải phục vụ Valerius.”

“Chắc chắn rồi,” Wulf đáp. Anh giải thích với Cassandra anh chàng Valerius này chính là cháu nội của kẻ đã phá hoại gia đình Kyrian và đóng đinh giết chết vị tướng Hy Lạp này. Vì Nick từng là Hộ vệ của Kyrian và còn là bạn thân của anh ấy nên cậu ta sẽ không đời nào chịu phụng sự kẻ mà gia đình hắn đã đẩy Kyrian vào đường cùng.

Wulf, Kat và Chris tiếp tục bàn luận chuyện xung quanh Thợ săn đêm trong khi Cassandra nghĩ lại những điều nghe được tối nay.

“Em có thể giải phóng cho anh được không?” Cô hỏi Wulf.

Đôi mắt anh tối lại với tia nhìn lạ lùng. “Không. Khác với những người kia, tôi không có đường ra.”

“Vì sao?”

Wulf thở dài mệt mỏi trong lúc anh xoay đĩa. “Tôi bị lừa trở thành nô lệ cho Artemis, trong khi những người khác tự nguyện làm vậy.”

“Anh bị lừa như thế nào?”

“Người đó là anh sao?” Kat xen ngang trước khi Wulf kịp trả lời. Cassandra quay sang phía cô bạn. “Cậu biết chuyện ư?”

“Ừ, hồi đó mọi người xì xầm ghê lắm. Artemis vẫn tức điên vì bị Morginne đánh bại. Nữ thần không thích kẻ nào trên cơ mình cả, đặc biệt đó lại là kẻ vốn phụng sự Người.”

“Sao nàng ta có thể làm vậy?” Cassandra hỏi.

Kat lấy lại hộp bím bím từ tay Chris trước khi cậu ta chén hết cả hộp. Cậu chàng này thích ăn. Họ vẫn chưa hiểu vì sao cậu ấy ăn như vậy mà vẫn da bọc xương.

Chris vừa cắn nhả vừa đứng dậy đi vào bếp, chắc chắn là sẽ lấy thêm đồ ăn vặt.

Kat để hộp bím bím dưới chân. “Morginne hợp mưu với Loki, một thần Bắc Âu. Thần đã dùng cây cúc gai lấy được từ cây thần Số mệnh để đổi chỗ với kẻ khác trong ngày.”

Wulf nhú mày. “Vậy làm sao họ kéo dài được nó?”

Là nhờ máu của Loki. Các thần Na Uy có những luật lệ rất kì quặc và thần muốn giành lấy Morginne cho mình nên đã đổi chỗ linh hồn nàng ta với linh hồn anh. Artemis không thích gây hấn với Loki chỉ để giành lại Morginne. Hơn nữa, Người thấy anh làm Thợ săn đêm tốt hơn.”

Wulf nheo mắt.

Kat vỗ vai anh tỏ vẻ cảm thông. “Nếu có thể làm anh thấy khá hơn thì Morginne cũng bị Loki tra tấn cho tới tận bây giờ, nàng ta cũng không có lối thoát nào khác. Mà kể cả có chẳng nữa, Artemis sẽ chặn giết ngay lập tức. Lý do duy nhất Người bỏ qua là vì Loki vẫn bảo vệ nàng ta.”

“Tôi chẳng thấy khá hơn gì cả.”

“Phải. Tôi cũng đoán vậy.”

Stryker sai bước dọc hành lang rộng lớn sáng mờ ảo. Trong trạng thái thèm máu. Suốt ba tuần nay chúng không tìm được dấu vết nào của Wulf hay Cassandra.

Chúng cũng không thể bắt được bố cô ta để dụ cô ta ra hàng. Chết tiệt!

Gã cùng đứa con trai Urian vẫn rất tích cực nhưng xem ra vô vọng rồi. “Tìm chỗ ở của Thợ săn đêm có thể khó tới mức nào chứ?”

“Bọn chúng rất ranh ma, thưa kyrios,” Zolan đáp lại, gọi gã bằng cái tên trang trọng trong tiếng Atlantis, nghĩa là “chúa tể”.

Zolan là tiểu tướng đứng hàng thứ ba của Stryker, cũng là một trong số những chiến binh đáng tin cậy nhất của gã. Hắn được thăng chức qua các

cấp trong đội quân Spathi nhờ khả năng ra tay mau lẹ, vô tình. Hãn đã lên tới chức “tướng” từ hơn mười ngàn năm trước.

Giống như Stryker, Zolan nhuộm tóc thành màu đen và xăm biểu tượng của Nữ thần Hủy diệt, cũng là biểu tượng của chiến binh Spathi - mặt trời vàng rực với con rồng nằm ngay chính giữa.

Zolan tiếp lời, “Nếu không vì thế thì chúng ta đã lăn ra và xử lý chúng ngay trong giấc ngủ rồi.”

Stryker quay lại lườm mắt với Zolan, đáng sợ tới mức gã Daimon co rúm người lại. Chỉ mình con trai gã mới đủ dũng cảm không chùn bước trước cơn giận của gã. Không ai quả cảm bằng Urian.

Con quý Xedric trước mặt Stryker trong đại sảnh. Khác với các Daimon, Xedric không tỏ ra quan tâm hay cúi mình trước vị thế của Stryker. Hầu hết mọi lúc, Xedric đối xử với gã như một tên hầu hơn là chủ nhân. Chính điều đó càng khiến Stryker điên tiết.

Rõ ràng con quý nghĩ nó cũng có chỗ đứng trong lòng Nữ thần Hủy diệt đủ để bảo vệ nó, nhưng chỉ có Stryker mới biết sự thật. Mẹ hãn chỉ yêu hãn nhất.

“Đức vương Hiền từ có lời muốn nói với ngài,” con quý nói bằng giọng trầm đều.

Đức vương Hiền từ. Mỗi lần Stryker nghe danh hiệu đó, hãn chỉ muốn cười phá lên nhưng vẫn kiềm chế được. Mẹ hãn không phải người có khiếu hài hước. Stryker đứng dậy khởi ngai vàng và bước vào phòng riêng của mẹ.

Mẹ hãn đang đứng nhìn ra hồ bơi, nước trong hồ dựng thành cột nước lấp lánh chảy từ thế giới này sang nhân loại. Quanh cột nước là làn khói và hơi nước tạo thành cầu vồng đẹp mắt. Chính tại đây, Người sẽ nhìn qua mặt nước phản chiếu để tìm hiểu chuyện nhân gian.

“Con bé đó có thai rồi,” Nữ thần thông báo mà không buồn quay lại. Stryker hiểu ngay “con bé” Nữ thần nói tới chính là Cassandra. “Sao có thể như vậy?”

Vị thần Hủy diệt nâng hai tay lên vẽ thành một đường tròn trong không khí. Nước từ hồ tạo thành một quả cầu trong suốt như pha lê. Dù không có gì ngoài không khí bao bọc xung quanh, quả cầu nước xoáy tròn liên tục cho tới khi trong đó hiện lên hình ảnh cô gái mà cả hai mẹ con hẳn muốn phải chết. Chẳng có gì khác cho hẳn biết thêm cách để tìm ra ả.

Apollymi rê ngón tay xuyên qua hình ảnh, khiến nó rung lên rồi biến dạng. “Artemis đang can thiệp vào chuyện này.”

“Vẫn còn thời gian để trừ khử cả mẹ lẫn con ả.”

Nữ thần mỉm cười. “Phải, vẫn còn thời gian.” Người mở lòng bàn tay ra, nước tuôn chảy khỏi quả cầu, trở lại trong hồ nước. “Giờ là lúc phản công. Kẻ được chọn đang bị Artemis giam giữ. Hẳn sẽ không ngăn cản được con. Thậm chí hẳn còn không biết khi nào con sẽ tấn công.”

Stryker nhăn mặt khi nghe nhắc tới Kẻ được chọn. Cũng như với Tử thần, Stryker không được phép tấn công gã.

Hẳn ghét những giới hạn.

“Chúng con vẫn chưa biết phải tấn công vào đâu,” hẳn nói với mẹ. “Chúng con đang tìm kiếm...”

“Mang theo một con quý của ta đi. Nó có thể tìm ra bọn chúng.”

“Con tưởng mấy con quý đó không được phép rời khỏi vương quốc này.”

Nữ thần nở nụ cười nửa miệng tàn nhẫn. “Artemis đã phá luật thì ta cũng vậy. Giờ đi đi, con trai ta, hãy làm ta tự hào.”

Stryker gật đầu và quay đi lập tức. Hẳn mới đi được ba bước thì giọng Nữ thần vang lên khiến hẳn dừng lại.

“Nhớ lấy, Strykerius, phải giết được người thừa kế trước khi Kẻ được chọn trở về. Con không được phép đối đầu với hẳn. Không bao giờ.”

Hẳn dừng lại nhưng không nhìn về phía Nữ thần. “Vì sao con luôn bị cấm làm điều đó?”

“Đừng hỏi tại sao, vấn đề là sống hay chết.”

Hẳn nghiêng răng khi nghe mẹ biến tấu câu thơ nổi tiếng.

Khi Người lên tiếng, giọng người lạnh băng, chỉ càng khiến hắn điên lên thêm. “Câu trả lời là người quý trọng mạng sống của mình tới mức nào, Strykerius? Ta giữ người ở đây cạnh ta suốt bao thế kỉ và ta không muốn nhìn thấy người chết.”

“Kẻ được chọn không thể hạ gục con. Con là thần.”

“Nhiều vị thần mạnh hơn người cũng đã rơi đài đầy thối. Rất nhiều kẻ chết dưới cơn thịnh nộ của ta. Nhớ lấy lời ta, con trai. Hãy nhớ lấy.”

Stryker bước tiếp, chỉ dừng lại để thả con quỷ Kyklonas ra, tên của nó có nghĩa là “con lốc”. Một khi được thả ra, nó sẽ trở thành kẻ hủy diệt. Giống y như Stryker vậy.

Khi điện thoại Wulf đổ chuông vào lúc sắp nửa đêm. Mở máy ra, anh nghe thấy giọng nói cộc cằn thô lỗ nặng phương ngữ Hi Lạp mà anh không nhận ra được.

“Spawn đây, Viking. Cậu đã gọi cho tôi cả trăm lần lúc tôi đi vắng phải không?”

Wulf tảng lờ giọng bực bội của gã kia. “Cậu đã đi đâu thế?”

Spawn đáp lại bằng giọng gầm gừ thách thức. “Từ lúc quái quỷ nào tôi phải báo cáo với cậu? Tôi còn chẳng biết gì về cậu, thế nên đừng có chõ mũi vào việc của tôi.”

Chà, có kẻ quên không uống thuốc điều hòa nhân cách lúc tối đây. “Nghe này, tôi không có ý đối đầu gì với cậu cả, Daimon ạ...”

“Tôi là một Apollite, Viking. Khác nhau nhiều đấy.” Phải, phải. “Xin lỗi nhé. Tôi không có ý xúc phạm.”

“Vậy xin nhắc lại lời cậu nhé, Viking, phải, phải.” Chết tiệt!

“Và tôi cũng nghe được câu vừa rồi luôn đấy.”

Wulf nén lại cơn giận và cố thanh lọc đầu óc cho trống rỗng. Anh chẳng muốn tự phản bội mình trước một kẻ lạ có thể cũng nguy hiểm chẳng kém lũ Daimon đang đuổi bắt Cassandra.

“Nếu cậu biết nhiều thế, chắc cậu biết lý do tôi gọi điện.”

Trả lời anh chỉ có sự im lặng.

Sau mấy giây ngừng lại, Spawn cười, rung lên cả trong cổ họng.

“Cậu không cần được suy nghĩ khỏi tôi đâu, Wulf. Không có cách nào che chắn trước tôi chừng nào tôi liên lạc trực tiếp với cậu, ví dụ như qua chiếc điện thoại cậu đang cầm đấy. Nhưng đừng lo. Tôi không phải vấn đề của cậu. Tôi chỉ ngạc nhiên là Apollo còn có người thừa kế cần bảo vệ. Chúc mừng cậu sắp có con nhé.”

“Cảm ơn,” Wulf nói, chẳng có vẻ chân thành gì mấy. “Và để trả lời câu hỏi của cậu thì, tôi không biết.”

“Biết gì?”

“Liệu con lai của con người và Apollite có thể sống quá hai mươi bảy tuổi được không. Nhưng rốt cuộc thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Biết đâu vài tháng nữa, chúng ta lại rảnh rang ngồi theo dõi cuộc vui.”

Wulf điên tiết khi gã Apollite biến câu chuyện tang thương thành trò khôi hài. “Im đi, Spawn. Tôi không thấy cậu hài hước ở điểm nào.”

“Hơi đau lòng nhỉ. Tôi cứ chắc mẫm mình là nghệ sĩ hài cơ đấy.” Wulf chỉ muốn xé xác gã thợ săn xuất thân Apollite này ra. “May là tôi sống ở Alaska nên cậu không chạm được tới đây.”

“Sao cậu làm được vậy?”

“Tôi có khả năng ngoại cảm. Tôi đọc được ý nghĩ của cậu trước cả khi cậu nói ra.”

“Vậy, vì sao cậu cứ phải tỏ ra khó chịu thế nhỉ?”

“Vì tôi có khả năng ngoại cảm chứ không phải thấu cảm. Tôi chẳng quan tâm các cậu cảm nhận thế nào mà chỉ cần biết các cậu nghĩ gì thôi. Nhưng vì Ash nhắc tôi phải giúp đỡ hai người nên tôi mới phải làm vậy.”

“Cao cả gớm nhỉ,” Wulf châm chọc.

“Phải, đặc biệt là khi tôi ghét hầu hết tất cả mọi người. Nhưng vì Cassandra là đồng loại của tôi, tôi sẽ cố tỏ ra tử tế hơn với cô ấy. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ tìm bà đỡ người Apollo để giúp đỡ con trai cậu chào đời.”

Tim Wulf ghen lại. “Con trai ư?”

“Chưa chắc lắm, nhưng khi nào thành hình thì sẽ là như vậy đấy.”

Wulf mỉm cười khi nghĩ đến đứa bé, dù nói thật là một phần nhỏ trong anh ước có con gái. Một đứa con gái sẽ nhắc anh nhớ về mẹ con bé khi Cassandra rời khỏi nhân thế.

Ngắt dòng suy nghĩ trước khi nó dẫn anh tới những chỗ không cần nhắc tới, anh nghe Spawn đọc danh sách những thứ Cassandra cần.

“Tộc người chúng tôi hơi khác với con người. Chúng tôi có chế độ ăn đặc biệt và cả thay đổi tùy vào hoàn cảnh.”

“Tôi biết Cassandra cần truyền máu,” Wulf nói, nghĩ tới trông cô tái xanh tái xám hai ngày gần đây. “Lúc trước cô ấy cũng bảo rằng cô ấy cảm thấy yếu đi.”

“Tin tôi đi, cô ấy cần nhiều hơn thế.”

“Ví như?”

Spawn không trả lời. Tôi sẽ gọi cho vài người để xem có thể tìm ai sẵn lòng giúp đỡ hai người không. Nếu may mắn thì có thể có cả một quân đoàn ấy chứ. Tôi không hứa điều gì trước đâu nhé. Vì bây giờ tôi đang cùng phe kẻ thù nên người cùng tộc rất ghét tôi, họ chỉ muốn giết chết tôi lúc nào tôi cố liên lạc với họ.”

“Cảm ơn nhé, Spawn.”

“Rồi, tôi cũng phải cảm ơn vì câu nói dối lịch sự của cậu dù hai ta đều biết rõ. Lý do duy nhất khiến cậu chịu đựng tôi này giờ là vì Cassandra. Ngủ ngon nhé, Wulf.”

Điện thoại bị ngắt.

“Hình như không thuận lợi lắm.”

Anh liếc qua thì thấy Cassandra đang đứng ở ngưỡng cửa phòng anh. Anh mãi suy nghĩ về tính cách cay nghiệt của Spawn nên không nghe thấy tiếng cô bước vào. “Giống như đi vào hang gấu quét toàn mặt xung quanh vậy.”

Cô mỉm cười rồi tiến lại gần anh. “Hình ảnh thú vị đấy.”

Anh nghĩ về những gì Spawn đã nói, về nhu cầu của cô. Cô đã mang thai gần một tháng rồi. Cô có ổn không nhỉ? “Em thấy trong người thế nào?”

“Vô cùng mệt mỏi. Em xuống đây để đi ngủ sớm.”

Anh cười phá lên, hơi miễn cưỡng. “Chắc chỉ có hội Thọ săn chúng tôi mới nghĩ nửa đêm là còn sớm.” Anh kéo cô nhẹ nhàng ngồi lên đùi anh.

Cô dễ dàng ngồi đối diện anh và anh nhận ra anh dần trở nên thoải mái hơn khi ở cùng cô.

“Em biết,” cô nói, rúc đầu dưới cằm anh, tựa lên ngực anh. “Niềm vui của loài cú đêm.”

Cô thở dài. “Hồi nhỏ, em thường cố đem ánh nắng tới tặng mẹ. Em thấy thương mẹ ghê gớm vì bà chẳng bao giờ được nhìn hay cảm nhận điều ấy. Thế là em cố bắt nắng cho vào lọ. Khi không làm được, em lại bắt rất nhiều con bọ phát sáng và bảo mẹ rằng nếu có thể bắt đủ số bọ thì gom lại trông cũng giống như ánh mặt trời. Bà cười phá lên, ôm em rồi thả những con bọ ra. Bà bảo rằng không có sinh vật nào đáng phải sống cả đời trong lồng giam như thế.”

Wulf mỉm cười. Anh có thể hình dung cô khi còn nhỏ mang chiếc lọ chạy về phía mẹ. “Tôi tin là bà ấy vẫn rất vui.”

Cô xoa dọc cánh tay anh, khiến toàn thân anh gai lên sau mỗi cái vuốt ve hờ hững của cô. “Chị em cũng giống mẹ. Chị ấy không chịu được ánh nắng mặt trời. Chị ấy chỉ đứng ngoài nắng hơn ba phút thôi cũng đủ cháy sạm rồi.”

“Tôi rất tiếc.”

Cả hai chìm vào im lặng, Wulf nhắm mắt, để hương hoa hồng của cô cuốn lấy anh. Cô mềm mại nép sát vào anh. Đường cong gợi cảm, tràn đầy bởi đang mang bầu.

Giờ anh chỉ muốn ngẫu nhiên lấy cô.

“Anh có nghĩ chết rất đau không?” cô hỏi, giọng thì thào.

Đau đón búa vây lấy anh khi nghĩ về điều đó. “Sao em cứ phải tự hành hạ mình như thế, em yêu?”

“Em cố không suy nghĩ về chuyện đó,” cô thì thầm. “Thật đấy, nhưng em không thể ngừng nghĩ về việc chỉ bảy tháng nữa thôi, em sẽ không bao giờ

được nhìn thấy mặt trời nữa.” Cô ngược nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh bởi nước mắt lãng đọng bờ mi. “Không bao giờ được thấy anh. Thấy Kat và cả căn hầm cũ kĩ, tồi tàn này.”

“Nhà tôi không tồi tàn.”

Cô mỉm cười duyên dáng, nụ cười ngọt ngào, rạng rỡ. “Em biết. Có lẽ em nên biết trân trọng những gì mình đang có. Ít ra em còn được biết lúc này mình sẽ ra đi. Như thế em có thể sắp đặt ưu tiên những chuyện quan trọng lên trước.”

Không, cô không thể, bởi vì càng ở lâu với cô, anh càng bị thu hút.

Ba tuần qua là khoảng thời gian quá tuyệt vời. Anh học được cách cảm nhận như một người bình thường. Được lên trên nhà mà không phải giới thiệu lại bản thân với cô và Kat mới dễ chịu làm sao.

Được thức dậy lúc bình minh, ngắm nhìn cô nằm bên, vẫn nhớ anh, nhớ những cái vuốt ve của anh...

Thở dài, cô đứng dậy và đi về phía giường. Mới được một bước cô đã bị vấp.

Wulf di chuyển như tia chớp, ôm lấy cô từ phía sau trước khi cô ngã. “Em ổn chứ?”

“Em thấy hơi chóng mặt.”

Cơ đã bị như vậy suốt tuần vừa rồi. “Em có cần tôi bảo người gửi tới ít máu không?”

“Không đâu. Em nghĩ triệu chứng này là do đang mang thai thôi.” Anh bế cô về giường và nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Cassandra mỉm cười nhìn chàng chiến binh Viking của cô cùng hành động săn sóc của anh. Dù cô có cần gì hay muốn gì, anh sẽ cho người hoặc đích thân tìm về bằng được.

Ngay khi anh định lui ra, cô hôn lên môi anh. Phản ứng của anh khiến cô giật mình lười anh hôn lại cô cuồng nhiệt.

Cô cảm nhận được con thú săn mồi trong anh, bản chất hoang dã ấy. Anh có vị khát máu và khoan thứ.

Khẽ găm lên, anh kéo áo cô lên, khum lấy bầu ngực trong tay.

Cassandra thở dài thỏa mãn trước sự đòi hỏi của anh. Bình thường anh luôn tỏ ra dịu dàng nhưng đêm nay, anh có chút gì đó hung bạo.

Wulf không thờ nổi. Anh không cần dính dáng tới cô. Không cần thiết bảo bọc cô như thế khi mà anh biết sẽ có ngày anh phải để cô ra đi, nhưng anh không dừng được.

Anh cần cảm nhận cô trong đôi tay mình. Cần cô nằm bên dưới anh. Cô cắm móng tay sâu vào lớp da anh khi lên đến cao trào.

Anh cẩn thận nằm xuống lên người cô để không làm đau cô hay em bé. Anh chỉ muốn cảm nhận được cơ thể cô quấn lấy anh đôi chân trần cọ lên anh.

“Anh ổn chứ?” cô khẽ hỏi. “Vội vàng như thế chẳng giống anh chút nào.” Wulf nhắm mắt, nghe tiếng cô như mũi kim đâm thọc người anh.

Chỉ có cô mới thấu hiểu anh. Từng thói quen. Từng sở thích và cả những điều ghét bỏ. Cô nhớ tất cả. Suốt bao thế kỉ, cô là người tình duy nhất biết được những điều đó.

Anh sẽ ra sao nếu thiếu vắng cô?

Bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

“Cass?” Chris gọi. “Nếu cậu còn thức thì tớ đã đặt pizza cho cậu rồi đấy, cậu nói là muốn ăn mà. Vài phút nữa là bánh tới rồi.”

Cô cười khúc khích khi Wulf nhú mày nhìn cô. “Lúc anh đi khỏi, em đã bảo cậu ấy là em thèm một miếng pizza pepperoni khủng khiếp,” cô giải thích. Rồi cô cao giọng đáp, “Cảm ơn, Chris. Tớ sẽ xuống sau mấy phút nữa.”

Wulf lại nhú mày. “Nếu em cần nghỉ ngơi...”

“Anh đùa à? Em thực sự đang thèm pizza chết đi được.”

“Lẽ ra em nên nói sớm hơn. Chris có thể bảo đầu bếp làm cho em.”

“Em biết, nhưng lúc em lên nhà, Marie đã làm món gà rồi, em không định làm tổn thương chị ấy. Chị ấy rất tốt bụng.”

“Tôi biết.”

Cô nhìn thấy vẻ buồn bã trên gương mặt Wulf.

Marie đã làm việc ở đây gần tám năm và luôn nhằm tưởng Chris mới là ông chủ. Marie đã kể với Cassandra chuyện bố Chris thuê chị ấy như thế nào, cho tới ba năm trước, sau một cơn đột quỵ ông bố qua đời, bà mẹ chuyển tới ở bên ngoài thành phố vì không muốn nhớ lại phút lâm chung của chồng mỗi khi ở trong căn nhà này.

Mẹ cậu ấy cố thuyết phục Chris đi cùng nhưng vì một nguyên nhân hiển nhiên, cậu ấy ở lại với Wulf. Căn nhà được bố cậu ấy làm di chúc để lại cho Chris nên mẹ cậu ấy không thể bán nó và ép cậu rời đi được.

Không biết trong tám năm Wulf đã gặp Marie bao nhiêu lần.

“Em rất tiếc, Wulf.”

“Đừng, tôi quen rồi.”

Anh giúp cô ngồi dậy, mặc quần áo cho cô. Nhưng anh không để cô đi bộ lên nhà vì sợ cô lại vấp ngã.

Thế nên anh bế cô tới tận sofa rồi đặt cô nằm xuống, sau đó anh lại đi lấy gối chặn cho cô.

Cassandra mỉm cười vì sự tử tế của anh trong lúc anh quay lại đắp chăn cho cô, rồi giật lấy điều khiển ti vi từ tay Chris.

“Này!” Chris lên giọng bất bình.

“Cậu đâu có mang bầu đâu.” Rồi anh đưa điều khiển cho cô.

“Tốt thôi,” Chris sừng sĩa nói. “Để xem tới lúc em cũng có con cho anh xem.”

“Rồi, rồi. Tới lúc đó thì con tôi cũng đã có cháu rồi.”

Chris há hốc mồm. “Em không muốn nghe câu đó từ anh đâu, đồ sừng trâu.” Câu châm chọc quen thuộc Chris vẫn dùng để trêu tức Wulf. Cassandra không hiểu cho tới khi cậu giải thích câu nói bắt nguồn từ niềm tin sai lệch rằng người Viking đội mũ giáp có sừng lên đầu.

“Thế đấy,” Chris tiếp tục “Em sẽ chuyển trường tới Stanford. Em chán thời tiết suốt ngày tuyết rơi rồi. Ở đó chưa chắc em đã kiếm được bạn gái nhưng ít ra mấy đứa con gái ở lớp sẽ không sùm sụp áo khoác cả ngày.”

Kat bước vào phòng, mắt đảo tròn. “Hai người này lúc nào cũng cãi nhau như trẻ con thế à?”

“Ừ,” Cassandra đáp. “Chắc là họ đang muốn biến việc trêu chọc người khác thành một môn thể thao được tham dự Thế vận hội.”

Chris định mở miệng đúng lúc chuông rửa reo lên. “Pizza đấy,” cậu nói rồi đứng dậy.

Một cơn ớn lạnh lạ kì chạy dọc sống lưng Cassandra. Cô xoa gáy rồi nhìn quanh.

“Cậu ổn chứ,” Kat hỏi.

“Chắc vậy.” Chỉ là, cô cứ thấy... kì quặc sao đó...

Cô tựa đầu vào lưng ghế, nhìn Chris cầm chiếc pizza lên tay đi vào còn anh chàng giao bánh vẫn đứng ngoài cửa. Chris trả tiền cho anh ta.

“Này,” chàng trai lên tiếng trong lúc Chris định xoay người bước đi. “Cậu có phiền không nếu tôi xin phép vào nhà mượn điện thoại một chút thôi? Tôi cần gọi về cửa hàng để nhận chuyển hàng tiếp theo.”

Chris nghiêng đầu. “Hay tôi cho anh mượn di động gọi ngay ngoài hiên này nhé?”

“Thôi mà, ngoài này lạnh lắm. Tôi không thể vào gọi nhờ một cú điện thoại sao?”

Wulf đã đứng lên, nhanh chóng bước tới cửa còn Chris lù lịm sâu hơn.

“Xin lỗi nhé anh bạn,” Chris cứng rắn đáp. “Không vị khách lạ nào được bước vào nhà này, hiểu chứ.”

“Chris,” Wulf quát lên giọng anh trầm mà đanh thép. “Vào nhà mau.” Lần này Chris không cãi lại.

Wulf tóm lấy thanh kiếm trên tường cùng lúc tên Daimon ngoài hành lang lôi hai con dao to dùng ra khỏi túi đựng pizza.

Hắn phóng con dao về phía Chris rồi quay sang đối đầu với Wulf. Chris loạng choạng lùi lại, mặt tái đi rồi ngã xuống.

Cassandra nhóm dậy tiến về phía Chris nhưng bị Kat ngăn lại. “Nghĩ cho đũa đũa bé đi. Ở yên đây.”

Cô gật đầu nhìn Kat nhảy qua chiếc ghế để tới trợ giúp Chris.

Cassandra lấy thanh kiếm khác trên tường, sẵn sàng chiến đấu phòng khi có kẻ tấn công tiếp.

May thay, đúng lúc Kat tới gần thì Chris đã đứng dậy được mà không hề hấn gì. Còn chiếc pizza thì nát bét. Ồn chúa, chiếc hộp đã cản con dao.

Wulf và tên Daimon tiếp tục đánh nhau ngoài hiên.

“Chết tiệt,” Chris thở mạnh, chạy về phía Cassandra, Kat chạy ngay sau. “Cả tá bọn chúng đang tiến về phía này.”

“Sao cơ?” Cassandra hỏi lại, đầu gối run rẩy khi nghĩ đến cảnh đó. Wulf giết chết tên ngoài hiên và đóng chặt cửa lại.

“Chết tiệt, Chris, cậu ổn chứ?” Chris gật đầu.

Wulf bước ngang qua căn phòng để kiểm tra cậu chàng, anh kéo cậu vào lòng và ôm thật chặt.

“Này, bỏ em ra, đồ đồng tính.” Chris nổi sùng. “Ghê quá đi. Nếu anh muốn ôm ai thì ôm Cassandra ấy.”

Cô thấy Wulf nghiêng chặt răng trước khi buông cậu ra. Một tay anh vẫn nắm chặt vai cậu và cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt cậu. “Nếu cậu còn định ra mở cửa bất cứ lần nào nữa, Christopher Lars Eriksson, tôi sẽ vặt cái đầu ngu ngốc của cậu xuống.” Anh đẩy Chris về phía hành lang. “Đi hạ tấm chắn xuống đi.”

“Gì thế này, tòa nhà này là phi thuyền hay sao?” Kat hỏi trong khi Chris chạy đi thực hiện mệnh lệnh của Wulf.

“Không, nhưng chúng tôi sử dụng tấm chắn kim loại chống đạn thay cửa an ninh. Tôi không biết lũ Daimon này định làm gì nhưng tôi không muốn bọn chúng sẽ ném chai xăng hay thứ tương tự qua cửa sổ.”

“Chu đáo đấy,” Kat thở mạnh.

Cả tòa nhà rung lên khi Chris hạ tấm chắn thép xuống.

Wulf run lên vì giận dữ, anh gọi cho bên an ninh để kiểm tra.

“A lô?” Giọng nói ở đầu dây lên kia không chỉ lạ hoắc mà còn mang âm điệu phương ngữ nặng. Dù đám vệ sĩ chẳng bao giờ nhớ được anh nhưng Wulf biết từng thành viên mà Hội đồng cử đến để bảo vệ Chris.

Wulf có linh cảm xấu. “Ai đó?”

“Người nghĩ là ai chứ, tên thợ săn? Chuyển lời khen của ta tới kẻ gọi pizza nhé. Bữa khuya ngon lắm.”

Wulf nắm chặt chiếc điện thoại. “Vệ sĩ của tao đâu rồi?”

“Một kẻ đang ở đây nhưng hẳn không muốn nói chuyện lắm đâu. Tử thần luôn biết cách khiến kẻ lăm mồm nhất cũng phải im lặng. Còn tên kia thì... hẳn... khoan nào, chết rồi thì phải. Người của ta đã kết liễu hẳn rồi!”

“Mày sẽ phải trả giá vì điều đó.”

“Vậy sao người không tới đây đưa hóa đơn trực tiếp đi?”

“Tao tới đây.” Wulf đập máy và bước về phía cửa, định bụng xé xác tên Stryker này ra.

Kat giữ lấy anh lúc anh bước tới sát cửa. “Anh nghĩ anh đang làm gì thế hả?” cô bực dọc hỏi.

Anh lừ mắt giận dữ với cô. “Tôi sẽ kết thúc chuyện này.”

Cô nhướn mày nhìn anh. “Anh không thể. Hẳn sẽ giết anh ngay khi anh rời khỏi đây.”

“Vậy tôi phải làm gì chứ?”

“Bảo vệ Chris và Cassandra. Tôi sẽ quay trở lại.” Kat nói rồi biến mất.

Kat dò tìm năng lượng của Stryker và phát hiện ra hẳn đang ở trong phòng bảo vệ. Cô nhăn nhó khi nhìn thấy xác hai người đàn ông trên sàn. Có ít nhất cả tá Daimon bên ngoài, chúng đang mở các hộp ra, chuẩn bị tấn công.

Chỉ có bốn tên ở trong phòng bảo vệ: Stryker, Urian, Icarus và Trates. Trates ngược lên nhìn màn hình điều khiển, mặt hẳn tái lại.

“Sao các người và được đây?” Kat hỏi.

Stryker chậm rãi quay lại, với dáng điệu uyển chuyển, mặt đối mặt với cô bằng nụ cười châm biếm. Hãn không tỏ chút sợ hãi, chỉ đơn thuần là thích thú. Đám bảo vệ này đã xông ra lúc chúng ta làm thịt tên giao bánh và cố ngăn bọn ta lại. Bọn ta đã kéo chúng vào trong sau khi chúng chết.”

Câu nói thờ ơ tới mức khiến Kat phát ốm, nhưng chẳng bằng việc cô bắt gặp hình ảnh con quỷ đi cùng họ xuất hiện trên màn hình.

Vậy là Apollymi đã đổi luật chơi. Chết tiệt. “Đồ xấu xa,” cô nói qua kẽ răng.

Hãn mỉm cười như thể cô đang nói lời khen hãn. “Cảm ơn nhé, tình yêu, ta luôn tự hào về điều đó đấy.”

Kat mở cửa thông trở về Kalosis. “Đã tới lúc các người quay về rồi đấy.”

Stryker nhìn cánh cửa xuất hiện rồi mở ra, hãn phá lên cười “E rằng lần này không thể đâu, cưng ạ. Mẹ ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi. Cô có thể cất cánh cửa đó ra sau lưng được rồi đấy. Bọn ta còn nhiều việc phải làm. Hoặc tham gia cùng hoặc rời khỏi đây mau.”

Lần đầu tiên trong đời, Kat cảm nhận cơn run sợ. “Chính các người mới phải đi. Đó là luật. Khi cửa thông mở thì các người phải trở về.”

Stryker tiến lên, đôi mắt lạnh lùng với tia nhìn nanh nọc. “Không đâu.” Cửa thông lập tức đóng lại.

Kat câm nín khi nhận thấy chuyện gì đang xảy ra. Nữ thần Hủy diệt đã trao cho hãn chìa khóa, đặt hãn vào thế chủ động.

Stryker đứng sát gần cô tới mức cô thấy ớn lạnh. Hãn bưng lấy mặt cô bằng một tay. “Tiếc là mẹ bảo vệ người. Nếu không ta đã ném thử người từ nhiều thế kỉ trước rồi.”

Cô lừ mắt nhìn hãn phẫn nộ. “Bỏ bàn tay của người khỏi người ta nếu không ta chặt đứt đấy.”

Lạ là hãn lại nghe lời, nhưng trước đó hãn đột nhiên hôn cô một cách thô lỗ. Kat co rúm lại, tát thẳng vào mặt hãn.

“Hắn cười phá lên. Về nhà đi, cô bé. Nếu cô còn ở đây thì sẽ bị thương đấy.”

Cả người cô run lên, Kat biến mất, trở về nhà chính. Cassandra vẫn ở giữa phòng khách còn Wulf đang trang bị vũ khí cho mình từ đồng hồ trên tường.

“Có thứ gì cho tôi dùng không?” Kat hỏi, tới lựa vũ khí cùng anh. Wulf đảo mắt nhìn cô. “Hình như mọi việc không xuôi chèo mát mái.”

“Không. Thực tế, chúng ta cần một trận ra trò đấy. Mọi chuyện càng lúc càng tệ.”

Chris chạy vào phòng, cậu đội mũ bóng bầu dục. “Cậu bị làm sao thế hả?” Kat hỏi khi trông thấy cậu.

Wulf ngoái lại nhìn, mày nhíu chặt. “Giờ còn đội cả mũ bảo hiểm cơ đấy?”

“Vâng” Chris đáp lại trong lúc buộc một cái gối vào mặt trước chiếc quần “Em phải đội mũ thôi. Nếu hai người chưa biết thì em xin báo, mấy anh bạn của chúng ta đã tiến vào sân cỏ rồi đấy.”

“Chúng tôi biết rồi.”

“Vậy à,” Chris đáp lại khi cậu tiến về kho vũ khí và lôi xuống một chiếc áo chống đạn. Vậy em có câu hỏi cho hai người đây. “Em biết cửa chắn có thể chịu được lửa và đạn. Thế nó có chịu được tên lửa và bom không?”

Trước khi Wulf kịp trả lời, một vụ nổ làm rung động cả ngôi nhà.

Chương 10

“Cẩn thận,” Stryker cảnh báo đám tay chân khi chúng phóng một lượt đạn nữa vào ngôi nhà. “Cho chúng cơ hội chui ra khỏi đó trước khi các người đánh sập tòa nhà.”

“Vì sao?” Trates hỏi. “Tôi tưởng mục tiêu là giết người thừa kế mà.”

Urian nhìn gã vẻ khó chịu kiểu muốn nói ‘Cậu bị điên à’, “Phải, nhưng nếu chúng ta làm Tử thần bị thương, thì ta sẽ bị moi gan móc ruột. Nghĩa đen đấy. Tôi vẫn thích da ở ngoài ruột hơn.”

“Cô ta bất tử cơ mà,” Trates cãi lại. “Một quả bom thì có hề hấn gì chứ?”

“Bất tử như chúng ta thôi, đồ bã đậu.” Urian giật lấy súng phóng tên lửa khỏi tay Trates và chuyển sang cho Icarus. “Cô ta mà tan xác thì cũng sẽ tiêu đời thôi. Các cậu không muốn biết Nữ thần Hủy diệt sẽ làm gì chúng ta nếu chuyện đó xảy ra đâu.”

Icarus ngăm bần cẩn thận hơn.

Stryker gật đầu tán thưởng cậu con trai rồi truyền ý nghĩ cho cả đội. “Canh chừng các lối ra. Ta biết tên Thọ săn đó phải có lối thoát hiểm ra khỏi tòa nhà. Khi chúng chạy ra, ta sẽ tóm cả mẻ. Chuẩn bị đi.”

Cassandra nhú mày khi Chris buộc thêm gối vào đằng trước quần “Cậu làm gì thế?”

“Bảo vệ đồ nghề chứ sao nữa. Sau khi nghe Kat kể về Stryker và suýt nữa ‘ăn’ dao, tớ không muốn mạo hiểm cục cưng của tớ đâu.”

“Thánh thần ơi,” Wulf nói khẽ. “Cuối cùng thằng bé cũng biết nghĩ rồi.” Chris sững sía nhìn anh nhưng Wulf chẳng thèm để ý.

Wulf bật ti vi lên và chuyển nó sang chế độ máy ghi hình an ninh để quan sát vị trí của lũ Daimon. Chúng đang chạy ngang qua bãi cỏ.

“Hình như quả tên lửa đã thối bay chái nhà phía đông rồi,” Wulf khẽ nói. Lại một quả nữa bắn trúng ga-ra.

Chris hú lên thích thú. “Chắc là trúng chiếc Hummer rồi. Có thể chứ!”

“Christopher!” Wulf quát lên.

“Sao nào?” Chris đáp lại, giọng bình tĩnh hơn. “Em ghét chiếc xe đó lắm. Mà em đã bảo anh rồi, nó chẳng bảo vệ được em khỏi mọi thứ đâu. Thấy chưa, trúng lựu đạn thì cũng vô dụng thôi.”

Wulf lắc đầu với cậu Hộ vệ, rồi anh để ý Cassandra cũng đang chọn vũ khí trên tường. “Em đang làm gì thế?” Anh tới gần cô với tốc độ tia chớp để ngăn cô chạm vào đồng vũ khí.

Cô thở ra khó chịu. “Bảo vệ bản thân chứ sao.”

“Quên đi. Việc của em là...”

“Là sống sót,” cô đáp, khuôn mặt kiên định. Cô khẽ chạm vào cánh tay anh, vuốt ve nó khiến ngực anh rung lên từng cơn ớn lạnh. Cô đứng đó mới

đẹp làm sao, sẵn sàng chiến đấu với cả thế giới.

“Đừng lo mà, em không ngốc đâu. Em sẽ không đối đầu với chúng để chúng có cơ hội đá vào bụng em. Nhưng mà em cũng không đứng ở đây nhìn chúng tấn công mà không đáp trả. Em quen cầm vũ khí hơn cả anh đấy.”

“Cô ấy nói đúng đấy,” Kat lên tiếng, cô tiến lại phía sau Cassandra. “Con gấu bông của cô ấy thực ra là con dao thu gọn được dài mười hai centimét, bên trong phần mũi gấu còn giấu một khẩu súng nòng ba tám li.”

Wulf nhìn cô đăm đăm và nhận ra vẻ kiên định không suy chuyển trong mắt cô. Lúc này anh càng thấy khâm phục cô hơn.

Anh bước lùi lại để cô tiến lại gần kho vũ khí và buộc hai lưỡi dao vào cổ tay cô. Anh chỉ cho cô cách làm dao bật ra và vung chúng như thế nào.

“Còn cái này...” Anh lôi khẩu Beretta Panther nòng nhỏ ra. Anh lắp khay đạn mới đủ bộ vào và khóa chốt an toàn lại. “Hãy dùng nó để gây sự chú ý.”

Anh đặt nó vào bao súng nhỏ gọn ít bị lộ, rồi buộc nó vào bên hông cô.

Khuôn mặt cô dịu đi khi ngược nhìn anh. Không hiểu vì sao, ánh nhìn của cô khiến toàn thân anh nóng bỏng. “Kế hoạch là gì?”

“Chạy thực mạng.”

“Chạy đi đâu?” Chris hỏi. “Nếu chúng ta tới nhà một Thọ sản khác, năng lượng của anh hoặc của họ sẽ bị hút cạn. Không có ý xúc phạm đâu nhưng em nghĩ đám này mạnh hơn lũ Daimon bình thường và em không muốn nhìn anh bị đá tơi bời đâu. Ít nhất không phải tối nay vì em còn nhiều thứ cần bảo vệ.”

Một vụ nổ nữa làm vỡ tan kính cửa sổ được tấm chắn bao bọc.

“Không còn cách nào khác rồi, Chris,” Wulf nói trong lúc ngăn cách Cassandra với cửa sổ. “Chúng sẽ không chờ tới sáng để ta có cơ hội rời khỏi đây vào ban ngày, nếu giờ không đi ngay, chúng sẽ cho nổ tung các phần khác của tòa nhà. Ta phải lên kế hoạch rút lui ngay.”

Có vẻ Chris vẫn chưa được thuyết phục. “Em thực sự không thích ý tưởng này lắm. Có ai có ý nào khác hay hơn không?”

Họ nhìn sang Kat, cô chỉ nhìn lại họ với vẻ chăm chú đầy thích thú. “Tôi không thuộc về thế giới này. Tôi chẳng biết trốn đi đâu cả. Theo tôi thì ta cứ nghe theo Wulf.”

“Còn Artemis thì sao?” Cassandra hỏi. “Bà ấy có thể giúp ta không?”

Kat lắc đầu. “Rất tiếc. Giờ Nữ thần đang bận rồi và nói thật, trái đất này có tan tành thì bà ấy cũng chẳng quan tâm đâu. Nếu tớ đi quấy rầy bà ấy vào lúc này thì bà ấy sẽ nổi cơn tam bành đấy.”

“Được rồi” Wulf nói. “Tôi nghĩ tất cả mọi người nên mặc đồ dày nhất có thể và chuẩn bị nhảy tàu càng sớm càng tốt.”

Stryker chăm chú theo dõi trên máy ghi hình an ninh. Hắn biết người thừa kế và đám vệ sĩ của ả sẽ không thể ở mãi trong nhà. Người của hắn đã cho nổ toàn bộ ga-ra và đang từ từ bắn vào nhà cho nổ tung từng phần một của ngôi nhà. Bên ngoài là một đồng đồ nát nhưng hắn không rõ bên trong thế nào.

Cũng chẳng quan trọng. Nếu kế hoạch này không thành công thì chúng sẽ đốt cả ngôi nhà. Hắn đã chuẩn bị sẵn súng phóng lửa đây rồi.

Bất kì kẻ nào cẩn thận cũng sẽ làm đường hầm thoát hiểm. Wulf chắc chắn là kẻ như thế.

Urian đã tìm được vài lối ra rồi.

Con trai hắn chỉ cần bảo đảm sẽ tìm ra chúng trước khi con mồi rời ổ. “Urian?” hắn truyền sóng não tới con trai. “Con đã vào vị trí chưa đấy?”

“Rồi ạ. Tất cả các lối ra đều có người của ta.”

“Con đang ở đâu?”

“Bãi cỏ phía sau ạ. Sao thế cha? Có chuyện gì ạ?”

“Không, ta chỉ muốn chắc chắn có thể tóm được chúng.”

“Chúng là của ta rồi, thưa cha. Cha cứ bình tĩnh đi ạ.”

“Ta chỉ có thể bình tĩnh sau khi con bé đó chết.”

Wulf kiểm tra lại lần cuối vũ khí của mình. Tất cả đã được buộc chặt và sẵn sàng sử dụng. Anh chỉ mặc ít quần áo vì anh cần di chuyển thoải mái phòng khi cần chiến đấu tiếp.

“Nào mấy nhóc,” anh cất giọng cảnh báo. “Nhớ là ta phải di chuyển thật im lặng. Chúng có thể nhìn rõ trong đêm tối...” Anh dừng lại khi nhận ra đang nói chuyện với ai. “Dù sao tầm nhìn của chúng cũng tốt hơn Chris nhiều. Tôi sẽ dẫn đường. Kat, cô bọc hậu, nếu có vấn đề gì, hãy hét thật to và đừng biến mất luôn đấy.”

“Đồng ý.”

Wulf mỉm cười động viên Cassandra. Anh nắm lấy tay cô, hôn lên chiếc găng tay đan len, ước sao anh có thể cảm nhận làn da bên dưới.

Cô mỉm cười rồi kéo khăn che cả khuôn mặt.

Miễn cưỡng buông tay cô, anh dẫn họ xuống phòng ngủ của anh. Trên nhà lại có thêm mấy vụ nổ.

Wulf gầm lên khi nghe tiếng đồ đạc đổ vỡ. “Tôi thề sẽ bắt tên Stryker đó trả giá.”

“Em chỉ muốn biết cảnh sát đang ở đâu,” Cassandra nói. “Hắn phải có ai đó nghe thấy tiếng động chứ.”

“Cũng không chắc đâu,” Chris thêm vào. “Nơi chúng ta đang ở khá hẻo lánh. Có lẽ không ai biết.”

Lại một vụ nổ rúng động cả tòa nhà.

“Phải có ai đó nghe thấy tiếng đó chứ,” Cassandra nói. “Chúng biến khu này thành vùng chiến sự rồi.”

“Mong là cảnh sát đừng tới đây,” Kat vào từ phía sau cô. Cassandra nhìn cô qua vai. “Vì sao?”

“Vì nếu vậy, họ sẽ biến thành bữa ăn khuya khác cho lũ Daimon thôi.” Cassandra cong môi lại. “Chúa ơi, Kat à, nghe kinh khủng quá!”

“Nhưng đúng vậy đấy,” Wulf nói trong lúc dẫn họ qua giường ngủ của anh, tiến vào trong tủ quần áo to như một phòng ngủ bình thường. Dù em

ngữ thế nào, Cassandra, đám Daimon này chẳng khác gì lũ thỏ động đực, chỉ khác là chúng khát máu mà thôi.”

Cô cứng người nhưng không cãi lại anh.

Cassandra nhướn mày nhìn tủ quần áo của anh trong lúc họ đi xuyên qua tủ. Mọi thứ được treo lên, giày đặt trên giá. Cả chiếc tủ như một hố đen khổng lồ. “Anh thích đồ đen à?”

Khóe miệng anh cong lên. “Có mục đích cả đấy. Trông màu mè thì chẳng đủ đáng sợ.”

Cô cười phá lên, đang định bình luận tốt hơn hết là anh ở trần nhưng rồi kìm lại được. Không phải Chris và Kat không hiểu rõ họ là một cặp, nhưng nói to ra điều ấy nghe không ổn thỏa lắm.

Wulf ấn một dây mật mã và mở cửa bí mật phía sau. Cửa này dẫn tới phần mộ riêng của chính anh mà anh cho xây bên dưới căn nhà và dưới sân, phòng trường hợp khẩn cấp.

Dù nói thật là lũ Daimon này đánh bom nhà anh không phải một trong những suy tính anh đưa vào lúc xây dựng đường hầm này.

Anh chỉ nghĩ đến kịch bản như nhà cháy vào ban ngày hay những tay khủng bố không răng nanh và tầm thường hơn thế tấn công vào nhà.

Ai biết sự thế lại ra thế này?

Xây theo kiến trúc nguyên bản thời Trung cổ, hành lang đường hầm dài và hẹp chỉ đủ cho cho hai người lưu thông cùng lúc và dễ dàng chặn lối đi nếu có kẻ đuổi theo.

Đôi lúc chỉ là do ám ảnh.

Wulf cầm lấy chiếc đèn pin rồi dẫn từng người xuống. Họ đi bộ vài phút trước khi tới một ngã rẽ.

“Chà!” Chris lên tiếng, ngó quanh Cassandra và Wulf. “Những lối này dẫn đi đâu?”

Wulf chỉ về hướng có ánh đèn, phía bên phải. “Đường đó dẫn tới ga-ra, đường bên cạnh đi ra sân cỏ ngay bên cổng phía nam, còn lối ở giữa dẫn tới

hầm trú bom mãi dưới lòng đất. Đường kế bên dẫn ra đường cái ngoài cổng chính, còn lối này”, anh chỉ vào lối rẽ bên tay trái, “dẫn tới nhà bè.”

“Trời ơi, giá mà hồi nhỏ em biết về đường hầm này thì đã vui biết mấy.”

“Phải rồi, để cậu sẽ bị thương hoặc lạc đường mà không ai biết hả?”
Chris bĩu môi với anh.

Lờ cậu chàng đi, Wulf dẫn họ đi dọc đường hầm dài hút gió chạy suốt chiều dài gia sản của anh. Ngôi nhà bè nằm bên ngoài biệt thự khiến những ai không biết có thể nghĩ rằng nó không thuộc đất của ngôi nhà này.

Cả thiết kế của nhà bè cũng cố ý nhằm đánh lạc hướng.

Rộng gần năm trăm nghìn mét vuông, nhà bè trông giống một ngôi nhà nổi trên mặt nước hơn, với tầng một trưng bày bộ sưu tập thuyền của anh. Tầng hai có bốn phòng ngủ, một nhà bếp, một phòng khách, phòng ăn và phòng trò chơi. Bao năm qua, nơi này dùng để tiếp đón khách như Acheron mỗi khi anh chàng ghé thăm thành phố.

Wulf chỉ mong Stryker không đủ thông minh để phát hiện lối thoát hiểm sâu bên dưới lòng đất này.

Tới cuối đường hầm xuất hiện một cầu thang thép dẫn lên cửa hầm ngầm ăn thông với kho chứa đồ ở phía sau nhà bè.

Wulf lên trước, sẵn sàng chiến đấu với nguy hiểm chực chờ. Khóa cửa làm thủ công phòng khi có hỏa hoạn. Wulf xoay chốt chờ đợi tiếng ‘cạch’ mở khóa.

Anh chậm rãi đẩy cửa mở ra, sẵn sàng chờ đón điều tồi tệ nhất.

Không có chuyển động nào trong phòng hay bên ngoài. Cũng không có âm thanh của kẻ nào khác hay tiếng người đi lại. Anh lắng nghe vài phút nhưng tất cả những gì nghe được là tiếng răng rắc của băng và gió lộng.

Có vẻ mọi chuyện vẫn ổn...

Anh nâng người chui lên phía trên cửa hầm ngầm, rồi cúi xuống kéo Cassandra lên. Cô nhích ra một quãng ngắn để Chris và Kat trèo lên.

“Được rồi” Wulf thì thầm. “Có vẻ tất cả đều ổn.” Anh quay sang nói với Cassandra, “Tôi muốn em và Chris ở yên đây. Nếu có chuyện xảy ra, hai

người chui lại vào trong đường hầm và ấn nút đỏ khóa cửa lại.”

“Còn anh và Kat thì sao?” cô hỏi.

“Chúng tôi sẽ tự lo được cho mình. Em và Chris mới quan trọng.”

Đôi mắt cô tỏ vẻ không đồng ý.

Anh liền giải thích, “Sẽ mất vài phút mới hạ được thuyền từ cáp treo xuống mặt băng. Chỉ mong là lũ Daimon không nghe thấy.”

Cassandra gật đầu và hôn phớt anh. “Anh cẩn thận đấy.”

Wulf khẽ ôm cô rồi mở cửa. Anh bước ra ngoài, chần chừ khi chân anh đụng phải thứ gì đó to và rắn dưới sàn nhà.

Khoan đã.

Là quần áo bị bỏ lại. Chúng nhắc anh nhớ tới Daimon sau khi tan xác và bốc hơi chỉ còn quần áo.

Wulf rút kiếm thu nhỏ từ ủng ra, cùng lúc một bóng sáng di chuyển về phía anh. Anh chuẩn bị tấn công.

“Không sao đâu,” giọng nữ thì thầm. “Tôi là bạn.” Wulf vẫn căng thẳng.

Anh nghe tiếng Cassandra hốt hoảng. Liếc nhìn về sau, anh thấy cô lưỡng lự ngay ngưỡng cửa như thể không biết phải làm gì.

“Phoebe?” cô thở mạnh. “Là chị thật sao?”

Phoebe là tên người chị gái đã chết trong vụ nổ bom với mẹ cô.

Bóng người bước ra ánh sáng để họ nhìn rõ khuôn mặt cô một gương mặt giống Cassandra như đúc. Chỉ khác màu tóc. Tóc Phoebe màu vàng ươm và thẳng còn tóc Cassandra xoắn lộn nâu vàng. Cô chị mặc quần đen bó sát và không cò vẻ mang theo vũ khí. “Chị đây, Cassie. Chị tới để giúp em.”

Cassandra lùi bước và va phải Chris, người cũng đang dõi mắt nghi ngờ về phía cô gái mới xuất hiện. Ngay cả Kat cũng căng thẳng.

Cassandra quét tia nhìn đánh giá đầy hoài nghi về phía chị. “Lẽ ra chị đã chết rồi mà.”

“Đúng vậy,” Phoebe thì thầm. “Cô là Daimon,” Wulf buộc tội. Phoebe gật đầu.

“Ôi Phoebe,” Cassandra lên tiếng, giọng tràn ngập thất vọng. “Sao chị có thể?”

“Đừng đánh giá chị, em gái. Chị có lý do của mình. Giờ chúng ta phải đưa em tới nơi an toàn đã.”

“Làm sao em có thể tin chị được,” Cassandra gồng người lên tiếng. “Em còn nhớ chuyện của cậu Demos.”

“Chị không phải cậu ấy và cũng không có ý định biến em thành người như chị.” Phoebe tiến một bước về phía cô nhưng Wulf đã ngăn cô không tới gần Cassandra thêm nữa trừ khi anh biết rõ mục đích thật sự của cô.

Phoebe lừ mắt khó chịu với anh, rồi lại quay sang em gái. “Chị xin em, Cassie, em phải tin chị. Chị chưa bao giờ và sẽ không đời nào làm hại em. Chị thề trước linh hồn của mẹ.”

Một tên Daimon khác bước qua cửa. Một gã đàn ông. Hăn cao ráo với mái tóc vàng mà Wulf vẫn nhớ từ lúc ở hộp đêm. Tên này đã cho anh một trận tơi bời.

Hăn cũng chính là kẻ gọi Stryker bằng “cha”. Kat kinh ngạc.

“Mau lên, Phe,” gã nói với chị gái Cassandra. Anh không thể che chắn lâu hơn được đâu.” Hăn dừng lại đủ lâu để bắt gặp ánh mắt Wulf mà không thèm nhú mày. Cơn giận và thù địch giữa hai người đàn ông rõ rệt tới mức khiến Cassandra rùng mình. Cô không chắc khi nào họ sẽ tấn công.

“Sao người lại giúp bọn ta?” Wulf hỏi.

Tên Daimon cong môi ghét bỏ. “Làm như ta quan tâm đến người không bằng. Ta ở đây chỉ vì muốn giúp vợ ta bảo vệ em cô ấy thôi. Cá nhân ta thì nghĩ chuyện này đúng là ngớ ngẩn.” Gã nhìn Phoebe, người cũng nhìn lại gã khó chịu.

“Ngày mai rồi anh sẽ thấy khác hơn đấy,” cô đáp. Tên Daimon khịt mũi. “May là anh yêu em đấy.”

Kat kinh ngạc. “Urian cũng có trái tim ư? Không ngờ đấy!” Urian lườm cô “Im đi, Tử thần.”

Cassandra nhìn ra tình yêu trên gương mặt Phoebe khi Urian ở gần. “Urian đã cứu chị khi mẹ tử nạn,” Phoebe giải thích. “Anh ấy kéo chị khỏi chiếc xe sau khi quả bom phát nổ và giấu chị đi. Anh ấy cố cứu mẹ và Nia nhưng không kịp.”

Cassandra không biết phải nghĩ gì nữa. Thật vô lý khi một Daimon, đừng nói đó còn là kẻ có quan hệ máu mủ với Stryker, sẽ giúp họ khi cả cuộc đời họ bị chính những kẻ như Urian săn đuổi. “Vì sao chứ?”

“Không có thời gian cho mấy chuyện như thế đâu,” Urian rít lên. “Cha tôi không ngu. Ông ấy sẽ hiểu ra nếu không nghe được tin từ hai gã đã chết vừa rồi, nhanh thôi.”

Phoebe gật đầu rồi quay lại nhìn em gái. “Chị xin em hãy tin chị, Cassie. Chị thề em sẽ không phải hối tiếc đâu.”

Cassandra trao đổi ánh mắt phức tạp với Wulf và Kat. “Em nghĩ ta có thể tin chị ấy.”

Wulf liếc về phía Urian rồi tới Kat. “Cô nói rằng chúng có dã tâm. Liệu có khi nào chúng đang thao túng trí óc ta không?”

Urian bật ra tiếng cười trầm thấp mà cay đắng. “Người không biết được đâu.”

Phoebe đập vào bụng chồng. “Tử tế đi, Uri. Anh chỉ làm mọi chuyện rối lên thôi.”

Gã nhìn cô vợ cau có rồi lấy tay xoa phần bụng vừa bị đánh nhưng chẳng nói gì.

“Cứ theo thôi,” Kat lên tiếng. “Nếu hăn nói dối, tôi biết sẽ phải trừng phạt hăn như thế nào.” Tia nhìn của cô bắn sang phía Phoebe đầy ẩn ý.

Urian nổi sùng lên. “Dù có ai bảo vệ cô đi nữa, nếu cô dám đụng vào vợ tôi, tôi sẽ giết cô, Katra.”

“Vậy là ta đã hiểu nhau rồi đấy,” Wulf nói. “Vì nếu có chuyện gì với Cassandra, Kat chưa phải vấn đề lớn nhất của người đâu.”

Urian bước lên trước nhưng Phoebe ép gã lùi lại. “Anh chẳng vừa nói ta phải nhanh lên còn gì.”

Vẻ căng thẳng của Urian dịu đi khi nhìn sang Phoebe, gã gật đầu. Không nói lời nào, gã dẫn họ tới chiếc thuyền đen đã chờ sẵn trên mặt băng.

Chris trèo lên trước, Kat theo sau cậu.

Cassandra cũng bước lên thuyền. “Loại thuyền này hình như Đội cứu hộ của Canada vẫn hay dùng thì phải?” cô hỏi Wulf.

Wulf hăng giọng như thể anh bị xúc phạm. “Cùng một công ty sản xuất nhưng anh nghĩ là thuyền của anh đẹp hơn.”

Đúng vậy thật. Chỉ cần nhìn những chiếc ghế đệm bọc nhung là biết. “Vâng,” Chris nói khi ngồi xuống ghế và thắt dây an toàn. “Chúng tôi là nhân viên cứu hộ cao cấp đây.”

Cassandra cười khi Wulf cầm bánh lái. Chị cô cũng nhảy lên, rồi dừng lại khi nhận ra chồng mình vẫn ở trên cầu phà và không có vẻ gì muốn gia nhập với họ.

Mặt Phoebe tái đi. “Đi với bọn em, Uri,” cô van nài, với tay ra cầm lấy tay anh. Giọng cô tràn ngập lo lắng và căng thẳng.

Cassandra nhìn đôi tay lồng vào nhau như chẳng muốn xa rời và buông bỏ. “Chúng sẽ giết anh nếu phát hiện ra.”

Đau đớn nhuộm lấy gương mặt Urian khi anh nhìn Phoebe đau đớn, khiến Cassandra càng nhức nhối thay họ. “Anh không thể, em yêu, em biết anh không thể mà. Anh phải ở lại để chặn đường cho mọi người, nhưng anh hứa sẽ liên lạc ngay khi có thể.”

Anh hôn Phoebe say đắm rồi hôn tay cô và thả cô ra. “Cẩn thận nhé.”

“Anh cũng vậy.”

Anh gật đầu rồi tháo dây neo ra. “Hãy bảo vệ vợ ta, Thợ săn đêm.”

Wulf liếc nhìn Phoebe và gật đầu. “Cảm ơn, Daimon.”

Urian nhăn nhó. “Cá là người không nghĩ sẽ có ngày mình nói lời này đâu nhỉ.”

Urian nâng cửa đóng boong thuyền lại cùng lúc một toán Daimon ập tới nhà bè.

Phoebe hỗn hển, muốn chạy về phía chõng nhưng Chris kéo cô lại còn Wulf thì rõ máy để thuyền phi nhanh về phía bắc trên mặt băng. May thay, họ đang thuận chiều gió nên tốc độ càng nhanh hơn.

“Không!” Phoebe thét lên khi họ lao qua mặt hồ. “Chúng ta không thể bỏ anh ấy lại.”

“Chúng ta không còn lựa chọn khác,” Chris nói. “Tôi rất tiếc.”

Cassandra trông thấy vẻ đau khổ hiện lên gương mặt chị, nhưng Phoebe không khóc. Cô chỉ nhìn chăm chú ra phía sau họ, về phía nhà bè đang dần biến mất khỏi tầm mắt họ, mắt cô tràn ngập nỗi kinh hoàng.

Cassandra giữ chặt lấy đai an toàn, tim cô động thình thịch. “Tốc độ của chúng ta thế nào?” cô hỏi Chris.

“Hơn một trăm dặm một giờ là ít nhất,” cậu trả lời.

“Thuyền này có thể đi nhanh với tốc độ một trăm bốn mươi dặm thuận chiều gió, nhưng chỉ đạt bốn mươi dặm một giờ nếu ngược chiều.”

Chà. Cô nhìn qua phía chị, người vẫn không ngừng nhìn ra sau dù nhà bè đã khuất khỏi tầm mắt họ.

“Anh ta sẽ ổn thôi,” Kat lên tiếng. “Cha anh ta sẽ không hại anh ta đâu. Stryker là kẻ điên nhưng hấn yêu Urian.”

Từng nét trên gương mặt Phoebe cho thấy cô nghi ngờ điều đó.

“Cứ đi về hướng bắc,” Phoebe nói với Wulf. “Ở đó có điểm an toàn có thể che giấu mọi người.”

Ngay khi cô vừa dứt lời, Cassandra nghe thấy tiếng rít lớn từ một sinh vật nào đó nghe như bước ra từ phim của Hollywood. Nó bám ngay sau họ cùng tiếng đập cánh mạnh.

Ngược lên bầu trời, cô nhìn thấy một con rồng đang tiến lại gần.

“Chúa ơi...” Cô không nói hết câu bởi nỗi khiếp đảm khiến cô nghẹn họng. Kat phản ứng ngay tức thì. Cô lao tới che chắn cho Cassandra.

Con rồng ré lên càng lúc càng to như thể bị hành động ấy làm bực mình. Nó bắn lửa tung tóe khắp sàn thuyền.

Wulf không giảm tốc độ. Anh rút súng bắn trả.

Con rồng bay ngay trên đầu họ thét lên khi tới gần. Cassandra nhìn thấy nó bị trúng đạn. Nó loạng choạng nhưng không bay chậm lại, cũng không tránh đi.

Nó quyết tâm lao về phía họ. Gần hơn.

Rồi lại gần hơn chút nữa...

Nó sà xuống gần tới mức cô cảm nhận được hơi thở nóng rẫy của nó. Wulf nạp đạn và bắn một tràng nữa.

Ngay lúc Cassandra tưởng nó sắp nuốt chửng họ thì con rồng biến mất. Trong mười giây sau đó, không ai cử động.

“Có chuyện gì rồi?” Chris lên tiếng.

“Chắc nó bị gọi về rồi,” Kat đáp. “Chỉ có như vậy mới ngăn được nó thôi.” Cuối cùng Wulf cũng giảm tốc độ một chút. “Ai gọi nó về?”

“Nữ thần Hủy diệt,” Phoebe đáp. “Bà ấy sẽ không để nó làm hại Kat.”

“Vì sao vậy, Kat?” Wulf hỏi tiếp.

Kat có vẻ khó chịu với câu hỏi đó. “Giống như Stryker, tôi là hầu cận của bà ấy.”

“Tớ tưởng cậu phục vụ Artemis,” Cassandra nói. “Tớ phục vụ cả hai.”

Cassandra nghiêng đầu nhìn bạn. Một người cô cứ ngỡ đã quen biết nhiều năm hay mới nhận ra cô chẳng biết gì cả.

“Câu hỏi là,” cô nói, tim đập liên hồi vì lo sợ. “Chuyện gì xảy ra khi chính cậu trở nên mâu thuẫn? Cậu sẽ chọn theo phe nào, Kat?”

Chương 11

Kat lừ mắt nhìn cô, phần nộ. “Tớ tưởng câu trả lời đã rõ ràng rồi. Không phải tớ đang đứng đây sao?”

“VẬY Ừ?” Cassandra hỏi, cơn giận như bốc lên. Mỗi lần tớ quay đầu lại như có một tên Daimon bám đuôi. Mỗi ngày tớ lại biết thêm một sự thật về cậu mà cậu chẳng thèm nói gì trong suốt, xem nào, năm năm qua. Làm sao tớ có thể tin ai khác được nữa chứ?”

Kat có vẻ bị tổn thương khi cô quay lưng lại với Cassandra. “Tớ không tin được cậu lại nghi ngờ tớ.”

“Cassie...”

“ĐỪNG CÓ GỌI EM, Phoebe,” cô quát lại chị. “VÌ sao chị chẳng thèm báo một tiếng rằng chị còn sống? Một bừu thiếp có làm chết ai đâu.”

Phoebe nổi giận với em. “ĐỪNG CÓ GIỎI GIỌNG ĐÓ RA VỚI CHỊ, nhất là sau những gì chị và Urian đã mạo hiểm vì em. Giờ anh ấy còn đang ở đó để hứng tội kia kìa.”

Giọng chị run rẩy làm cô bình tĩnh lại. “Em xin lỗi, Phoebe, Kat. Em sợ quá thôi.”

Kat giúp đỡ cô dậy, nhưng thay vì trở về ghế của mình, cô tiến lại phía Wulf.

Anh cho thuyền chậm lại để cô ngồi an toàn trong lòng anh.

Ít ra ở đó cô thấy được che chở. An toàn. Cô tin anh vô điều kiện.

“Em sẽ ổn thôi, Cassandra,” anh nói qua tóc cô trong tiếng gầm của động cơ.

Cô dụi đầu vào anh, hít hà mùi hương ấm áp, nam tính. Cô ôm chặt lấy anh trong khi anh đưa họ tới tương lai mà cô khiếp sợ.

Bình minh đang ló rạng. Cassandra cảm nhận được tia nắng khi cô ngồi yên bên cạnh Wulf, trong chiếc Land Rover đã được cải tiến. Cô không sợ nắng nhưng cô biết chị cô và Wulf thì khác Chris vẫn ngủ ở ghế sau, cậu ngồi giữa Kat và Phoebe, cậu tựa lên vai Kat, còn Kat nhìn ra ngoài cửa sổ đầy lo lắng.

Họ rời khỏi thuyền khoảng một giờ trước và giờ đang ngồi trên chiếc Land Rover chạy trên mọi địa hình để tăng tốc về địa điểm mà Phoebe không nói tên. Cô chỉ đường cho họ.

“Còn bao lâu nữa chị?” Cassandra hỏi.

“Không xa nữa đâu.” Nỗi sợ mơ hồ ẩn chứa trong giọng nói cô.

Cassandra cầm lấy tay Wulf. Anh không nói gì mà chỉ siết lấy ngón tay cô an ủi.

“Liệu ta có tới nơi kịp trước lúc mặt trời mọc không?” Cô lại hỏi chị. “Sắp rồi.” Rồi cô khẽ lẩm bẩm. “Rất gần thôi.”

Cassandra nhìn Wulf trong lúc anh lái xe. Anh đeo kính râm để chặn lại tia sáng phản quang từ tuyết, nhưng đêm tối mịt mùng thế này khiến cô không chắc sao anh vẫn nhìn được đường. Quai hàm anh lún phún râu, cằm cương nghị. Dù anh không nói gì nhưng cô để ý anh liên tục liếc nhìn đồng hồ trên bảng điện tử.

Cô cầu nguyện họ tới nơi kịp trước khi mặt trời giết chết anh.

Ép cho nỗi sợ lùi xa trước khi tá hỏa lên, Cassandra nhìn xuống đôi tay anh đang nắm lấy tay cô. Tay cô đeo găng len màu đen. Ngón tay anh để trần, thon dài và mạnh mẽ. Bàn tay của người chiến binh bảo vệ.

Ai có thể nghĩ rằng cô lại tìm thấy bạn và người yêu trong chủng tộc kẻ thù của giống loài cô cơ chứ?

Nhưng cô ngồi đây, biết rằng anh là người duy nhất có thể bảo vệ và cứu lấy con cô. Cô biết anh sẵn sàng hi sinh để bảo vệ con. Tim cô đau nhói bởi điều đó và lo sợ mỗi khi trời sáng dần.

Anh không thể chết được. Chắc chắn các thần Số phận không thể nghiệt ngã như vậy.

Cassandra thả tay anh ra để tháo găng rồi lại cầm lấy tay anh. Cô muốn tiếp xúc da thịt với anh.

Anh liếc nhìn cô rồi nở nụ cười an ủi.

“Rẽ phải đi,” Phoebe cất tiếng, chúm người về phía trước để chỉ cho anh con đường mòn nhỏ.

Wulf không thắc mắc gì cả. Giờ không phải lúc. Anh rẽ theo hướng cô chỉ.

Anh đúng là thằng ngốc mới tin cô ta, anh biết chứ. Nhưng chẳng còn cách nào khác. Hơn nữa, Phoebe vẫn chưa phản bội họ.

Dù cô ta có làm thế chẳng nữa, anh sẽ bắt cô ta phải trả giá. Không ai được phép lại gần Cassandra.

Họ lao qua rừng, lớp bọc ngoài của chiếc xe khiến nó dễ dàng lao qua những bụi cây nhỏ và trên tuyết, băng và cả mảnh vỡ Wulf tắt bớt đèn để nhìn rõ hơn khi chiếc xe đi trên địa hình lồi lõm.

Chris tỉnh dậy cùng tiếng chửi thề. “Stryker quay lại à?”

“Không,” Kat đáp. “Chúng ta rời đường cái rồi.”

Wulf chậm lại một chút để không phải vứt bỏ bộ bánh tăng thay thế choc ho lớp xe của chiếc SUV. Thời tiết này thì bộ bánh tăng tỏ ra kiên cố hơn nhưng không thể nào bằng lớp thường được và anh cũng chẳng muốn bị mắc kẹt ở giữa khoảng không bên ngoài khi mặt trời đang dần ló rạng.

Ngay khi mặt trời nhô lên khỏi đỉnh núi, anh xuyên phá qua đám cây và tiến vào một hang động.

Bên ngoài hang là ba gã Apollite đang chờ họ. Cassandra rít lên và thả tay anh ra.

“Không sao đâu,” Phoebe nói rồi mở cửa ra và nhảy xuống.

Wulf lưỡng lự nhìn cô chạy về phía họ và chỉ tay về phía bọn anh.

Anh thở mạnh, nhìn mặt trời dần bò lên đỉnh núi. “Tới lúc mọi thứ sáng tỏ rồi. Ta không chạy đi đâu được nữa.”

“Tôi sẽ ở với mọi người tới phút cuối cùng,” Kat thở mạnh trên ghế sau. Chris gật đầu. “Em cũng vậy.”

“Ở yên đây,” Wulf nói với Cassandra và Chris trước khi trượt khỏi xe, tay anh đặt lên chuôi kiếm.

Kat ra ngoài với anh.

Chris cúi người về trước, đầu gần ngang với đầu cô. “Họ có phải như tớ nghĩ không?”

“Phải,” Cassandra đáp, hơi thở đè nén. “Bọn họ là Apollite, và có vẻ họ không vui lắm khi nhìn thấy chúng ta.”

Đám người Apollite nhìn Kat và Wulf vẻ nghi ngờ. Sự thù địch giữa hai bên còn rõ rệt hơn cả lúc Urian và Wulf đối mặt nhau ở nhà bè.

Máu trong người Cassandra như đông lại.

Phoebe làm động tác chỉ về phía mặt trời mọc và nói gì đó với ba người đàn ông. Nhưng họ chẳng động đậy gì.

Cho tới khi Wulf ngoái lại nhìn Cassandra, ánh mắt hai người gặp nhau, anh khẽ gật đầu với cô.

Nét mặt anh lộ vẻ khó hiểu, tay anh vẫn đặt trên khẩu súng. Tim Cassandra đập thành thịch. Họ có giết anh ấy không?

Cô biết anh chưa bao giờ giao nộp vũ khí cho kẻ thù. Anh sẽ chiến đấu tới phút cuối cùng. Nhưng vì cô, anh đã đầu hàng.

Đám người Apollite dẫn anh vào trong cùng với Phoebe còn Kat quay lại xe với họ.

“Có chuyện gì vậy?” Cassandra hỏi.

Kat thở dài mệt mỏi. “Họ tạm giam Wulf để đảm bảo anh ấy không làm hại họ. Đi nào, bác sĩ của họ đang chờ cậu bên trong đấy.”

Cassandra lưỡng lự khi nhìn về hướng đám người biến mất cùng với anh. “Cậu tin họ sao?”

“Tớ không biết, còn cậu?”

Cô nghĩ giây lát nhưng cũng không lắc chần về câu trả lời. “Tớ tin chị Phoebe. Có lẽ vậy.”

Kat cười phá lên.

Cassandra trèo xuống xe và để Kat dẫn cô cùng với Chris vào trong hang, nơi Wulf đang bị tạm giam.

Phoebe gặp họ ở trong. “Đừng sợ, Cassie. Chúng ta đều biết em và đưa trẻ quan trọng như thế nào. Không ai dám làm hại hai mẹ con em. Chị tề đây.”

Cassandra chỉ mong chị cô thực sự có ý đó. “Ta đang ở đâu đây?”

“Đây là một cộng đồng Apollite,” Phoebe nói trong lúc dẫn họ vào sâu trong hang. “Một trong những khu lâu đời nhất ở vùng Bắc Mỹ.”

“Nhưng vì sao giờ chị lại quyết định giúp em?” Cassandra hỏi. “Đâu phải chị không biết những năm nay em luôn chạy trốn.”

Phoebe khỗ sở trước câu hỏi của em gái. “Chị biết em còn sống và chỉ mong em tiếp tục dòng giống chúng ta. Chị sợ phải báo với em chị vẫn còn tồn tại trên cõi đời này vì không biết em sẽ chấp nhận chuyện đó thế nào. Chị nghĩ như thế này sẽ dễ dàng hơn.”

“Vậy sao chị lại đổi ý?”

“Vì một Apollite tên Spawn đã gọi cho chị vài ngày trước và giải thích chuyện gì đang xảy ra. Khi chị nói chuyện với Urian và biết được kế hoạch của cha anh ấy, chị mới nhận ra chị không thể bỏ mặc em được nữa. Chúng ta là chị em, Cassandra, và con của em phải sống.”

Cuối hang động, Phoebe đặt tay lên tảng đá bắt đầu con suối, một cánh cửa thang máy mở ra.

Chris há hốc mồm cường điệu. “Quý thần thiên địa ơi, Người ơi, đây là một hang dơi.”

Cassandra đảo mắt nhìn cậu.

“Thôi mà,” Chris nói, “ai đó phải tìm ra được điểm hài hước của tất cả chuyện này chứ?” Cậu nhìn quanh ba gương mặt thờ ơ. “Chắc là không có ai rồi.”

Cassandra bước vào thang máy trước. “Vậy còn những người đàn ông em thấy bên ngoài thì sao? Họ là ai?”

Phoebe bước vào tiếp. “Họ là thành viên nắm quyền trong hội đồng. Tất cả mọi chuyện phải được họ trực tiếp thông qua.”

Kat và Kris vào sau cùng. Cánh cửa thang máy liền đóng lại.

“Ở đây có Daimon nào không?” Chris hỏi trong lúc Phoebe nhấn nút khởi động thang máy đi xuống.

“Daimon duy nhất trong cộng đồng này là tôi,” Phoebe ngưng ngừng nói. “Họ cho phép tôi ở lại đây vì nợ ơn nghĩa của Urian. Chừng nào tôi không gây sự chú ý hay đe dọa cuộc sống của họ thì tôi được phép ở lại.”

Khi thang máy tiếp tục đi xuống, Cassandra không biết cô nên chờ mong gì ở lãnh địa này của người Apollite. Hay ở chị gái cô. Nếu là trước đây, cô sẵn sàng tin Phoebe vô điều kiện nhưng đó là một Phoebe không có khả năng lấy mạng người khác chỉ để duy trì sự sống của mình.

Còn Phoebe mới mẻ này làm cô sợ.

Tai cô căng ra, khiến cô hiểu ra họ đang đi xuống sâu bên dưới ngọn núi.

Khi cửa mở ra, cô cảm giác như đang bước vào một bộ phim khoa học viễn tưởng.

Mọi thứ ở đây trông như thể ở một thành phố trong tương lai vậy. Tất cả các bức tường đều được làm bằng thép và bê tông, bên trên sơn những bức tranh tường sống động, cảnh mặt trời và vẻ đẹp thiên nhiên.

Cả nhóm tiến vào khu trung tâm có diện tích rộng gần bằng một sân bóng đá.

Khắp nơi là các cánh cửa dẫn tới những hành lang hướng ra khu khác.

Ở khu chính giữa này có đủ các loại cửa hàng, chỉ trừ quầy bán đồ ăn - một dịch vụ có lẽ người Apollite không cần tới vì họ sống dựa vào máu của nhau.

“Thành phố này tên là Elysia1,” Phoebe giải thích trong lúc dẫn họ đi qua một đám người Apollite đang dừng lại nhìn họ chăm chú. “Phần lớn các cư dân ở đây đã sống dưới này cả đời. Họ không muốn lên trên mặt đất,

cũng không muốn gặp con người và chứng kiến cảnh bạo lực do con người gây ra. Họ càng không muốn nhìn đồng loại của mình bị săn đuổi và bị sát hại.”

“Tôi là trường hợp ngoại lệ,” Chris nói. “Tôi không bạo lực. Ít ra tôi không hút linh hồn người khác.”

“Nhỏ giọng thôi,” Phoebe cảnh báo. “Loài người chưa bao giờ tử tế với giống loài chúng tôi. Họ săn đuổi và hành quyết chúng tôi còn hơn cả Thợ săn đêm. Ở đây cậu chỉ là thiểu số và nếu cậu đe dọa bất kì ai, họ sẽ giết cậu mà không thèm bận tâm tìm hiểu cậu có bạo lực hay không.”

Chris hốt hoảng bịt miệng.

Cassandra để ý thấy những tia nhìn soi mói và nụ cười khinh bỉ hướng về phía họ khi Phoebe dẫn họ tới hành lang bên trái.

“Họ sẽ xử lý các Apollite biến thành Daimon thế nào?” Chris hỏi ngay sau khi rời khỏi một đám Apollite khác.

“Không có Daimon nào được chấp nhận ở đây vì họ đòi hỏi mọi người tuân thủ chế độ ăn kiêng - không hút linh hồn nhân loại. Nếu một Apollite quyết định biến thành Daimon, họ có thể rời đi nhưng họ không bao giờ được trở lại đây nữa.”

“Vậy vì sao cô sống được ở đây?” Kat hỏi.

“Tôi nói rồi, Urian bảo vệ họ. Chính anh ấy đã dạy họ cách xây nơi này.”

“Vì sao?” Kat vẫn đeo bám.

Phoebe dừng bước, quay sang nhìn Kat đánh giá. “Dù cô nghĩ về anh ấy thế nào chẳng nữa, Katra, chồng tôi là người tốt. Anh ấy chỉ muốn điều tốt nhất cho tộc người của mình.”

Phoebe đưa mắt sang Cassandra. “Urian chính là đứa trẻ Apollite đầu tiên sinh ra đã bị nguyên rủa.”

Cassandra ngạc nhiên. “Thế chẳng phải anh ấy...”

“Hơn mười một nghìn tuổi rồi,” Phoebe nói nốt câu. “Đúng vậy. Hầu hết các chiến binh trong đội của anh ấy đều tầm tuổi đó. Họ đã sống suốt chiều dài lịch sử.”

Chris khê huyết sát. “Sao có thể thứ?”

“Nữ thần Hủy diệt bảo vệ họ,” Kat đáp. “Cũng như Thợ săn đêm phục vụ Artemis, đội Spathi thứ thiết phục vụ Nữ thần Hủy diệt.” Kat thở dài như thể xung đột giữa hai phe phái khiến cô đau khổ. Artemis và Apollymi luôn gây hấn với nhau từ những ngày đầu. Nữ thần Hủy diệt bị giam cầm vì Artemis đã lừa bà ấy, khiến bà ấy dành cả đời để thiết kế hủy hoại Artemis rồi đẩy Nữ thần vào chỗ chết. Nếu Apollymi thoát ra được bà ấy sẽ giết chết Artemis.”

Cassandra nhíu mày. “Vì sao Nữ thần Hủy diệt lại ghét Artemis như thế?”

“Tình yêu chứ còn sao nữa?” Kat đáp lại đơn giản. “Yêu, hận thù, rồi lại trả thù. Đó chính là những thứ tình cảm mãnh liệt nhất của thế gian này. Apollymi muốn trả thù Artemis vì đã giết thứ mà bà ấy yêu nhất vũ trụ này.”

“Đó là gì thế?”

“Tôi sẽ không phản bội hai vị chủ nhân bằng cách đó đâu.”

“Cô viết xuống không được sao?” Chris hỏi.

Kat đảo mắt.

Cassandra và Phoebe lắc đầu.

“Phải rồi, cứ như hai cô không nghĩ tới chuyện đó vậy,” Chris nói.

Phoebe ra hiệu cho họ đi theo cô lần nữa. Cô đưa họ đi dọc hành lang, qua rất nhiều cánh cửa. “Đây là khu căn hộ. Mọi người sẽ được cấp một căn rộng rãi với bốn phòng ngủ. Phòng của chị ở lối đi riêng khác. Chị muốn em ở gần lắm nhưng còn mỗi căn này trống thoi và đủ lớn để mọi người ở. Chị cũng không nghĩ tách nhau ra là khôn ngoan.”

Cassandra ước được ở gần Phoebe. Cô còn nhiều điều muốn nói với chị. “Wulf đã ở đây rồi ạ?”

“Không,” Phoebe đáp, mắt chuyển sang hướng khác. “Anh ta bị giam lại rồi.”

Cassandra bàng hoàng rồi giận dữ. “Sao cơ?”

“Anh ta là kẻ thù của chúng ta, Cassie. Em mong bọn chị phải thế nào nữa?”

“Em mong các người thả anh ấy ra. Ngay bây giờ.”

“Chị không thể.”

Cassandra đứng khựng lại. “VẬY chị chỉ cho em lối ra đi.” Mặt Phoebe tỏ vẻ kinh ngạc không tin được. “Gì cơ?”

“Chị nghe thấy rồi đấy. Em sẽ không lại đây trừ khi anh ấy cũng được chào đón. Anh ấy đã mạo hiểm tính mạng vì em. Nhà của anh bị phá hủy cũng vì em và em sẽ không đời nào sống thoải mái khi bố của con em bị đối xử như một tên tội phạm.”

Phía sau họ vang lên tiếng vỗ tay.

Cassandra quay lại thì thấy một người đàn ông cao to sừng sững, dễ phải tầm hơn hai mét. Anh ta có mái đầu vàng óng, dáng người mảnh khảnh, trông trẻ tuổi cô.

“Nói hay lắm, công chúa. Nhưng chẳng thay đổi được gì đâu.”

Cassandra nheo mắt nhìn anh ta. “Hay tôi cho anh một trận ra trò thì sao nhỉ?”

Anh ta cười to. “Cô đang mang thai đấy.”

“Không tới mức yếu như sên.” Cô phóng một con dao ở cổ tay về phía anh ta. Nó cắm phập vào bức tường ngay phía trên đầu anh ta.

Vẻ mặt gã trai không còn nét cười đùa. “Cái tiếp theo là trúng thẳng tim anh đấy.”

“Cassie, dừng lại mau!” Phoebe ra lệnh, nắm lấy tay cô.

Cassandra giăng ra. “Không, suốt ngày em phải chiến đấu với lũ Daimon và Apollite đã sai lầm mà bám theo em, nên nếu chị nghĩ rằng Kat và em không thể phá hủy nơi này để cứu Wulf thì chị nghĩ lại đi.”

“Nếu cô chết thì sao?” gã trai hỏi. “VẬY thì tất cả đều thua.”

Hắn nhìn cô nghĩ ngợi. “Bốc phét.” Cassandra trao đổi tia nhìn kiên định với Kat.

“Cậu biết là tớ ngứa ngứa chân tay lắm rồi mà.” Kat lôi vũ khí trong túi áo khoác ra và xòe rộng nó.

Cánh mũi người đàn ông phập phồng khi nhìn hai người chuẩn bị tiến công. “Đây là cách các người đáp trả lòng tốt của tôi khi muốn che chở các người sao?”

“Không,” Cassandra nói, cô ra vẻ bình tĩnh. “Đây là cách tôi đáp trả lại người đàn ông luôn bảo vệ tôi. Tôi không nghĩ Wulf đáng bị giam giữ như thế sau tất cả những gì anh đã làm.”

Cô cứ ngỡ anh ta sẽ lao vào chiến đấu nhưng anh ta lùi lại và cúi đầu tỏ lòng tôn kính với cô.

“Cô có lòng dũng cảm của một chiến binh Spathi.”

“Tôi đã bảo anh rồi mà,” Phoebe nói, khuôn mặt sáng bừng vì tự hào.

Gã đàn ông mỉm cười. “Công chúa, mời vào trong cùng với Phoebe, tôi sẽ cho người đưa gã thợ săn đêm của cô xuống đây.”

Cassandra nheo mắt nghi ngờ, không rõ có nên tin anh ta không. “Anh hứa chứ?”

“Vâng.”

Vẫn chưa hết nghi ngờ, cô quay sang Phoebe. “Em có nên đặt lòng tin không?”

“Có. Shanus là thủ lĩnh tối cao ở đây. Anh ấy không bao giờ nói dối.”

“Phoebe,” Cassandra chân thành nói. “Nhìn em đi.”

Chị nhìn cô.

“Hãy nói sự thật. Chúng ta có an toàn ở đây không?”

“Có, chị thề bằng tất cả những gì quý giá nhất của chị, kể cả tính mạng của Urian. Em ở đây vì Stryker không bao giờ nghĩ ra phải tìm em ngay trong cộng đồng Apollite. Mỗi người chúng ta đều biết nếu đứa con của em chết, cả thế giới cũng chết theo. Và mạng sống của tất cả đều quý giá. Dù với nhiều người ở đây chỉ có hai mươi bảy năm cuộc đời, nhưng vẫn còn tốt hơn là không có gì.”

Cassandra thở mạnh, cô gật đầu. “Được.”

Phoebe mở cửa phía sau cô trong lúc Shanus xin phép cáo lui và để họ tự khám phá ngôi nhà mới của mình.

Cassandra bước vào trong phòng khách cực kì hiện đại. Rộng chừng bốn đến năm mươi mét vuông, căn phòng có đủ tiện nghi như mọi căn nhà của người bình thường khác. Ghế sofa êm ấm, ghế bành đôi cho hai người, chính giữa là khu giải trí với ti vi, dàn máy nghe nhạc, đầu máy DVD.

“Những cái này có hoạt động không?” Chris hỏi trong lúc đi tới kiểm tra chúng.

“Có,” Phoebe đáp. “Họ sử dụng sóng cao tần để đưa các chương trình của con người xuống tận dưới này.”

Kat mở cửa phòng ngủ và phòng tắm, ngăn cách với phòng khách. “Nhà bếp đâu?”

“Chúng tôi không có nhà bếp,” Phoebe giải thích. “Nhưng hội đồng đang tìm cách đưa lò vi sóng và tủ lạnh xuống đây cho mọi người. Cùng một ít thực phẩm nữa. Chắc sắp có đồ ăn cho mọi người thôi.”

Phoebe chỉ cho họ cái hộp màu xanh đen nhỏ ở cuối bàn. “Nếu cần gì thì máy liên lạc đây. Chỉ cần ấn nút, sẽ có liên lạc viên giúp đỡ. Nếu muốn gọi tôi thì chỉ cần bảo họ là cần gặp vợ của Urian, họ sẽ biết phải nối máy tới Phoebe nào.”

Ngoài cửa có tiếng gõ.

Phoebe ra mở cửa còn Cassandra đứng nguyên tại chỗ với Kat và Chris. “Các cậu nghĩ sao?”

“Có vẻ ổn đấy,” Chris nói. “Tớ không thấy có gì đáng ngờ, còn hai người?” Kat nhún vai. “Tớ đồng ý với Chris. Nhưng một phần vẫn không tin họ.

Không có ý xúc phạm đâu nhé, Cass, nhưng Apollite vốn nổi tiếng là không trung thực.”

“Tớ biết chứ.”

“Cassandra?”

Cô quay lại, bắt gặp một phụ nữ trạc tuổi Phoebe. Chị ta có mái tóc vàng được cuộn thành búi, trên người mặc áo len màu lơ với quần bò.

“Tôi là bác sĩ Lakis,” chị ta nói, chìa tay ra với Cassandra. “Nếu cô không phiền, tôi muốn kiểm tra cô để xem đứa bé thế nào.”

Wulf ngồi trong nhà giam, tự hỏi làm thế quái nào anh lại đưa mình vào tình thế này. Bọn họ có thể ra tay với Cassandra lắm, thế mà anh lại ngoan ngoãn cho họ bắt giữ.

“Lẽ ra mình nên chiến đấu.”

Buông câu chửi thề, anh đi lại trong căn nhà giam chật hẹp. Ở đây tối và ẩm, chỉ có một chiếc giường và bồn cầu. Anh chưa từng ngồi trong nhà giam của con người nhưng từ những gì anh thấy trên phim ảnh thì đám Apollite này đã mô phỏng y hệt.

Anh nghe có tiếng bước chân bên ngoài. “Tôi tới gặp Thọ sản đêm.”

“Chúng tôi được lệnh giam giữ anh ta.”

“Công chúa muốn anh ta, cô ta sẽ không chịu sự bảo vệ của ta trừ khi ta thả anh ta ra.”

Wulf mỉm cười nghe những lời quý giá ấy. Cứ để Cassandra lo liệu. Mỗi khi có thứ gì cản đường, cô lại tỏ ra cực kì ương bướng.

Đó cũng là một trong những điều anh yêu nhất ở cô.

Tim Wulf như ngừng lại khi suy nghĩ ấy xuyên qua anh. Còn rất nhiều điều ở cô mà anh yêu thích.

Những điều anh sẽ nhớ...

“Anh điên à?” tên canh ngục vẫn tiếp tục tranh cãi bên ngoài “Hắn sẽ giết tất cả chúng ta.”

“Hắn không được phép giết Apollite. Không có tên Thọ sản đêm nào dám, trừ khi ta biến thành Daimon.”

“Anh sẵn lòng đánh cược mạng sống của mình không?”

“Không,” Wulf nói to để họ nghe thấy. Anh ta chỉ sẵn lòng cược mạng của người thôi. Giờ thả ta ra để ta yên tâm các người không làm hại

Cassandra.”

Cánh cửa từ từ mở ra, một gã đàn ông còn cao hơn cả anh đang đứng ngoài.

Hiếm khi Wulf gặp người như thế.

“Vậy là anh thực sự bảo vệ cô ấy,” người đàn ông lạnh lẽ nói. “Phải.”

Gã Apollite nhìn anh lạ lùng. “Anh yêu cô ấy.” Là lời khẳng định, không phải câu hỏi.

“Tôi mới quen cô ấy thôi.”

Người đàn ông nở nụ cười nửa miệng. “Thời gian chẳng nghĩa lý gì với con tim.” Anh ta chìa tay ra với Wulf, anh lưỡng lự bắt lấy. “Tôi là Shanus, tôi mừng khi biết anh sẽ làm mọi điều để bảo vệ công chúa. Tốt rồi. Giờ thì đi thôi, cô ấy đang chờ anh đấy.”

Cassandra đang nằm trên giường trong lúc một y tá chuẩn bị truyền máu cho cô. Tốt rồi. Thời gian qua cô vốn không khỏe nhưng vụ chạy trốn vừa rồi khỏi Stryker đã vắt kiệt sức cô.

Bác sĩ đưa cho cô một chiếc áo phông để mặc thay cho chiếc áo len như vậy họ sẽ dễ dàng nối máy tới người cô. Mới đầu họ rất nản khi cô từ chối uống máu. Rõ ràng những người này chẳng thấy chuyện đó có vấn đề gì nhưng Cassandra vẫn lưu giữ phần người bên trong nên cô không muốn làm vậy.

Sau một hồi tranh cãi nảy lửa, cuối cùng họ cũng chịu thua cô. Cassandra thay áo trong lúc bác sĩ chuẩn bị điện đồ.

“Cô sẽ cần nhiều máu hơn bình thường để còn nuôi dưỡng đứa trẻ nữa,” bác sĩ Lakis giải thích khi Cassandra nằm xuống giường. Vị bác sĩ vén áo cô lên, để lộ phần bụng hơi nhô. “May là cô ở đây vì máu của Apollite mạnh hơn người thường nên sẽ có đủ dinh dưỡng cho đứa bé. Cô cũng cần bổ sung thêm sắt và can-xi vì vẫn có pha máu người. Tôi sẽ bảo đảm cô ăn đủ các chất.”

Cassandra nghe tiếng Kat nói chuyện ngoài cửa. Cô chống khuỷu tay nhóm dậy, đầu ngóng ra nghe xem chuyện gì nhưng không rõ.

Lạ thật. Chris và Phoebe đều về phòng ngủ rồi.

Cassandra định dậy khỏi giường để kiểm tra bên ngoài thì Wulf bước vào. Nhẹ nhõm tràn ngập trong cô khi thấy thân hình cao gần hai mét rần rỏi ấy.

Trông anh mệt mỏi nhưng không bị thương. Cô như khám thân mình vào trong thân hình cường tráng và dụi vào mặt anh.

Nhưng vị bác sĩ thì nhìn anh nghi ngại. “Anh là bố đứa bé sao?”

“Phải,” cả hai cùng đáp.

Cassandra chìa tay ra cho Wulf, anh cầm lấy rồi hôn lên từng khớp xương ngón tay cô.

“Anh tới vừa đúng lúc,” bác sĩ nói trong lúc thoa dầu bôi trơn lên khắp bụng Cassandra. Cô ấy đặt máy siêu âm lên người cô.

Chiếc máy khởi động kêu rè rè.

Cassandra lo lắng nhìn màn hình tới khi cô nhìn ra đứa bé nhỏ xíu như hạt đậu đang đá chân trong bụng cô.

Tay Wulf nắm chặt tay cô.

“Cậu bé đây rồi,” bác sĩ nói. “Một chàng trai nhỏ bé khỏe mạnh, sẵn sàng chinh phục cả thế giới.”

“Sao chị biết đây là con trai?” Cassandra hốt hển hỏi lại trong lúc vẫn quan sát từng cử động của con. Cô trông nó chỉ giống như một con nòng nọc.

“Thật ra thì chúng ta chưa biết được,” bác sĩ Lakis đáp, tay vẫn di máy. “Nhưng tôi cảm nhận được. Đứa bé rất khỏe mạnh. Một chiến binh như bố mẹ nó vậy.”

Cassandra cảm nhận giọt nước mắt tràn ra bên khóe mắt Wulf hôn lên nơi ấy.

Cô nhìn anh, khuôn mặt anh ngập tràn hạnh phúc. Anh tự hào về con.

“Mọi thứ tới giờ vẫn ổn,” bác sĩ nói rồi in tấm ảnh nho nhỏ hình đứa bé ra.

“Cô chỉ cần nghỉ ngơi thật nhiều và ăn uống điều độ hơn.”

Vị bác sĩ lau vết dầu trên bụng cô, Wulf và Cassandra nhìn tấm hình nhỏ xíu. “Trông nó như một thiên thần vậy,” Cassandra thì thầm.

“Anh không biết nữa. Anh thấy nó giống một con ếch thì đúng hơn.”

“Wulf!”

“Đúng mà. Tựa tựa thế.”

“Bác sĩ?” Cô chờ tới khi vị bác sĩ dừng lại nhìn cô. “Chị có nghĩ đứa trẻ sẽ...” Cô ngập ngừng, không nói hết câu.

“Chết như một Apollite ấy hả?”

Cassandra gật đầu, cổ họng thít lại vì lo sợ.

Đôi mắt vị bác sĩ đầy thông cảm. “Thực sự mà nói, tôi không biết. Chúng ta có thể kiểm tra sau khi bé ra đời, nhưng gien di truyền là một thứ rất kì lạ tới nỗi ta không cách nào đoán trước được.”

Nuốt mạnh cho trôi cục nghẹn ở cổ, Cassandra ép mình hỏi thêm một câu khác mà cô cũng tuyệt vọng muốn biết chẳng kém. “Liệu có cách nào để biết tôi có thể sống lâu hơn được không?”

“Cô đã biết câu trả lời rồi mà, Cassandra. Tôi rất tiếc. Cô là một trong số ít may mắn có nhiều yếu tố con người nhưng gien Apollite vẫn trội hơn. Việc cô đang phải truyền máu đã đủ nói lên tất cả.”

Mắt Cassandra rưng rưng, cô cảm nhận tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến. “Chúng ta không thể làm gì sao?” Wulf hỏi.

“Cách duy nhất để kéo dài sự sống là biến thành Daimon và tôi nghi ngờ về khả năng anh sẽ để cô ấy lựa chọn con đường đó.”

Cassandra nắm chặt tấm ảnh con trai trong lúc tự hỏi liệu thằng bé sẽ có bao nhiêu phần là Apollite. Liệu nó có bị nguyên rủa từ lúc lọt lòng như cô không?

Cô không nói gì thêm trong khi bác sĩ và y tá vẫn ở trong phòng. Chỉ khi còn một mình với Wulf, cô mới vươn tay ra kéo anh lại gần.

Cô ôm chặt lấy anh, sợ ngày mai sẽ tới. Cô sợ tất cả. “Không sao đâu, mèò con ạ.” anh thì thầm.

Cô cũng ước gì được thế. Nhưng cô mừng vì ít nhất anh cũng giả bộ họ chỉ là một cặp đôi bình thường với những lo lắng đời thường.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cassandra tránh ra trước khi Wulf ra mở cửa.

Là chị Phoebe. Cô ấy tảng lờ Wulf và tới cạnh Cassandra đang ngồi trên giường. “Chị nghĩ có thể em cần ít quần áo mới.”

Cassandra cảm ơn chị trong lúc cô ấy đặt chồng quần áo lên giường ở phía dưới chân cô. “Chị có nghe tin gì về Urian chưa?” cô hỏi chị.

Phoebe buồn bã lắc đầu. “Thi thoảng phải vài ngày anh ấy mới liên lạc được với chị. Nhiều lúc cả mấy tháng liền...”

Cassandra cảm thông với chị. Cô chưa quen Wulf lâu nhưng cô không tưởng tượng được nếu không thể trò chuyện với anh hằng ngày. Không có anh ở bên chọc cười cô. Với chị cô, chắc mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. “Sao chị không sống cùng anh ấy?”

Phoebe nhìn cô chán nản. “Cha anh ấy đã cố giết chị, Cassie. Ông ta biết chúng ta trông như thế nào,” chị chỉ vào mình và cô. “Ông ta sẽ giết luôn Urian nếu bắt gặp bọn chị ở cùng nhau.”

Wulf tới gần cô. “Vì cô còn sống và đã kết hôn, dòng dõi của Apollo sẽ được cứu chứ?”

“Không,” Phoebe buồn bã đáp. Mặt cô tối lại, đầy bi thương. “Daimon không thể có con. Giống như Thợ săn đêm chúng tôi là những xác chết di động thôi. Thế nên tôi mới để bố tôi và Cassie nghĩ rằng mình đã chết thì hơn. Không cần khiến họ buồn lòng thêm về chuyện tôi đã biến đổi ra sao.”

“Chết có bị thay đổi nhiều không?” Cassandra hỏi. “Có phải giống như ta đã từng nghe kể không?”

“Có và không. Rất khó để cưỡng lại cơn khát máu muốn giết chóc. Em phải cẩn thận với linh hồn em hút được bởi vì một phần linh hồn đó sẽ trộn

lần với em. Chắc những kẻ thực sự thích giết chóc vẫn khác những người như chị.”

“Những người như cô là sao?” Wulf hỏi.

“Chị là một Daimon Anaimiko,” Cassandra khẳng định. Phoebe gật đầu.

Wulf bối rối, anh chưa nghe cụm từ đó bao giờ. “Thế là sao?”

“Là chỉ những Daimon uống máu của Daimon khác để sống,” Phoebe giải thích. “Tôi lấy máu của Urian.”

Wulf ngạc nhiên. “Các cô có thể làm vậy sao?”

“Vâng.”

Wulf lùi lại, cách xa hai cô gái trong lúc tiêu hóa thông tin. Trong thế giới của anh chỉ có hai loại Daimon. Một loại thường bỏ chạy khi bị đuổi và loại thứ hai là đám Spathi dám chiến đấu lại. Từ khi gặp gỡ Cassandra anh mới biết thêm hai loại nữa: Agkelos chuyên săn những người xấu và Anaimikos chuyên săn chính Daimon.

Anh tự hỏi liệu các Thợ săn đêm khác có biết chuyện này không và sao chẳng ai thèm nói với anh những điều này.

“Chị gặp Urian như thế nào?” Cassandra hỏi khi cô cất chỗ quần áo Phoebe mang tới vào chiếc tủ lớn ở cạnh cửa.

“Từ lúc ta còn ở Thụy Sĩ, lúc đó Urian có nhiệm vụ theo dõi chúng ta. Anh ấy lẽ ra phải thu thập thông tin hầu giết chúng ta, nhưng anh ấy nói rằng ngay lúc gặp chị đã yêu rồi.” Gương mặt chị cô sáng bừng lên. Cassandra mừng khi nhìn thấy chị tràn ngập trong tình yêu. “Một tối, bọn chị tình cờ gặp nhau khi chị trốn khỏi nhà sau trận cãi vã với mẹ về chuyện đi học đại học. Chị giẫm phải anh ấy lúc đó đang ăn nấp.”

Cassandra vẫn nhớ đêm đó. Mẹ và Phoebe ít khi cãi nhau nhưng trận đêm đó thực sự ồn ào. Phoebe muốn tham gia lớp học buổi tối giống những học sinh bình thường cùng trang lứa nhưng mẹ từ chối.

Phoebe thở dài. Anh ấy quá đẹp. Chị biết ngay là Daimon, nhưng chị lại không thấy sợ. Đêm đó chị ở cùng anh ấy suốt mấy tiếng đồng hồ. Sau đêm đó, bọn chị bắt đầu hẹn hò mỗi tối.”

“Hóa ra đó là chỗ chị trốn tới à?” Cassandra nói, nhớ lại quãng thời gian cô phải che giấu cho chị mỗi lần Phoebe trốn nhà.

Phoebe gật đầu. “Chị mới quen Urian khoảng sáu tháng thì cha anh ấy mất kiên nhẫn và đánh bom chiếc xe. Lẽ ra đêm đó chị không đi ra ngoài mà phải ở nhà với em, em nhớ không?”

Cassandra nhớ rất rõ. Từng chi tiết rõ nét trong kí ức cô. Cô đã ở lại nhà đêm hôm đó chị vì cô bị ốm nên mẹ không để cô rời giường.

“Chị muốn tới sân bay với Nia,” Cassandra đáp, cổ họng thít chặt. Nia - chị của cả hai, lên chuyến bay riêng để tới Paris thăm bố. Nia dự định sẽ ở đó một tuần rồi sau đó hai bố con sẽ cùng bay trở về Thụy Sĩ để ở cùng cả nhà trong kì nghỉ.

Phoebe gật đầu. “Urian kéo chị ra khỏi ô tô và dùng máu của mình để cứu chị.”

Cassandra nhăn nhó. “Anh ta biến chị thành Daimon trái với ý muốn của chị sao?”

“Đó là lựa chọn của chị. Lẽ ra chị phải chết nhưng chị không muốn bỏ lại anh ấy.”

Wulf nghiêng đầu. “Anh ta làm thế nào để biến cô thành Daimon?” Cả hai người con gái quay sang nhìn anh vẻ không tin được.

“Nếu một Apollite uống máu của Daimon thì họ tự động biến đổi. Anh không biết sao?” Cassandra hỏi.

“Không. Tôi cứ nghĩ cách duy nhất để thành Daimon là hút linh hồn người.”

“Không,” Phoebe cắt lời. “Tôi chưa từng giết con người. Tôi không nghĩ vậy.”

Cassandra mừng khi biết chuyện, nhưng cách sống đó rất khó khăn đối với Daimon. Cũng nguy hiểm nữa. “Phải làm gì nếu anh ta đi quá lâu?”

“Một Apollite ở đây sẽ chuyển lời tới anh ấy để anh ấy trở về. Anh ấy rất mạnh nên chị có thể chống chọi được một thời gian dài. Bên y tế cũng giữ

một ít máu của anh ấy ở đây để phòng trường hợp khẩn cấp. Anh ấy luôn làm đầy lại mỗi lần về đây.”

“Có hiệu quả không?” Cassandra hỏi. Khác với Apollite, máu không duy trì sự sống cho Daimon mà là năng lượng sống tồn tại trong tế bào máu giúp họ sống sót.

“Không được lâu, nhưng đủ để hỗ trợ chị trong một, hai tiếng trước khi anh ấy trở về.”

“Vậy là anh ta sẵn người cho cả hai?” Wulf hỏi.

Cô gật đầu, rồi nắm lấy tay Cassandra. “Đừng thương tiếc gì cho chị. Chị có người đàn ông yêu mình hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Nếu không như vậy, chị đã chết rồi. Chị chỉ ước em có thể hiểu bọn chị yêu nhau tới nhường nào.”

Phoebe hôn lên má Cassandra. “Giờ em nghỉ đi. Suốt cả ngày vật lộn rồi. Em có muốn chị mang xuống chút thức ăn không?”

“Không ạ, cảm ơn chị. Em chỉ cần ngủ một lát thôi.”

“Chúc hai người ngủ ngon nhé.” Phoebe rời khỏi phòng.

Wulf khóa cửa phía sau cô lại, rồi cởi đồ ra trong lúc Cassandra mặc chiếc váy ngủ xanh đậm bằng lụa mà Phoebe mang sang. Ngạc nhiên là chiếc váy vừa in, trùm kín khuôn bụng của cô.

Wulf trèo lên giường, ôm cô vào vòng tay ấm áp của anh. “Em thật sự thấy thế nào, mè con?”

“Em không biết nữa. Đúng là một ngày kì lạ mà sôi động.” Mọi chuyện đang tái diễn trong đầu cô. Cô đã biết thêm nhiều chuyện, ngạc nhiên cũng nhiều. Giờ thì cô kiệt sức. “Em rất tiếc về ngôi nhà của anh.”

Cô cảm giác anh nhún vai. “Nhà có thể xây lại. Anh mừng vì không ai bị thương.”

“Em cũng vậy.”

Wulf cảm giác cô đang thả lỏng, rồi cô nhắm mắt lại, dựa vào lòng anh. Anh chon mặt mình vào mái đầu cô, hít hà hương thơm nữ tính mềm mại. Tâm trí anh quay mòng với tất cả sự kiện xảy ra hôm nay.

Hơn hết thấy, hình ảnh đứa con bé bỏng anh thấy trong lúc siêu âm xâm chiếm lấy anh. Anh đặt tay lên bụng Cassandra, tưởng tượng con đang quẫy đạp trong đó. Con anh.

Con của họ.

Một phần của họ. Một đứa con lại giữa Thợ săn đêm và Apollite. Hai giống loài lẽ ra không bao giờ chung đụng được, vậy mà kết quả lại như thế này. Họ không còn là kẻ thù của nhau nữa, anh không biết nên xưng hô với cô thế nào. Cô là người yêu. Là bạn.

Anh sửng sờ khi nhận ra điều ấy. Cô thực sự là bạn anh. Người đầu tiên trong suốt nhiều thế kỉ. Suốt ba tuần qua, anh cười với cô, nghe cô nói chuyện, cả những nỗi sợ của cô cùng hi vọng về tương lai của đứa trẻ.

Và anh sẽ mất cô.

Cơn giận và đau đớn bủa vây anh. Cả cơn ghen nữa khi nghĩ tới ba chàng thợ săn kia cùng cơ hội thứ hai họ nhận được.

Anh mừng cho Kyrian và Talon đã lấy được vợ. Họ là những người tốt. Anh ước gì mình cũng may mắn như thế.

Nỗi đau đớn khi để mất Cassandra có lẽ sẽ quá sức chịu đựng của anh, và anh phải thú nhận anh ích kỉ. Nhưng anh muốn cả Cassandra lẫn đứa con.

Cả hai cùng sống khỏe mạnh.

Giá anh biết có cách nào làm cô sống qua sinh nhật này.

Phải có cách chứ. Các vị thần luôn có khe hở. Mỗi quan hệ của họ không thể kết thúc như vậy được. Dù phải trả giá nào, anh nhất định tìm ra được kẽ hở đó.

Anh không chấp nhận khả năng khác.

Chương 12

Mãi đến sáu giờ tối Cassandra mới thức dậy. Có mình cô trong phòng. Cô ngồi dậy, mặc vào chiếc quần bầu bằng len đen và áo len xám rộng thùng thình Phoebe đưa cô.

Cô mở cửa thì thấy Chris, Wulf và Kat đang ngồi ăn trên sàn phòng khách.

Cô há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn bữa đại tiệc họ đang ngấu nghiến.

“Cậu đói không?” Chris hỏi khi nhìn cô lưỡng lự ở cửa. “Ngồi đi. Wulf nói anh ấy chưa từng thấy bữa ăn nào kiểu này từ hồi còn sống trong nhà tranh vách đất ở Bắc Âu thời Trung cổ.”

Cassandra ngồi xuống bàn trà, trên đó bày cả tá món ăn. Cô ngạc nhiên trước đồ ăn phong phú mà người ở đây cung cấp cho họ. Bít-tết, cá, gà quay. Rồi cả trứng, khoai tây, chuối, táo, tất cả đều được nướng và gọt vỏ sẵn. Đủ thứ luôn.

Kat liếm ngón tay. “Shanus nói họ không biết con người ăn bao nhiêu và ăn cái gì nên họ mang tới mỗi thứ một ít.”

“Một ít?” Cassandra vừa hỏi vừa cười phá lên. Ở đây có đủ thức ăn cho cả một quân đoàn Thọ sản đêm.

“Tớ biết,” Kat nở nụ cười, “nhưng đúng là ngon thật.”

Cassandra cũng đồng ý ngay khi cắn một miếng thịt đùi cừu quay. “Có thạch bạc hà nữa này,” Kat chuyển sang cho cô. “Ăn thử xem.” Wulf với sang lau cằm cho Cassandra. “Dính mỡ này em.”

“Cảm ơn anh.” Anh gật đầu ảm áp.

Ngay khi Cassandra kết thúc bữa ăn no nê, cô muốn đi dạo cho tiêu hết số thức ăn vừa rồi. Wulf đi với cô, không muốn bỏ mặc cô phòng khi có

chuyện xảy ra.

Họ rời căn hộ và tiến vào khu mua sắm ở thành phố ngầm dưới lòng đất để cô ngắm đồ. Nhưng khi họ vừa đi vào trong phố, những ánh mắt thù địch lập tức dồn cả vào Wulf.

Anh không dễ trà trộn giữa đám người tóc vàng ươm, cao ráo này. Chẳng nghi ngờ gì là anh không thuộc về giống loài họ.

Cô nhìn vào cửa sổ một gian hàng bán quần áo trẻ em thì một cậu chàng tầm mười sáu tuổi, nhưng thực tế tuổi thật có khi chỉ mười một, mười hai, đi qua.

“Xin lỗi,” Wulf gọi cậu ta lại.

Đôi mắt cậu bé lo lắng.

“Đừng sợ nhóc, tôi không làm hại cậu đâu,” Wulf cất giọng dịu dàng. Tôi chỉ muốn hỏi về biểu tượng trên áo cậu thôi.”

Cassandra quay lại thấy giữa áo cậu bé là hoa văn hình tròn móc vào nhau.

Cậu bé nuốt xuống lo lắng như thể e sợ Wulf sắp sửa tấn công cậu ta. “Đây là biểu tượng của giáo phái Pollux.”

Mắt Wulf nhá lên tia nguy hiểm. “Vậy là cậu giấu Daimon ở đây.”

“Không,” cậu bé đáp, gương mặt càng run sợ hơn nữa.

“Có chuyện gì thế?”

Cassandra nhìn ra sau cậu bé thấy một phụ nữ tầm tuổi cô đang lại gần. Cô ấy mặc bộ đồng phục màu kem của một sĩ quan cảnh sát Apollite đang xuống ca. Dù từ “cảnh sát” không có cùng ý nghĩa lắm như với con người. Cảnh sát của Apollite chỉ quản lý Daimon vì Apollite hiếm khi đánh nhau và chẳng bao giờ phá luật của họ.

Phoebe đã nói với cô, cảnh sát Elysia được trả lương để theo dõi các Apollite sắp sửa biến thành Daimon và hộ tống họ ra khỏi thành phố, cho họ tiền và phương tiện để họ sang thế giới loài người.

“Không vấn đề gì,” Cassandra nói với vị sĩ quan đang nheo mắt nhìn Wulf lạnh lùng.

Cậu bé bỏ chạy trong khi cô gái vẫn quét tia nhìn hằn học về phía Wulf. “Tôi không phải trẻ con để mà sợ anh, Thợ săn đêm. Sau đêm nay, anh cũng chẳng thể làm gì được tôi.”

“Ý cô là sao?”

“Ngày mai tôi sẽ chết.”

Trái tim Cassandra co lại. “Tôi rất tiếc.”

Người phụ nữ chẳng quan tâm tới cô. “Vì sao anh đe dọa con trai tôi?”

Gương mặt Wulf thờ ơ nhưng Cassandra biết rõ anh đang đau đớn thay cho người phụ nữ cũng như cô vậy. Cô nhìn thấy tia thương cảm trong đôi mắt đen ấy, và cả trong giọng nói của anh khi anh cất lời. “Tôi chỉ muốn biết về biểu tượng trên áo cậu bé.”

“Đó là biểu tượng của chúng tôi,” cô nói, môi vẫn cong lại “Mọi Apollite ở đây đều thề sẽ duy trì và tuân thủ Luật Pollux. Giống như các vị thần cổ xưa, chúng tôi bị ràng buộc vào nhau. Chúng tôi không bao giờ phản bội lại cộng đồng hay anh em của mình. Chúng tôi cũng không bao giờ làm kẻ hèn nhát. Khác với Apollite khác, chúng tôi không thực hiện nghi lễ tự sát vào đêm trước sinh nhật. Apollo muốn chúng tôi chết đau đớn, chúng tôi sẽ không cãi lại ý thần. Con trai tôi, cùng cả nhà chúng tôi, đeo biểu trong đó để tưởng nhớ tôi và vinh danh ý chí của tôi khi từ chối chạy trốn khỏi dòng máu của mình.”

Một tia nghi ngờ nhá lên trong mắt Wulf. “Nhưng tôi đã thấy biểu tượng ấy bên ngoài nơi này. Thực ra là trên người một gã Daimon đặc biệt hung bạo tôi đã tiêu diệt hơn một năm trước.”

Đôi mắt khinh bỉ của cô sĩ quan chuyển thành nỗi đau đớn. Cô nhắm mắt lại, mặt mày co rúm như thể tin tức ấy khiến cô nghẹt thở. “Jason.” Cô thì thầm cái tên. “Tôi luôn tự hỏi anh ấy ra sao. Anh ấy ra đi có nhanh không?”

“Có.”

Vị sĩ quan thở dài mệt mỏi. “Tôi mừng vì điều đó. Anh ấy là người tốt, nhưng đêm trước khi chết, anh ấy đã sợ hãi, chạy trốn khỏi đây. Gia đình anh ấy cố ngăn lại nhưng anh ấy không nghe. Anh ấy nói anh ấy không

muốn chết khi còn chưa ngoi lên trên mặt đất xem như thế nào. Chồng tôi là người đưa anh ấy ra khỏi đây. Một mình lên đó chắc anh ấy sợ lắm.”

Wulf giễu cợt. “Tôi không thấy anh ta hoảng sợ chút nào. Thay vào đó, anh ta nung biểu tượng này và ấn lên những người anh ta giết.”

Vị sĩ quan lấy hai ngón tay gõ cảm ba lần - một nghi thức trang trọng của Apollite. “Các thần đã cho anh ấy bình yên. Chắc anh ấy chỉ săn tìm những linh hồn tội lỗi.”

“Ý cô là sao?” Wulf hỏi.

“Anh ấy là Daimon nhưng không giết người vô tội,” Cassandra giải thích. Anh ấy chỉ săn tội phạm thôi, suy cho cùng, những linh hồn ấy tràn đầy năng lượng vì tức giận và căm hờn. Chỉ có điều linh hồn chúng thối nát, nên nếu Daimon không đủ mạnh thì nọc độc linh hồn có thể xâm nhập và biến Daimon thành kẻ ác, giống như bản chất của các linh hồn đó vậy.”

Vị sĩ quan gật đầu. “Nghe có vẻ Jason đã trở thành nạn nhân. Lúc bị anh giết, có lẽ anh ấy cũng có ý muốn chết rồi. Khi các linh hồn bắt đầu chiếm lĩnh và điều khiển anh, anh sẽ chỉ cảm nhận được cơn tra tấn tội cùng. Hoặc ít ra tôi nghe kể vậy” Cô thở dài. “Giờ thì xin phép hai vị, tôi muốn dành thời gian cho gia đình.”

Cassandra chúc cô may mắn.

Gật đầu chào, cô sĩ quan bỏ lại họ và đi sau con trai cô.

Wulf nhìn bóng người phụ nữ rời đi, mắt anh sẫm lại buồn bã. “Vậy là em không đùa tôi về chuyện Daimon phân cấp.”

“Tất nhiên rồi.”

Wulf nghĩ ngợi. Có rất nhiều chuyện Thọ săn đêm không biết. Những chuyện ấy thực sự khiến anh kinh ngạc.

Cô nói đúng. Vì Thọ săn đêm chuyên tiêu diệt Daimon, lẽ ra họ nên hiểu về giống loài đó hơn.

Thế nhưng hình như mọi chuyện không như thế. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn khi giết một kẻ mà ta không cần cảm thấy thương tiếc cho hắn. Dễ dàng hơn nếu tất cả chỉ có trắng và đen.

Tốt và xấu.

“Đi gặp Phoebe thôi anh,” Cassandra lên tiếng, nắm lấy tay anh, dẫn anh về phía một hành lang khác. “Chị ấy bảo em có thể ghé qua bất kì lúc nào.”

Mất ít phút họ đã tới căn hộ của chị cô. Bên này thành phố, nơi Phoebe sống, ồn ã hơn nhiều so với khu của họ.

Wulf đứng ngoài cửa, nhìn các Apollite hối hả đi qua họ trong lúc Cassandra nhập mật mã cửa.

Cassandra cố hết sức không nghĩ về tương lai. Cũng không nghĩ về người sĩ quan sẽ dành đêm cuối cùng bên gia đình. Cũng như một ngày nào đó, cô sẽ làm vậy với Wulf.

Cô cần phải xua anh ra. Để anh vô tư không phải đau đớn trước cái chết của cô.

Thay vào đó, cô tập trung suy nghĩ tới người chị còn sống của mình. Cửa hé mở.

Cassandra dợm bước vào trong thì cứng người lại. Phoebe đang ngồi trên sofa, bên trên Urian. Da thịt trần trụi của cả hai sáng lên hoàn hảo nhờ ánh nền mờ ảo đặt quanh phòng.

Cassandra kinh ngạc vì bắt gặp họ ngay tại trận. Phoebe giật mình nhòe dậy, mồm dính đầy máu.

Cassandra nhanh chóng lùi lại và đóng cửa. “Không đúng lúc rồi.”

“Sao thế?” Wulf hỏi khi anh quay sang cô.

Cô mừng là không để anh chứng kiến rồi phát điên lên trước cảnh Apollite “ăn”, Cassandra nắm lấy tay anh. “Có lẽ em sẽ gặp chị ấy sau.”

Wulf không nhúc nhích. “Có chuyện gì vậy?”

Cassandra không muốn chia sẻ việc này với một Thọ săn đêm sẽ đánh giá chị cô chỉ vì cách chị ấy sinh tồn.

Cửa căn hộ mở ra.

“Cassie?” Phoebe bước ra, lúc này đã khoác chiếc áo choàng dày màu xanh.

Mặt và miệng sạch sẽ, nhưng tóc rối bù. “Có chuyện gì không?”

“Không có gì quan trọng đâu,” Cassandra mau nói để an ủi chị gái. “Chị cứ làm xong việc đi, em sẽ gặp chị sau.”

Mặt Phoebe đỏ bừng, chị quay vào nhà.

Wulf bỗng trời phá lên. “Để tôi đoán nhé. Urian ở trong đó với cô ấy hả?” Một Cassandra còn bốc cháy hơn cả chị gái.

Anh cười càng to hơn.

“Không có gì vui đâu, Wulf,” cô quát anh. Anh cảm thấy thế nào nếu có ai đó xông vào đúng lúc chúng ta cũng như thế?”

“Tôi sẽ giết hẳn.”

“Thấy chưa? Em chắc Urian cũng nghĩ vậy thôi. Giờ thì quay lại thôi, em không muốn nghĩ tới hình ảnh hai người đó trần trụi ôm nhau đâu, chắc em sẽ gặp ác mộng cả tháng mất.”

Khi hai người bước dọc hành lang trở lại, một bé gái chạy theo sau Wulf. Cô bé ngửa cổ nhìn Wulf vẻ buộc tội. “Ông sẽ giết em gái cháu vì em ấy không chịu rửa vành tai?”

Cả hai kinh ngạc trước câu hỏi của cô bé. “Sao cơ?” Wulf hỏi.

“Mẹ cháu bảo Thọ săn đêm sẽ giết các bé trai, bé gái không nghe lời. Cháu không muốn ông giết Alycia đâu. Em ấy không hư, em ấy chỉ không thích bị ướm tai thôi.”

Wulf quỳ xuống trước mặt cô bé và hất mái tóc lòa xòa trước mặt bé. “Bé con à, ta sẽ không làm hại em cháu hay bất kì ai ở đây. Ta hứa đấy.”

“Dacia!” tiếng người đàn ông quát lên khi anh ta chạy bỏ tới. “Bố đã nói với con đừng bao giờ nói chuyện với ai tóc đen cơ mà.” Anh ta bế con gái lên rồi chạy ào đi như thể sợ Wulf sẽ giết cô bé.

“Không có ai nói với các người rằng chúng tôi không làm hại Apollite à?” Wulf gọi với theo.

“Ghét thật,” anh khẽ nói. “Bao lâu nay, tôi cứ tưởng mình chỉ dọa được mỗi Christopher thôi đấy.”

Một gã đi ngang qua đáp lại bằng cách nhổ nước bọt lên giày anh.

“Này!” Cassandra quát, chạy theo gã. “Không cần phải thô lỗ như vậy đâu.”

Hắn lườm cô ghê tởm. “Sao cô có thể để thứ như gã chạm vào cơ chứ? Theo tôi thì chúng tời cứ để cô chết dưới tay bọn Daimon đi cho rồi. Hạng đàng điểm như cô đáng bị như vậy.”

Mắt Wulf tối sầm lại, anh tung cú đấm mạnh mẽ về phía gã Apollite. Hắn loạng choạng rồi phóng tia điện về phía anh.

Wulf bị đánh trúng bụng, rồi đập mạnh vào tường. Cassandra gào lên trước cảnh tượng đó, muốn ngăn họ lại, nhưng cô sợ sẽ làm em bé trong bụng bị thương.

Đột nhiên các Apollite túa ra từ mọi phía cố ngăn họ lại. Cả Urian cũng xuất hiện.

Urian đẩy Wulf lùi ra. Màu da anh ta tái nhợt như tro, rõ ràng Urian đang rất yếu. Dù vậy, anh ta vẫn cố ngăn giữa Wulf và gã kia, mỗi tay đặt lên một người.

“Đủ rồi!” Urian gầm lên với cả hai. “Anh có sao không?” Wulf hỏi anh.

Urian thả hai người đàn ông ra. Gã Apollite bị những người khác mang đi, nhưng hắn ta vẫn kịp chào lại họ bằng tia nhìn độc ác.

“Cậu cần tránh đi một thời gian, Thợ săn à,” Urian nói, giọng anh tử tế hơn trước nhiều. Anh lấy tay lau lông mày đầm mồ hôi.

“Trông anh thực sự không khỏe,” Wulf nói, tảng lờ lời cảnh báo của Urian. “Anh có cần gì không?”

Urian lắc đầu như thể muốn trút bỏ thứ gì đó. “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút.” Anh ta cong môi với Wulf. “Liệu trong lúc đó cậu có thể tránh xa rắc rối được không?”

“Uri?” Phoebe lên tiếng hỏi khi tới nhập hội với họ. “Em lấy nhiều quá phải không?”

Nét mặt Urian dịu lại ngay lập tức. Anh kéo cô lại gần và hôn lên mái đầu cô. “Không đâu, tình yêu ạ. Anh chỉ thấy mệt thôi. Rồi anh sẽ khỏe

lại.”

Anh tránh ra rồi dợm bước về phía căn hộ của hai người. Bước chân anh loạng choạng.

“Chết tiệt,” Wulf cất lời. Trước khi Cassandra hiểu ra anh định làm gì, Wulf liệng Urian qua vai anh, tiến về phía căn hộ của cô và anh.

“Cậu làm gì thế?” Urian giận dữ quát.

“Tôi đưa anh về chỗ Kat trước khi anh bất tỉnh nhân sự.” Urian rít lên. “Sao phải làm thế? Cô ta ghét tôi.”

“Tôi cũng thế nhưng chúng tôi đều nợ anh.”

Cassandra không nói gì khi hai chị em cô đuổi theo họ suốt dọc đường quay trở lại căn hộ của cô.

Lúc họ vào nhà, Kat và Chris đang chơi bài.

“Ôi trời chuyện gì đã xảy ra vậy?” Kat hỏi ngay khi nhìn thấy Urian.

“Hình như tôi lấy nhiều máu quá,” Phoebe đáp, gương mặt xinh đẹp hằn lên tiếc nuối.

Wulf đặt Urian nằm trên ghế sofa. “Cô có giúp được không?” anh hỏi Kat.

Kat đẩy Wulf tránh ra. Cô giơ hai ngón tay trước mặt Urian. “Anh thấy mấy ngón đây?”

“Sáu.”

Cô đập vào sườn anh. “Thôi đi. Nghiêm túc đấy.”

Urian mở to mắt, cố tập trung nhìn bàn tay cô. “Ba... Hình như vậy.” Kat lắc đầu. “Chúng tôi sẽ quay lại.”

Cassandra kinh ngạc nhìn bóng hai người nhá lên biến mất khỏi phòng khách.

“Sao cô ấy không làm thế khi chúng ta bị lão Stlyker kia truy đuổi?” Chris hỏi.

“Cô ấy mang Urian tới Kalosis, Chris,” Phoebe đáp. “Tôi nghĩ không có ai trong số các cậu muốn vào vương quốc chẳng có ai ngoài các Spathi

thống trị, và một vị nữ thần cổ đại trong cơn bực tức chỉ muốn phá hủy cả thế giới này đâu.”

“Chị biết không,” Chris nói. “Tôi thích ở đây hơn. Chưa kể, tôi còn nhìn trộm được bài của Kat nữa này.” Cậu ta nhặt bài lên và chửi thề. “Lẽ ra tôi phải biết cô ấy không nói dóc.”

Cassandra nhìn chị Phoebe. Dù gương mặt ngập tràn lo lắng, Phoebe trông tốt hơn trước nhiều. Hai má chị hồng hào, làn da sáng lên.

“Em xin lỗi vì đã cắt ngang cả hai,” Cassandra nói, mặt hơi nóng lên trong chốc lát.

“Đừng, ý chị là, đừng có biến thành thói quen là được nhưng lần này nếu em không vào thì có khi chị giết anh ấy chết mất. Anh ấy có thói quen xấu là không bao giờ lên tiếng nếu chị có lấy quá nhiều máu. Thi thoảng cũng làm chị sợ.”

Wulf khoanh tay trước ngực. “Vậy ra Daimon có thể chết vì mất máu?”

“Chỉ khi bị hút trực tiếp thôi,” Cassandra đáp.

Phoebe nhướn mày với anh. “Anh định dùng điều này để chống lại bọn tôi sao?”

Wulf lắc đầu. “Tôi thà chết còn hơn hút máu từ cổ người đàn ông khác. Kinh tởm. Hơn nữa, không phải cô nói đó là cách Apollite biến thành Daimon sao? Vì Thợ săn đêm cũng không có linh hồn nên biết đâu cũng thành Daimon do thế thì sao?”

“Phải, nhưng máu của Thợ săn đêm rất độc với Daimon,” Chris lên tiếng trong lúc xào lại bài. “Chẳng phải vì thế nên Daimon không thể hút máu, cũng không biến đổi được các anh sao?”

“Có lẽ vậy...” Phoebe đáp. “Nhưng thực ra các linh hồn vô chủ vẫn có thể chiếm hữu Thợ săn đêm, vì tôi và Uri cùng chia sẻ những linh hồn đó, nên không rõ Daimon và Thợ săn đêm có thể cũng như vậy không?”

“Mong là ta không bao giờ phải tìm hiểu điều đó,” Wulf chốt lại rồi tới ngồi lên ghế trước mặt Chris.

Phoebe quay lại với Cassandra. “Em có chuyện muốn tìm chị à?”

“Em đang làm hộp kí ức cho con. Những bức ảnh và lưu bút của em. Một vài kí ức nho nhỏ để nhắc con nhớ về chúng ta, cả nhà mình, nên em không biết chị có muốn cho gì vào hộp không.”

“Sao em phải làm thế khi chúng ta sẽ rất sẵn lòng kể cho thằng bé mọi thứ nó muốn biết?”

Cassandra lưỡng lự, không muốn làm tổn thương chị. “Nó không thể ở đây được, Phe. Nó sẽ sống với Wulf ở thế giới loài người.”

Mắt chị cô bùng cháy. “Vì sao nó không thể ở đây?” Phoebe khẳng khái. “Bọn chị có thể bảo vệ tốt như Wulf. Có lẽ còn hơn thế.”

Wulf liếc nhìn lên trong lúc Chris vẫn loay hoay với mấy lá bài. “Vậy nếu nó mang phần người nhiều hơn cả Cassandra thì sao? Ở đây có an toàn cho nó không?”

Vẻ mặt lưỡng lự của Phoebe nói lên tất cả.

Không, như thế không an toàn. Họ đã chứng kiến cảnh Wulf bị đối xử ra sao đủ để khẳng định điều ấy. Apollite không chịu được loài người, và ngược lại.

Ít ra họ không buộc nhau vào cọc ròi thiêu như ngày xưa nữa. Không thường xuyên như thế.

Wulf ý nhị nhìn Phoebe. “Tôi có thể bảo vệ thằng bé, cả con cháu của nó dễ dàng hơn cô nhiều. Tôi nghĩ ham muốn chiếm hữu linh hồn người của các người rất khó để nuôi dạy thằng bé. Đặc biệt là khi mọi người ở đây ghét Thợ săn đêm như thế. Đúng là tiện đôi đường. Giết con tôi không những lấy được linh hồn người của nó, còn trả thù được phần máu Thợ săn mà các người căm ghét nhất.”

Phoebe gật đầu. “Có lẽ anh nói đúng.” Chị cầm tay Cassandra. “Được rồi, chị cũng muốn bỏ vào hộp mấy thứ cho thằng bé.”

Trong lúc Wulf và Chris, chơi bài, Cassandra đi vào phòng ngủ và lấy cái hộp lớn khám bạc mà Kat mang theo từ nhà đi, cùng bút và giấy.

Cô và Phoebe viết thư cho đứa trẻ. Sau một lúc, Phoebe để cô lại, chạy ra ngoài.

Cassandra ngồi một mình trong phòng, lật tìm trang ghi chép và thư từ cô để lại cho con trai. Giờ cô chỉ ước có thể nhìn thẳng bé lớn lên. Cô sẽ đánh đổi bất cứ điều gì để nhìn thoáng qua hình ảnh con lúc trưởng thành.

Có lẽ Wulf có thể liên hệ với một thợ săn thú và giúp cô đi tới tương lai. Chỉ một thoáng thôi. Đủ để nhìn những hình ảnh mà cô chắc chắn bỏ lỡ.

Nhưng ý nghĩ đó còn tệ hơn. Hơn nữa, phụ nữ mang thai không thể vượt thời gian được.

“Mẹ mong con giống như bố con,” cô nói, tay dịu dàng xoa bụng khi nghĩ tới có một đứa trẻ nằm trong đó. Cô dễ dàng hình dung ra chàng trai tóc xoăn đen giống như Wulf. Cậu cũng cao ráo và mong là khỏe khoắn.

Và cậu sẽ phải lớn lên mà không có tình yêu của mẹ. Cũng như Wulf phải nhìn cảnh cô ra đi...

Cơn bùi ngùi nghẹn lại nơi cổ họng, cô với tay lấy một mảnh giấy. Cô vội viết xuống, cố níu giữ giọt nước mắt, cô muốn nói với con cô yêu con nhường nào. Để con biết dù thế xác cô không bên nhưng linh hồn cô sẽ luôn dõi theo con.

Cô sẽ tìm cách để trông chừng con. Mãi mãi.

Cô kết thúc bức thư, đặt nó vào hộp rồi mang nó trở lại phòng khách, hai người đàn ông vẫn đang chơi bài. Cô sợ ở một mình. Những ý nghĩ vẫn vơ sẽ tìm cách hành hạ cô mỗi khi cô ở một mình.

Chris và Wulf luôn giữ đầu óc cô bận rộn, không nghĩ tới tương lai. Họ luôn khiến cô cười dù cho nhiều khi cô không thấy có gì đáng cười.

Chris đang thu hút Cassandra vào trò chơi thì Phoebe trở lại với một cuốn sách.

“Gì vậy ạ?” cô hỏi khi chị cho cuốn sách vào hộp đang đặt bên ghế cạnh cô. “Một cuốn truyện cổ tích của Apollite,” Phoebe đáp. “Còn nhớ cuốn mẹ thường dùng để đọc truyện cho chị em mình hồi nhỏ không? Donita bán trứng nên chị vừa chạy đi mua một cuốn cho em bé.”

Wulf nghi ngại cầm cuốn sách lên, lật giở vài trang rồi nhú mày. “Chris, cậu biết đọc tiếng Hi Lạp phải không” anh nói, chuyển cuốn sách cho cậu

Hộ vệ.

“Vâng.”

“Sách này viết gì thế?”

Chris bắt đầu đọc thầm rồi đột nhiên cười phá lên. Cười không dứt được.

Cassandra nhăn nhó khi nhớ lại một vài chuyện mẹ đã đọc cho chị em cô khi họ còn nhỏ.

Chris vẫn cười, “Em không biết liệu anh có muốn đứa bé nhìn thấy quyển sách này không nếu anh sẽ là người nuôi dạy nó.”

“Để tôi đoán nhé,” Wulf nói, mắt nheo lại nhìn Phoebe. “Thằng bé sẽ mơ thấy ác mộng rằng bố nó sẽ săn đuổi và xé xác nó ra phải không?”

“Đại loại thế. Nhưng có chuyện này hay phết Acheron - Kẻ đại ác.” Chris dừng lại khi cậu chuyển sang đọc câu chuyện khác. “Khoan đã... Anh sẽ thích chuyện này cho mà xem. Họ có cả chuyện về Thợ săn đêm xấu xa Bắc Âu đấy. Anh nhớ câu chuyện cổ tích về tên phù thủy và các bếp lò không? Chuyện này minh họa hình ảnh của anh và cái lò nung.”

“Phoebe!” Wulf quát, mắt vẫn nhìn cô.

“Sao?” Chị gái Cassandra ngây thơ hỏi lại. “Đó là di sản của tộc chúng tôi. Chẳng phải các anh cũng hay đổi tên cho các câu chuyện của mình đấy thôi, nào là Andy - tên Apollite xấu xa hay Daniel- Sát thủ Daimon. Tôi cũng xem phim và đọc sách của con người rồi. Họ cũng đâu tử tế gì với người của tôi.

“Họ minh họa chúng tôi như thể những tay sát nhân vô hồn, vô cảm vậy.”

“Được rồi,” Wulf nói, “nhưng mà người của cô tình cờ đúng là những con quỷ hút linh hồn.”

Phoebe nghiêng đầu ngang ngạnh. “Anh đã gặp chủ ngân hàng hay luật sư chưa? Anh nói xem, bọn chúng hay Urian của tôi, ai tệ hơn? Ít ra chúng tôi cần thức ăn, còn họ làm điều ác chỉ vì lợi nhuận.”

Cassandra cười phá lên trước cuộc cãi vã của họ, cô cầm lấy cuốn sách từ tay Chris. “Em rất cảm ơn, Phoebe, nhưng có lẽ ta có thể tìm cuốn sách

khác không tô vẽ thợ săn đêm như là những con quỷ địa ngục được chứ?”

“Chị không cho là có sách nào như thế đâu. Mà nếu có thì chị cũng chưa từng thấy.”

“Tuyệt,” Wulf lẩm bẫm, nhặt một tấm bài khác lên, “quá tuyệt. Đứa con trai tội nghiệp của tôi sẽ mơ thấy ác mộng suốt tuổi thơ của mình.”

“Tin em đi,” Chris lên tiếng trong lúc đặt tiền cược trong ván bài mới với Wulf. “Cuốn sách đó sẽ là vấn đề nhỏ nhất của thằng bé nếu anh là bố nó.”

“Ý cậu là sao?” Cassandra hỏi.

Chris đặt quân bài xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô. “Cậu biết không, hồi còn nhỏ, người ta đặt tờ lên gối mà bê đấy. Tờ còn có hăm mữ bảo hiểm thừa riêng và phải đội nó từ lúc bốn tuổi.”

“Đó là vì cậu cứ đập đầu mỗi lần tức giận chuyện gì. Tôi chỉ sợ cậu sẽ làm hư não.”

“Não em bình thường,” Chris đáp. “Chỉ có lúc đi vệ sinh em mới được là chính mình và hành động như người bình thường. Em rùng mình khi nghĩ tới những chuyện anh sẽ làm với đứa nhỏ.”

Chris hạ giọng, bắt chước âm điệu Bắc Âu du dương của Wulf. “Đừng cử động, cậu sẽ bị bầm dập đấy. Ối trời, hắt hơi à? Gọi ngay chuyên gia Thụy Điển tới. Đau đầu sao? Thề trước thần Odin, chắc là thằng bé bị u não rồi. Mau lên, đưa nó đi chụp CAT đi.”

Wulf huých vai cậu cười cợt. “Nhưng cậu vẫn sống tốt đấy thôi.”

“Đấy là vì để sinh cháu cho anh.” Chris bắt gặp ánh mắt Cassandra. “Một cuộc đời điên loạn.” Rồi Chris hạ mắt xuống như thể suy nghĩ lại tất cả trong một phút. “Nhưng ngoài kia còn có nhiều người khổ hơn.”

Cassandra không chắc ai mới sẽ sờ trước câu thú nhận ấy, Wulf hay là cô.

Chris đứng dậy rồi ra ngoài sảnh lấy đồ ăn vặt và nước uống trên giá xuống. Cậu rót một cốc cô-ca cho mình rồi cầm túi khoai tây trước khi quay lại chơi bài tiếp với Wulf.

Ngay trước nửa đêm, Urian quay trở về. Trông anh đã khá hơn nhiều. Làn da rám nắng ánh lên sức sống. Mắt anh sáng bừng và lần này, mái tóc vàng dài để xoa trên vai. Cassandra có lời khen cho Phoebe. Chồng chị ấy đúng là đẹp thật.

Khi anh mặc đồ đen từ trên xuống dưới, trông Urian chẳng khác gì Thọ săn đêm. Trừ mỗi việc họ khác nhau ở cách sinh tồn.

Phoebe mỉm cười khi Urian tới gần chị.

Wulf thì không. Thực tế, không khí giữa hai người đàn ông trở nên căng thẳng tột độ.

“Có chuyện gì thế, Thọ săn đêm?” Urian cất tiếng hỏi, tay anh quàng qua vai Phoebe. “Cậu đang mong chờ tôi đầu hàng hả?”

“Không, tôi chỉ đang thắc mắc anh đã giết ai để đoạt lại sức khỏe.”

Urian cười phá lên cụt lủn. “Chắc mấy con bò cậu vẫn ăn cũng không vui mừng gì đâu.”

“Chúng không phải con người.”

Urian mĩa mai. “Nếu cậu còn chưa nhận ra thì có hàng trăm người ngoài kia không phải con người.”

Nắm lấy tay Phoebe, Urian dẫn chị qua cửa. “Đi nào, Phe, anh không có nhiều thời gian trước khi phải trở về Kalosis, và anh không muốn dành quãng thời gian ít ỏi đấy với kẻ thù của mình đâu.”

Ngay khi Urian và Phoebe rời khỏi, Chris quay về giường. Chỉ còn Cassandra và Wulf.

“Em nghĩ Kat có ổn không?” Wulf hỏi, cầm cốc của Chris lên và buột túi khoai tây lại.

“Chắc vậy. Có lẽ cô ấy sẽ trở lại ngay thôi.” Cassandra thu dọn thư của chị cô gửi cho em bé và bỏ chúng vào hộp.

“Sau cuốn sách mà cô ấy mua, anh e ngại không rõ chị em còn viết cái gì trong thư nữa.”

“Hừm, có lẽ em nên đọc nó trước...” Cassandra đáp lại, mắt liếc nhìn chiếc hộp.

“Nếu trong đó viết anh như con quái vật thì anh rất biết ơn đấy.”

Cassandra liếc xuống đui anh. “Em không biết họ có viết vậy không, nhưng từ kinh nghiệm bản thân thì rõ ràng anh là quái vật.”

Anh nhướn mày. “Vậy sao?”

“Vâng.”

Anh cười phá lên rồi chậm rãi trao cô nụ hôn nóng bỏng. “Em có vị của chanh này,” anh thì thầm trên môi cô.

Cassandra liếm môi, nhớ lại vị chanh vắt lên đĩa cá ăn lúc nãy.

Wulf có vị hư hỏng, hoang dại, khiến nhịp tim cô tăng tốc. “Khoan đã, tôi sắp mù rồi!”

Wulf ngả ra khi nghe tiếng Kat.

Cassandra liếc ra sau vai thì thấy cô bạn đang đứng ngay ngưỡng cửa bỏ ngõ.

Kat đóng sầm cửa lại. “Ơn chúa không ai khóa thân.” Wulf trêu cô. “Ba giây nữa thì sẽ là như thế đấy.”

“Eo ôi!” Kat nhăn nhó. “Nhiều hơn những gì tôi muốn nghe rồi đấy.”

Cô bước ngang qua phòng, ngồi đối diện họ. Dù vẫn cười đùa, nhưng nét của cô nhăn nhó.

Wulf hơi cúi vì bị Kat phá ngang.

Cassandra ngả ra khỏi anh và quay lại đối diện với Kat. “Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện vặt thôi. Stryker không vui lắm khi cậu biến mất như thế. Nữ thần hủy diệt cũng cáu luôn với tớ. Rất cáu. May là bà ấy vẫn chưa hủy bỏ luật không-chạm khi tớ vào cuộc. Điều đó tạo ra kẽ hở cho chúng ta, nhưng tớ không dám chắc Stlyker còn chịu tuân theo luật tới lúc nào.”

“Cô có được thông báo nếu họ phá luật không?” Wulf hỏi. “Tôi không biết.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Urian?” Cassandra hỏi. “Bọn họ có phát hiện anh ấy giúp chúng ta không?”

“Không, tớ không nghĩ vậy. Nhưng tớ lo sợ những chuyện Stryker có thể làm với anh ta nếu phát hiện Urian đã giúp đỡ chúng ta. Gã muốn cả cậu và đứa bé chết theo cách tệ hại nhất.”

Cassandra nuốt mạnh xuống, rồi bỗng thay đổi đề tài. “Hai người đã làm gì?”

Tớ thả Urian xuống ở nhà anh ta và bỏ mặc anh ta ở đó, nên không ai biết tớ giúp anh ta. Nếu có ai nhìn thấy tớ ở gần anh ta, bọn họ sẽ nghi ngờ ngay lập tức. Nhiều thế kỉ qua, bọn tớ không được coi là bạn của nhau. Quý thần ơi, bọn tớ thậm chí chẳng thèm qua lại.”

“Vì sao?” Cassandra hỏi. “Anh ấy có vẻ cũng tử tế mà. Hơi xa cách nhưng tớ không trách anh ấy vì chuyện đó.”

“Tin tớ đi, cưng à, khi ở đây anh ta là người khác hẳn. Anh ta không phải gã mà tớ quen biết suốt mười một ngàn năm qua. Urian mà tớ biết chẳng do dự khi giết bất kì ai theo lệnh của cha anh ta đâu. Tớ từng chứng kiến anh ta bẻ gãy cổ những Daimon ngáng đường và cậu không muốn biết anh ta đã làm gì với những Thợ săn thú phản bội họ đâu.”

Wulf với lấy cốc nước trên bàn trà. “Các Spathi là lý do thợ săn đêm chưa bao giờ thoát khỏi cửa thông, phải không?”

Cô gật đầu. “Các cửa thông thả anh ngay xuống giữa đại sảnh Kalosis. Ngay chính giữa trung tâm thành phố. Thợ săn đêm sẽ bị xử tử ngay lập tức. Các Thợ săn thú thì còn được cho thêm cơ hội sống. Bọn họ phải trở thành đồng minh với Nữ thần Hủy diệt được khoan thứ, còn không thì chết.”

“Còn Daimon?”

“Chúng được chào đón và được Spathi huấn luyện, chúng phải luôn giữ được tinh thần chiến đấu của mình. Giây phút chúng tỏ ra yếu đuối, chúng cũng chết ngay.”

Wulf thở ra chậm rãi. “Cô đúng là đến từ địa ngục, Kat ạ.”

“Đó không phải nhà tôi. Tôi tới từ đỉnh Olympus cơ.”

“Vậy sao cô lại dính dáng tới Nữ thần Hủy diệt?” Cassandra cũng tò mò chuyện đó.

Kat tỏ vẻ ngây thơ. “Tôi không thể nói chuyện đó được.”

“Vì sao?” Cassandra hỏi.

Kat nhún vai. “Không ai được nhắc tới chuyện đó chứ không chỉ riêng tớ.”

Bực mình thật, vậy cũng như không rồi. Nhưng Cassandra còn vấn đề khác cần hỏi. “Cậu có nghĩ Stryker sẽ tìm được chúng ta ở đây không?”

“Nói thật là tớ không biết. Stryker có rất nhiều gián điệp trong các cộng đồng Apollite và Thợ săn thú. Thế nên lúc trước hẳn mới tìm ra chúng ta. Rõ ràng một tay Thợ săn thú ở quán Inferno đã làm việc cho hắn và liên lạc ngay khi chúng ta bước qua cửa.”

Wulf chỉ cánh cửa ra vào. “Vậy là bất kì ai ngoài kia cũng có thể phản bội?”

“Tôi sẽ không nói dối và bảo là không có. Chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cassandra nuốt mạnh khi cơn sợ hãi bủa vây trái tim cô. “Không có nơi nào an toàn sao?”

“Lúc này thì không.”

Chương 13

Cassandra chuẩn bị đi ngủ. Wulf vẫn ở ngoài với Kat, thảo luận kế hoạch chạy trốn nếu cần rút nhanh khỏi Elysia.

Riêng cô đã chán chạy trốn rồi. Cô thấy mệt mỏi với việc bị săn đuổi.

Nhìn vào mặt tốt là, mọi thứ rồi sẽ kết thúc vào sinh nhật tới đây của mày còn gì.

Ý nghĩ ấy chẳng an ủi cô chút nào. Cô thở dài sờ lên những bức thư trong hộp kí ức. Cassandra dừng lại khi nhận ra có một mảnh giấy da bò màu xám được đóng dấu nung đỏ, khác với những tờ giấy màu be cô hay dùng.

Không phải thư của cô. Vì Wulf cứ sợ chị cô viết linh tinh nên cô càng thấy tò mò hơn.

Hơi nhăn mày, cô lôi tờ giấy ra và nhìn qua. Cô nhẹ nhàng cạy con dấu lên để không làm gãy nó, rồi mở thư ra.

Tim cô ngừng đập khi nhìn thấy nét chữ cứng cáp, nam tính.

Gửi con trai yêu quý,

Bố muốn gọi con bằng một cái tên cụ thể, nhưng bố đang chờ mẹ con quyết định. Bố chỉ mong mẹ nói đùa khi gọi con là Albert Dalbert.

Cassandra dừng lại để cười. Đó là một trò đùa giữa cô và anh. Cô nín cười, cô đọc tiếp.

Nhiều tuần nay bố nhìn mẹ con sốt sắng thu thập kỉ vật bỏ vào chiếc hộp này. Mẹ sợ con sẽ không biết gì về mẹ, và điều đó cũng làm bố rất buồn vì con sẽ chẳng bao giờ được tận mắt chứng kiến sức mạnh của mẹ. Bố chắc tới lúc con đọc được lá thư này, con đã biết mọi thứ về mẹ rồi.

Nhưng con sẽ không bao giờ được biết trực tiếp, đó là điều bố canh cánh trong lòng. Bố ước sao con thấy gương mặt mẹ mỗi khi nói chuyện về con. Nỗi buồn mẹ cố giấu. Mỗi lần chứng kiến cảnh đó, lòng bố đau như cắt.

Mẹ yêu con nhiều lắm. Mẹ chỉ nói suốt về con. Mẹ thường xuyên ra lệnh cho bố. Nào là không được làm con phát điên lên như chú Chris của con, rồi không được gọi bác sĩ nếu con hắt hơi hay phải cho phép con chơi đùa với bạn mà không nổi quạu lên vì sợ ai đó sẽ làm con bị thương.

Bố cũng không được ép con cưới vợ hay có con. Không bao giờ.

Nhưng hơn hết, mẹ ép bố phải cho con tự chọn xe năm con mười sáu tuổi. Bố không được nhét con vào một chiếc xe tăng. Việc này thì bố phải xem xét đã. Riêng vấn đề này thôi, bố không đồng ý hứa với mẹ cho tới khi bố hiểu rõ hơn về con. Chưa kể, bố đã thấy người ta lái xe trên đường nhiều rồi. Nên nếu con có nhận được một chiếc xe tăng, thì bố xin lỗi nhé. Nhưng ở cái tuổi này của bố, người ta khó thay đổi lắm con ạ.

Bố không biết lớn lên con sẽ giống ai. Bố chỉ hi vọng, con sẽ giống mẹ nhiều hơn. Mẹ con là người tốt. Luôn đong đầy tình yêu và nhiệt thành dù cuộc đời mẹ khó khăn và buồn thương. Mẹ mang theo những vết sẹo cuộc đời cùng với lòng dũng cảm, nhân cách cao thượng và cả sự hóm hỉnh mà bố không có.

Nhưng trên hết, mẹ có một tinh thần quả cảm bất diệt mà bố chưa từng nhìn thấy ở ai qua bao thế kỉ. Bố mong mỏi, bằng cả trái tim mình, con sẽ thừa kế được mọi đức tính ấy ở mẹ và không có một tật xấu nào của bố.

Bố thực sự không biết nói gì hơn. Bố chỉ nghĩ có lẽ bố cũng nên có kỉ vật gì đó cho con trong hợp này.

Yêu con, Bố của con

Nước mắt lăn dài trên má khi cô đọc từng dòng anh viết cho con. “Ôi, Wulf,” cô thở ra, tim như vỡ vụn khi nghĩ tới những điều anh chưa từng nói ra. Thật kì lạ khi thấy hình ảnh của chính mình qua mắt anh. Cô chưa từng nghĩ mình dũng cảm. Cũng chưa từng nghĩ mình mạnh mẽ.

Cho tới cái đêm cô gặp được vị anh hùng bóng đêm.

Khi Cassandra gập lá thư và đóng dấu ấn lại, cô nhận ra một điều. Cô yêu Wulf. Yêu đến tuyệt vọng.

Cô không chắc tình yêu đến từ lúc nào. Có lẽ ngay từ lần đầu anh quấn cô trong vòng tay anh. Cũng có thể là khi anh lưỡng lự chào đón cô vào ngôi nhà của mình.

Không, cô chợt nhận ra, không phải những lần đó. Cô đã yêu anh ngay từ lần đầu anh chạm vào bụng cô với bàn tay rắn chắc và gọi con của cô là con anh.

Dù là Thọ sản đêm hay không, anh vẫn là người đàn ông tuyệt vời so với tiêu chuẩn của tộc người man di mọi rợ tới từ thời Trung cổ.

Cánh cửa mở ra.

“Em vẫn ổn chứ?” Wulf chạy nhanh tới bên giường.

“Em ổn,” cô hăng giọng đáp. “Tại mấy thứ hóc-môn của phụ nữ có thai đấy.

Em khóc ngay cả vì những chuyện vợ vẫn nhất. Chán thật!”

Anh lau nước mắt. “Không sao đâu. Anh hiểu mà. Anh ở chung với phụ nữ có thai nhiều rồi.”

“Các hộ vệ của anh ấy hả?”

Anh gật đầu. “Thậm chí anh còn đỡ đẽ cho vài người đấy.”

“Thật sao?”

“Thật chứ. Em cứ hình dung về thời còn chưa có đường xá hay bệnh viện, lúc đó anh bận bù đầu với đồng nhau thai.”

Cô cười phá lên, nhưng rồi nghĩ lại, lúc nào ở bên anh cô chẳng cười to như thế. Anh như vị thuốc diệu kì luôn khiến cô khỏe hơn.

Wulf giúp cô cất đồ. “Em nên ngủ sớm đi. Cả đêm qua em không chớp mắt rồi.”

“Em biết. Em đi ngủ đây, em hứa mà.”

Anh bế cô lên giường sau khi cô thay váy ngủ, rồi anh tắt hết đèn và để cô lại một mình. Cassandra nằm trong bóng tối, suy nghĩ lang thang chốn

nào.

Cô nhắm mắt lại, tưởng tượng cô và Wulf ở trong nhà anh, cùng đàn con nô đùa quanh họ.

Buồn cười là cô chưa từng mơ có một đứa con thì nay lại muốn sống lâu hơn để sinh thật nhiều đứa.

Cho anh.

Và cho cô.

Nhưng từ cổ chí kim, dân tộc cô lúc nào chẳng mong ước điều đó. Mẹ cô, rồi cả chị gái cô.

Em cũng có thể biến thành Daimon.

Có lẽ nhưng lúc đó, người đàn ông cô yêu sẽ buộc lòng phải giết cô.

Không, cô không thể làm vậy với cả hai. Giống các Apollite ở thành phố này, cô sẽ đón nhận cái chết với lòng quả cảm mà Wulf đã viết như thế về cô.

Và để anh lại lên cõi đời này, thương nhớ cô...

Cassandra nhắm mắt. Cô ước sao cô có thể bỏ chạy để anh không bao giờ phải nhìn cô ra đi. Không biết cô chết lúc nào. Bởi điều đó tàn nhẫn với anh quá.

Nhưng đã quá muộn rồi. Chẳng còn đường thoát khỏi anh trong khi chính cô còn cần anh bảo vệ. Tất cả những gì cô có thể làm là ngăn anh yêu cô nhiều như cô yêu anh.

Ba ngày sau đó, Cassandra cảm nhận được mọi người đang có chuyện giấu giếm cô. Mỗi khi cô tới gần Wulf và Kat, họ bỗng im lặng và tỏ ra sốt sắng.

Chris bắt đầu chơi chung với một nhóm các cô gái trẻ Apollite mà Phoebe đã giới thiệu cho cậu khi đưa cậu đi mua đồ điện tử, để cậu không thấy buồn chán. Các cô gái Apollite nghĩ làn da và mái tóc đen của cậu đẹp kiểu “ngoại lai” nên họ thích thú với cậu, và cả chuyện cậu rất giỏi máy tính và công nghệ.

“Em có thể chết để được và cõi Valhala rồi” Chris cảm thán sau đêm gặp các cô gái. “Những cô gái này thích đàn ông có não và không quan tâm em có làn da rám nắng hay không. Mà họ cũng đâu có làn da như thế. Tuyệt vời!”

“Họ là Apollite đấy!” Wulf cảnh báo.

“Thì sao? Anh cũng có một cô nàng Apollite làm bạn gái đấy thôi. Em cũng muốn một cô. Thậm chí hai hay ba, bốn cô cũng được. Quá đỉnh.”

Wulf lắc đầu và để Chris lại cùng lời cảnh báo cuối cùng. “Nếu họ định tấn công cô cậu thì nhớ chạy đi đấy.”

Tối ngày thứ năm, Cassandra bắt đầu lo lắng. Wulf cứ bồn chồn từ lúc cô thức dậy. Hơn nữa, anh và Kat đã đi đâu đó suốt mấy tiếng vào đêm hôm trước và cả hai không chịu nói cho cô biết họ đang có kế hoạch gì.

Anh khiến cô nghĩ tới một con ngựa non háu đá.

“Có chuyện gì em nên biết không?” Cassandra truy hỏi sau khi dồn anh vào góc nhà.

“Tôi đi tìm Phoebe,” Kat nói, hướng ra phía cửa. Cô ấy rảo bước đi nhanh.

“Có vài chuyện, anh...” Wulf ngập ngừng.

Cassandra chờ đợi. “Sao?” cô nhắc anh.

“Chờ anh.” Anh đi tới phòng Chris.

Vài phút sau, anh quay lại, mang theo một thanh kiếm của người Viking cổ. Cô nhớ đã thấy nó nằm trong hộp kính ở căn hầm của anh. Chắc hai người họ đã quay lại nhà anh đêm qua để lấy nó. Nhưng sao họ lại phải làm thế, cô không hình dung ra được.

Nắm thanh kiếm bằng cả hai tay rồi đưa ra chính giữa hai người, Wulf thở sâu. Anh không thường nghĩ về chuyện này trong suốt một nghìn hai trăm năm qua, nhưng anh đang cố hồi tưởng lại mọi thứ, nên chờ anh một giây thôi.”

Cô không thích giọng điệu này. Cô nhú mày. “Anh định làm gì? Cắt cổ em à?”

Anh ngó cô cẩn thận. “Không đời nào.”

Cô nhìn anh lấy hai chiếc nhẫn vàng ra khỏi túi rồi đặt nó lên lưôi kiếm. Rồi anh đưa nó về phía cô.

“Cassandra Elaine Peters, anh muốn cưới em.”

Cô sững sờ trước lời cầu hôn. Ý nghĩ về hôn nhân chưa bao giờ nảy đến trong đầu cô. “Sao cơ?”

Đôi mắt đen của anh thiêu đốt cô. Anh biết việc mình có con nghe thấy lạ rồi, rồi tương lai con cũng sẽ sống một cuộc đời kì quái chẳng kém, nhưng anh vẫn muốn đứa trẻ được sinh ra theo cách cổ điển - trong gia đình có cha mẹ có cưới xin đàng hoàng.”

Cassandra che mặt khi nước mắt tuôn rơi. “Sao anh cứ làm em khóc suốt thế này? Em thề em chưa bao giờ khóc cho tới ngày em gặp anh.”

Anh nhìn cô như thể cô vừa đánh anh một cú thật mạnh.

“Ý em là theo chiều hướng tốt mà. Anh luôn làm những việc khiến em cảm động, nên em khóc.”

“Vậy em sẽ lấy anh chứ?”

“Tất nhiên rồi, đồ ngốc này.”

Anh bước tới hôn cô. Thanh kiếm nghiêng đi, hai chiếc nhẫn lăn tròn trên sàn nhà. “Khỉ thật,” anh quát nhẹ khi chúng văng ra. “Anh biết ngay anh sẽ làm hỏng chuyện mà. Chờ anh.”

Anh bò xuống sàn nhà tìm nhẫn dưới gầm ghế. Rồi quay lại và hôn cô nồng nhiệt.

Cassandra ngấu nghiến mùi vị tỏa ra từ anh. Anh đã trao cho cô mọi thứ hơn cả những gì cô hi vọng hay mơ tưởng.

Khẽ hôn môi cô, anh ngã ra. “Theo phong tục của Bắc Âu, chúng ta đã làm ngược mọi thứ. Đáng ra phải trao nhẫn trơn lúc đính hôn. Rồi tới khi cưới em sẽ được đeo nhẫn kim cương.”

“Được mà.”

Anh trượt chiếc nhẫn nhỏ hơn vào ngón tay run rẩy của cô, rồi đưa cô chiếc to hơn.

Tay Cassandra run lẩy bẩy khi nhìn thấy hoa văn hình rồng kiểu cách được thiết kế tinh vi theo phong cách Bắc Âu. Cô trượt chiếc nhẫn vào ngón tay anh, rồi hôn lên đó. “Cảm ơn anh.”

Anh bưng lấy mặt cô dịu dàng rồi hôn cô. Cassandra lập tức chệnh thoảng. “Anh đã lên kế hoạch tổ chức đám cưới vào tối thứ sáu nếu em không phiền,” anh khẽ nói.

“Tại sao lại là hôm đó?”

Dân tộc anh luôn kết hôn và thứ Sáu để tỏ lòng thành kính với Nữ thần Frigga. Anh nghĩ ta có thể kết hợp truyền thống của hai dân tộc với nhau. Vì Apollite không quy định ngày cụ thể nên Phoebe nói cũng không quan trọng lắm việc chọn ngày.”

Cassandra kéo anh lại kề bên môi cô và hôn anh ngẫu nhiên. Ai biết được một gã man di Trung cổ lại có thể chu đáo đến thế?

Điều duy nhất sẽ khiến mọi thứ trở nên hoàn hảo là bố cô có mặt trong hôn lễ, nhưng từ lâu Cassandra đã học được cách không đòi hỏi những điều không thể.

“Cảm ơn anh, Wulf.”

Anh gật đầu. “Giờ thì Kat và Phoebe cần đưa em đi mua váy cưới đấy.” Anh mở cửa trước, Phoebe và Kat lập tức bỏ nhào vào phòng.

Cả hai cười bẽn lễn khi cố biện hộ.

Kat lên tiếng. “Chúng tôi chỉ muốn đảm bảo mọi thứ diễn ra đúng kế hoạch thôi mà.”

Wulf lắc đầu

“Tất nhiên rồi,” Cassandra nói. “Sao mà không đúng kế hoạch được chứ?”

Trước khi cô kịp nói thêm câu này, chị Phoebe và cô bạn đã kéo cô tới một tiệm nhỏ là phố chính trong lúc Wulf ở lại trong căn hộ.

Cassandra chưa từng quay lại phố sau lần Wulf được chào đón “nồng nhiệt” và bởi cô bắt quả tang Phoebe và Urian ở cùng nhau.

Thay vào đó, cô và anh dành phần lớn thời gian ở lại căn hộ, cô cảm thấy nơi đó an toàn và không phải lo lắng có ai sẽ xúc phạm anh.

Cảm giác được ra ngoài thật thích, dù không khí ở đây không hẳn là trong lành. Phoebe đưa cô và một hiệu váy do bạn chị ấy làm chủ, cô ấy cũng đang chờ họ. Thực tế, tất cả các cô gái ở cửa hiệu đều thân thiện với cô tới mức khiến cô ngạc nhiên.

Cassandra nghi ngờ chuyện này là bởi họ nợ chồng Phoebe quá nhiều. Melissa, nhân viên được chỉ định tới giúp họ, có vẻ ngoài tầm hai mươi tuổi.

Dáng người cô mảnh khảnh với mái tóc vàng và vóc người cao không quá một mét bảy, như thế là nhỏ bé so với tiêu chuẩn của Daimon.

“Chiếc váy này có thể sửa lại nhanh, tới thứ Sáu là kịp,” Melissa đáp, tay giơ lên chiếc váy dài thướt tha, mềm mượt sáng lên màu trắng ngà. “Cô muốn thử không?”

“Vâng.”

Ngay lúc Cassandra nhìn vào chiếc gương dài, cô biết không cần phải chọn thêm nữa. Chiếc váy quá rộng rãi và cô cảm giác mình như một công chúa tiên giới khi mặc nó. Chất liệu váy mềm mại và trơn bóng, thướt tha trên da thịt cô.

“Em đẹp quá,” Phoebe thì thầm khi ngậy người ngắm cô trong gương. “Giá mà mẹ và bố có thể nhìn em lúc này.”

Cassandra mỉm cười với chị. Cô không nghĩ mình đẹp với cái bụng lộ ra cả chục phân như thế, nhưng dù sao cô cũng có lý do chính đáng mà.

“Trông rất đáng yêu,” Kat nhận xét trong lúc giúp chỉnh lại gấu váy. “Cô nghĩ sao?” Melissa hỏi. “Tôi còn có mấy chiếc khác nữa...”

“Tôi lấy cái này.”

Melissa mỉm cười, tiến lại gần giúp cô cởi váy, rồi đo đạc lại để sửa sang một chút. Kat và Phoebe rời khỏi phòng thử đồ và tiến ra ngoài ngắm trang

sức.

“Cô biết không,” Melissa nói trong lúc đo vòng eo của cô, “tôi phải thú nhận tôi rất ngưỡng mộ những gì cô đã làm.”

Cassandra nhìn cô khó hiểu. “Ý cô là sao?”

“Tìm được một Thọ săn đêm bảo vệ cô như thế,” Melissa đáp lại trong lúc ghi chép số đo vào cuốn sổ tay nhỏ. “Giá như tôi cũng tìm được người chăm sóc các con tôi khi tôi ra đi. Chồng tôi mới qua đời ba tháng trước, dù tôi còn hai năm nữa, nhưng tôi không ngừng lo cho bọn nhỏ.”

Hai năm...

Melissa trông trẻ hơn nhiều. Khó có thể tưởng tượng cô gái khỏe mạnh, sôi nổi này lại sắp chết vì tuổi già chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế.

Người phụ nữ tội nghiệp đã mất chồng. Phần lớn các Apollite sẽ kết hôn với người đồng tộc và chỉ cách nhau vài tháng tuổi là vì lẽ đó. Việc tìm được một người bạn đời cùng chung sinh nhật là một món quà lớn.

“Nó có... đau đớn không?” Cassandra ngập ngừng. Cô chưa thấy Apollite nào chết vì nguyên nhân “tự nhiên” cả.

Melissa ghi thêm vài dòng. “Chúng tôi đã thề không để ai ra đi một mình.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Melissa ngẩng lên nhìn cô. Đôi mắt cô ấy tràn ngập những cảm xúc bất thành lời, nhưng nỗi sợ vẫn vờn ra khiến Cassandra run rẩy. “Cô có muốn biết sự thật không?”

“Có”

“Ngoài sức chịu đựng. Chồng tôi là người rất mạnh mẽ. Anh ấy gào khóc cả đêm như một đứa trẻ vì quá đau.”

Melissa hăng giọng như thể nỗi đau quá sức chịu đựng với chính cô. “Nhiều lúc tôi hiểu được vì sao có rất nhiều người trong chúng ta lại tự sát vào đêm trước đó. Tôi thậm chí còn nghĩ hay là chuyển các con tới cộng đồng khác để chúng được lựa chọn, nhưng kể cả có lên trên mặt đất, chúng ta có quá nhiều kẻ thù phải giáp mặt. Các Apollite khác, lũ Daimon, Thọ

săn thú, con người, rồi cả Thợ săn đêm luôn săn đuổi những người anh em của ta. Mẹ tôi mang tôi tới đây khi tôi chỉ là một đứa trẻ. Nhưng tôi vẫn nhớ thế giới bên ngoài như địa ngục. Ở đây an toàn hơn nhiều. Ít nhất chúng tôi có thể sống cởi mở mà không sợ bị người khác phát giác.”

Cassandra nghẹn thở khi ý nghĩ ấy va vào cô. Cô biết sẽ không dễ chịu, nhưng những gì Melissa kể còn khủng khiếp hơn cô tưởng.

Cô có thể chịu được... nhưng còn con cô? Nó vô tội. Nó không đáng phải chịu số phận này.

Nhưng rồi có ai đáng đâu?

“Được rồi,” Melissa vội nói, “Tôi không cố ý làm cô buồn.”

“Không sao,” Cassandra cố nuốt cục nghẹn trong cổ xuống để đáp lời “Chính tôi đặt câu hỏi và cảm ơn cô đã nói sự thật.”

Ngay khi họ xong việc, Cassandra không còn cảm thấy vui vẻ nữa, cô cũng chẳng thiết đi mua sắm gì. Cô muốn gặp Wulf.

Cô tìm thấy anh đang ở trong phòng ngủ, chuyển kênh này sang kênh khác trên tivi. Anh tắt nó ngay khi nhìn thấy cô. “Có chuyện gì vậy?”

Cô do dự đứng cuối giường. Anh ngồi dậy tựa vào gối, chân để trần một cái chân khoanh lại. Nỗi lo lắng trong mắt anh có ý nghĩa bằng cả thế giới này với cô, nhưng chưa đủ.

“Anh sẽ săn đuổi con em chứ, Wulf?” Anh nhăn nhó. “Chuyện gì vậy?”

“Nếu con trai chúng ta lớn lên và quyết định rằng nó không muốn chết. Liệu anh có giết nó không?”

Wulf nín thở trong lúc đấu tranh. “Anh không biết, Cassandra. Thật đấy. Có lẽ danh dự sẽ buộc anh làm thế, nhưng anh không chắc liệu mình có thể nghe theo không.”

“Hãy thề với em là anh sẽ không làm hại con,” cô nói, đi tới đứng cạnh anh. Cô túm lấy áo anh và giữ chặt khi cơn thống khổ và sợ hãi ập đến. “Hứa với em khi nó lớn, dù nó có biến thành Daimon, anh cũng sẽ thả nó đi.”

“Anh không thề.”

“Vậy thì sao chúng ta còn ở đây làm gì?” cô rít lên với anh. “Có điều gì tốt khi anh là cha nó mà lại giết nó cơ chứ?”

“Cassandra, em em. Hãy bình tĩnh lại đi.”

“Chính anh ấy!” cô hét lên. “Em sẽ chết, Wulf ạ. Tan biến. Trong đờn đau. Và thời gian của em sắp hết rồi.” Cô thả anh ra, đi tới đi lui trong phòng, cố gắng thở. “Anh không thấy sao? Em sẽ chẳng nhớ được gì sau khi chết. Em sẽ ra đi mãi mãi. Rời khỏi thế giới này. Rời khỏi tất cả mọi người.” Cô hoảng hốt nhìn quanh căn phòng. “Em sẽ không nhìn thấy màu sắc. Khuôn mặt anh. Chẳng thứ gì cả. Em sẽ chết. Chết đấy, anh hiểu chưa?”

Wulf kéo cô vào vòng tay anh để cô khóc thút thít trên ngực anh. “Không sao mà, Cassandra. Có anh ở đây rồi.”

“Đừng nói ‘không sao’ nữa. Có sao đấy. Chúng ta không thể làm gì để thay đổi. Em phải thế nào đây? Em chỉ mới hai mươi sáu. Em không hiểu. Tại sao em phải chết? Vì sao em không thể nhìn con em lớn lên?”

“Chắc chắn sẽ có cách giúp em,” anh khẳng định. “Có lẽ Kat có thể nói với Artemis. Luôn có kế hờ mà.”

“Giống như của anh sao?” cô hỏi vặn lại trong cơn kích động. Anh không thể thoát khỏi số phận trở thành Thợ săn đêm cũng như em không thể tránh việc trở thành Apollite. Tại sao chúng ta kết hôn làm gì? Có nghĩa lý gì đâu?”

Ánh mắt anh thiêu đốt cô. “Bởi vì anh sẽ không để mọi chuyện kết thúc như thế,” anh gầm lên dữ tợn. Anh đã mất tất cả mọi thứ anh quan tâm trong đời. Anh sẽ không để mất em hay con của chúng ta. Em có nghe không?”

Cô nghe thấy rồi, nhưng thay đổi được gì đâu. “Vậy giải pháp là gì?”

Anh kéo cô thô bạo dựa vào ngực anh. “Anh không biết. Nhưng chắc chắn có cách nào đó.”

“Vậy nếu không thì sao?”

“Vậy thì anh sẽ quét tan đỉnh Olympus hoặc cả địa ngục Hades hoặc bất cứ nơi nào cần thiết để tìm em. Anh sẽ không để em ra đi, Cassandra, mà không chiến đấu.”

Cô ôm chặt lấy anh, nhưng sâu trong tim, cô biết sẽ chẳng ích gì. Ngày rồi sẽ tận, từng giờ trôi qua, cô càng gần với điểm cuối con đường.

Chương 14

Từ giờ cho tới thứ Sáu, Cassandra chỉ muốn cho hôn lễ qua đi mau chóng. Chị cô và Kat làm cô rối tung rối mù lên suốt cả tuần. Wulf vui vẻ, không cản trở họ.

Nếu họ có hỏi ý kiến anh chuyện gì, anh chỉ đáp một câu, “Tôi không muốn can thiệp vào chuyện giữa ba người phụ nữ đâu, chẳng phải chiến tranh thành Troy bắt nguồn từ đó sao.”

Chris thì không khôn ngoan được như vậy, nhưng cuối cùng cũng học được cách tránh xa khỏi căn hộ bất cứ khi nào có thể. Hoặc chạy biến ngay khi nhìn thấy ba người phụ nữ tiến về phía cậu.

Giờ này, Cassandra đang đứng trong phòng ngủ, mặc váy cưới và chờ đợi. Mái tóc nâu vàng dài thướt để xõa trên vai vì đó là phong tục của quê hương Wulf. Cô đội vương miện bạc, cài hoa tươi - lại một phong tục khác của dân Bắc Âu. Chris nói với cô rằng vương miện này đã được truyền lại từ đời em dâu của Chris qua nhiều thế hệ trong gia đình anh.

Việc cô đội nó có ý nghĩa to lớn. Cô cảm giác được mình đang gắn kết với quá khứ của anh.

Wulf cũng mang theo thanh kiếm gia truyền, khi con họ kết hôn, nó cũng sẽ làm như vậy.

Cửa chậm rãi mở ra, Urian xuất hiện phía bên kia ngưỡng cửa. Mái tóc vàng dài của anh cũng để xõa xuống vai, anh mặc bộ đồ đuôi tôm bằng chất liệu lụa đen thanh nhã. “Cô sẵn sàng chưa?”

Sau một hồi tranh luận, cuối cùng mọi người quyết định để Urian làm người đưa dâu. Apollite không có phong tục giống con người. Bởi có thể

cha mẹ cô dâu đã qua đời lâu rồi nên họ chọn người đưa dâu để dẫn cô dâu vào lễ đường và đọc lời tuyên thệ gắn kết cặp đôi.

Cassandra ước gì có thể mời một mục sư tới nhân dịp này, nhưng cả cô và Wulf đều nhất trí rằng làm vậy là gây khó khăn quá đáng cho người dân ở đây. Nên họ quyết định cử hành hôn lễ theo kiểu của Apollite.

Đầu tiên Urian không chịu nhận lời nhưng Phoebe nhanh chóng thuyết phục anh, làm thế chỉ có lợi cho anh thôi.

“Anh sẽ làm người đưa dâu và tỏ ra tử tế với Wulf nếu không anh cứ việc ngủ trên sô-pha. Mãi mãi, và dựa vào tuổi của anh thì từ đó cũng có chút ý nghĩa nào đó đấy.”

“Wulf đã tới chưa?” Cassandra hỏi Urian.

Anh gật đầu. “Cậu ta và Chris đang chờ cô ở khu sảnh chính.”

Kat đưa cho cô bông hồng trắng quấn ruy-băng đỏ và trắng. Phong tục của Apollite.

Cassandra cầm lấy bông hồng.

Kat và Phoebe đứng trước mặt cô rồi dẫn đường. Tay khoác tay, cô và Urian bước ngay sau họ.

Phong tục Bắc Âu là lễ cưới phải diễn ra ngoài trời. Vì chuyện đó còn nguy hiểm hơn cả việc mời mục sư nên họ quyết định thuê khu chợ Shanus và vài thành viên hội đồng đã cố hết sức mang tới những chậu cây và hoa thủy sinh để mô phỏng một khu nhà vườn.

Thậm chí họ còn xây luôn cả một đài phun nước nho nhỏ. Cassandra lưỡng lự khi bước vào sảnh đường.

Wulf và Chris đứng trước thác nước xây vội nhưng trông vẫn rất đẹp. Cô nửa chờ mong Wulf sẽ mặc quần áo kiểu Bắc Âu như thời xưa. Thay vào đó, anh và Chris đều mặc áo đuôi tôm đồng bộ với Urian.

Mái tóc dài của anh được chải chuốt cẩn thận và buộc lơi phía sau. Bộ cánh bằng lụa ôm sát lấy cơ thể anh một cách hoàn hảo, hằn lên những múi cơ rắn chắc. Cả đời cô chưa từng thấy ai đẹp hơn thế.

Anh tựa như một pho tượng lộng lẫy. “Ta sẽ tiếp tục từ đây.”

Cassandra há mồm kinh ngạc khi nghe giọng bố vang lên phía sau. “Bố?” cô thốt lên, xoay người lại nhìn ông đứng đó với nụ cười tươi rói. “Con không nghĩ bố lại có thể lỡ ngày cưới của cô con gái bé bỏng chứ?”

Cô nhìn bố một lượt, trái tim động thành thịch. Cô không thể tin ông có thể tới đây. “Nhưng làm thế nào ạ?”

Ông gật đầu ra hiệu về phía Wulf. “Đêm qua Wulf đã tới nhà và mang bố tới đây. Cậu ta nói lễ cưới sẽ không hoàn chỉnh nếu không có bố. Cậu ta cũng kể về Phoebe. Cả đêm qua bố ở cùng với chị con để trò chuyện và tìm cách làm con bất ngờ.”

Mắt bố đong đầy những giọt lệ khi nhìn xuống bụng cô. “Con đẹp lắm, con yêu.”

Cô lao vào vòng tay ông, hoặc ít ra khoảng cách gần nhất có thể bởi cái bụng cản trở cô. Đây là món quà tuyệt vời nhất Wulf tặng cho cô.

Cô thốn thức như một đứa trẻ.

“Chúng ta có nên hoãn tiệc cưới lại không đây nếu như cậu định dìm mọi người trong nước mắt thế này?” Kat hỏi.

“Không!” Cassandra đáp, cổ trấn tĩnh lại. “Tớ ổn rồi. Thật đấy.”

Bố hôn lên má cô, đặt tay cô và khuỷu tay ông rồi dẫn cô về phía Wulf. Kat và Phoebe đi tới đứng phía sau Chris trong lúc Urian tới bên Phoebe. Người duy nhất không quan hệ với cô dâu chú rể có mặt ở đây là Shanus, anh đứng lùi ra sau dõi theo họ với ánh nhìn thân thiện, cho thấy anh rất vui khi được chứng kiến hôn lễ của hai người.

“Cảm ơn anh,” cô làm khẩu hình với Wulf, anh cười khẽ đáp lại khiến tim cô như tan chảy.

Trong giây phút đó, cô cảm nhận tình yêu trọn vẹn dành cho anh. Anh sẽ trở thành người chồng tốt với cô trong những tháng tới, và anh sẽ trở thành một người cha hoàn hảo.

Dù Chris có nói gì chẳng nữa.

Lúc tới gần vị hôn phu của cô, bố cầm tay cô và đặt vào tay Wulf. Rồi bố gỡ dải ruy-băng đỏ và trắng khỏi cãnh hồng và quấn nó vào tay hai người.

Cassandra chăm chú nhìn Wulf. Ánh mắt anh nóng bỏng. Ấm áp. Chúng nung nấu tình cảm và lòng tự hào khi anh nhìn cô. Điều đó khiến cô run rẩy và nóng cháy.

Ánh mắt anh chạm tới từng bộ phận trên cơ thể cô.

Anh ghì chặt tay cô khi bố cô bắt đầu tuyên thệ lời ràng buộc hai người với nhau. “Qua màn đêm chúng...”

“Ánh sáng,” Urian thì thầm rõ to, cắt ngang lời ông.

Mặt bố cô ửng đỏ. “Xin lỗi, bố phải học cái này gấp quá.” Ông hăng giọng và bắt đầu lại. “Qua ánh sáng chúng ta được sinh ra và qua... qua...” Ông ngập ngừng.

Urian bước lên thì thầm vào tai ông.

“Cảm ơn con,” ông nói. “Hôn lễ này không giống ở chỗ chúng ta lắm.”

Urian gật đầu và lùi lại nhưng trước đó anh bất chợt nháy mắt với cô, không giống với anh lúc thường lắm.

“Qua ánh sáng chúng ta được sinh ra và trong màn đêm chúng ta đi lại. Ánh sáng là tình yêu của mẹ cha chào đón chúng ta tới thế giới này, và tình yêu của người bạn đời đưa chúng ta ra khỏi nơi đó.”

“Wulf và Cassandra được định mệnh gắn kết, để hành trình của hai con dễ dàng hơn, hai con sẽ an ủi lẫn nhau trong những đêm dài sắp tới. Khi đêm cuối cùng tới...” Bố bỗng dừng lại hai mắt tràn lệ.

Ông nhìn cô. Nỗi thống khổ và khiếp sợ cô nhìn thấy trong đôi mắt ông khiến cô bật khóc.

“Bố không thể,” ông khẽ nói. “Bố ơi?”

Ông lùi lại, nước mắt lăn dài trên má. Phoebe chạy tới vòng tay ôm lấy ông.

Cassandra dợm bước tới nhưng Phoebe ngăn lại. “Kết thúc buổi lễ đi, Uri.” Chị đưa bố đứng sang bên.

Cassandra muốn đi cùng họ nhưng cô nhìn ra bố xấu hổ và buồn bực vì đã làm hỏng lễ cưới của cô. Vậy nên cô ở lại bên cạnh Wulf.

Urian đi tới đứng cạnh họ. “Khi đêm cuối cùng tới, chúng ta thề sẽ kề vai sát cánh, làm dịu đi đau đớn của kẻ sẽ phải ra đi trước.”

“Chúng ta chạm tới tâm hồn của nhau. Thở lên da thịt của nhau. Nhưng chúng ta tồn tại chỉ có một mình, cho tới khi đêm tới và thần Số phận tuyên bố chúng ta được đoàn tụ dưới chốn Katoteros.”

Cassandra bật khóc lần nữa khi Urian thốt ra từ “thiên đường” trong tiếng Atlantis.

Urian bước tới chỗ cái bệ đặt chiếc cốc màu vàng tinh xảo. Hình ba nữ thần Số phận được khảm xung quanh. Anh đưa nó cho Cassandra. “Bình thường, chiếc cốc này đựng máu của hai người hòa chung nhưng vì không ai trong cả hai thực sự thích thú trò đó nên thay bằng rượu.”

Urian đưa cốc cho Cassandra, cô nhấp một chút rồi chuyển sang cho Wulf, anh cũng làm tương tự. Wulf trả lại cốc cho Urian. Theo phong tục của Apollite, Wulf cúi xuống và hôn cô để vị rượu trộn lẫn giữa cả hai.

Urian để chiếc cốc lại trên bệ và kết thúc buổi lễ. “Cô dâu Cassandra, người duy nhất trên thế gian. Vẻ đẹp, sự duyên dáng và sức quyến rũ của cô là di sản của những người đi trước để lại cho cô, và cũng là món quà ban cho con cháu cô.”

“Người đàn ông này, Wulf, trái lại, là sản phẩm của...” Urian nhíu mày trong lúc dừng lại. “Sản phẩm của một mục khốn không chịu được ý nghĩ rằng con cháu của Apollo thống trị trái đất này.”

“Tử tế đi, Urian!” Phoebe quát lên từ chỗ chị đứng cạnh bố.

Anh nổi quạu lên. “Chỉ riêng việc anh vừa làm lễ kết hôn cho một thành viên trong gia đình em với một kẻ mà anh thề phải tiêu diệt cũng đủ thấy anh tốt cỡ nào rồi.”

Phoebe lườm anh tới mức nghe rõ ý nghĩ trong đầu chị lúc này là, anh sẽ phải ngủ một mình ít nhất một tuần.

Nếu không muốn nói là có thể lâu hơn.

Urian cong môi nhìn Wulf. Rõ ràng Urian đổ tội cho anh vì khiến vợ bực mình. “Tốt thôi. Tôi mừng vì còn chưa nói thật lòng đấy,” anh khẽ thì thầm

trong hơi thở.

Rồi nói to hơn, Urian quay lại với buổi lễ. “Chính những điểm tương đồng đưa hai người lại với nhau và sự khác biệt sẽ thắp lửa cho cuộc sống của hai người. Mong các thần phù hộ và bảo vệ cuộc hôn nhân này, chúc hai người...” Anh dừng lại lần nữa. “Hai người đã có con rồi nên ta bỏ qua nhé.”

Phoebe găm nhẹ trong khi chính Cassandra cũng lườm anh tóe lửa.

Urian nhìn sang Wulf với ánh mắt muốn giết người. “Chúc hai người tận hưởng từng phút giây còn lại.”

Rồi anh ta tháo ruy-băng nối hai tay của họ lại rồi thắt nút đôi. Dải ruy băng sẽ không duy trì được tới đêm và sáng ra họ sẽ cắt nó rồi chôn đi lấy may.

Chris và Kat dẫn đường trở về căn hộ.

Bố đi tới cạnh Cassandra và vòng tay ôm cô. “Bố xin lỗi vì không thể hoàn tất buổi lễ được.”

“Không sao đâu bố ạ. Con hiểu mà.”

Cô thực sự hiểu. Chỉ nghĩ đến tương lai phải nói tạm biệt ông cũng khiến cô đau đớn.

Khi về tới căn hộ, theo phong tục Bắc Âu, Wulf bế cô lên bước qua ngưỡng cửa. Cô ngạc nhiên vì anh làm vậy chỉ với một tay, tay kia đang bị buộc vào với cô rồi.

Chris rót rượu cho mọi người. “Đây là phần ở quê Wulf, mọi người sẽ uống đến say mèm rồi tiệc trong suốt cả tuần. Người Viking muôn năm! Từ tổ tiên của chúng ta tới những chàng thanh niên choai choai bây giờ!”

“Cậu có thể tiệc tùng” Wulf nói, “nhưng đừng để tôi bắt gặp cậu say đấy.” Chris đảo mắt, rồi cúi xuống nói với bụng Cassandra. “Này anh bạn nhỏ bé, cẩn thận đấy, cứ ở trong đó tới khi Đức vua Lo lắng không đủ sức giết chết mọi niềm vui của nhóc nữa.”

Wulf lắc đầu nhìn cậu. “Tôi ngạc nhiên là cậu ở đây một mình mà không mời những người bạn mới quen đấy.”

“Vâng, em biết rồi. Em sắp đi tìm họ rồi. Kyra đang lập một chương trình mới và em muốn qua đó thử xem sao.”

Urian khịt mũi. “Đi hẹn hò thì cứ nói thẳng ra cho rồi.”

Gương mặt Chris đỏ lựng như cà chua. “VẬY mà em cứ nghĩ...” - cậu vừa nói vừa chỉ ngón cái vào Wulf- “anh là tệ lắm rồi. Người nhà Peters các người thế nào mà đều bị thu hút bởi những tên thảm bại như thế này vậy?”

“Tôi không bằng lòng đâu nhé,” bố cô lên tiếng.

Wulf cười phá lên. “Nhóc à, tốt nhất cậu nên đi tìm Kyra đi trước khi tự đào hố chôn mình.”

“Em cũng nghĩ thế.” Chris nói rồi xin phép chuồn luôn.

Kat tới sau lưng Cassandra và giúp cô cởi vương miện. “Để tớ cất nó vào hộp cho.”

“Cảm ơn cậu.”

Không khí trong phòng bỗng có vẻ kì quặc.

“Bố à, bố có muốn sang chỗ bọn con chơi không?” Phoebe hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Ông hôn lên má Cassandra. “Coi như thế là xong tiệc cưới, giờ ta nghĩ hai con nên ở riêng với nhau.”

Kat cùng đi với họ.

Chỉ còn lại anh và cô trong nhà, Wulf lôi chiếc nhẫn kim cương một carat hoàn hảo từ túi ra và trượt vào ngón tay cô. Chiếc nhẫn khắc hoa văn tinh xảo của người Bắc Âu. Cô chưa thấy vật nào đáng yêu hơn thế.

“Cảm ơn anh, Wulf,” cô thở mạnh.

Wulf gật đầu. Anh nhìn cô chăm chú dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt cô sáng lên những tia ấm áp.

Vợ của anh.

Điều duy nhất anh chưa bao giờ nghĩ tới. Ít nhất không phải trong một nghìn hai trăm năm qua.

Bình thường vợ chồng người ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật, rồi nghĩ ngợi về tương lai. Họ sẽ sống cả đời bên nhau ra sao...

Anh không muốn nghĩ về tương lai. Viễn cảnh ấy ám đạm quá. Và tràn ngập thương đau. Lẽ ra anh cũng không nên để cô xâm nhập trái tim mình. Từng ngày anh vẫn cố gắng và rồi lại phát hiện ra cô đã tiến sâu hơn hôm trước.

“Cassandra Tryggavason,” anh thì thầm, gọi thử tên mới của cô. “Nghe cũng hay đấy chứ?”

Anh chạm tay vào môi cô. Giống như cả con người cô, đôi môi mới mềm mại và đẹp đẽ làm sao. Quyến rũ. “Em có hạnh phúc không?”

“Có ạ.” Nhưng ánh mắt xanh lúc của cô vẫn nhá lên tia u buồn. Anh chỉ ước sao có thể xóa bỏ chúng vĩnh viễn.

Cassandra nhón chân lên để hôn anh. Wulf rên rỉ bởi hương vị của cô. Cả cách cô vòng tay ra sau gáy anh, những ngón tay thon dài, mảnh khảnh quấn lấy tóc anh.

Mùi hương hoa hồng xâm lấn anh, khiến anh mê say, nóng bỏng. “Em đẹp quá, Cassandra của anh.”

Cassandra nóng mình bởi câu tán tỉnh với chất giọng trầm thấp. Cô yêu cái cách anh gọi cô là của anh.

Cầm lấy bàn tay cô vẫn đang bị buộc lại với anh, anh dẫn cô về phòng ngủ.

Cassandra cắn môi nhìn theo dáng người cao ráo, điển trai. Anh dịu dàng đặt cô lên giường rồi dừng lại.

“Làm sao có thể cởi quần áo với dây buộc ở cổ tay thế này?”

“Tay áo của em có thể cởi ra được.”

“Nhưng của anh thì không.”

“Vậy thì anh sẽ phải mặc chiếc áo đuôi tôm này cả đêm. Eo ôi!”

“Eo ôi?” anh đùa cợt hỏi lại. “Bỗng nhiên anh lại trở thành “eo ôi” hả?”

Cô rên lên khi anh nâng cầm cô và cắn lấy môi cô. “Kinh khủng luôn ấy chứ,” cô hốt hển đùa lại.

“Em biết không, theo truyền thống của người Viking, sẽ phải có người chứng kiến đêm tân hôn đấy.”

Cô rùng mình khi bàn tay nóng ấm của anh lướt trên làn da trần của cô. “Không có ý xúc phạm đâu nhưng em mừng đây không phải thời của anh nữa.”

“Anh cũng vậy. Anh sẵn sàng giết bất cứ gã nào nhìn được vẻ đẹp thật sự của em. Nếu bọn họ mà nhìn thấy, anh chắc chắn bọn họ sẽ mơ tưởng tới em suốt đời, và anh không cho phép điều đó.”

Cô nhắm mắt lại, tận hưởng lời bày tỏ của anh trong lúc anh cởi váy của cô ra.

Anh dừng lại một chút để hôn lên phần bụng nhô ra của cô. Ngay khi làn môi anh lướt qua, cô cảm nhận chuyển động quấy đạp rất nhẹ bên trong. “Chúa ơi,” cô thở mạnh. “Em vừa cảm thấy con!”

Anh ngả ra. “Sao cơ?”

Mắt cô đóng đầy lệ, cô đặt tay lên chỗ môi anh vừa chạm và muốn cảm nhận đứa bé thêm lần nữa. “Em đã cảm thấy con,” cô nhắc lại. “Vừa xong.”

Mắt Wulf cũng sáng lên niềm tự hào, anh chúc đầu xuống rồi lại hôn lên bụng cô. Anh dụi má lún phún râu vào làn da trần của cô.

Đáng lẽ Cassandra nên cảm thấy xấu hổ khi để một anh chàng đẹp trai dụi vào mình trong lúc thân hình cô thì to như một con cá voi, nhưng cô không thấy vậy. Cô chỉ thấy dễ chịu khi có anh ở bên.

Anh là người hùng của cô. Không phải vì anh đã cứu cô mà còn vì cách anh chung sống với cô. Cách anh ôm cô khi cô khóc. Cách anh an ủi cô.

Anh là sức mạnh, là sự can trường của cô.

Cô biết ơn vì có được anh. Cô không muốn đổi mặt với kết cục cuộc đời một mình.

Wulf sẽ không để như vậy. Anh sẽ ở bên cô cho dù nhìn thấy cô ra đi chỉ làm anh đau đớn tới chết đi sống lại. Anh sẽ nắm tay cô, và khi cô rời nhân thế, anh sẽ mãi nhớ về cô.

“Em thậm chí không biết tên của bà ngoại.” Wulf nhíu mày. “Sao cơ?”

“Em không biết tên của bà ngoại em. Mẹ em chết trước khi em kịp hỏi. Phoebe cũng nói chị ấy chẳng bao giờ hỏi. Em không biết cả ông và bà trông như thế nào. Em chỉ biết mỗi ông bà nội nhờ những tấm hình. Em nghĩ rồi tới lúc em cũng chỉ là một tấm hình đối với con. Nó sẽ nhìn em như em nhìn ông bà mình. Những người vô nhân ảnh. Không có thực trên đời.”

Mắt anh nổi lửa. “Em có thực đối với con, Cassandra. Anh hứa đấy.” Cô ước sao điều đó là thật.

Anh mở rộng tay ôm choàng lấy cô. Cassandra nín giữ lấy hơi ấm trên cơ thể anh. Cô muốn đẩy mọi nỗi buồn và thương tiếc ra khỏi tâm trí.

Cô chẳng làm được gì hơn. Nếu đã là điều không thể tránh khỏi thì sẽ luôn là như thế ít ra cô còn có những giây phút an bình trước đó.

Cô bỗng vừa cười phá lên, lại vừa khóc. Wulf ngả ra, ngây người nhìn cô bối rối.

“Em xin lỗi,” cô nói, cô điều khiển cảm xúc. “Em chỉ bỗng nhiên nghĩ tới một bài hát ngớ ngẩn, ‘Seasons in the Sun’. Anh biết bài đó không, “Chúng ta đã vui chơi bên nhau, chúng ta đã có những mùa nắng đẹp. Chúa ơi, em đúng là bị tâm thần rồi.”

Anh lau nước mắt rồi hôn lên má cô. Đôi môi ấm áp thiêu đốt da thịt cô. “Em mạnh mẽ hơn bất kì chiến binh nào anh từng biết. Đừng bao giờ xin lỗi anh thêm lần nào nữa chỉ vì em dám công khai nỗi sợ hãi của mình, Cassandra ạ.”

Tình yêu cô cảm nhận được từ anh tràn sang cô, khiến cô nghẹt thở còn hơn cả tiệc cưới. “Em yêu anh, Wulf,” cô thở mạnh. “Hơn tất cả những gì em nghĩ mình từng yêu.”

Wulf không thở nổi khi nghe những lời chân thành ấy. Chúng đâm xé anh như những mảnh vụn thủy tinh.

“Anh cũng yêu em,” anh đáp, cổ họng thít lại bởi sự thật không thể chối cãi.

Anh không muốn buông tay cô. Không bao giờ.

Nhưng anh chẳng thể làm gì để ngăn cản điều đó.

Cassandra ngạc nhiên khi anh ập tới hôn cô điên cuồng. Anh cởi nốt đồ trên người cô ra với tốc độ vũ bão. Cô cởi cúc áo sơ mi trên người anh, và khi họ không tìm được cách nào cởi hẳn nó ra cùng áo khoác ngoài, Wulf liền xé hết tất cả.

Cô cười phá lên trước cảnh tượng đó. Nhưng tiếng cười ngưng bật ngay khi anh đặt thân hình nóng bỏng, nặng nề lên trên cô rồi quay lại ngẫu nhiên môi cô.

Anh cuộn mình nằm xuống, kéo cô lên lên. Anh luôn chăm sóc cô cẩn thận để không đè ép lên bụng cô, khiến cô hoặc con bị tổn thương.

Mắt anh rục cháy.

Bốn bàn tay đan nhau đặt trên nhau. Wulf luồn ngón tay mình vào tay cô, giọng anh ồ ồ thốt lên lời hứa.

“Anh sẽ không để em ra đi mà không phải chiến đấu.”

Chương 15

Vài tuần sau đó trôi qua như gió thoảng khi cuối cùng Cassandra cũng làm xong chiếc hộp kí ức cho con. Lần đầu tiên trong đời, cô mới thực sự cảm thấy an toàn.

Cảm giác vô cùng thành tựu.

Chris và Kyra, cô nàng Apollite mà Chris mới hẹn hò, dành phần lớn thời gian ở trong căn hộ. Kyra là một cô gái dễ chịu, thường giả bộ không nhớ ra Wulf để trêu tức anh.

Cô gái Apollite mảnh khảnh, cao ráo thường nhìn anh vô tội và hỏi, “Tôi có biết anh không nhỉ?”

Wulf bực mình vô cùng, nhưng những người khác lại thấy thích thú.

Cái thai trong bụng cô dần lớn lên, Cassandra nhận ra thêm một lý do tại sao Daimon không thể có con. Cô khát máu khủng khiếp. Từ lịch truyền máu hai tuần một lần giờ thành hàng ngày, và suốt hai tuần qua, cô thậm chí cần tới hai, ba lần truyền mỗi ngày.

Cơn khát gia tăng khiến cô lo lắng. Như thế có phải con cô thiên tính Apollite nhiều hơn phần người không?

Bác sĩ Lakis nói rằng chuyện đó không ảnh hưởng đến hệ thống sinh học của đứa trẻ và cô nên bình tĩnh. Nhưng cô không làm thế được.

Suốt đêm, cô càng mệt mỏi tới mức không muốn cử động nữa. Cô đi ngủ rất sớm, trước cả bình minh, cô muốn nằm nghỉ vài phút.

Wulf bước vào phòng, đánh thức cô dậy để kiểm tra tình hình cô thế nào. “Em đang ngủ mà,” cô nạt anh. “Để em yên đi.”

Anh giơ hai tay đầu hàng trong tiếng cười sáng khoái, rồi trèo lên cuộn mình sau lưng cô. Cô phải thừa nhận cô thích anh ở bên cảm nhận bàn tay

anh đưa lên bụng cô.

Như thế đứa bé biết lúc nào là tay Wulf đặt lên trên đó. Nó sẽ sôi động hơn như thể muốn cất lời, “Chào bố, con không thể chờ thêm nữa để ra ngoài gặp bố.”

Đứa trẻ cũng phản ứng cả với giọng của bố nó.

Nhắm mắt lại, Cassandra cố ngủ tiếp nhưng chẳng dễ gì vì anh chàng Chân bự tí hon bắt đầu nhảy điệu fandango trong bụng, rồi sau đó quyết định sẽ thúc vài cú vào mạng sườn cô.

Cô nằm đó suốt một tiếng tới khi những cơn đau thắt lưng ập tới. Trong hai mươi phút, cô nhận ra cơn co thắt dần ổn định.

Wulf vẫn đang ngủ yên lành thì bị Cassandra gọi dậy. “Con sắp ra rồi,” cô hôn hển.

“Em chắc chứ?” Nhưng nhìn vẻ mặt trầm trọng của cô, anh biết được câu trả lời cho câu hỏi thừa thãi ấy.

“Được rồi,” anh nói, cố tỉnh dậy, xua tan đám mây mù trong bộ não. “Em ở đây, anh sẽ gọi toàn quân đoàn đến.”

Anh chạy ra khỏi phòng để đánh thức Kat và kêu Chris đi mời bác sĩ tới, rồi anh lại chạy về phòng ngủ để ở cạnh Cassandra, lúc này cô đã rời giường để đi lại.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em đi lại một chút để đỡ đau hơn.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu,” Kat nói trong lúc bước vào phòng. “Đứa trẻ sẽ không chào đời bằng cái đầu tiếp đất đâu.”

Wulf không chắc lắm, nhưng anh biết tốt hơn là không nên cãi nhau với bà bầu Cassandra. Cô rất nhạy cảm và cũng đa cảm khi cô muốn, cô sẵn sàng giở giọng đanh đá nhất ra.

Thế nên cứ để cô làm theo ý mình thì hơn. “Anh có thể giúp gì không?” Wulf hỏi.

Cassandra thở hển hển. “Gọi ai đó tới đẻ hộ em được không?” Anh cười phá lên. Cho tới khi bị cô lườm cháy xém.

Cố nín cười, anh hắng giọng. “Giá anh có thể làm thế.”

Tới lúc bác sĩ đến, Wulf đang đứng cạnh cô, ôm lấy bụng cô và cố giúp cô thở qua những cơn co thắt. Anh có thể cảm nhận bụng cô thít lại trong lòng bàn tay anh và biết chính xác lúc này cô sẽ thốt ra câu chửi thề vì quá đau.

Anh ghét khi phải thấy cô trải qua tất cả chuyện này. Cô vã mồ hôi vì kiệt sức và cơn đau đẻ gần như chỉ mới bắt đầu trước khi con trai anh tới với thế gian này.

Từng giờ trôi qua chậm chạp trong lúc mọi người xăm xăm với việc của mình còn Cassandra thì thét lên những lời chửi rủa và anh, rồi tất cả đàn ông trên thế giới này, thậm chí cả các vị thần.

Wulf nắm lấy tay cô, lau mồ hôi trong lúc bác sĩ chỉ thị việc họ phải làm. Hơn năm giờ chiều, con trai anh cuối cùng cũng ra đời.

Wulf nhìn chăm chú đứa bé tí hon trên tay bác sĩ, nó gào to lên chứng tỏ là một đứa trẻ khỏe mạnh.

“Nó đây rồi,” Cassandra thốn thức trong lúc cần tay Wulf và nhìn đứa con cô vừa sinh.

“Nó ở đây rồi,” Wulf cười phá lên rồi hôn thái dương ướt đầm của cô. “Thằng bé đẹp quá.”

Bác sĩ lau rửa và kiểm tra đứa trẻ rồi trao lại cho mẹ bé.

Cassandra như nín thở khi bế đứa con lần đầu tiên trong đời. Hai nắm tay bé xíu nắm chặt lại trong lúc nó thét lên như thể muốn tất cả mọi người biết nó đã có mặt trên đời. Khuôn mặt thằng bé nhăn nhúm như một ông già nhưng cô vẫn thấy đẹp tuyệt vời.

“Nhìn tóc của con này,” cô nói, xoa nhúm tóc dày màu đen trên đầu đứa trẻ. “Thằng bé giống bố quá.”

Wulf mỉm cười khi bàn tay nhỏ bé của con nắm lấy ngón trỏ của bố nó. “Còn hai lá phổi là của em đấy.”

“Anh thôi đi!” cô phản đối ngay lập tức.

“Tin anh đi,” Wulf nói, mắt nhìn cô. “Tất cả Apollite ở đây giờ hẳn đã biết anh sinh ra là thằng con hoang ngoài giá thú và nếu em mà sống sót qua đêm nay, em sẽ thiếu anh.”

Cô cười ngặt nghẽo rồi hôn anh trong lúc vẫn ôm con.

“Nhân tiện, nếu cô thực sự có ý đó, Cassandra,” vị bác sĩ lên tiếng, mắt sáng lên ngời ngời, “tôi có thể cho cô mượn dao mổ đấy.”

Cassandra lại cười phá lên. “Đừng dụ tôi.”

Wulf bế con lên khỏi người cô và ôm con cẩn thận trong đôi tay to lớn của anh. Con trai anh đấy. Niềm hân hoan và cả nỗi sợ hãi trong anh yếu dần. Anh chẳng còn biết thứ gì ngoài con nữa.

Đứa bé nhỏ xíu xiu. Một món quà kì diệu của cuộc sống. Làm sao một sinh vật bé tẹo như vậy có thể sinh tồn được nhỉ? Anh sẽ giết chết hoặc phá hủy bất kì kẻ nào dám đe dọa tới con anh.

“Em định đặt tên con là gì?” Wulf hỏi Cassandra. Suốt mấy tuần nay, anh cố ý đứng ngoài quyết định này của cô. Anh muốn mẹ đứa trẻ đặt tên cho nó.

Đó sẽ là kỉ niệm cuối cùng của cô dành cho con, rồi nó sẽ chẳng bao giờ thực sự biết về mẹ nó.

“Erik Jefferson Tryggvason nghe thế nào?” Wulf nháy mắt kinh ngạc. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu trong lúc anh khẽ chạm vào má em bé.

“Chào con, Erik Nhỏ,” anh thở mạnh. Trái tim quặn thắt khi gọi tên của em trai anh. “Chào mừng con về nhà.”

“Có lẽ đứa bé đói sữa rồi đấy,” bác sĩ Lakis lên tiếng trong lúc kết thúc việc dọn dẹp. “Anh nên trao nó lại cho mẹ nó một lát đi.”

Wulf làm như cô ấy bảo.

“Cô có cần một y tá chuyên về điều tiết sữa không?” Bác sĩ Lakis hỏi Cassandra. “Trẻ em Apollite thường không bú bình hoặc uống sữa công thức, nhất là khi chúng có dòng máu lai như thế này. Sữa công thức bán

ngoài kia không an toàn lắm bởi chúng ta không rõ thằng bé thiên về Apollite hay con người hơn.”

“Tôi nghĩ nhờ một y tá giúp đỡ là ý hay,” Cassandra đáp. “Tôi không muốn làm hỏng chuyện và làm con bị chậm phát triển hay biến con thành một dị nhân.”

Gương mặt vị bác sĩ trông kì quái như thể muốn nói, “Tôi tưởng con cô là dị nhân còn gì nữa.”

Nhưng cô ấy im lặng.

Wulf tiễn bác sĩ ra cửa. “Cám ơn cô,” anh nói khi họ sang phòng khách nơi Kat và Chris đang chờ.

“Ha!” Kat lên tiếng ngay khi vừa thấy Wulf. “Tôi đã bảo thằng bé sẽ ra đời bình an mà.”

“Khi thật,” Chris lầm bầm trong lúc đưa cô tờ hai mươi đô. “Sau tất cả chuyện này thì chắc chắn Wulf sẽ bị thiếu là cái chắc”

Nói xong họ chạy ngay vào phòng ngủ để nhìn em bé, còn Wulf vẫn nói chuyện với bác sĩ.

Cô ấy nhìn anh cười buồn. “Mọi sự có vẻ trùng khớp theo một nghĩa nào đó.”

“Là sao cơ?”

“Đây là đứa trẻ cuối cùng tôi giúp chào đón tới thế giới này và lại là đứa trẻ có số phận bảo vệ chính thế giới ấy.”

Wulf nhăn nhó. “Cô nói đứa trẻ cuối cùng là sao?”

Bác sĩ Lakis thở dài như thể cả gánh nặng ngày tận thế ập lên trên người cô. “Thứ năm này là sinh nhật tôi.”

Wulf lạnh cả người khi hiểu ra cô đang nói gì. “Cô hai mươi bảy tuổi rồi?”

Cô gật đầu. “Bác sĩ Cassus sẽ đảm trách việc chăm sóc sức khỏe của hai mẹ con. Cô ấy sẽ tới khám cho Cassandra trong tháng tới và bảo đảm mọi thứ tiến triển tốt đẹp.”

Vị bác sĩ dợm bước ra cửa. “Khoan đã, bác sĩ.”

Cô quay lại nhìn anh. “Tôi...”

“Đừng nói rất tiếc. Tôi cũng chỉ là một Apollite khác với anh mà thôi.”

“Không,” anh cất tiếng chân thành. “Cô không như thế. Cô là người đã bảo vệ tính mạng cho vợ tôi và giúp đỡ đẻ con tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Khóe môi cô run run nở nụ cười. “Tôi chúc anh may mắn với thằng bé nhé.

Mong rằng khi nó lớn lên sẽ trở thành người đàn ông như bố nó.”

Wulf nhìn cô rời đi với trái tim nặng trĩu. Anh cố hết sức để giữ khoảng cách với mọi người ở đây. Không quan tâm hay nhìn nhận kẻ thù của mình cũng tràn đầy nhân tính. Nhưng vô ích. Cũng giống như việc anh cố tránh xa Cassandra vậy.

Ngược lại với ý muốn và lý trí của anh, họ đã xâm nhập và chiếm cứ toàn bộ trái tim anh.

Làm sao anh còn có thể quay trở về làm một Thợ săn đêm sau tất cả chuyện này?

Làm sao anh có thể ra tay hạ sát một Daimon khi đã hiểu họ đến thế? Làm thế nào đây?

Khi Wulf quay lại với Cassandra, cô đã kiệt sức hoàn toàn. Kat và cô y tá trông nom đưa trẻ để cô nghỉ ngơi trong chốc lát. Tất nhiên họ phải đánh thức cô khi tới giờ đưa bé bú sữa nhưng ít ra trong một thời gian ngắn cô cũng được nghỉ ngơi thoải mái.

“Nhắm mắt lại,” Wulf nói.

Cassandra làm theo lời anh mà không thắc mắc gì, cô cảm thấy anh đeo thứ gì đó quanh cổ cô. Mở mắt ra, cô nhìn thấy chiếc vòng cổ tinh xảo xưa cũ. Họa tiết trên chiếc vòng không nghi ngờ gì là của dân tộc Bắc Âu. Bốn miếng vuông màu hổ phách xếp cạnh vào nhau tạo thành hình thoi. Chính giữa là hình tròn với một viên đá đồng màu gắn trên đó, thả xuống dưới là

hình chiếc thuyền của người Viking nhỏ xíu với cánh buồm cũng làm từ hồ phách.

“Đẹp quá!”

“Erik và anh đã mua hai chiếc như thế này từ một tay lái buôn Đan Mạch ở Byzantium. Hình ảnh gợi nhớ quê nhà của bọn anh. Erik đã tặng cho vợ cậu ấy còn anh định đưa cho em gái anh, Brynhild.”

“Vậy sao anh không đưa cho cô ấy?”

“Con bé không chịu nhận. Nó tức giận anh vì đã không có mặt lúc cha bọn anh chết, tức giận vì anh đi cướp bóc của người khác. Nó nói không bao giờ muốn gặp lại anh nữa nên anh bỏ đi và giữ cái vòng cổ kể từ đó. Anh lấy nó ra từ trong két lúc trở về nhà lấy kiếm cùng Kat.”

Giọng buồn bã của anh chạm tới tâm hồn cô. Mấy tháng qua, cô đã hiểu được thêm các em của Wulf có ý nghĩa to lớn thế nào với anh ấy. “Em rất tiếc, Wulf.”

“Đừng vậy. Anh thích em đeo nó. Như thế nó vốn dành cho em vậy.” Anh lùa tay vào mái tóc cô. “Em có muốn anh ngủ trên ghế không?”

“Sao em lại muốn thế?”

“Chẳng phải lúc trước em nói em sẽ không bao giờ để anh tới gần giường em còn gì.”

Cô bật cười. “Em chẳng nhớ mình đã nói gì nữa.”

“Được rồi. Có lẽ Chris đã ghi âm từ phòng bên cạnh để dành cho con cháu chúng ta sau này.”

Cô lấy hai tay che mặt. “Em mong là anh đang đùa.”

“Không hẳn đâu.”

Cassandra lùa tay vào mái tóc mượt như nhung của anh, để những sợi tóc trượt qua ngón tay cô. Dù sao mọi sự đã qua rồi em có thể tiếp tục chịu đựng anh, nên lên đây ôm em nào. Coi như cũng có chút tác dụng.”

Anh nhanh chóng tuân mệnh cô.

Cassandra thở một hơi dài mệt nhọc và chìm nhanh vào giấc ngủ.

Wulf dõi nhìn cô khi anh để hơi ấm mềm mại nơi cơ thể cô chảy vào trái tim anh. Anh cầm tay cô, ngắm nghía hình dáng mảnh khảnh của bàn tay.

“Đừng rời bỏ anh, Cassandra,” anh thì thầm. “Anh không muốn nuôi dạy con một mình mà không có em.”

Nhưng lời nguyện cầu này cũng vô vọng như cầu cho anh lấy lại được linh hồn vậy.

Sáng thứ Năm, Wulf không ngủ được. Cassandra và Erik vẫn hạnh phúc chìm sâu trong cơn mơ. Anh mãi mê suy nghĩ nên không nằm yên lâu được.

Cuối cùng anh bật dậy, mặc quần áo chỉnh tề và rời khỏi căn hộ. Mới có một vài Apollite đã thức dậy và đi ra khỏi nhà nên anh không phải chịu những cái nhìn miệt thị và nụ cười khinh bỉ.

Anh biết anh chẳng có quan hệ gì với nơi anh sắp tới nhưng anh không được.

Anh phải tới tạm biệt bác sĩ Lakis. Theo cách kì lạ nào đó, cô đã trở thành thành viên trong đoàn quân nhỏ bé của họ trong mấy tuần cô chăm sóc cho Cassandra và Erik.

Căn hộ của cô không cách xa chỗ Phoebe lắm.

Không chắc mình xuất hiện có ổn thỏa không, anh gõ cửa. Một cậu bé tầm mười hai tuổi ra mở cửa.

“Cháu là Ty hả?” anh hỏi cậu bé, nhớ có lần bác sĩ Lakis đã kể về cậu con trai lớn nhất của mình.

“Mẹ cháu sẽ không trở thành Daimon đâu nên ông có thể để bà ấy yên.”

Wulf nhăn mày trước lời nói giận dữ của cậu bé. “Chú biết mẹ cháu không thể. Chú chỉ muốn gặp mẹ cháu một phút thôi.”

“Dì Millicent ơi,” thằng bé ré lên nhưng không để anh vào nhà. “Thợ săn đêm muốn gặp mẹ.”

Một phụ nữ xinh đẹp tầm tuổi Chris bước ra cửa. “Anh muốn gì?”

“Tôi cần gặp bác sĩ Lakis.”

“Ông ta định giết mẹ đấy!” Thăng bé nói từ sau lưng người phụ nữ. Cô ta chẳng thèm để ý. Nheo mắt lại, cô ta lùi bước để Wulf vào nhà.

Wulf thở thật sâu nhẹ nhõm khi cô dẫn anh vào phòng ngủ bên tay trái. Cửa mở ra một căn phòng với năm đứa trẻ và một người phụ nữ khác cũng tầm tuổi Millicent. Bác sĩ Lakis đang nằm trên giường nhưng anh gần như không nhận ra cô. Thay vì người phụ nữ trẻ tràn trề sức sống đã đỡ đẻ cho con anh giờ đây cô trông như một bà già năm mươi tuổi.

Millicent xua đám trẻ và cô gái kia ra ngoài.

“Anh chỉ có năm phút, Thợ săn. Chúng tôi muốn ở với chị ấy lâu nhất có thể.”

Anh gật đầu, tới khi chỉ còn một mình anh với cô, anh quỳ xuống bên giường.

“Vì sao anh tới đây, Wulf?” Bác sĩ Lakis hỏi. Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

“Tôi không rõ nữa. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô lần nữa.”

Cô nhấp nháy đôi mắt rưng rưng lệ và lại có vẻ như già thêm mười tuổi nữa. “Đây không phải phần tệ nhất đâu,” cô thì thầm. “Lát nữa, cơ thể sẽ rã ra trong lúc người vẫn còn tỉnh táo. Nếu may mắn thì nội tạng sẽ ngừng hoạt động nhanh chóng và ra đi. Còn không thì quá trình sẽ kéo dài hàng tiếng liền, như một trận cực hình.”

Giọng cô vang lên đăm xé anh khi anh nghĩ tới Cassandra cũng sẽ phải trải qua điều này. Rồi cô sẽ còn đau đớn hơn cả khi sinh Erik nữa. “Tôi rất tiếc.”

Bác sĩ Lakis không để anh thương hại. “Hãy trả lời tôi câu này?”

“Bất kì điều gì.”

Ánh mắt cô rọi vào anh với tia lửa sáng lòa. “Anh có hiểu không?”

Anh gật đầu. Phải, anh biết họ phải trải qua những gì và anh hiểu vì sao Daimon lại trở nên như thế. Ai có thể đổ lỗi cho họ đây?

Bác sĩ Lakis vươn tay ra chạm vào tay anh. “Tôi mong con trai anh sẽ thoát khỏi số phận này. Thực sự mong mọi điều đó. Vì thăng bé và vì cả hai

người. Không ai đáng phải chịu như thế này cả. Không một ai.”

Wulf nhìn bàn tay cô giờ nhăn nheo, lấm tẩm đời đời. Bàn tay mà mấy tiếng trước còn mềm mượt như tay anh vậy.

“Tôi có thể làm được gì cho cô không?” anh hỏi.

“Hãy chăm sóc gia đình anh và đừng để Cassandra chết đơn độc. Chẳng có gì tệ hơn việc trải qua tất cả chuyện này một mình.”

Cả nhà cô đã quay trở lại.

Wulf đứng dậy và để họ lại với người mẹ, người chị thân yêu. Lúc anh đi ra cửa, bác sĩ gọi anh lại.

“Nếu anh muốn biết thì tên tôi là Maia.”

“Ra đi bình an nhé, Maia,” anh nói, giọng sâu lắng bởi cảm xúc nghẹn ngào. “Tôi mong các vị thần nơi xa sẽ rửa lòng nhân từ với cô ở kiếp sau.”

Điều cuối cùng anh thấy là con trai cô lao vào cánh tay cô và khóc nức lên.

Wulf rời khỏi căn hộ và trở về nhà mình. Tới nơi, anh phải cố kìm nén cơn giận đang âm ỉ trong anh. Anh bước vào phòng, thấy Cassandra vẫn đang nằm ngủ cạnh Erik.

Trông cả hai mẹ con mới xinh đẹp làm sao. Cô còn trẻ, đáng ra còn cả tương lai phía trước. Con cô cần có mẹ ở bên.

Và hơn hết cả, Wulf cần cô.

Không thể để mọi chuyện kết thúc như thế được. Không thể.

Anh sẽ không chấp nhận.

Cầm lấy điện thoại, anh quay lại phòng khách và gọi cho Acheron. Ngạc nhiên là Ash nghe máy sau tiếng chuông đầu tiên.

“Anh trở lại rồi à?” Wulf hỏi. “Có vẻ là vậy.”

Anh tặng lời cái tật xách mé thường lệ của Ash và đi thẳng vào vấn đề. “Anh có biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc anh đi vắng không?”

“Tôi biết thứ, Wulf,” Ash nói giọng cảm thông. “Chúc mừng cậu kết hôn và mừng vì Erik chào đời nhé.”

Anh ghen hờn khi nghe nhắc đến con trai. Anh chẳng buồn hỏi Ash xem vì sao anh ta biết cả chuyện đó. Ash sẽ không trả lời và ai cũng biết anh ta là một kẻ lập dị thế nào.

“Liệu có...” Wulf không thể thốt nên lời để hỏi xem liệu họ có chút hi vọng nào cho tương lai được bên nhau không.

“Cậu chưa sẵn sàng cho câu trả lời đâu.”

Cơn giận trong Wulf bùng nổ. “Chết tiệt, Ash. Ý anh tôi chưa sẵn sàng là sao?”

“Nghe này, Wulf,” Acheron đáp với giọng kiên nhẫn của bậc phụ huynh đang đối mặt với đứa con cáu bẳn. “Nghe cho kỹ vào. Đôi lúc để có được điều ta muốn nhất, ta phải từ bỏ mọi đức tin của mình. Mà cậu thì chưa sẵn sàng cho điều đó.”

Wulf ghì chặt lấy điện thoại. “Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì. Vì sao anh không thể trả lời một câu hỏi đơn giản nhường ấy?”

“Hãy hỏi tôi một câu đơn giản, tôi sẽ cho cậu đáp án cũng đơn giản như vậy. Còn điều cậu vừa hỏi vô cùng phức tạp. Cậu đã hoàn thành tốt những việc Artemis muốn cậu làm. Cậu đã bảo vệ được dòng giống của mình và của anh em cô ấy.”

“Vậy tại sao nghe giọng anh không có gì vui vẻ cả thế?”

“Tôi không muốn thấy ai bị lợi dụng hoặc đùa bỡn cả. Tôi biết lúc này cậu đang rất đau khổ. Tôi biết cậu tức giận. Tôi hiểu hết. Cậu có quyền cảm thấy như thế. Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Khi nào cậu sẵn sàng, tôi sẽ trả lời câu hỏi đó của cậu.”

Tên khốn lại tắt máy trước anh.

Wulf đứng như trời trồng giữa phòng khách, cảm thấy mình đã bị phản bội. Anh muốn Ash đổ máu, nhưng trên hết anh còn muốn Artemis và Apollo chịu cảnh đó hơn. Làm sao họ dám đùa giỡn người ta như vậy, như thể mọi sinh mạng chẳng là gì với họ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Cassandra đứng đó, lông mày nhíu lại vì lo lắng. “Chào anh,” cô lên tiếng, trông uể oải vô cùng.

“Lẽ ra em phải ở trên giường chứ.”

“Anh cũng thế thôi. Em thấy lo khi thức dậy không thấy anh đâu. Mọi chuyện ổn chứ?”

Vì lý do nào đó, mọi chuyện luôn lắng lại ổn thỏa khi cô ở bên anh. Nhưng lúc này ngay cả việc đó cũng trở nên khó khăn.

Anh cố hình dung cảm giác khi nắm tay cô trong lúc cô già đi nhanh chóng trước mặt anh.

Cảm giác chứng kiến cô tan biến thành tro bụi...

Đau đớn bủa vây lấy anh mãnh liệt tới mức anh cố hết sức để ghìm nén trong lòng. Để không hét lên tới khi cơn thịnh nộ của anh rung chuyển cả sảnh đường trên đỉnh Olympus.

Lúc đó anh chỉ muốn cô, muốn tới mức anh chẳng nghĩ được gì nữa.

Nhưng hãy còn quá sớm. Cô vừa mới sinh con cho anh. Và dù anh muốn kiếm tìm an ủi thể xác nơi cô thế nào chẳng nữa, anh sẽ không bao giờ hành động ích kỉ như vậy.

Cassandra không ngờ Wulf lại bế cô lên và ghim cô vào bức tường phía sau anh. Đôi môi anh phủ lấy môi cô trong nụ hôn điên cuồng như thể anh không còn cơ hội hôn cô nữa.

Cô thở hổn hển, hít lấy mùi hương của chàng chiến binh Trung cổ. Để cảm giác vòng tay anh bao lấy cô, cướp đoạt cô khỏi thực tế phũ phàng không tránh được.

Cô biết anh cần cô. Anh sẽ không thừa nhận. Cô cũng biết cả điều đó. Anh quá mạnh mẽ nên không dám thừa nhận mình cũng có yếu điểm. Không dám nói lên điều anh sợ hãi, nhưng làm sao anh lại không sợ được đây?

Chẳng ai trong hai người biết liệu rằng con trai họ là người hay Apollite nhiều hơn. Những bài kiểm tra sơ bộ vẫn chưa đưa ra được kết luận gì. Và phải chờ thêm ba tháng nữa họ mới tiến hành đợt kiểm tra tiếp theo để xem ADN nào áp đảo trong máu trắng bé.

Dù kết quả thế nào đi nữa, Wulf sẽ chỉ còn lại một mình để chăm sóc Erik. Anh thả cô ra.

Cassandra cầm lấy tay anh rồi dẫn anh trở về phòng ngủ. Cô đẩy anh ngã ra giường.

“Em định làm gì thế?” anh hỏi.

“Sau bao thế kỉ, em tưởng anh có thể nhận ra lúc nào một phụ nữ đang quyến rũ anh chứ nhỉ.”

Wulf nghệt thở trong lúc dõi nhìn cô. Anh bưng lấy mặt cô bằng cả hai tay.

Cảm giác làm tình với một phụ nữ nhớ ra anh khiến anh vui sướng. Cô nhớ anh thích được vuốt ve như thế nào, chạm vào đâu.

Cô nhớ toàn bộ con người anh.

Suốt nhiều thế kỉ, chỉ toàn người lạ đụng chạm tới anh. Không ai trong số họ cho anh cảm giác như thế này. Cũng chẳng có ai sưởi ấm trái tim băng giá của anh, khiến anh yếu mềm như thế.

Chỉ có mình Cassandra.

Cassandra cảm nhận cơ thể anh thả lỏng ra.

Sau khi anh lả đi vì thỏa mãn, anh cứ nằm nguyên như thế trên giường, thở hỗn hển, mắt nhắm nghiền trong lúc cô rúc vào ngực anh. Tay anh ôm chàng lấy cô trong lúc cô nghe tiếng tim anh đập thình thịch.

“Cảm ơn em,” anh dịu dàng nói, vuốt ve mái đầu cô. “Không có gì. Anh thấy khá hơn chưa?”

“Chưa.”

“Hừm, dù sao em đã cố rồi.”

Anh cười gượng cay đắng. “Không phải do em đâu mà, tình yêu của anh. Thật đấy.”

Bỗng nhiên, Erik tỉnh dậy, khóc vang nhà. Wulf nhanh chóng kéo khóa quần lên còn Cassandra dỗ con.

Wulf nhìn Cassandra vén áo lên để cho con bú. Anh dõi theo bằng ánh mắt kinh ngạc, hình ảnh ấy động chạm tới phần hoang dã nhất trong anh. Đây là vợ và con trai anh.

Anh cảm nhận được thứ tình cảm nguyên thủy nhất khi ở bên họ: sự bao bọc.

Anh sẽ tiêu diệt bất kì kẻ nào dám đe dọa tính mạng hai mẹ con.

Anh ngồi lại trên giường và ôm Cassandra trong lúc cô vẫn đang cho con bú. “Sáng nay người ta bắt đầu làm đông sữa của em rồi,” Cassandra khẽ nói. “Vì sao?”

“Vì bác sĩ Lakis nói rằng bé cần bú sữa mẹ cho tới khi được sáu tháng tuổi. Apollite đã phát triển một phương pháp bảo quản sữa bởi rất nhiều phụ nữ trong tộc chết trước khi con họ cai sữa.”

“Đừng,” anh thì thầm trên thái dương cô, không chịu nổi suy nghĩ cô sẽ chết. “Anh... anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện này. Nhiều vô cùng.”

“Và?”

“Anh muốn em biến thành Daimon.”

Cô ngả ra, nhìn anh bàng hoàng. “Wulf? Anh nghiêm túc chứ?”

“Ừ. Như thế mọi sự sẽ trở nên hoàn hảo. Bằng cách đó...”

“Em không thể làm vậy,” cô đáp, ngắt lời anh. “Em có thể. Tất cả những gì em phải làm là...”

“Giết người vô tội.” Cô khiếp đảm. “Em không thể.”

“Phoebe đâu có giết ai.”

Nhưng chị ấy nhận máu từ một kẻ như thế và chị ấy phải hút máu của anh ta. Không có ý xúc phạm ai cả nhưng đúng là ghê tởm. Chưa kể một sự thật nho nhỏ nữa là chẳng có ai cho em làm thế ấy chứ, mà người cuối cùng em muốn hút là Urian. Nhân tiện, anh cũng đừng quên anh và đám bạn cùng hội sẽ đuổi bám em mỗi lần em rời khỏi Elysia để săn tìm nạn nhân.”

“Họ sẽ không làm thế,” anh nhấn mạnh. “Anh sẽ không để họ làm thế. Anh sẽ bảo vệ em được an toàn, Cassandra. Anh thề đấy. Em có thể sống trong căn hầm với anh. Không ai biết chuyện chúng ta cả.”

Biểu cảm trên gương mặt cô dần dịu lại. Cô đặt bàn tay mềm mại, ấm áp vào má anh. “Em biết, Wulf ạ. Erik cũng sẽ biết, còn Chris...”

“Xin em, Cassandra,” anh nài nỉ, nghĩ tới bác sĩ Lakis và hình dáng cô trước lúc lâm chung. Cô già đi nhanh chóng. Nỗi đau rõ rệt trên gương mặt cô. “Anh không muốn em chết. Nhất là khi...”

“Em cũng thế,” cô đáp, ngắt lời anh. “Hãy tin em khi em nói vậy.”

“Hãy chiến đấu vì anh. Vì Erik.”

Cô nhăn mày. “Như thế không công bằng. Em không muốn chết cũng như anh thôi, nhưng điều anh đòi hỏi là quá sức với em. Nó ngược lại với mọi điều anh chiến đấu chống lại và tin tưởng. Rồi cuối cùng anh sẽ ghét bỏ em.”

“Anh không bao giờ có thể ghét em.”

Cô lắc đầu ra chiều không tin. “Các phiên tòa ly hôn bao giờ cũng có tới hàng trăm ông chồng cùng chung suy nghĩ ấy khi họ cưới vợ. Rồi một năm sau khi em hạ sát rất nhiều sinh mạng vô tội, anh sẽ cảm giác ra sao?”

Anh không muốn nghĩ nữa. Anh chỉ muốn nghĩ về cả nhà bọn họ. Một lần trong cả kiếp bất tử này, anh muốn sống vì mình. Mặc kệ tất cả mọi thứ. Một nghìn hai trăm năm qua anh đã luôn bảo vệ con người.

Tất cả những gì anh cần là một năm hạnh phúc. Như vậy là quá nhiều sao, sau tất cả những gì anh đã làm cho nhân loại?

“Ít ra em hãy nghĩ tới chuyện đó vì anh không được sao?” anh khẽ hỏi, dù anh biết cô nói đúng.

“Hãy cẩn thận điều cậu mong muốn, có lúc cậu sẽ nhận được đủ vốn lẫn lãi đấy.” Lời của Talon vẫn ám ảnh anh.

“Được rồi,” Cassandra thì thầm, nhưng dù có nói như vậy, cô biết thừa là không phải thế.

Cả hai nháy dựng lên trước tiếng chuông điện thoại.

Cứ nghĩ đây là Ash vì anh ấy không chịu đăng kí mã người gọi tới, Wulf lôi điện thoại giắt dưới thắt lưng ra và trả lời.

“Chào người anh em Viking.”

Máu anh đông lại khi nghe âm thanh pha giọng điệu Hy Lạp cổ đại anh vẫn nhớ như in “Stryker?”

“Đúng rồi, giỏi lắm. Ta tự hào về người đấy.”

“Làm sao người có được số của ta?”

Nếu Urian phản bội họ, thề có các thần ngự trên cao, anh sẽ xé xác tên Daimon ấy ra thành trăm mảnh.

“Lại một câu hỏi thú vị, phải không? Ta có lời khen dành cho người đấy. Người ép ta tham gia trò rượt đuổi khắp thành phố. Nhưng ta cũng có nguồn tin đáng tin cậy. May là một kẻ trong số đó sống ngay tại thành phố người đang trú ngụ.”

“Ai vậy?” Wulf hỏi.

Stryker tặc lưỡi. “Sự tò mò giết chết con người ta phải không? Là ai nhỉ? Ta muốn gì? Ta có giết con tin không?” Hắn dừng lại, cười thích chí. Ta sẽ nhân từ với người vậy. Ta nghĩ người đủ thông minh để biết ta đang theo đuổi cái gì.”

“Ta sẽ không giao Cassandra ra đâu. Ta không quan tâm người đang bắt giữ ai.”

“Ồ, nhưng ta không cần Cassandra nữa. Động não đi. Đẳng nào con bé cũng chết trong vài tuần nữa thôi. Giờ ta muốn con trai người kia.”

“Khốn kiếp!”

Gã Daimon lại tặc lưỡi. “Câu trả lời cuối cùng của người đấy hả? Người thậm chí không muốn biết ta sắp sửa nuốt chửng linh hồn của ai ư?”

Là ai cũng không bằng con trai anh và Cassandra. Chẳng quan trọng. Không ai trên đời này có ý nghĩa với Wulf hơn hai mẹ con. Nhưng anh vẫn phải biết. “Người đang giữ ai?”

Điện thoại im lặng vài giây trong khi Wulf nín thở. Không thể là Cassandra, Erik hay Chris được. Vậy còn ai nhỉ?

Câu trả lời khiến máu anh đông cứng lại. “Wulf?”

Là bố của Cassandra.

Chương 16

Wulf đập máy, suy nghĩ quay cuồng. Anh nhìn Cassandra lúc này đã tái xám mặt mày. “Hắn nói gì thế?”

Một phần anh muốn nói dối cô, nhưng anh không thể. Mọi quan hệ của họ có ý nghĩa hơn thế. Anh không bao giờ giấu giếm cô điều gì. Anh cũng không có ý định đó lúc này. Cô có quyền được biết chuyện gì đang xảy ra.

“Stryker muốn đổi bố em với Erik. Nếu chúng ta từ chối, bố em sẽ chết.”

Anh không nói với cô rằng dù có đổi thì không chừng bố cô cũng chết. Nhất là với tính cách của Stryker mà anh biết. Điều đó như một sự thật hiển nhiên.

Nhưng có lẽ Urian có thể giữ Jefferson Peters sống sót vì quyền lợi của anh ta gắn với sự bình an của ông già.

Cassandra lấy tay che miệng. Mắt cô mở to với nỗi khiếp sợ đong đầy. Chúng ta phải làm gì bây giờ? Em không thể để hắn giết bố em được, nhưng em cũng không thể trao con cho hắn.”

Wulf đứng dậy, giọng anh bình thản để không làm cô hốt hoảng thêm nữa. Cô đã lo lắng cho sức khỏe của chính mình và Erik quá đủ rồi. Anh sẽ lo những chuyện còn lại. “Chỉ có một cách thôi. Anh sẽ đi giết Stryker.”

Cô không bị thuyết phục cho lắm. “Chúng ta đã thử rồi. Anh nhớ chứ? Nhưng đâu hiệu quả. Em nhớ hình như hắn và tay chân đã gây rắc rối cho anh khá nhiều, cùng với cả Corbin và đám Thợ săn thú nữa.”

“Anh biết, nhưng vấn đề là người Viking bọn anh biết cách tận dụng những đòn tấn công bất ngờ và làm rối đối thủ. Hắn sẽ không ngờ được anh lại tấn công trước.”

“Chắc chắn hẳn có đấy. Hẳn không ngốc và biết rõ mình đang đối đầu với ai.”

“VẬY em muốn anh phải làm gì?” anh khó chịu hỏi lại. “Em muốn anh giao nộp Erik rồi nói với hẳn chúc ngon miệng hả?”

“Không!”

“Thế em cho anh một phương án đi.”

Cassandra cố gắng trong tuyệt vọng hầu nghĩ ra ý gì đó. Nhưng anh nói đúng. Chẳng còn cách nào khác.

Có lẽ có đấy nếu họ liên lạc được với Urian, nhưng anh ta đã biến mất nhiều ngày nay rồi và không ai, kể cả Phoebe, biết anh ta giờ ở đâu.

“Anh định gặp hẳn khi nào và ở đâu?” cô hỏi. “Đêm nay, tại quán Infemo.”

“Tới lúc đó ta sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

Wulf mong là vậy. Bởi vì đáp án ngược lại là hoàn toàn không thể chấp nhận đối với anh.

“Em cũng sẽ đi cùng để giúp mọi người.”

Cả Wulf và Kat nhìn Chris như thể cậu ta bị mất trí.

“Chúng tôi có thể làm gì với cậu, Chris?” Wulf hỏi. “Ném cậu về phía bọn chúng hả?”

Chris nổi quạu vì bị xúc phạm. “Em không còn bé nữa, Wulf. Em cũng biết đánh nhau đấy. Chết tiệt, em luôn đương đầu với anh suốt bao năm nay đấy thôi.”

“Phải nhưng đấy là vì tôi chưa bao giờ thực sự đánh cậu cả.” Chris trông có vẻ bị xúc phạm nặng nề.

Kat vỗ lên cánh tay cậu. “Đừng lo, Chris. Khi nào hãng Play Station của Sony định tấn công cả thế giới và đe dọa hủy diệt nó thì chúng tôi sẽ nhờ cậu giúp.”

Chris làm ra âm thanh khó chịu. “Sao tôi lại đi hỏi hai người cơ chứ?”

Wulf hít thở thật sâu trong lúc thắt chặt kiếm. “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Cassandra và Erik. Tôi cần cậu ở đây, nhóc ạ.”

“Rồi rồi. Lúc nào em chẳng là thằng vô dụng.”

Wulf tóm lấy gáy cậu ta và kéo cậu lại gần. “Cậu chưa bao giờ vô dụng với tôi cả. Tôi không muốn nghe câu đó phát ra từ miệng cậu lần nữa đâu. Nghe rõ chưa?”

“Vâng.” Chris tỏ vẻ hối lỗi trong lúc cố đẩy bàn tay chắc nịch của Wulf ra. “Có lẽ dù đã có người thừa kế mới nhưng anh vẫn cần khả năng sinh đẻ của em phải không?”

Wulf xoa đầu cậu rồi tung lên rồi quay sang Kat. “Cô sẵn sàng chưa?”

“Có lẽ là rồi. Anh không thấy chúng còn phải chạy trốn tôi à?”

“Tốt. Cố gắng làm chúng bận rộn. Nếu chúng mãi lo sợ làm cô bị thương thì không còn thời gian đâu mà tấn công tôi nữa.”

“Ý hay.”

Anh dợm bước ra cửa thì bị Cassandra chặn lại. Cô kéo anh lại sát rồi ôm chặt anh. “Hãy trở về với em.”

“Chắc chắn rồi. Anh thề trước Chúa và Odin.” Cô hôn anh rồi thả anh ra.

Wulf ngăm nhìn vợ và con trai đang ngủ trên sàn nhà, chẳng hay biết gì về chuyện sẽ xảy ra đêm nay. Thậm chí thằng bé cũng chẳng quan tâm nếu Stryker thành công thì nó cũng sẽ chết và thế giới này sẽ đến ngày tận thế.

Giá như anh có thể vô tư như thế.

Nhưng anh không thể. Anh có việc cần làm và nếu anh thất bại, anh sẽ mất tất cả.

Sâu trong tâm trí anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ... Làm thế nào Stryker lại phát hiện ra bố của Cassandra?

Có phải Urian phản bội họ không? Có phải anh ta không? Một phần anh muốn tin đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng phần còn lại không dưng thờ nếu Urian có thay đổi suy nghĩ mà giúp Stryker không. Suy cho cùng, gã đàn ông đó là cha anh ta...

Anh và Kat rời khỏi căn hộ thì gặp Phoebe ở lối đi chính. Cô đưa cho anh một sợi dây chuyền rồi giúp anh buộc nó vào cổ. “Dây chuyền này sẽ giúp anh mở cánh cửa dẫn vào Elysia khi anh trở lại. Tôi không thể lên lạc với Urian, điều đó khiến tôi lo lắng. Tôi chỉ cầu sao chúng chưa phát hiện anh ấy vẫn luôn giúp chúng ta.

“Anh ấy sẽ ổn thôi, Phoebe,” Kat an ủi cô. “Tin tôi đi, anh ta là một diễn viên triển vọng. Tôi còn không hề biết anh ta lại có một mặt để coi như vậy. Tôi chắc chắn cha anh ta cũng không biết điều đó đâu.”

Phoebe có vẻ cáu kỉnh khi nghe Kat nói.

“Đùa thôi mà, Phoebe,” Kat nói. “Tươi lên đi.”

Phoebe lắc đầu. “Sao cô có thể vô tư được khi biết cô có thể mất những gì?”

“Không giống như các người, tôi biết tôi sẽ sống qua đêm nay, dù cách này hay cách khác. Trừ khi trái đất này bị hủy diệt hoặc chúng đập tôi một trận trời bời thì tôi chẳng thấy có nguy hiểm gì cả. Điều tôi lo sợ nhất là cho mọi người thôi.”

“Vậy hãy cố đứng sát gần tôi,” Wulf nói, nửa đùa cợt. “Tôi cần thêm áo giáp làm từ nhựa dẻo đấy.”

Kat xua anh về phía lối ra. “Rồi rồi. Một gã chiến binh Viking to xác mà đòi trốn sau lưng tôi? Khi nào thấy tận mắt thì tôi mới tin.”

Wulf dẫn lối ra khỏi thành phố, lên trên mặt đất chiếc xe chở họ tới đây đã được chuyển về một hang gần đó, cùng chỗ với vài phương tiện khác mà đám người Apollite cất giữ, phòng khi có ai biến thành Daimon và muốn đi tới thế giới con người.

Đúng là bệnh hoạn, nhưng riêng hành động “chăm sóc” cho lũ Daimon này của họ thì Wulf tán đồng.

Mùa xuân đang làm tan dần từng đụn tuyết, mặt đất không còn đóng băng như lúc trước nữa.

Shanus đưa cho anh một chùm chìa khóa để anh chọn xe nào thích hợp giúp họ di chuyển nhanh nhất Wulf chọn ngay chiếc xe Mountaineer màu

xanh hải quân.

Kat vào trong trước. Anh nhìn lại con đường họ trở ra khi vẫn nghĩ về gia đình.

“Sẽ ổn cả thôi, Wulf.”

“Ừ,” anh thì thào. Anh biết sẽ như vậy. Bởi vì anh sẽ làm mọi cách để đảm bảo điều đó.

Wulf lên xe rồi lái thẳng về thành phố. Điểm dừng đầu tiên là nhà anh. Hay đúng ra là phần còn lại của nó. Anh muốn trang bị đầy đủ cho trận đối đầu này.

Họ lái suốt một tiếng trước khi đến khu biệt thự của anh. Wulf rẽ vào lối đi chính nhưng có chút chần chừ. Không còn dấu hiệu của trận chiến lần trước. Ga-ra, cửa sổ vẫn còn nguyên.

Ngay cả công chính cũng đứng vững. “Stryker đã sửa chỗ này sao?” anh hỏi Kat.

Cô cười phá lên ngặt nghèo. “Không phải phong cách của hă. Tin tôi đi. Hă không bao giờ sửa chữa thiệt hại mình gây ra. Tôi cũng không rõ đã có chuyện gì xảy ra nữa. Có lẽ do Hội đồng Hộ vệ chẳng?”

“Không. Thậm chí họ còn chẳng biết chuyện.”

Wulf bấm khóa mở cổng, rồi tiến về nhà chính một cách chậm rãi, có phần chờ đợi chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Nhưng khi tới gần cửa trước, anh bỗng dừng lại.

Bên cạnh nhà, chỗ mấy bóng râm, anh nhìn thấy có vật gì đó chuyển động.

Làn sương mù bốc ra từ mặt hồ dày đặc và xoáy tròn. Anh đã bỏ đèn pha đi vì sợ tầm nhìn bị ảnh hưởng, anh rút thanh kiếm gập lại được từ dưới ghế ngồi.

Ba gã đàn ông cao to mặc áo đen đang chậm rãi tiến về phía họ, dáng vẻ cao ngạo, như thể họ sở hữu cả thời gian. Họ cùng chung sức mạnh và năng lượng, niềm háo hức muốn chiến đấu tỏa ra từ khắp người họ.

Cả ba người đều tóc vàng.

“Ở yên đây,” anh cảnh báo Kat trước khi xuống xe, sẵn sàng chiến đấu. Làn sương mù xoáy tròn quanh ba người đàn ông trong lúc họ tới gần.

Một người cao chưa tới hai mét, mặc quần dài, áo len và áo khoác lông cừu.

Một mặt của áo khoác hất ra sau cho thấy thanh kiếm tra trong chiếc vỏ cổ kính với hoa văn Hy Lạp. Người ở giữa cao hơn khoảng năm phân. Anh ta cũng mặc quần len lông cừu và áo len, bên ngoài khoác áo da màu đen.

Người thứ ba có mái tóc ngắn, màu tóc có chút ánh nâu hơn so với hai người kia. Anh ta mặc đồ da cho dân lái xe mô tô với hai bím tóc nhỏ rũ từ thái dương bên trái xuống.

Trong thoáng chốc, Wulf nhớ ra anh ta. “Talon?”

Tay mặc đồ lái xe mô tô nở nụ cười toe toét. “Nhìn dáng vẻ cầm kiếm thế kia, tôi đang nghĩ không biết cậu có nhớ ra tôi không đấy, Viking.”

Wulf cười phá lên khi anh bạn cũ lại gần. Họ đã không gặp nhau hơn một thế kỉ rồi. Anh mừng rỡ bắt tay anh bạn người Celt.

Wulf quay sang người đàn ông ở giữa và cũng nhớ ra anh ta, từ khoảng thời gian gần ngủ anh ở New Orleans hơn một trăm năm trước trong lễ Mardi Gras.

“Kyrian phải không?” anh hỏi. Vị tướng quân Hy Lạp cổ đại có vẻ thay đổi khá nhiều kể từ lần cuối họ gặp nhau.

Hồi đó, tóc Kyrian để đầu đình cùn cùn, lại còn có râu quai nón nữa. Giờ thì tóc anh dài tới vai và mặt mày cũng nhăn nhui.

“Rất vui được gặp lại cậu,” Kyrian đáp, đưa tay ra bắt tay anh. “Đây là bạn tôi, Julian xứ Macedon.”

Wulf biết người đàn ông này qua danh tiếng anh ta. Julian chính là người đã dạy Kyrian mọi thứ về cách thức ra trận cũng như chiến đấu. “Rất vui được gặp anh. Ba người làm cái quái gì ở đây thế này?”

“Đến giúp cậu chứ sao.”

Anh quay lại thì thấy Acheron Parthenopaeus đang tới nhập hội. Anh không biết điều gì khiến anh ngạc nhiên nhất, sự có mặt của bốn người đàn

ông hay là đứa bé con Ash đang địu ngay trước ngực.

Wulf há mồm kinh ngạc. “Kyrian? Đây là con anh à?”

“Không đời nào,” Kyrian đáp. “Tôi không bao giờ đưa Manssa tới những nơi như thế này. Amanda sẽ thiến tôi trước rồi giết chết tôi nếu tôi có ý tưởng nào như thế.” Anh hất đầu chỉ về Acheron. “Con của Ash đấy.”

Wulf nhướn mày. “Lucy,” anh nhại giọng Ricky Ricardo, “em có muốn giải thích gì không?”

Ash nhăn nhó. “Stryker không ngu đâu. Ý tưởng của cậu về việc tới chỗ hẹn với một đứa trẻ bằng nhựa rất hay đấy nhưng sẽ không bao giờ thành công. Stryker sẽ ngửi ra mùi nhựa ngay tức khắc.” Anh quay cái địu hiệu Snugli lại để Wulf thấy rõ đứa bé con tóc đen nhỏ xíu nằm trong đó. “Vậy nên tôi mang tới một đứa trẻ thật sự cho cậu đây.”

“Nếu nó bị thương thì làm sao?” Đứa bé bỗng hắt hơi.

Wulf nhảy dựng lên khi tia lửa bắn ra từ lỗ mũi đứa trẻ, khiến chân anh suýt cháy xém.

“Xin lỗi nhé,” đứa bé cất giọng du dương. “Suýt chút nữa con đã làm món thịt nướng Thọ sẵn đêm rồi, nhưng như thế thì buồn quá vì con chẳng mang theo nước xốt gì cả.” Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Ash. “Người biết không, thịt Thọ sẵn nướng không ngon đâu nếu thiếu nước xốt. Ta cần...”

“Sim,” Ash rít lên lời cảnh cáo trầm trầm, cắt ngang lời đứa trẻ.

Đứa bé lại ngược lên nhìn anh. “Ôi, con quên mất, akri. Xin lỗi nhé. Oe, oe, oe.”

Wulf xoa trán. “Cái thứ gì thế này?”

“Anh ta chẳng bảo rồi đấy thôi, Sim là con... quý của anh ta.”

Cả năm người đàn ông quay về phía phát ra tiếng nói trầm thấp, chăm chọc mang chất giọng Hy Lạp. Một gã khác đi ra từ bóng tối. Anh ta cao gần bằng Acheron với mái tóc đen và đôi mắt xanh lục mạnh mẽ.

Ash nhướn mày. “Cuối cùng cậu cũng đến, Z. Mừng vì cậu tới kịp bữa tiệc.”

Zarek khịt mũi. “Làm sao hả? Tôi chẳng có chuyện gì để làm. Tôi đoán có lẽ đến đây đấm đá, chửi bới với vài tên cũng tốt. Mà tôi cũng chẳng quan tâm tên chúng là gì để chửi bới cho thêm phiền. Nói chung tôi chỉ đến đây đánh nhau.”

“VẬY RA ANH LÀ ZAREK,” Wulf lên tiếng, mắt đăm đăm nhìn gã cựu Thọ săn đêm khét tiếng, người từng bị đày tới Fairbanks, Alaska.

Thái độ khó chịu của anh ta không chỉ thể hiện trên khuôn mặt và cử chỉ, mà rõ ràng ngay từ đôi môi cong cớn của anh. Billy Idol và Elvis chẳng là gì so với anh chàng này.

“Phải,” Zarek đáp, môi còn nhếch dữ dội hơn nữa. Tôi đang chết cồng rồi đây, chúng ta không thể tiến hành màn chào hỏi này nhanh hơn được à? Tôi muốn ra tay xử lý vài tên khốn cho nhanh còn quay về bờ biển đáng lẽ ra tôi phải ở đó.”

“Nếu cậu ghét có mặt ở đây như thế,” Talon hỏi, “vì sao còn đồng ý tới?”

Bằng một cử chỉ chửi thề trá hình, Zarek đưa ngón giữa lên gãi lông mày, tay anh ta phủ móng vuốt bạc sắc nhọn và dài thòng. “Astrid muốn tôi kết bạn. Tôi không hiểu vì sao nữa. Ba cái trò tâm lý của phụ nữ. Cô ấy cứ cố ép tôi tỏ ra hòa đồng hơn.”

Ash bật cười hiếm hoi khi nghe thấy thế.

Zarek cũng bắn tia nhìn đầy hiểu biết và thích thú chẳng kém về phía anh. Tôi không muốn nghe anh phán xét đâu, Ash Vĩ đại ạ. “Anh là kẻ lôi kéo tôi vào chuyện này đầu tiên.” Rồi Zarek làm một động tác đáng ngạc nhiên nhất, anh ta cúi xuống và nựng cằm đứa trẻ. “Cô thế nào rồi, Sim nhỏ bé?”

Đứa trẻ nhảy cẫng lên vui sướng trong điệu. “Tốt lắm. Anh còn hạt đậu đông nào không? Tôi nhớ lúc ở Alaska với anh quá. Hồi ấy vui ghê.”

“Không phải lúc ăn uống đâu, Sim,” Ash đáp lại.

Đứa bé lè lưỡi với anh ta. “VẬY CON CÓ THỂ ĂN LŨ DAIMON CHỨ?”

“Nếu con bắt được chúng,” Ash hứa, khiến Wulf phân vân anh chàng này biết bao nhiêu điều về lũ Daimon mà anh không biết.

“Anh nói thế là ý làm sao?” Zarek hỏi hộ anh. “Lại cái kiểu mơ mơ hồ hồ ấy à?”

Ash nhướn mày cao ngạo. “Lúc nào thẳng thế.”

Zarek làm ra âm thanh khó chịu. “Cá nhân tôi thì nghĩ tất cả chúng tôi nên họp lại cho anh một trận ra trò tới khi anh chịu khai báo thành khẩn mới đúng.”

Kyrian gãi cằm suy tư. “Cậu biết không...”

“Đừng có mơ,” Acheron nóng nảy cắt ngang. Rồi anh quay sang Wulf. “Cậu đi lấy vũ khí đi. Chẳng phải còn cuộc hẹn sao?”

Wulf dừng lại bên cạnh Ash. “Cảm ơn anh đã tới.”

Ash gật đầu với anh rồi đứng tránh sang bên trong lúc đung đưa con quỷ nhỏ trước ngực.

Wulf quay lại xe để gọi Kat nhưng chẳng thấy cô đâu cả. “Kat?” anh gọi to. “Kat?”

“Sao thế?” Talon hỏi khi anh cùng những người khác lại gần chiếc xe. “Anh có thấy cô gái đi cùng tôi không?”

Tất cả đều lắc đầu.

“Cô gái nào?” Talon hỏi.

Wulf nhíu mày. “Cao khoảng hai mét, tóc vàng. Cô ấy không thể nào biến mất...” Anh bỗng dừng lại khi ngẫm lại câu nói. “Không sao đâu, cô ấy là một trong số ít người có thể hô biến.”

“Vợ cậu à?” Kyrian hỏi.

“Không, cô ấy là hầu gái của Artemis, cô ấy luôn giúp chúng tôi.”

Ash cau mày. “Artemis không có hầu gái nào cao hơn nàng ta. Tin tôi đi. Nàng ta không bao giờ để bất kì người phụ nữ nào nhìn xuống mình cả. Nghĩa đen luôn đấy.”

Wulf nhìn anh với cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. “Tôi mong anh nhầm. Bởi nếu không thì Kat có lẽ hợp tác với Stryker suốt thời gian này và rất có thể cô ta đã chạy đi báo cho hẳn biết về bữa tiệc ngạc nhiên này rồi.”

Ash hơi nghiêng đầu như thể lắng nghe điều gì. Rồi cũng không cảm nhận được năng lượng của cô ta. Giống như thể cô ta không tồn tại.”

“Anh nghĩ sao?” Kyrian hỏi.

Ash bế đứa bé lên vì nó bắt đầu chuyển sang đá vào hạ bộ anh, anh đành bế nó ngang hông. Đứa trẻ lại nghịch tóc của anh rồi bỗng đưa vào mồm nhai.

Wulf nhíu chặt lông mày. Nếu anh không biết rõ hơn, anh thề đã thấy răng nanh của nó.

“Tôi không biết phải nghĩ gì nữa,” Ash trả lời, kéo tóc ra khỏi mồm đứa trẻ, “nghe mô tả thì Kat giống như Apollite hoặc Daimon.”

“Nhưng cô ấy đi lại vào ban ngày được,” Wulf thêm vào.

Zarek chửi thề. “Đừng nói với tôi lại có một tên Sát thủ ngày sống chuồng đấy nhé.”

“Không,” Acheron khẳng định. “Tôi biết rõ Artemis không tạo ra thêm kẻ nào nữa. Nàng ta không dám đâu. Ít nhất là hiện giờ.”

“Sát thủ ngày là thứ gì?” Talon hỏi. “Cậu không muốn biết đâu,” Julian đáp.

“Phải đó,” Zarek đồng tình. “Như anh ta nói đấy, nhưng độ kinh khủng nhân cấp một trăm.”

“Được rồi,” Wulf lên tiếng, tiến vào trong nhà. “Để tôi đi lấy đồ đã rồi ta lên đường luôn.”

Khi anh bước đi khỏi đó, anh thấy Talon đi tới đứng cạnh Ash. “Đây là phần mà anh thường nói nếu mọi người làm đúng bổn phận của mình, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp cả. Đúng không?”

Khuôn mặt Acheron vô cảm. “Thường thì đúng là vậy.”

“Nhưng?”

“Chúng ta đang phải đối mặt với những kẻ ghê gớm hơn cả thần Số phận. Tất cả những gì tôi có thể nói là trận đấu sắp tới sẽ gay cấn lắm đấy.”

Wulf cười phá lên khi anh rời xa cuộc tán gẫu. Không sao cả. Chiến đấu là thứ mà anh và bạn bè giỏi nhất.

Họ tới Inferno ngay trước lúc nửa đêm. Kì lạ là quán bar không có lấy một tay bảo vệ nào.

Dante gặp họ ở cửa, vẫn bận đồ da đen như bình thường. Hôm nay anh ta không đeo răng ma cà rồng giả nhưng gương mặt lại có vẻ cực kì tức giận.

“Ash,” anh ta lên tiếng chào anh chàng Atlantis. “Đã lâu rồi kể từ lần cuối anh xuất hiện ở cửa quán chúng tôi.”

“Dante.” Ash bắt tay anh.

Dante nhìn xuống đứa bé, lông mày xoắn lại. “Simi?” Đứa bé mỉm cười với anh ta.

Dante khẽ huýt sáo rồi lùi lại. “Khỉ thật, Ash, tôi mong mỗi lần anh định mang con nhóc quý này tới đây, anh cũng nên báo trước tôi một câu. Tôi có cần cảnh báo với mọi người rằng có cỗ máy ăn thịt người tới thăm không?”

“Không,” Ash đáp, khẽ đung đưa đứa bé. “Hôm nay nó tới để ăn Daimon thôi.”

“Mọi người đâu cả rồi?” Wulf hỏi.

Dante liếc về phía bức tường bên tay phải. “Tôi nghe phong thanh sẽ có chuyện xảy ra đêm nay nên đóng cửa rồi.”

Wulf nhìn theo mắt anh thì thấy một tấm da báo dính trên đó. Anh nhận ra tấm da vằn đốm ấy. “Em trai anh phải không?”

Cơ thịnh nộ làm mắt anh tối sầm lại, Dante nhún vai. “Tên khốn đó làm việc cho lũ Daimon. Báo tin về chúng tôi và các anh cho bọn chúng.”

“Trời!” Talon thở mạnh. “Giết ngay cả anh em của mình thì đúng là tàn nhẫn quá.”

Dante nhếch môi khinh bỉ nhìn anh làm lộ ra hàm răng nanh phản bội lố vớ người của anh ta. “Em trai tôi đã phản bội tôi và cả tộc chúng tôi. Nếu tôi mà tàn nhẫn thì da của nó phải nằm trên sàn cho người ta giẫm qua giẫm lại rồi nhé. Không may là những đứa em khác của tôi cảm thấy hơi khó chịu nếu làm thế nên chúng tôi đành chọn bức tường vậy.”

“Hiểu rồi,” Ash lên tiếng. “VẬY những người khác trong đàn đầu?”

“Ở đằng sau. Chúng tôi sẽ đứng ngoài chuyện này. Chúng tôi không thích ra tay sát hại đồng loại của mình.”

Zarek khịt mũi. “Trừ khi đó là em anh.”

Dante lại gần chỗ Zarek, cả hai nhếch mép nhìn nhau. “Luật rừng xanh thôi.”

Người bị phản bội có quyền ăn thịt kẻ phản bội.”

Zarek đảo mắt nhàm chán. “Luật rừng của tôi. Giết tất cả rồi để Hades lo phần còn lại.”

Dante bỗng cười phá lên. “Tôi thích anh chàng này đấy, Ash. Cậu ta hiểu chúng tôi.”

“Kìa, Z,” Ash đùa cợt. “Có vẻ cậu đã tìm được người bạn mới rồi này. Chắc Astrid phải vui lắm.”

Zarek giơ ngón giữa lên với anh.

Ash tảng lờ. “Được rồi, chuẩn bị chiến đấu thôi, các chàng trai.”

Dante tới canh giữ cửa trước trong lúc Ash nhắc đưa bé khỏi cái địu và trao nó cho Wulf, anh hơi chần chừ trước khi chạm vào con nhóc quý.

Nó nhìn anh đánh giá rồi mỉm cười. “Simi không cần đâu nếu anh không làm rơi cô ấy.”

“Tôi sẽ cố vậy.”

Con nhóc nhe răng mình ra với anh, sau đó nằm yên trong tay anh, đúng như hình ảnh hoàn hảo của một bé sơ sinh đang ngủ yên.

“Ta có nên trốn không?” Julian hỏi. “Tấn công bất ngờ chẳng hạn?”

“Không thể,” Ash đáp. “Stryker không phải một Daimon bình thường.”

“Giống như Desiderius sao?” Kyrian hỏi.

“Tệ hơn. Thật ra, lời khuyên tốt nhất của tôi cho các cậu là...” Ash nhìn Zarek cảnh cáo - “để tôi lo Stryker. Tôi là người duy nhất ở đây hẳn không thể ra tay được.”

“Sao thế, Acheron?” Zarek hỏi. “À mà khoan, tôi biết rồi. Tới lúc anh chịu trả lời câu hỏi đó thì Fairbanks hẳn phải cán mốc một trăm mười độ C nhỉ.”

Ash khoanh tay ngang ngực. “Biết thế sao còn hỏi?”

“Chỉ để chọc tức anh thôi.” Zarek băng ngang qua căn phòng. “Khi nào chúng mới tới đây?”

Không khí trên sàn nhảy bỗng nhiên loãng ra rồi kêu xèo xèo.

Gương mặt Zarek tan ra thành nụ cười toe. “Tuyệt cú mèo. Đại khai sát giới nào.”

Kyrian tuốt kiếm khỏi vỏ và kéo dài lưỡi gươm ra, còn Talon thì lôi con dao tròn ba lưỡi xoáy ra. Julian cũng tuốt kiếm ra.

Zarek và Ash không làm gì cả.

Wulf cũng vậy. Mục tiêu của anh là bảo vệ Simi, Erik và Cassandra.

Cửa thông nhá lên một giây trước khi Stryker bước qua. Theo sau hẳn là một quân đoàn Daimon, trong đó có Urian.

Gương mặt Urian lãnh đạm kể cả khi bắt gặp ánh mắt Wulf. Thật khó tin chính người đàn ông này đã làm lễ thành hôn cho Wulf và Cassandra. Gương mặt anh ta lúc này hờ hững, không toát lên bất kì vẻ gì, đôi mắt cũng không tỏ chút gì quen biết với anh. Kat nói đúng, gã này đúng là có tài diễn xuất.

“Tuyệt vời,” Stryker lên tiếng cùng tiếng cười độc ác. “Người chuẩn bị cả một bữa tối cho các chàng trai của ta đây à. Giá mà ai công tử tế được như thế.”

Vài tên Daimon cười phá lên.

Zarek cũng vậy. “Này Acheron, tôi thấy thích tên này rồi đó. Tiếc là ta phải giết hẳn.”

Stryker lừ mắt với Zarek rồi nhìn sang Acheron. Cả hai nhìn nhau chăm chặp, không nói một lời hay bày tỏ cảm xúc gì.

Nhưng Wulf nhìn ra tia do dự nhất thời trên gương mặt Urian khi nhận ra Acheron.

“Cha ời?”

“Không sao đâu, Urian. Ta biết hết về gã Atlantis này. Phải không, Acheron?”

“Không. Người tưởng vậy thôi, Strykerius. Nhưng ta thì khác, ta biết từng yếu điểm của người, kể cả chuyện người tin tưởng Nữ thần Hủy diệt, còn bà ta thì chỉ đùa bỡn người thôi.”

“Người nói dối.”

“Có thể. Nhưng cũng có thể không.”

Phải rồi, không ai có thể chơi trò mơ mơ thực thực này giỏi hơn Acheron. Anh ta là bậc thầy giữ im lặng và khiến người ta nghi ngờ cả bầu không khí mà ta hít thở.

Cuối cùng, Stryker quay sang Wulf. Ánh mắt hắn nhìn xuống đứa bé Wulf đang bế. Hắn nghiêng đầu và cười.

“Ngọt ngào chưa kìa. Người đã trải qua quá nhiều rắc rối rồi phải không? Tất cả các người. Ta cảm thấy tự hào quá đỗi.”

Một cảm giác tồi tệ len lỏi trong lòng Wulf. Có chuyện gì đó không đúng lắm.

Gã Daimon biết Simi không phải con anh?

Stryker tiến lại gần Urian. Hắn choàng một cánh tay lên vai đứa con trai rồi hôn lên má anh ta.

Urian nhăn mày trước hành động ấy và hơi cứng người lại.

“Con trẻ luôn là lẽ sống của đời ta, phải không?” Stryker hỏi. “Chúng mang tới niềm vui. Đôi lúc cũng có cả nỗi buồn.”

Lông mày Urian càng nhíu chặt lại khi cha anh ta nghịch sợi dây da buộc mái tóc vàng được tết lại của Urian.

“Tất nhiên, người sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau ấy rồi, Wulf ạ. Con trai người sẽ chẳng sống đủ lâu để mà phản bội người.”

Trước khi có ai kịp cử động, Stryker đã cứa cổ Urian bằng bàn tay không còn là tay người nữa. Nó đã biến thành một chiếc móng rồng.

Hắn xô Urian ra, anh ngã xuống sàn nhà kêu thịch một cái, tay vẫn giữ chặt cổ hầu ngăn máu chảy ra trong lúc cha anh quay lại đối mặt với đám Thợ săn đêm.

“Người nghĩ ta ngu lắm nên sẽ mắc lừa đúng không?” Stryker buồn chán nhìn Wulf trong lúc tiếp tục nói, lúc này không còn là giọng hắn nữa... là giọng của cha Cassandra. “Ta biết người sẽ không bao giờ mang con người đến thật. Ta chỉ cần đuổi đám Hộ vệ các người khỏi Elysia một lúc thôi.”

Wulf chửi thề trong lúc xông tới tấn công.

Stryker biến mất thành một làn khói đen, đám Daimon lập tức xông lên. “Ak’ritah tah!” Acheron hét lên.

Cửa thông hai thế giới lập tức mở ra.

Một tên Daimon cười sảng sặc. “Chúng ta không phải đi qua...” Trước khi kịp nói hết câu, gã đã bị hút vào cánh cửa.

Những tên khác nhanh chóng theo sau.

Ash chạy băng qua sàn tới chỗ Urian đang nằm trong vũng máu. “Suýt,” Ash thở mạnh, đè tay lên tay Urian.

Mắt Urian đóng đầy lệ khi ngược lên nhìn Acheron.

“Thở từ từ và nông thôi,” Acheron lên tiếng, giọng anh êm ái trầm lắng.

Wulf và những người khác dõi nhìn trong sự câm nín sững sờ khi Ash chữa lành vết thương cho anh chàng Daimon.

“Vì sao?” Urian hỏi.

“Tôi sẽ giải thích sau.” Acheron đứng dậy và vén áo trên lên để lộ chiếc bụng phẳng lì, cứng rắn. “Sim, quay lại đi.”

Đứa trẻ vọt ra khỏi tay Wulf ngay tức khắc. Nó biến từ một đứa bé sơ sinh thành một con rồng nhỏ, rồi nằm gọn trên làn da của Acheron cho tới khi biến thành một hình xăm trên xương sườn trái của anh.

“Tôi luôn thắc mắc làm thế nào hình xăm của anh lại chuyển động,” Kyrian nói.

Ash không đáp lời. Thay vào đó, anh giơ hai tay lên.

Một giây trước họ còn ở Inferno, giây sau tất cả đã ở giữa thành phố Elysia.

Cảnh tượng ở đây còn hơn cả địa ngục, khác hẳn lúc Wulf và Kat rời đi mấy tiếng trước. Những tiếng hét dài rền rã trong không khí. Xác Apollite la liệt khắp nơi, cả đàn ông, phụ nữ lẫn trẻ em. Có vẻ trừ ngày sinh nhật, bình thường xác họ không rã ra như lũ Daimon.

Nỗi sợ hãi và đau đớn đâm toạc Wulf.

“Phoebe!” Urian hét lên, chạy nhanh về phía căn hộ của anh.

Wulf chẳng buồn gọi nữa. Không ai có thể nghe được tiếng anh giữa những tiếng hét khắp nơi thế này. Anh chạy nhanh nhất có thể về phía vợ con.

Mấy tên Daimon cố ngăn cản anh. Ánh mắt anh giờ vầng lên tia lửa giận dữ, anh nhanh chóng lao qua chúng.

Không ai có thể cản trở giữa anh và gia đình. Không một ai.

Anh về tới căn hộ thì thấy sàn nhà bị nạy lên. Shanus nằm ngay giữa phòng khách.

Wulf nghệt thờ vì sợ, cho tới khi nghe tiếng đánh nhau trong phòng ngủ.

Hơn hết thảy, anh nghe tiếng gào của con trai.

Anh chạy băng qua phòng, xông vào phòng ngủ thì dừng lại. Chris đang đứng trong góc xa nhất, tay ôm Erik trước ngực. Hai người bạn Apollite của cậu, Kyra và Ariella, đứng trước như tấm rào chắn bảo vệ cậu và Erik.

Stryker và ba tên Daimon đang tấn công Kat và Cassandra. Hai cô gái đang chống trả với những ngón đòn và kỹ năng đáng khâm phục.

“Người không thể sử dụng tấm chắn của mình mãi được đâu, Katra,” Stryker gầm lên.

Kat nhìn Wulf mỉm cười. “Ta không cần phải làm thế. Ta chỉ cần giữ nó đủ lâu để chờ cứu giá thôi.”

Stryker chần chừ, rồi hần quay lại nhìn qua vai đúng lúc Wulf tấn công.

Wulf giết một tên Daimon trước rồi xông về phía Stryker. Hắn xoay người lại, ném tia sét về phía Wulf, anh bị dội vào tường.

Trong lúc rít lên đau đớn, Wulf nhìn thấy bóng hình chuyển động nơi khóe mắt.

Là Ash và Zarek.

Kat ngay lập tức biến mất trong khi Stryker chửi thề.

Wulf và Zarek bám theo sau hai tên Daimon còn lại trong lúc Ash đối đầu với Stryker.

“Về nhà đi, Stryker,” Ash nói. “Cuộc chiến kết thúc rồi.”

“Nó không bao giờ kết thúc cả. Chừng nào mà cha ta...” - hắn nhổ ra ngay sau khi thốt lên từ đó - “còn sống.”

Ash lắc đầu. “Ta cứ nghĩ chỉ có gia đình mình là rối loạn cơ đấy... Bỏ đi.”

“Người đã thua rồi. Thần ạ, người vừa giết chính con trai mình, vì sao chứ?” Stryker gầm lên phẫn nộ, rồi xông vào Ash.

Wulf tóm lấy con trai từ tay Chris cùng lúc Zarek kéo Cassandra ra phía sau anh. Wulf muốn đưa hai mẹ con ra khỏi đây trước, đưa tới nơi an toàn, nhưng họ không chạy qua cửa được vì Ash và Stryker đang đánh nhau ngay chỗ đó.

Stryker ném tia sét về phía Ash, anh nhận lấy mà không chút chột vật thay vào đó, anh tung cú đấm về phía gã Daimon, khiến hắn văng lên không rồi rơi xuống, dội vào tường.

Wulf khẽ huýt sáo. Bọn họ đều biết Ash rất mạnh nhưng anh chưa từng thấy anh chàng Atlantis đánh nhau như thế bao giờ.

Stryker lại tấn công. Nhưng vì lý do nào đó, Ash không giết hắn. Cả hai đấu tay đôi như thể những con người bình thường chứ không phải...

Bất cứ giống loài quỷ tha ma bắt nào đó.

Mặt đầy máu, Stryker tung thêm một tia sét nữa về phía Ash.

Anh hóa giải nó rồi giơ tay lên, Stryker bỗng bị nâng lên khỏi sàn nhà. Stryker cố ném tia sét thêm khiến Ash loạng choạng và thả hẳn ra.

Gã Daimon ngã nhào xuống đất rồi chạy về phía anh. Hẳn choàng tay quanh người Ash rồi xô anh vào tường.

Nhưng trước khi hẳn kịp tấn công thêm lần nữa, một con quỷ da vàng bỗng xuất hiện. Mắt ả lóe sáng, tay vòng quanh người Stryker rồi cả hai biến mất vào không trung.

Acheron gầm lên.

“Apollymi, nếu đã như thế,” anh hét to. “Bà nên giữ hẳn luôn bên đó đi.”

“Anh là cái giống quái quỷ gì vậy?” Wulf hỏi Ash khi anh quay sang nhìn

“Đừng hỏi những câu không nên hỏi,” Zarek đáp hộ. “Tin tôi đi cậu chưa sẵn sàng để biết sự thật đâu.”

“Stryker đi thật rồi sao?” Cassandra hỏi. Ash gật đầu.

Cô ôm lấy Wulf rồi đón lấy Erik từ tay anh, ôm thẳng bé lên vai để đỡ nó. “Mẹ thương mà, con yêu,” cô nựng con. “Người xấu đi rồi con ạ”

“Cái gì đã tóm lấy hẳn thế?” Kyra bỗng hỏi. “Chúng đi đâu rồi?”

Ash không trả lời. “Giờ mọi người an toàn rồi. Ít nhất trong một thời gian.”

“Hẳn sẽ còn trở lại sao?” Cassandra hỏi.

Ash bật cười ngượng nghịu. “Tôi cũng không biết. Hẳn là một trong số ít sinh vật nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi. Nhưng như hẳn tuyên bố, mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Hẳn có thể trở lại sau vài tháng, cũng có thể vài thế kỉ. Thời gian ở nơi hẳn sống khác với chúng ta.”

Kyrian, Talon và Julian cùng xông vào.

“Toàn bộ lũ Daimon biến mất rồi.” Talon lên tiếng. “Chúng tôi hạ gục vài tên nhưng số còn lại...”

“Không sao đâu,” Ash tiếp lời. “Cảm ơn các cậu đã giúp đỡ.”

Ba người đàn ông cùng gật đầu rồi bước ra khỏi phòng ngủ sang căn phòng khách hỗn độn.

“Trời ơi, phải mất nhiều ngày mới dọn hết chỗ này,” Chris than vãn nhìn căn phòng vẻ khó tin.

Rồi ngay trước mắt họ, cả căn phòng đổ nát bỗng được dọn dẹp sạch sẽ. Chỉ còn lại những xác người nằm đó.

Zarek khịt mũi. “Thôi ngay trò đó đi, Acheron.”

“Tôi cũng không làm gì hơn thế nữa được, Z ạ. Tôi không thể sửa chữa mọi thiệt hại ở đây đêm nay.” Ánh mắt Ash chuyển sang xác của Shanus.

Wulf lắc đầu trong lúc nâng Shanus lên để mang anh ta vào trung tâm thành phố.

Các Apollite có mặt ở khắp nơi, gào khóc trước cái chết của người thân. “Họ không đáng phải chịu điều này,” Wulf nói với Acheron.

“Có ai đáng đâu?” Ash đáp.

Một phụ nữ chạy về phía Wulf. Cô ta mang biểu tượng hoàng gia và không mất nhiều thời gian để khẳng định cô là ai.

“Shanus?” cô hỏi, mắt đong đầy tia nước. Wulf đặt cái xác xuống. “Cô là vợ anh ấy?”

Người phụ nữ gật đầu, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt. Cô nâng đầu anh lên đùi và lặng lẽ khóc.

Cassandra bước lên. “Tôi rất tiếc.”

Người phụ nữ ngẩng lên, mắt tràn ngập căm thù. “Đi khỏi đây mau. Tất cả các người! Các người không được chào đón ở đây. Chúng tôi đã giúp các người, vậy mà các người hủy hoại chúng tôi!”

Zarek hăng giọng. “Không phải lời khuyên tồi lắm đâu,” anh nói với Wulf, mắt nhìn quanh ra chỗ những người khác đang bắn tia nhìn chết chóc về phía họ.

“Phải đấy,” Ash đồng ý. “Các cậu giúp Wulf và gia đình cậu ấy ra khỏi đây đi. Tôi phải đi tìm một người.”

Wulf biết anh muốn nói tới Urian. “Anh có muốn chúng tôi chờ không?”

“Không. Có hai chiếc SUV đang chờ sẵn ở trên mặt đất. Cậu lái thẳng về nhà đi, tôi sẽ theo sau.”

“SUV nào?” Kyrian hỏi lại.

Tôi xin nhắc lại, đừng hỏi những câu không nên hỏi,” Zarek lên tiếng. “Hãy cứ chấp nhận rằng Acheron là một tên khùng và bỏ qua đi.”

Ash đảo mắt nhìn anh. “Tôi có thể là tên khùng thật nhưng ít ra tôi không ném tia sét về phía anh trai mình.”

Zarek cười vang xấu xa. “Ít ra tôi cũng... chưa làm thế mà.” Ash dõi theo khi Zarek dẫn đoàn người ra khỏi thành phố.

Anh đứng giữa trung tâm thành phố, quan sát đồng đồ nát quanh anh. Anh định dọn dẹp tất cả giống như đã làm với ngôi biệt thự và căn hộ của Wulf, nhưng bỗng dừng lại. Đám người Apollite này cần làm việc gì đó để quên đi nỗi đau họ đang phải chịu đựng.

Xây dựng lại thành phố có thể tạm chiếm chỗ trong tâm trí họ. Ít ra là trong một thời gian.

Sâu thẳm trong trái tim mình, anh cũng khóc cùng họ.

Chỉ bởi vì anh có thể, không có nghĩa anh nên làm như thế...

Acheron ép mình bước dọc lối hành lang, nhất quyết không thỏa mãn ham muốn bên trong anh kêu gào đòi sửa chữa lại mọi thứ.

Tới khi anh đến căn hộ của Urian, Ash thấy ghê tởm bởi trận máu tanh Stryker gây ra nhân danh Apollymi.

Một cuộc chiến phi lý, nhưng ngẫm lại chẳng phải bà ấy là Nữ thần Hủy diệt sao. Đó cũng là lý do vì sao anh phải bảo đảm bà ấy sẽ không bao giờ thoát khỏi nhà tù giam cầm hiện nay.

“Urian?” Ash lên tiếng, giọng anh trầm mà chắc nịch. “Cút đi!” Urian gầm lên. “Để tôi một mình.”

“Cậu không thể ở đây được,” Ash đáp. “Đám Apollite sẽ tấn công cậu mất.”

“Tôi chẳng quan tâm.” Anh ngược lên, nỗi đau thấu cảm Ash nhận được từ Urian khiến anh lùi bước. Đã từ rất lâu anh không đối diện trực tiếp với nỗi đau mất mát tới vô vọng như thế này. “Vì sao anh không để tôi chết đi? Vì sao lại cứu tôi?”

Ash thở sâu khi cố giải thích cho Urian. “Bởi vì nếu tôi không làm thế, cậu sẽ bán linh hồn cho Artemis để quay trở lại và giết cha cậu.”

“Thế anh nghĩ tôi sẽ không giết ông ta sau chuyện này ư?” Anh quay sang gào lên với Ash. “Chẳng còn gì của cô ấy sót lại. Không một thứ gì! Tôi thậm chí không biết chôn cất cái gì đây. Tôi...” Lời nói vỡ òa ra thành tiếng khóc.

“Tôi biết,” Ash đáp lại anh, tay đặt lên vai Urian. “Anh chẳng biết gì cả!”

Ash nâng cằm Urian lên tới khi mắt họ gặp nhau. “Có đấy, tôi biết rõ là khác.”

Urian cố gắng thở ra khi anh nhìn những hình ảnh nhá lên trong đôi mắt bạc vằn vỹ của Ash. Chông chất những đờn đau, thống khổ và cả trí tuệ.

Thật khó để nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

“Tôi không muốn sống thiếu Phoebe của tôi,” Urian cất tiếng, giọng anh vỡ ra trước từng từ.

“Tôi hiểu. Vì thế tôi cho cậu một lựa chọn. Tôi không thể bám dính lấy cha cậu để canh chừng hẳn. Tôi cần cậu làm điều đó giúp tôi. Vì sớm hay muộn, hẳn cũng sẽ trở lại đuổi giết dòng máu trực hệ của Apollo.”

“Vì sao tôi phải bảo vệ họ? Phoebe đã chết vì họ!”

“Phoebe sống vì họ, Urian. Cậu nhớ chứ? Cậu và cha cậu chịu trách nhiệm cho cái chết của cả gia đình cô ấy. Cậu đã bao giờ thú nhận với cô ấy chưa? Rằng chính cậu đã ra tay? Đã giết bà ngoại cô ấy? Các anh chị em họ của cô ấy?”

Urian quay mặt đi, tràn ngập trong hổ thẹn. “Không. Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy.”

“Nhưng cậu đã làm đấy thôi. Mỗi lần cậu, cha cậu, hay một tên Spathi giết một người trong nhà cô ấy, cô ấy đều cảm thấy nỗi đau đớn y như cậu bây giờ. Cái chết của mẹ và chị gái đã làm cô ấy tan nát. Chẳng phải vì thế nên cậu mới đồng ý cứu Cassandra sao?”

“Phải.”

Ash bước lùi lại khỏi Urian trong lúc anh lau nước mắt. “Anh nói tôi có lựa chọn?”

“Lựa chọn thứ hai là tôi sẽ xóa bỏ mọi kí ức của cậu. Cậu sẽ được giải thoát khỏi mọi thứ. Tất cả những đau đớn này. Cả quá khứ lẫn hiện tại. Cậu có thể sống tiếp như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy nếu tôi yêu cầu, anh có giết tôi không?”

“Cậu có chắc muốn tôi làm thế không?”

Urian nhìn đau đáu xuống sàn nhà. Hầu hết mọi người có thể không biết suy nghĩ của anh, nhưng Ash biết. Anh nghe thấy chúng rõ ràng như suy nghĩ của chính anh vậy.

“Tôi không còn là Daimon nữa, phải không?” Urian lên tiếng hỏi sau vài giây im lặng.

“Không. Cậu cũng không hẳn là một Apollite nữa.”

“Vậy tôi là gì?”

Ash thở sâu khi nói ra sự thật. “Cậu là độc nhất trên thế giới này.”

Urian không thích điều đó cũng giống Ash không thích mình độc nhất.

Nhưng chẳng thay đổi được gì.

“Tôi sẽ sống thêm bao lâu nữa?” Urian hỏi. “Cậu bất tử, không thể chết được.”

“Như thế thật vô lý.”

“Phần lớn cuộc đời có bao giờ có lý.”

Anh cảm giác Urian đang khó chịu với anh, nhưng ít ra như thế giúp anh chàng giảm bớt cơn thống khổ phần nào. “Tôi có ra ngoài và ban ngày được không?”

“Nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu. Nếu cậu chọn mất trí nhớ, tôi sẽ biến cậu thành con người hoàn toàn.”

“Anh làm được sao?” Ash gật đầu.

Urian cười phá lên cay đắng trong lúc quét tia nhìn lạnh lẽo khắp người Ash. “Anh biết không, Acheron, tôi không ngu, cũng chẳng mù như Stryker. Ông ta có biết về con quỷ anh mang trên thân người không?”

“Không, và Simi không phải quỷ, con bé là một phần của tôi.”

Ánh mắt Urian xoáy sâu vào mắt anh. Tội nghiệp Stryker, ông ta đúng là tiêu rồi, thế mà còn chẳng biết.” Tia nhìn bỗng trở nên mãnh liệt hơn. “Tôi biết anh là ai và là thứ gì, Acheron Parthenopaeus.”

“Vậy cậu cũng nên biết nếu cậu truyền lời này ra ngoài tôi sẽ khiến cậu hối hận cả đời đấy.”

Anh gật đầu. “Nhưng tôi không hiểu sao anh phải giấu.”

“Tôi không giấu giếm gì cả,” Ash đơn giản nói. “Chỉ là sự thật đó chẳng giúp được ai. Nó chỉ phá hoại và làm tổn thương người khác thôi.”

Urian nghĩ một lúc. “Tôi chán làm kẻ hủy diệt rồi.”

“Vậy giờ cậu là gì?”

Urian suy nghĩ lại toàn bộ chuyện tối nay. Anh nghĩ tới nỗi đau nhức nhối trong anh đang gào lên vì mất vợ. Anh ham muốn biết bao để Acheron xóa bỏ toàn bộ, nhưng như thế anh cũng đánh mất luôn cả những kí ức tốt đẹp.

Dù anh và Phoebe chỉ ở bên nhau mấy năm, cô đã yêu anh như chưa có ai từng thế. Cô chạm vào trái tim anh, tưởng chừng đã chết từ lúc nào.

Không, đúng là thiếu cô, cuộc đời anh đau đớn, nhưng anh không muốn mất mọi mối liên hệ với cô.

Anh thắt chiếc mẽ đay của cô vào cổ rồi từ từ đứng dậy. “Tôi là người của anh. Nhưng tôi nói trước, nếu tôi có cơ hội giết chết Stryker, tôi sẽ chớp lấy. Không để lại hậu quả gì.”

Chương 17

Stryer gầm lên trong cơn thịnh nộ khi thấy mình đang ở trong đại sảnh - nơi đặt ngai báu của Nữ thần Hủy diệt. “Con sắp giết được chúng rồi. Sao Người lại cản con?”

Nữ quý Sabina vẫn giữ chặt hăn.

Lần đầu tiên Xedrix không ở trong phòng này cùng mẹ hăn, nhưng Stryker chẳng hơi đâu để ý. Mọi suy nghĩ của hăn đã bị thù hận và nỗi khó chịu ăn mòn.

Mẹ hăn ngồi trên ngai vàng điêu khắc lõng lẫ, tư thế đĩnh đạc như thể đang thiết triều chứ không ra tay phá hủy toàn bộ kế hoạch tỉ mỉ suốt mấy năm.

“Đừng có lên giọng với ta, Strykerius. Ta không chấp nhận những kẻ bất tuân đâu.”

Hăn ép mình hạ giọng xuống trong lúc máu vẫn sôi trào lên điên cuồng. “Vì sao Người lại xen vào?”

Nữ thần kéo chiếc gối đen lên đùi và chơi đùa một góc gối. “Người không thắng được Kẻ được chọn đâu. Ta đã nói rồi đấy thôi.”

“Con vốn đã có thể đánh bại hăn,” Stryker khẳng định. Không ai ngăn được hăn. Hăn tin chắc vào điều đó.

“Không đâu,” Nữ thần khẳng định. Bà lại hạ mắt xuống, ngón tay thanh tú vuốt ve lớp đệm bọc sa-tanh đen mượt mà. “Không có nỗi đau nào lớn hơn là bị con trai phản bội, phải không Strykerius? Người cho hăn tất cả, nhưng hăn có nghe lời người không? Không. Hăn có tôn trọng người không? Không. Thay vào đó, hăn làm tan nát trái tim người, nhổ toẹt lên lòng tốt của người.”

Stryker nhắm chặt hai mắt khi giọng thần vang lên, đọc vị từng ý nghĩ của hắn. Hắn đã trao cho Urian mọi thứ, nhưng đứa con trai đó lại đáp trả hắn bằng sự phản bội cay đắng nhất mà phải mất nhiều ngày hắn mới chấp nhận được.

Một phần hắn ghét Apollymi vì nói ra sự thật. Một phần lại cảm ơn bà. Hắn chưa bao giờ là loại người sẵn lòng nuôi ong tay áo.

Stryker sẽ không bao giờ đối xử với mẹ hắn như thằng con hắn làm với hắn. “Con sẽ nghe lời, thưa mẹ.”

Bà ôm gối vào ngực và thở dài mệt mỏi. “Tốt.”

“Giờ chúng ta phải làm gì ạ?”

Bà nhìn xuống hắn, mỉm cười xinh đẹp. Khi bà cất tiếng, từng lời nghe đơn giản, nhưng giọng điệu chỉ toát lên sự độc ác. “Cứ chờ xem đã.”

Wulf ngồi lên ghế sô-pha, bên cạnh Cassandra. Erik đang ngủ ngon lành trong cánh tay mẹ, chẳng màng tới bạo lực và chết chóc xảy ra xung quanh.

Thằng bé cũng chẳng biết được rằng thế giới mà nó vốn phải sống trong tương lai đã gần như chấm dứt.

Vì họ đã trở về nhà, Wulf từ chối để hai mẹ con rời khỏi tầm mắt.

Chris đang giúp Talon băng bó cánh tay bị đâm rách bởi lũ Daimon. Julian ngồi yên, phía sau đầu đặt túi chườm đá. Còn Kyrian thì hứng ngón tay vào chiếc bát rồi đổ ô-xy già lên.

Zarek đứng yên như pho tượng dựa vào tường trong hành lang sảnh chính dẫn vào bếp. Mỗi mình anh là có vẻ như không hề hấn gì.

“Các cậu biết không,” Kyrian lên tiếng, dừng lại một chút để rít lên khi rót thêm ô-xy già lên trên chỗ bị thương. “Hồi bắt tử tôi thấy mấy trò đánh nhau này dễ dàng hơn nhiều.”

Talon khịt mũi. “Tôi vẫn bắt tử đây nhưng cũng bị một trận hơi bời. Đúng là ác chiến thật.”

Điện thoại bỗng đổ chuông. Chris đứng dậy nghe điện.

“Tốt hơn hết không phải là Stryker,” Cassandra nín thở.

Không phải, mà là bố cô.

Chris đưa điện thoại cho cô, tay cô run run. “Bố ạ? Bố có sao không?”

Wulf ôm cô vào ngực, để cô khóc thoải mái trong lúc hai bố con nói chuyện, sau dăm phút, cô dập máy.

“Đúng như anh nói,” cô thở mạnh, nói với Wulf. “Chúng chưa bao giờ giữ ông ấy. Stryker đã dùng trò lừa gạt hãn dùng với em lúc trước để vào căn hộ. Tên khốn chết tiệt!

Điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Sao thế nhỉ?” Chris quát lên. “Mọi người điên cả rồi hay sao?”

“Phải,” cánh đàn ông trong phòng đồng thanh lên tiếng. “Ồ” Chris trả lời điện thoại rồi đưa máy cho Kyrian.

“A lô?” Anh nói. “Ồi, em yêu à. Không, anh ổn mà.” Mặt anh nhăn nhó. “Không, buổi đi săn tốt đẹp. Bọn anh... ừm... sẽ trở về vào ngày mai.”

Anh dừng lại, rồi liếc về phía Julian. “Vết thương ở đâu nào?” Anh lại nhăn như bị rách. “Không đâu, em cứ nói với Grace là Julian vẫn ổn nhé. Chỉ hơi sưng thôi. Bọn anh ổn cả.”

Wulf cười phá lên khi thấy anh chàng cựu Thợ săn lúng túng.

“Được rồi, anh sẽ làm vậy. Anh cũng yêu em, tạm biệt.” Kyrian dập máy rồi nhìn qua tất cả mọi người. “Trời đất, đừng bao giờ lấy một nhà ngoại cảm.” Anh lại nhìn Talon rồi Julian. “Chúng ta tiêu rồi, các cậu ạ. Mấy chị em họ biết chúng ta không hề đi săn.”

Zarek làm ra tiếng thô lỗ. “Nghĩ gì thế không biết? Tên ngốc nào bày ra cái trò nói dối đấy?”

“Tôi không phải tên ngốc,” Talon quát lên. “Và tôi cũng đâu nói dối đâu. Tôi chỉ lược bỏ chi tiết chúng ta đi săn cái gì và ở đâu thôi.”

Zarek lại phát ra tiếng bất bình. “Cứ như thế mấy bà vợ của các cậu mù tịt ấy.” Rồi anh liếc Kyrian. “Lần cuối cùng quý ngài Annani đây đi săn thứ gì mà không có tem giá trên đó hả?” Ánh mắt anh lại quay sang Julian. “Và rõ ràng giày lười với quần âu ngụy trang tốt quá còn gì.”

“Im đi Zarek,” Talon quát.

Zarek định mở mồm cãi lại thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Làm bầm khó chịu, Chris đi ra mở cửa cho Acheron và Urian vào phòng. Wulf đứng dậy ngay khi thấy họ.

Urian trông tệ hết chỗ nói. Da anh tím tái, quần áo dính đầy máu. Nhưng tệ nhất là cơn giận dữ và thương đau kìm nén trong đôi mắt nhạt màu.

Wulf không biết phải nói gì với anh. Anh ấy đã mất tất cả mà chẳng đoạt lại được gì.

“Chúng tôi đang bắt đầu thấy lo cho anh đấy Ash,” Kyrian lên tiếng.

“Tôi thì không,” Zarek cãi. “Nhưng dù sao anh cũng có mặt đây rồi, có cần tôi nữa không?”

“Không, Z,” Anh lặng lẽ nói. “Cảm ơn cậu đã tới.”

Zarek gật đầu. “Bất cứ lúc nào anh cần tôi xé xác thứ gì đó cứ gọi. Nhưng trong tương lai, anh có thể chọn chỗ nào ấm áp hơn được không?” Zarek nói rồi lóe lên biến mất khỏi căn phòng trước khi có người kịp đáp lại.

“Các cậu biết không,” Talon nói. “Tên đó biến thành thần làm tôi thấy bực mình ghê gớm.”

“Nhưng nhớ là đừng có làm cậu ta bực đấy,” Ash nói giọng cảnh cáo. “Nếu không cậu ta sẽ nướng chín cậu.”

“Hắn dám sao.”

Kyrian khịt mũi. “Chúng ta đang nói về Zarek đấy.”

“À phải,” Talon đáp. “Thôi, chẳng sao.”

Kyrian đứng dậy kèm tiếng rên. “Vì tôi là một trong số ít người thường ở đây, có lẽ tôi phải đi nghỉ đây.”

Talon chỉnh lại dải băng trên cánh tay. “Đánh một giấc nghe có vẻ hấp dẫn với tôi đấy.”

Chris ném mấy thứ đồ cứu thương vào trong hộp nhựa. “Đi nào hai anh, để em chỉ chỗ cho các anh nghỉ tạm.”

Cassandra đứng dậy cùng với Erik. “Có lẽ tôi cũng nên...”

“Khoan đã,” Urian lên tiếng ngăn cô lại.

Wulf căng cứng khi anh chàng Daimon tiến lại gần vợ con anh. Ash để một tay lên vai anh hầu ngăn cản anh can thiệp.

“Tôi bế nó được không?” Urian hỏi.

Cả Cassandra và Wulf nhúu mày. Trước đó anh ta gần như chẳng bao giờ nhìn thẳng bé.

Cassandra liếc nhìn Ash thì thấy anh gật đầu.

Cô miễn cưỡng đưa Erik sang cho Urian. Rõ ràng anh chưa bao giờ bế trẻ con. Cassandra đặt tay chồng lên tay anh và chỉ cho anh cách giữ đầu Erik và ôm thẳng bé sao cho nó không bị thương.

“Con mỏng manh quá,” Urian thở mạnh, nhìn đứa trẻ đang dõi mắt nhìn anh ngọt ngào. “Thế nhưng con lại sống trong khi Phoebe của ta thì không.”

Wulf tiến một bước nhưng bị Ash ghìm chặt lại.

“Cậu sẽ ở lại, bảo vệ gia đình cậu chứ?” Acheron khẽ hỏi.

“Gia đình tôi chết rồi,” Urian gào lên, bắn tia nhìn rực lửa về phía Ash. “Không, Urian, gia đình cậu chưa chết. Dòng máu của Phoebe đang chảy trong người đứa trẻ này. Erik mang theo sự bất tử của cô ấy.”

Urian nhắm mắt lại như thể chỉ nghe những lời đó cũng khiến anh không chịu đựng nổi. “Cô ấy rất yêu đứa trẻ này,” anh cất lời sau một lúc. “Mỗi khi cô ấy nói về nó, tôi có thể nhìn ra cô ấy cũng muốn một đứa con của riêng mình biết chừng nào. Tôi chỉ ước giá như tôi có thể cho cô ấy một đứa.”

“Anh đã cho chị ấy mọi thứ khác, Urian,” Cassandra nói, mắt cô đong đầy lệ khi nhắc tới chị gái. “Chị ấy biết điều đó và chị ấy yêu anh vì thế.”

Urian choàng tay quanh Cassandra và kéo cô lại gần. Anh gục đầu xuống vai cô và khóc thầm. Cassandra cùng khóc với anh cuối cùng cô cũng để nỗi đau thoát ra.

Wulf cảm thấy khó chịu khi nhìn họ đau đớn. Cassandra luôn rất mạnh mẽ. Anh cũng cảm nhận được sự ra đi của Phoebe, nhưng không nhiều

bằng hai người họ.

Nhưng sớm muộn anh cũng sẽ như Urian.

Một lúc sau, Urian thả cô ra và đưa cô lại Erik. “Tôi sẽ không để đứa trẻ chết, Cassandra. Tôi thề. Không ai có thể làm hại nó. Chừng nào tôi còn sống.”

Cassandra hôn lên má anh. “Cảm ơn anh.” Urian gật đầu và rời khỏi cô.

“Một tổ hợp hay đấy chứ” Wulf nói sau khi Cassandra rời đi. “Một Thọ săn đêm, một Spathi cùng liên kết bảo vệ một Apollite. Ai có thể tưởng tượng được nhỉ?”

“Tình yêu khiến những người lạ cũng ra người nhà,” Ash nói. “Tôi tưởng đó là nói về chính trị.”

“Thì cả hai mà.”

Urian khoanh tay trước ngực. “Cậu có phiền không nếu tôi ngủ lại ở nhà bè?”

“Không phiền gì đâu,” Wulf nói, anh biết Urian muốn ở nơi nào đó lưu giữ chút kí ức về Phoebe. “Cứ coi nơi đó là nhà anh chừng nào anh muốn.”

Urian nhanh chóng rời khỏi ngôi biệt thự như một bóng ma lặng lẽ. “Đó là tất cả những gì tôi phải mong đợi đấy hả?” Wulf hỏi Ash.

“Cuộc sống là một tấm thảm dệt từ những quyết định của chính chúng ta mà.”

“Đừng có nói mấy lời vớ vẩn tâm lý tâm thần gì đó với tôi, Ash. Tôi mệt lắm rồi, hết bị đánh cho tơi bời, rồi còn phải lo cho Cassandra, Erik và Chris, tôi thực sự kiệt sức. Chỉ một lần trong cuộc đời bất tử của anh, trả lời câu hỏi chết tiệt đó giùm tôi.”

Mắt Ash vẫn lên tia đỏ rực nhanh đến mức trong thoáng chốc Wulf nghĩ anh tự tưởng tượng ra. “Tôi sẽ không can thiệp vào ý muốn tự nguyện hay số phận, Wulf. Không phải vì cậu, không vì bất cứ thứ gì. Không sức mạnh nào trên trái đất có thể ép tôi làm thế.”

“Điều đó thì can hệ gì với Cassandra?”

“Mọi thứ. Dù cô ấy sống hay chết, đều phụ thuộc vào hành động của hai người.”

“Ý anh là?”

Anh hoàn toàn không chuẩn bị cho câu nói tiếp theo của Ash. “Nếu cậu muốn cứu cô ấy, cậu phải kết nối nguồn sống của cô ấy với cậu.”

Nghe có vẻ không khó khăn mấy. Lần đầu tiên trong nhiều tháng anh cảm thấy tia hi vọng. “Tuyệt! Liệu có cơ may nào anh sẽ giải thích một chút hộ tôi như thế là sao không?”

“Cô ấy nuôi dưỡng cậu, và cậu nuôi dưỡng cô ấy.”

Một cảm giác cuộn trào khó chịu dâng lên trong dạ dày Wulf. “Nuôi dưỡng bằng cách nào?”

Đôi mắt bạc xoáy vằn của Ash bắt gặp ánh mắt anh, cái nhìn trong đó khiến Wulf lạnh buốt tới tận linh hồn. “Cậu đã biết câu trả lời rồi đó. Đó chính là ý nghĩ đầu tiên vừa vụt qua trí óc cậu.”

Anh ghét mỗi khi Acheron làm thế.

“Anh có biết suy nghĩ uống máu người khác ghê tởm thế nào với tôi không?”

Acheron nhún vai. “Không tệ thế đâu.”

Câu nói khiến Wulf sững sờ. “Anh nói sao?”

Acheron không bàn lại câu đó nữa. “Tất cả tùy thuộc vào cậu, Wulf ít nhất cậu cũng sẽ thử chứ?”

Điều mà anh chàng người Atlantis đề nghị là không thể. “Cô ấy không có răng nanh.”

“Cô ấy có, nếu thực sự cần.”

“Anh chắc chứ?”

Ash gật đầu. “Vấn đề rất đơn giản mà lại chẳng hề giản đơn. Cậu uống máu từ cô ấy và cô ấy cũng thế.”

Anh chàng Thợ săn thượng cổ nói đúng. Mới đầu thì nghe rất đơn giản. Nhưng liệu anh và Cassandra có thể thực hiện không khi mọi đức tin của cả

hai ngăn cấm điều đó?

“Máu của tôi sẽ không giết chết cô ấy chứ? Tôi tưởng máu của Thợ săn đêm...”

“Cậu không phải thợ săn đêm, Wulf. Không hẳn. Cậu chưa bao giờ chết. Cậu luôn khác biệt với mọi người.”

Wulf khịt mũi chế nhạo. “Anh lại nói với tôi một việc mà đáng ra tôi cần biết từ lâu rồi mới phải. Cảm ơn nhé, Ash.”

“Mọi chuyện luôn được tiết lộ đúng lúc ta cần.”

“Không hẳn vậy đâu,” Wulf nói.

“Thật mà. Cậu chỉ phải quyết định xem cậu có đủ mạnh, đủ dũng cảm để nắm bắt cơ hội và biến nó thành của cậu hay không thôi.”

Bình thường Wulf sẽ không nghi ngờ gì về sức mạnh hay lòng can đảm của anh.

Nhưng chuyện này...

Chuyện này cần cả anh và cô.

Và nó cũng đòi hỏi rất nhiều niềm tin mà Wulf không chắc anh có còn hay không.

Cassandra ngồi lặng thinh đi vì kinh ngạc sau khi Wulf kể lại với cô về viễn cảnh có thể cứu sống cô.

“Anh chắc cách đó sẽ hiệu quả chứ?”

Wulf thở sâu. “Anh không biết phải tin vào điều gì nữa, nhưng nếu có cơ hội, sao ta không thử?”

“Anh chắc chắn gã Acheron này không muốn giết em chứ?”

Wulf nở nụ cười khẽ với cô, anh cố không cười phá lên trước suy nghĩ ấy. “Đó là điều duy nhất anh dám chắc đấy. Anh tin tưởng Ash, ít nhất là hầu hết mọi lúc.”

“Được rồi, vậy thì thử xem.”

Wulf nhướn mày. “Em chắc chứ?” Cô gật đầu.

“Được rồi.” Anh đi tới đứng trước mặt cô. Cô nghiêng đầu sang một bên và vén tóc khỏi cần cổ.

Wulf đặt tay lên eo cô. Anh chần chừ.

“Sao thế?” cô nhắc anh.

Anh há miệng ra, đặt môi lên làn da ấm áp nơi cổ cô. Wulf nhắm mắt lại khi anh cảm nhận nhịp đập nơi mạch máu cô, anh cạ răng lên da cô.

Da cô có hương vị tuyệt vời. Anh yêu cái cách làn da cô trêu đùa môi anh. Cassandra ôm lấy gáy anh. “Hừm,” cô thở mạnh, “anh khiến em rùng mình.” Căn cô ấy đi...

Anh cắn răng vào sâu hơn chút. Cô túm chặt lấy tóc anh.

Làm đi!

“Anh không thể,” anh nói rồi ngả ra. Anh không phải Daimon hay Apollite.”

Cô ngược nhìn anh từ bên dưới hàng mi. “Giờ anh đã hiểu ý em khi nói rằng em không thể ‘sang ngang’ rồi chứ?”

Anh hiểu rõ hoàn toàn.

Nhưng chừng nào cả hai còn chần chừ, Cassandra sẽ chết...

Chương 18

Wulf ở trong phòng trẻ với Erik. Anh ngồi trên chiếc ghế đu kiểu cổ, con trai nằm ngủ lên vai trong lúc anh nhìn lơ đãng vào bức tường trước mặt. Trên tường là những tấm hình chụp mọi đứa trẻ sinh ra trong gia đình anh suốt hai trăm năm qua.

Kí ức tuôn trào trong anh.

Anh liếc nhìn đứa bé anh đang ôm trong tay. Một nhúm tóc đen và khuôn mặt nhỏ xíu, ngây thơ. Mồm bé nhếch lên trong giấc ngủ, thằng bé nở nụ cười như thể đang trong cơn mơ đẹp đẽ.

“Cô đang nói chuyện với thằng bé đấy à, D’aria?” Wulf hỏi, thắc mắc liệu có phải cô nàng Thọ săn giấc mơ cũng đang canh chừng con trai anh không.

Anh chạm lên chóp mũi Erik. Dù đang ngủ, thằng bé vẫn quay sang mút ngón tay anh.

Wulf mỉm cười cho tới khi ngửi thấy hương hoa hồng và bột phấn trên làn da con.

Mùi hương của Cassandra.

Anh cố hình dung một thế giới vắng bóng cô. Một ngày khi cô không còn đó để soi sáng mọi thứ. Để đặt bàn tay mềm mại như lụa lên làn da anh, lùa những ngón tay thon dài mảnh mai vào mái đầu anh.

Đau đớn thít chặt lấy ngực anh. Tầm mắt anh mờ dần.

Người là một linh hồn lang bạt, tìm kiếm sự yên bình không tồn tại. Người sẽ lạc lối tới khi tìm được sự thật vĩnh cửu. Chúng ta không thể trốn tránh khỏi bản chất của mình. Hi vọng duy nhất là đối mặt với nó.

Cuối cùng anh đã hiểu lời của nhà tiên tri. “Khi thật,” anh khẽ nói.

Không đời nào anh chịu từ bỏ điều tử tế nhất từng xảy đến với anh. Wulf Tryggvason là duy nhất trên cõi đời này.

Anh là một chiến binh man dại.

* * *

Cassandra đang ở trong phòng ngủ của Wulf, đang tìm kiếm hộp kí ức thì nghe tiếng mở cửa phía sau cô.

Cô gần như lạc lối khi cảm nhận cánh tay mạnh mẽ, tràn đầy năng lượng ôm choàng lấy cô, xoay cô lại đối diện người đàn ông cô từng thấy một lần trước đây.

Vào đêm đầu tiên họ gặp nhau.

Vị chiến binh nguy hiểm có thể xé tan xác đám Daimon chỉ bằng tay không.

Wulf bưng lấy mặt cô bằng cả hai tay rồi hôn cô cháy bỏng. Nụ hôn chạm vào sâu bên trong làm thổi bùng lên ngọn lửa trong huyết quản cô.

“Em là của anh, mèo hoang,” anh thở mạnh. Giọng anh đầy sở hữu. “Vĩnh viễn.”

Anh kéo cô lại gần rồi ôm thật chặt. Cô tưởng anh sẽ chiếm lấy cô, nhưng không. Thay vào đó, anh cắn phập răng nanh vào cổ cô.

Cassandra không thở nổi khi cảm nhận cơn đau tức thì nhưng nhanh chóng theo sau bởi cảm giác đê mê cô chưa từng biết tới.

Miệng cô há ra, thở hổn hển, đầu óc quay mòng. Cô nhìn thấy màu sắc quay cuồng trước mắt cô, cảm nhận nhịp tim cô hòa điệu với anh khi mọi thứ xung quanh cô bắt đầu trở nên quay cuồng, mờ ảo.

Khi đó, cô cảm giác rằng cô nhú dần lên. Cảm nhận được những chiếc răng mình mọc trở lại...

Wulf găm sâu trong cổ họng khi thương thức dòng máu nóng. Anh chưa từng có cảm giác gần gũi như vậy trong đời. Giống như cả hai hợp thành

một thể cùng chung nhịp đập con tim.

Anh cảm thấy tất cả những suy nghĩ, tình cảm của cô. Hi vọng, sợ hãi. Toàn bộ tâm trí cô mở ra trước mắt anh khiến anh choáng váng.

Rồi anh cảm nhận cô cũng cắn vào vai anh. Wulf há miệng ra bởi nhục cảm bất ngờ.

Không kiểm soát nổi bản thân, anh chiếm lấy cô mạnh mẽ, hoang dại, khi cả hai gắn kết nguồn sống vào nhau.

Cơ thể yếu ớt và thỏa mãn, Wulf ngã ra khỏi cổ cô. Cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt tóe lửa khi cô liếm môi và răng thu lại.

Wulf trao cô nụ hôn sâu và ôm ghì lấy cô.

“Chà,” cô thở mạnh. “Em vẫn đang nhìn thấy đầy sao đây này.”

Anh cười phá lên. “Anh cũng vậy.”

“Anh có nghĩ chúng ta đã thành công không?” cô hỏi.

“Nếu không, anh ủng hộ chúng ta nghe theo lời khuyên của Zarek là lôi Acheron ra đánh cho một trận trời bời.”

Cassandra cười lo lắng. “Có lẽ vài tuần nữa ta sẽ biết thôi.”

Chỉ là họ không cần chờ lâu đến thế. Mắt Cassandra mở to khi cô chớp lấy không khí.

“Cassandra?” Wulf hỏi. Cô không trả lời. “Cứng à?” anh hỏi lại lần nữa.

Mắt cô ngập tràn đau đớn khi cổ vờn lên, đặt tay lên bên má lún phún râu của anh và rùng mình một cái. Chưa đầy ba giây, cô đã chết.

“Acheron!”

Ash giật mình tỉnh giấc bởi cơn đau đầu như búa bổ. Anh đang nằm trần trụi trên giường, chỉ có tấm chăn mỏng bằng lụa đen quấn quanh cơ thể phẳng lì.

Ta mệt rồi, Artie, ta đang ngủ. Anh truyền tin nhắn xuyên thẳng tới đền thờ của Nữ thần trên đỉnh Olympus bằng chất giọng điệu đi rất nhiều.

“Vậy chàng mau thức dậy và tới đây ngay!” Ash thở dài. Không.

“Đừng có mà nằm xuống ngủ tiếp sau tất cả những gì chàng đã gây ra.”
Và đó là?

“Chàng lại thả thêm một tên Thợ săn đêm nữa mà không hề bàn bạc gì với ta!”

Khóe môi Ash xoắn lại khi anh hiểu ra câu căn nhắc của Nữ thần. Wulf đã căn Cassandra rồi.

Anh mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. Tạ ơn các vị thần, Wulf đã lựa chọn khôn ngoan.

“Chuyện này đáng ra không nên rẽ sang hướng đó, chàng biết vậy. Thế mà chàng còn dám can thiệp vào!”

Để ta yên đi, Artie. Nàng có quá đủ Thợ săn đêm rồi còn gì.

“Được thôi,” cuối cùng Nữ thần lên tiếng bực bội. “Chàng đã phá luật thì ta cũng vậy.”

Ash nhóm dậy ngay tức thì. “Artie!” Nữ thần đã đi rồi.

Buông tiếng chửi thề, Ash làm phép mặc quần áo vào rồi lóe lên biến mất khỏi ngôi nhà ở Katoteros để tới chỗ Wulf.

Quá muộn rồi.

Wulf đang ở trong phòng khách, tay anh bế Cassandra. Mặt cô tái ngắt lại.

Ngay khi vị chiến binh Viking nhìn thấy anh, đôi mắt tràn lệ lóe lên tia hận thù. “Anh nói dối tôi, Ash. Máu tôi đã đầu độc cô ấy.”

Ash bế Cassandra khỏi tay Wulf và nhẹ nhàng đặt cô lên ghế.

Erik bắt đầu gào khóc như thể thằng bé hiểu chuyện gì đã xảy ra. Như thể nó biết mẹ nó đã qua đời.

Trái tim Ash ngừng đập.

Anh chưa bao giờ chịu được tiếng trẻ em khóc. “Đi dỗ con trai cậu đi, Wulf.”

“Cassandra...”

“Đi tới chỗ Erik đi!” Ash quát lên. “Ra khỏi phòng này ngay.” May thay chàng Viking vẫn nghe lời anh.

Ash nâng đầu Cassandra lên và nhắm mắt lại.

“Chàng không thể làm sống lại người chết, Acheron.” Artemis lên tiếng trong lúc hiện thân trong căn phòng. “Các vị thần Số phận sẽ không cho phép chàng.”

Ash ngược lên nhìn Nữ thần, đôi mắt anh nheo lại. “Đừng đùa với ta ngay lúc này, Artie. Chuyện này không liên quan gì tới nàng.”

“Mọi việc chàng làm đều liên quan tới ta. Chàng biết chúng ta đã thỏa thuận điều gì. Chàng chẳng cho ta lại điều gì để đổi lấy linh hồn Wulf.”

Ash chậm rãi đứng dậy, mắt anh lóe lên tia lửa.

Artemis lùi bước, nhận ra anh không có tâm trạng nào mà đùa với nàng.

“Nàng chưa từng có linh hồn của cậu ấy, Artemis, nàng biết rõ như thế. Nàng sử dụng cậu ta để bảo vệ cho dòng giống em trai mình. Còn cách nào tốt hơn là thả tự do cho cậu ấy để trông chừng cho người vợ bất tử sinh ra những đứa trẻ cũng bất tử, đủ sức mạnh để chiến đấu lại bất kì kẻ nào muốn họ chết?”

“Nhưng Wulf thuộc về ta!”

“Không đúng. Chưa bao giờ cả.” Ash nhắm mắt lại và chạm vào trán Cassandra.

Mắt cô rung rinh rồi từ từ mở ra. “Không!” Artemis quát lên.

Ash ngược lên, ánh mắt đỏ lừ. “Có đấy,” anh rít gào. “Trừ khi nàng muốn thế chỗ cho cô ấy ở chỗ Hades, không thì tránh ra.”

Artemis vụt biến mất khỏi căn phòng. Cassandra từ từ đứng dậy. “Acheron.”

“Suyt,” anh lên tiếng, đứng lùi khỏi cô. “Không sao rồi.”

“Tôi thấy lạ quá.”

“Tôi biết. Nhưng sẽ nhanh hết thôi.” Cassandra nhú mày khi nhìn quanh phòng.

Wulf đã trở lại. Anh sững sờ khi nhìn thấy Cassandra đang ngồi dậy. Nhanh hơn Ash chớp mắt, anh đã băng qua phòng, bế thốc cô lên và ôm ghì lấy cô. “Em ổn chứ?”

Cô nhìn anh như thể người mất trí. “Tất nhiên rồi. Sao lại không chứ?”

Wulf hôn cô rồi nhìn sang Ash, vẻ không tin được. “Tôi không biết anh đã làm gì, nhưng cảm ơn anh nhiều, Ash. Cảm ơn anh.”

Ash gật đầu. “Lúc nào tôi cũng sẵn lòng, Viking ạ. Tất cả những gì tôi muốn là hai người sống hạnh phúc bên nhau và sinh thật nhiều con.” Anh khoanh tay trước ngực. “Nhân tiện, tôi sẽ giải trừ lời nguyền tránh ánh mặt trời khỏi cậu và các con của cậu, coi như là quà cưới. Không đứa trẻ nào mà hai người sinh ra phải sống vào ban đêm nữa. Trừ khi chúng thích thế.”

“Tôi có bỏ lỡ điều gì không?” Cassandra hỏi lại.

Khóe môi Ash xoắn lại. “Tôi để Wulf giải thích thay nhé. Còn giờ tôi phải quay lại ngủ đã.” Ash vụt biến khỏi căn phòng.

Trong phòng ngủ của Ash, Artemis đang chờ anh xuất hiện trở lại. Vẻ mặt của Nữ thần nói với anh rằng nàng có ý định biến phần còn lại của ngày hôm nay thành một cơn chịu đựng.

“Sao thế, Artie?” anh khó chịu hỏi.

Nàng đứng đưa chiếc mẽ đay trên ngón tay. “Chàng có biết cái này thuộc về ai không?”

“Morginne.”

“Wulf.”

Ash mỉm cười xảo quyệt. “Là của Morginne. Loki mới là người nắm giữ linh hồn Wulf. Nghĩ đi, Artie. Luật tráo đổi linh hồn như thế nào?”

“Phải dựa trên nguyên tắc tự nguyện.”

Ash gật đầu. “Nàng chưa từng đồng ý thả tự do cho cô ta. Morginne đã dùng nọc độc trong máu của Dimmon để đầu độc Wulf khiến cậu ta vô tình giao linh hồn mình cho Loki. Cậu thần chú Loki sử dụng để tráo đổi linh hồn Wulf với Morginne nhanh chóng mất hiệu lực chỉ sau vài tháng, vậy là

linh hồn của Morginne lại quay về với nàng trong khi của Wulf trở về lá bùa Loki nắm giữ.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì cả, Artie. Chính ta đã biến Wulf thành người bất tử và trao cho cậu ấy sức mạnh như bây giờ. Nếu nàng muốn bỏ linh hồn đó vào lại thân thể ai khác thì tốt hơn là nên gọi cho Loki xem hẳn có đồng ý thả Morginne ra không đã.”

Nữ thần rít lên phẫn nộ. “Chàng lừa ta!”

“Không. Chỉ là mọi chuyện phải xảy ra như thế mà thôi. Nàng cần người gây giống cho cô công chúa dòng chính thống của Apollo. Dù ta rất ghét đứa em trai của nàng, ta hiểu vì sao Cassandra phải sống và vì sao Apollo không thể chết được.”

“Chàng đã tính toán mọi chuyện ngay từ đầu,” nàng buộc tội anh. “Không,” anh chữa lại. “Ta chỉ hi vọng thôi.”

Nàng lườm anh. “Chàng vẫn không hiểu được nguồn cơn sức mạnh Atlantis của chàng đúng không?”

Ash thở ròi rạc. “Có chứ, Artemis. Ta hiểu chúng theo cách mà nàng không thể hiểu được đâu.”

Nói rồi anh đi qua nàng và nằm xuống giường để đánh một giấc mà anh xứng đáng được hưởng.

Artemis bò lên theo anh và rúc vào lưng anh. Nàng dụi mặt vào vai anh. “Tốt thôi,” cuối cùng nàng cất giọng nhẹ nhàng. “Ván này chàng thắng ta và Apollymi. Ta công nhận điều đó. Nhưng chàng nói xem, Acheron... chàng định đối đầu với chúng ta tới lúc nào đây?”

Anh liếc qua vai và nhìn thấy tia sáng quý quýet trong đôi mắt xanh ngọc lục bảo lấp lánh của Nữ thần. “Chừng nào ta còn có thể Artemis ạ. Chừng nào ta còn có thể.”

Hồi Kết

Cassandra thức dậy vào đúng hôm sinh nhật, nửa lo sợ mọi chuyện chỉ là giấc mơ.

Thậm chí Wulf chưa từng rời khỏi cô ngày hôm đó, như thể anh sợ cô sẽ bốc hơi ngay thời khắc anh rời khỏi cô.

Suốt buổi chiều anh cứ liên tục chạy lại ngó chừng cô. “Em vẫn ở đó chứ?” Cô cười phá lên và gật đầu với anh. “Tới giờ vẫn chưa thấy có vấn đề gì cả.”

Khi mặt trời bắt đầu lên, cô trông vẫn như ban sáng, tới lúc đó Cassandra mới nhận ra sự thật.

Tất cả đã kết thúc rồi.

Cả hai đã được thả tự do.

Tim cô cất lên tiếng ca nhẹ nhõm. Wulf không cần phải săn tìm người cùng tộc của cô nữa và cô cũng không cần sống trong lo sợ ngày sinh nhật sắp tới.

Không bao giờ.

Một kết thúc hoàn hảo.

* * *

Ba năm sau

Chẳng hoàn hảo chút nào.

Cassandra cắn môi trong lúc đứng giữa sân sau, hai tay chống nạnh, còn Wulf, Chris và Urian thì đang tranh cãi về chiếc xích đu cô cố lắp cho Erik.

Đám công nhân đã rút ra đằng trước ngôi nhà trong lúc ba người đàn ông vẫn tiếp tục tranh cãi ở sân sau.

“Không được, cái cầu trượt cao quá,” Wulf nói. “Thằng bé sẽ ngã và bất tỉnh mất.”

“Quên điều đó đi,” Chris quát lên. “Nó có thể bị vướng vào cái bập bênh.”

“Thế đã là gì,” Urian nói. “Cái xích đu mới là thảm họa. Ai nghĩ ra việc lắp bộ xích đu này thế?”

Cassandra đảo mắt trong lúc Erik nắm lấy tay cô, thằng bé đang rên khóc vì bị lấy mất xích đu.

Nhìn vào chiếc bụng đang nhô ra, cô thở dài. “Nghe lời khuyên của mẹ, bé cưng ạ. Con cứ ở trong đó chừng nào có thể. Đám đàn ông này sẽ làm con phát điên thôi.”

Cassandra bế Erik lên và đưa cậu bé cho bố. Cô ép Wulf bế đứa bé tuổi tập đi đang gào khóc. Anh đi mà giải thích với con, em vào nhà và dính thêm đệm quanh gờ tường phòng trẻ đây.”

“Các anh biết không,” Chris nói, “cô ấy nói đúng đấy. Chúng ta cần thêm đệm...”

Và cả ba lại chuyển sang đề tài đó.

Cassandra cười phá lên. Tội nghiệp Erik, nhưng ít ra nó cũng biết nó được thương yêu như thế nào.

Cô đẩy cánh cửa kính trượt mở ra và trở vào trong nhà.

Hai giây sau, Wulf đã ở đó, bế thốc cô lên. “Em đã phát điên lên chưa?”

“Chưa đâu, nhưng em nghĩ là anh có đấy.”

Anh cười phá lên. “Phòng bệnh...”

“Thì hơn chữa bệnh chứ gì.”

Wulf khẽ gầm lên khi bế cô vào nhà. “Em có thực sự muốn con chơi xích đu hay không?”

“Có ạ. Em muốn Erik có một thứ mà em chưa bao giờ có.”

“Thứ gì vậy?”

“Tuổi thơ bình thường.”

“Được rồi,” anh cất tiếng thở dài.

“Anh sẽ để con phát triển bình thường nếu chuyện đó quan trọng với em như vậy.”

“Có chứ. Nhưng anh đừng lo, nếu thằng bé có điểm nào giống bố nó, và sự thật là thế, thì một cái xích đu không đủ làm tổn thương bộ não cứng cáp của con đâu.”

Wulf vờ tức giận. “Giờ em lại còn xúc phạm anh nữa hả?”

Cassandra vòng tay quanh cổ anh và ngã đầu xuống vai anh. “Không đâu, anh yêu. Em không xúc phạm anh mà là ngưỡng mộ anh đấy chứ.”

Anh mỉm cười. “Tốt, đối đáp khéo lắm. Nhưng nếu em nói thật về việc ngưỡng mộ anh, anh nghĩ còn có cách tốt hơn nữa đấy.”

“Vậy sao, và kết quả thế nào?”

“Trên giường của anh.”

HẾT

• Chú thích •

- [1] Buffy the Vampire Slayer: một bộ phim về đề tài ma cà rồng của mỹ.
- [2] Sarah Michelle Gellar: nữ diễn viên chính hãng phim Buffy the Vampire Slayer, đóng vai nữ chiến binh chuyên tiêu diệt ma cà rồng.
- [3] Tên tiếng anh là The Muppets - một sê-ri hoạt hình ăn khách của mỹ.
- [4] Thiên sử thi viết vào thế kỷ VIII, mô tả các chiến tích của vị anh hùng Beowulf.
- [5] Wulf nói bằng tiếng Bắc Âu cổ (bản gốc là villkat).
- [6] Dark Ahes: Thời kì này được các nhà sử học đánh giá là thời kì tăm tối bởi các hủ tục mê tín dị đoan của các nhà thờ Thiên Chúa giáo, gây ra nghi kị và thanh trừng đối với những gì mà họ cho là dị giáo, tạo ra các cuộc thánh chiến giải quyết xung đột sắc tộc và tôn giáo, còn làng quê thì nạn cướp bóc tràn lan do người dân quá khổ cực.
- [7] Tên gốc là Game of life (hay gọi lắt là Life), là một trò chơi xúc xắc phổ biến ở Mỹ.
- [8] Tên gốc là Trivial Pursuit, cũng là một trò chơi xúc xắc nhưng đi đến ô nào, người chơi sẽ phải trả lời một câu hỏi kiến thức tại ô đó nên trò này có độ khó cao hơn.

Table of Contents

[Thần thoại Atlantis](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Hồi Kết](#)